

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

μαί σαν τὸ γουρούνι στὴ λάσπη! Δὲν εἶ-
μαι καλὸς γιὰ τίποτα!...

Καὶ μαζεύονταν κόσμος γύρω, καὶ χά-
ζευαν κι' αὐτὸν καὶ τὴν Καίτη καὶ τοὺς πει-
ραζάν καὶ τοὺς δύο. Καὶ εἶχανε γίνει θέα-
μα καὶ γλῆντι τῶν νυχτερινῶν χαροκόπων.
Ἀλλὰ ἡ Καίτη δὲν ἔλεγε νὰ παραιτηθῇ.
Τὸ ἀντίστροφο, τόσο περισσότερο δυνάμω-
νε ἡ θέλησί της ν' ἀγωνιστῇ μ' ἄγριο πεί-
σμα, μὲ φανατισμό. Τὶς ὥρες ποὺ ἦταν
νυχθήμερος ὁ Παῦλος τὴ λυπότανη βαθεῖα.
Καὶ δὲν ἐκρυβε τὸν οἶκτο του. Ξεσπάζε σὲ
κλάματα κι' ἀναφυλλήττα:

— Ἀφῆσέ με νὰ φοβῆσω — τὴν παρα-
καλοῦσε — νὰ πάω στὸ διάολο, πρὶν σὲ
πεθάνω καὶ σένα... Σὲ βασανίζω ἀδικα,
χειρότερα ἀπὸ πρὶν... Ἐχεις χάλια...

Καὶ τὴς ἔδινε τὸν καρδέφτη νὰ κутта-
χτῇ. Ἡ Καίτη εἶχε ἀδυνατίσει, ἀλήθεια,
πάρᾳ πολὺ. Εἶχε σοῦρασει. Κι' ἔδειχνε τῶ-
ρα σὰν πρόωρα γερασμένη καὶ μὲ μορφὴ
βασανισμένη, πιλατεμένη, σχεδὸν ἀγνώρι-
στη. Ὁ διευθυντὴς τὸ πρόσεξε πολὺ νωρίς
καὶ τὴς τὸ εἶπε:

— Ἐμαθα τί κάνετε τὴ νύχτα... κι' ἔμει-
να κατὰπληκτος... Ἐχετε ἀποφασίσει, λοι-
πόν, ν' αὐτοκτονήσετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;
Νὰ πάτε μαζί του, χωρὶς νὰ μπορέσετε νὰ
τὸν ἀφελήσετε σὲ τίποτα;

Τὸν ἀκούγε μὲ κάτω τὰ μάτια. Γιατί τὴν
ὥρα ποὺ τὴς ἔλεγε αὐτά, εἶχε πάρει τὴν
ἀκλόνητη ἀπόφασι νὰ ἐγκαινιάσῃ νῦν σὺν-
στημα: Νὰ διαίρεση τὴν προσπάθειά της
σὲ δύο μέρη. Νὰ τὸν ἀποσπᾷ πρῶτα ἄπ-
ο τὴ συντροφιά τῶν μπεκρήδων καὶ ἄτε-
ρα, σιγά-σιγά, κι' ἀπὸ τὸ πιστό. Ἔτσι
μιά μέρα τοῦ εἶπε:

— Παῦλο σκέφτηκε κάτ'ι...

— Ἀκούω...

— Καταλαβαίνω πὼς σὲ πειράζει νὰ ρ-
χῶμαι νὰ σὲ παίρνω ἀπὸ τὴν παρέα σου...
Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω οὔτε γιὰ νὰ τοὺς τα-
πεινώσω, οὔτε καὶ σένα νὰ μειώσω... Ἡ
παρέα ὅμως αὐτὴ δὲν σοὺ ταιριάζει... Εἴ-
ναι κατώτεροι ὅλοι ἀπὸ σένα... Σὲ κατε-
βάζει...

— Ἐ καὶ λοιπόν... τί σκέφτηκες;

— Ἀφοῦ σοὺ χρειάζεται συντροφιά γιὰ
νὰ πίνεις... δὲ θάθελες νὰ πίνουμε μαζί;

— Ὁ Παῦλος γούρλωσε τὰ μάτια ἀπὸ ἐκ-
πληξί:

— Μαζί... ἐμεῖς, οἱ δύο;— ρώτησε σα-
στιμένος — θέλεις νὰ γίνῃς... σὰν καὶ
μένα;... Θέλεις νὰ πεθάνῃς;...

— Ὅταν ὅμως ἦρε τὸ βράδυ, ἡ ὥρα τοῦ
τρόμου, τὴς μοναξιάς καὶ τὴς ἀγωνίας, τὴν
εἶδε μὲ χαρὰ μεγάλη νὰ στέκῃ ἀντίκρου τοῦ

Πατριώτισσα

Ξένος ἄνθρωπος, ξένο φλάμπουρο, ξέ-
(νῦν ρότα).
Ἀποκλείεται συνεννόησις πρῶτα-πρῶτα.
Ντόπιος ἄνθρωπος, ντόπιο βάσανο, ντό-
(νῦν ἐλπίδα).
μιά ἐξήγησι, ἓνα αἶσθημα, μιά πατρίδα.

Τί τὰ θέλουμε ἄλλα σκέδια κι' ἄλλα
(μυῖτρα;)

Ξένος ἄνθρωπος, ξένη ἀντίληψι, ξένη
(κούτρα).

Κι' ἂν ξεστράτισε, στὴν πατρίδα σου
(πίσω τράβα).

ντόπιος ἄνθρωπος, ντόπιο σκέπτεσθαι,
(ντόπια γκλάβα).

Ξένος ἄνθρωπος, ξένη μόρφωσι, ξένη
(γλώσσα).

τὴν πατρίδα σου καὶ τὰ μάτια σου τε-
(τρακόδα).

Ντόπιος ἄνθρωπος, ντόπιο τράδημα,
(ντόπιο πάθος).

γράψε θύματα, γράψε ἀλλοίμονο, γρά-
(ψε λάθος).

Κι' ὅπου βρίσκουμαι, κι' ὅπου σέρνου-
(μαί, κι' ὅπου πᾶω).

μόνο σέβανε, πατριώτισσα, θ' ἀγαπάω.
Πατριώτισσα, πρῶτο ἀμόρε μου καὶ στερ-
(νό μου).

ἐφιάλτη μου, καταδίκη μου, βασανό
(μου).

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ νὰ κατεβάξῃ πρόθυμα τὰ ποτήρια μαζί
του. Ἔπινε καὶ κινδύνευε νὰ γίνῃ ἀλ-
κοολική μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μπορέσῃ, σιγά-
σιγά, νὰ τὸν φθάσῃ σ' ἓνα ὄριο πότου, χα-
μηλό, ποὺ δὲν θά ἦταν πιά δύσκολο νὰ τὸν
ἀποτραβήξῃ.

Ἀλλὰ ποιά ἰώδεια ὑπομονὴ χρειάστηκε
νὰ καταβάλῃ γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ κάποιο μι-
κρὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τί περιπέτειες εἶχε
στὸ μεταξὺ. Μιά νύχτα ἡ πρῶτη θεατρίνα
μὲ τὴ μαθημένη ρενᾶρ, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ
της ἀπὸ τὸ πιστό, τὴν παραφύλαγε στὴ
γωνία, στὸ σκοτάδι, ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Εἶχε, μέρες πολλές, χάσει τὸν Παῦλο, τὸν
εἶχε ἰχνηλατήσει καὶ τὸν εἶχε τέλος ἀνακα-
λύψει... Καὶ τὴν ὥρα, πούθιναι μὲ τὴν
Καίτη ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ἔπεσε ἀπάνω της.
Μιά βραχνὴ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀκού-
στηκε:

— Ἀτιμ, σουρουκλεμέ!... Δὲ σὲ φτά-
νουνε οἱ ἄλλοι, θέλεις νὰ πάρῃς τώρα καὶ
τὸν ἄντρα μου; Δὲ θὰ τὸ φας!... Δὲν εἶμαι
καμμιὰ τῆς ἀράδας ἐγώ!... Εἶμαι μιά πρι-
γκηπέσσα... καὶ σοὺ βγάξω τὰ μάτια!...

Καὶ εἶχε μῆψῃ τὰ νύχια της στὸ λαιμό
της καὶ τὴν εἶχε ματώσει! καὶ θὰ τὴν ἔ-
πνιγε, ἂν ὁ Παῦλος δὲν ἔμπαινε στὴ μέση
νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω της καὶ νὰ τὴν
ἀπομακρύνῃ μὲ γροθιές. Τὴ χτυποῦσε, πτω-
μένος καθὼς ἦταν κι' αὐτός, τόσο δυνατά,
ποὺ κάποια στιγμή τὴν ζάπλωσε κάτω.

— Πιάστε τον — φώναζε σπαραχτικὰ —
τὸ δολοφόνο!... Σκοτώνει τὴν πριγκηπέ-
σα!... Σκοτώνει τὴ γυναῖκα, ποὺ τοῦ ἔχει
δώσει τὸ πᾶν... τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς
της!...

Διαβάτες, σωφέρ, γυναῖκες, ἓνας ἀστρυ-
φάκας καὶ διάφοροι τύποι τῆς νύχτας εἶ-
χανε μαζεστῇ ἓνα γύρω καὶ κύτταζαν, περι-
εργοὶ καὶ ἀναποφάσιστοι... Ὁ Παῦλος
προσπαθοῦσε νὰ σφγγίξῃ τὰ αἵματα ἀπὸ
τὸ λαιμὸ τῆς Καίτης.

— Σοὺ ζητῶ συγγνώμη γι' αὐτὴ τὴν
κατάστασι... Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα... ἐγώ...
Ἀλλὰ σοὺ τὸ εἶπα — τὴς ἔλεγε κλαψιρι-
κα — εἶμαι ἓνας τιποτένιος... ἓνας ἀνάξιος.
Σοὺ τὸ εἶπα... σοὺ τὸ εἶπα...

— Αὐτό, ποὺ δὲν τὴς εἶπε ὅμως — μῆ-
κε στὴ μέση ὁ ἀστρυφάκας — εἶναι ὅτι
θὰ κοιμηθῇ ὅλοι στὸ κρατήριό ἀπόψε...
Ἔλα, μπρός... Ἀκολουθεστε με!...

— Τὸ δολοφόνο νὰ πάρῃς μέσα! — φώ-
ναζε ἡ γυναῖκα μὲ τὴ μαθημένη ρενᾶρ —
ὄχι τὴν πριγκηπέσσα... Οἱ πριγκηπέσες
δὲν πᾶνε στὴ φυλακή!...

— Ἔλα, βιάζε μ' ἐμένα! — τὴς φώνα-
ξε ὁ ἀστρυφάκας — Τὸ καλὸ ποὺ σοὺ θέλω.
Δὲν πᾶω!...

— Περπάτα, κυρία πριγκηπέσσα — τὴς
ξαναφώναζε — καὶ νὰ σοὺ λείπουν τὰ νά-
ζια...

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὴν Καίτη, πρό-
σταξε:

— Καὶ σὺ... μὲ τίς νυχιές στὸ λαιμό...

— Κύριε ἀστρυφάκα — μῆπῃ στὴ μέ-
ση ὁ Παῦλος — ἡ κυρία δὲν ἔλαβε μέρος
σὲ τίποτε... Αὐτὴ ἔδεχθη μιά ἀδικία ἐπι-
θεσι...

— Σῶπα σὺ — τοῦ παρετήρησε ὁ ἀστρυ-
φάκας... — μὴν κάνῃς τὸ δικηγόρο κανε-
νός, γιὰτί ἐσὺ κατέβαζες βροχή τῆς γρο-
θιές!... Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου...

— Αὐτός!... — ξεφώνισε ἡ γυναῖκα μὲ
τὴ μαθημένη ρενᾶρ — αὐτός μὲ τουλου-
μιασε κυρίε πόλισμαν!...

Καὶ ὅλοι μαζί ξεκίνησαν, σερνόμενοι, γιὰ
τὸ τμήμα. Ἡ Καίτη κύτταζε, μὲ πλημμυρὴ
συλλογισμένη ματιά, τὸν Παῦλο. Πῆρε συν-
εἶδησι, γιὰ μιά στιγμή, τῆς κατάντιας του

— καὶ τῆς δικῆς της — μ' ἓνα στοχασμό,
ποῦ γεννήθηκε αὐτόματα στὸ μυαλό της:
Ἐπὶ τὸν διεκδικούσα ἀπὸ τὰ σαρίδια τῆς
καλῆς τάξεως ποὺ θέλανε νὰ τὸν ἀρπάξουν·
τώρα τὸν διεκδικᾷ ἀπὸ τὰ σαρίδια τῆς ἀ-
λητείας, ποὺ θέλουν νὰ τὸν κρατήσουν.

Στὸ τμήμα περιμέναν ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν
νύχτα τους. Ἔτυχε νὰ εἶναι βολικός τύπος.
Ἡ Καίτη τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἔ-
βγησε πῶς καὶ γιὰτί βρέθηκε σὲ τέτοιο
περιβάλλον. Καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοὺς
ἀφήσῃ χωρὶς νὰ γραφῇ τ' ὄνομά τους στὸ
ἀστυνομικὸ δελτίο.

Ἔτσι σώθηκε ἀπὸ τὸν τέλειο ἐξευτελι-
σμό. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ διευθυντὴς
τῆς ἐταιρείας ποὺ δούλευε, τὴν κάλεσε στὸ
γραφεῖο του. Δὲν ἔφερε τὰ ἐπεισόδια τῆς νύ-
χτας. Εἶχε ὅμως πληροφόρηθῇ, ὅτι πηγαίνει
στὴν ταβέρνα μὲ τὸν Παῦλο καὶ πίνει μα-
ζί του.

— Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψα — τὴς εἶ-
πε — τὸ πέρασα γιὰ ὑπερβολή... Ἀλλὰ
χθὲς μὲ βεβαίωσαν ἄνθρωποι ποὺ σὲ εἶ-
δαν... Καὶ ἔθελα νὰ μάθω, ἂν ἀποφασίσει
ν' αὐτοκτονήσῃ...

— Τὸ ξέρεις — ἔκαμε ἡ Καίτη μὲ κάτω
τὰ μάτια — ὅτι προσπαθῶ νὰ τὸν σώσω...
Ἔστω! — ἀναστενάζει ὁ διευθυντὴς —
ἀλλὰ κάθε προσπάθεια ἔχει ἓνα ὄριο... Δὲν

ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσῃς τὸν ἑαυτὸ
σου σὲ μιά ματαιοπνία... Ξέρεις πολὺ κα-
λὰ πὼς ὑπάρχει κάποιος ἐδῶ ποὺ σ' ἀγα-
πά καὶ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ δώσης
μιά τόσο μεγάλῃ λύπη...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεψε ἐπὶ εὐκρινέστατη
συγκίνησι, ποὺ παράσφουρε τὴν Καίτη:

— Σὰς εὐχαριστῶ — εἶπε — γι' αὐτὴ
τὴν ἀγάπη, ποὺ μοὺ εἶναι πολὺτιμη. Καὶ
σὰς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε, ὅτι βρίσκει
στὴν καρδιά μου ἄδολη ἀνταπόκρισι... Ἀλ-
λὰ κάνετε λάθος, ἂν νομίζετε πὼς ματαιο-
πονῶ... Ἐγὼ ἤδη χειροπιαστὰ ἀποτελέ-
σματα...

— Δηλαδή;

— Κατάρθωσα νὰ τὸν ἀποσπᾶω ἀπὸ
τὴ συντροφιά τῆς ἀλητείας... ἀπὸ τὴν πα-
ρέα τοῦ κρασιού...

— Τὴν ἀντικατάστησες μονάχα... Γιατί
τώρα πίνεις ἐσὺ μαζί του... Πληρώνεις μὲ
τὴν ὑγεία σου καὶ μὲ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀ-
πειλεῖ τὴ ζωὴ σου αὐτὴ τὴν πρώτη νίκη,
ποὺ εἶναι μάλλον φανταστικὴ...

Κι' ἀναστενάζοντας πρόσθεσε σὲ λίγο:
— Πόσο τὸν ἀγαπᾷς γιὰ ν' ἀγωνίζεσαι
ἐτσι!...

Καὶ τὴν κύτταξε περίλυπα. Ἐνα κύμα
συμπόνιας πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς
Καίτης, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ παραμερίσῃ τὸν
πληθυντικό — αὐτὴ τὴν ἀσπίδα ποὺ βάλε
στὴν κοῦβέντα της, κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε
νὰ τοῦ προσδιορίσῃ τὴν ἀπόστασι, ἡ ὁποία
τοὺς χωρίζει:

— Ὅχι περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀγαπῶ ἐ-
σένα — τοῦ εἶπε μὲ τὴν πόθ τῆς καὶ συγ-
κινήμεν φωνῇ της — γιὰτί σ' ἀγαπῶ σὰν
ἄνθρωπο... καὶ σὲ θαυμάζω σὰν ψυχὴ ἀνά-
τερ!...

Ὁ διευθυντὴς τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔ-
σφιξε στὸ στήθος τοῦ τρυφερά:

— Γλυκό μου παιδί! — τῆς ψιθύρισε —
ἐσὺ μ' ἔφτιαξες αὐτὸ ποὺ εἶμαι τώρα!...
Ἐσὺ μὲ μεταμόρφωσες... Ἐσὺ ἐξύπνησες
μέσα μου τὸν ἀγνὸν ἔφηδο!...

— Φίλησέ με! — τοῦ εἶπε μὲ πολὺ σι-
γανὴ φωνή, σὰ μεθυμένη ἀπὸ τὴν στοργικὴ
τοῦ περιπτύξι. Αὐτὸ ποὺ σοὺ δίνω τούτῃ
τὴ στιγμή οὐτὲ τὸ ζήτησε, οὔτε τὸ εἶχε πο-
τε ὁ Παῦλος...

Τὴ φίλησε στὸ μάγουλο, γιὰτί κατάλα-
βε, ὅτι, ἂν τῆς ἔπαιρνε τὸ στόμα, δὲν θά
ἦτανε διόλου τὸ νόημα τῆς στιγμῆς.

— Εὐχαριστῶ... ἔκαμε ἀπαλὰ — μὲ
κάνεις τόσο εὐτυχισμένο...

— Καταλαβαίνω, πιστεύω, πὼς ὁ, πὼς ὁ
κάνω γι' αὐτὸν τώρα, εἶναι ἓνας φόρος ποὺ
πληρώνω στὸν πατέρα τῶν παιδιῶν μου καὶ
στὴν εὐτυχία ποὺ μοὺ χάρισε τὸν καιρὸ τῆς
ἀνέμελης ἀγάπης μας... Πῶς ἦτανε δυνα-
τὸν αὐτὸ τὸ πολὺτιμο κομμάτι τῆς ζωῆς μου
καὶ τῆς καρδιάς μου, νὰ τ' ἀφήσω νὰ σκε-
παστῇ γιὰ πάντα καὶ νὰ χαθῇ στὸ βούρκο
τοῦ ξεπεσμοῦ του; Ἐγὼ χρέος νὰ τὸν γλυ-
τώσω...

— Εὐγενικό μου πλάσμα — ἔκαμε μὲ
πάθος ὁ διευθυντὴς — σὲ θαυμάζω... Ποτέ
δὲν ἦσουν ὠραιότερη ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή.
Ἐγὼ μοὺ, ἐλεύθερα, σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ
βοηθήσω;... Εἶμαι ἀπόλυτα μαζί σου...

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ὥρα νὰ ζητήσω τί-
ποτα... Ὅταν κατορθώσω, μετὰ τὴν ἀπό-
στασί του ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν μπεκρή-
δων, νὰ τὸν ἀποσπᾶω κι' ἀπὸ τὴ μπου-
δᾶν, καλὰ ὁριστικά, θὰ σοὺ ζητήσω κάτι... Καὶ
τότε εἶμαι βέβαιη, ὅτι θὰ βοηθήσῃς μ' ὅλη
σου τὴν καρδιά...

Ὁ διευθυντὴς ἄρχισε τώρα νὰ νοιώθῃ
καθαρά, ὅτι τὸ στοιχείο, ποὺ τὸν ἔκανε
Καίτη ἦταν αὐτός ὁ ξεπεσμένος μέθυ-
σος. Καὶ ὅτι στὴν κοινὴ κηδεμονία ποὺ τὸν
εἶχανε χρωστοῦσε τὴν ἀγάπὴ τῆς Καίτης...

Ὡστόσο ἡ θεραπεία ἐξακολοῦθοῦσε καὶ
πῆγαινε στὸ καλλίτερο. Ἡ Καίτη κατάφε-
ρε νὰ τρώῃ πρῶτα καλὰ, ὥστε νὰ μὴν τὸν
πιάνῃ πολὺ τὸ κρασί· κι' ἔπειτα νὰ ἐλαττώ-
νῃ προοδευτικὰ τὴν ποσότητα τοῦ κρασιού.

Ἔτσι τὸν ἔφερε σ' ἓνα λογαριασμό. Καὶ
μιά νύχτα τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσε μὲ καλὰ τώρα... Θὰ σοὺ ζη-
τήσω μιά χάρι, καὶ θὰ μοὺ ὀρκιστῇς, ὅτι
θὰ μοὺ τὴν κάνῃς...

— Λέγε καὶ θὰ σοὺ πῶ... ἔκαμε, ἀνί-
συχος, ὁ Παῦλος.

— Ἔστω! — ἀναστενάζει ὁ διευθυντὴς —
ἀλλὰ κάθε προσπάθεια ἔχει ἓνα ὄριο... Δὲν

Ὁ ποιητὴς τῶν «Βραδυνῶν θρύλων» Κώστας
Χατζόπουλος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Τὰ «ἐρωτικά γράμματα» τοῦ Κώστα
Χατζόπουλου ἀπὸ τὸ Μόναχο

Στὸ φιλολογικὸν σάλοιο τοῦ Κωστή Παλα-
μά συζητοῦν καὶ γυναῖκες. Ἄν δὲν ἔδιναν τὸ
«παρὼν» κάθε βράδυ, ὅμως συχνὰ πυκνὰ ἔκα-
μαν τὴν ἐμφάνισί τους. Ταχτικότερες ἦταν ἡ
Καλλιόπη Παρρέν, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀθηνᾶ, ποὺ
παντρεύτηκε κι' ἔνινε κυρία Μοντούρη, οἱ ἀ-
δελφές Στάμπη καὶ ἡ κυρία Πολιτάκη. Αὐτὲς
λίγο πολὺ προεργάζονταν ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς
«Εἰρημερίας τῶν Κυριῶν», ποὺ διηύθυνε ἡ
Παρρέν.

Μιά ἀκόμη δεσποινίς, ἡ Εἰρηνούλα Νικολά-
δου, ποὺ ἔνινε γυναικίστα ἀργότερα ἀπὸ τὴ
ἀδελφὴ τῆς τοῦ Λοκίνο τῶν Ἑλληνίδων, ἦταν ἡ
περισσότερο ταχτικὴ στὸ σπῆτι τοῦ Παλαμά
καὶ πρὸ ἀγαπητὴ ἀπ' ὅλες. Γεμάτη εὐκρινεῖα
καὶ ἀφοσίωσι στὸν ποιητὴ καὶ στὴν οἰκογέ-
νειά του, δὲν ἔλειπε καμμιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπῆ-
τι. Καὶ τίς χαρούμενες καὶ τίς θλιβερές μέ-
ρες ἐκεῖ βρισκόταν.

Ὁ Παλαμᾶς ὑπεραγαποῦσε τὴν κοπέλλα αὐ-
τὴ καὶ ὅλοι γύρω τοῦ καταλάβαιναν πὼς τὴν
εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ
νὰ κἀνῃ δίχως αὐτήν. Ἰδιαιτέρᾳ αὐτὸ τὸ ἡ-
ξερε ἡ γυναῖκα τοῦ ποιητῆ, ποὺ γελῶσε μὲ
τὴν καρδιά της, ὅταν ὁ ἄντρας τῆς γκρινιᾷ-
ζοντας θύβει τῆς ἔλεγε:

— Τὴ κατάστασι εἶναι αὕτη: Βαρέβαια πιά!
Ἀνάστασι χωρὶς Εἰρηνούλα δὲν μποροῦμε νὰ
κάνουμε, οὔτε Χριστογεννα, οὔτε γιορτὴ ἁ-
λῆ, οὔτε τίποτα! Ἀδελφίς βρισκεται ἐδῶ ἡ Εἰ-
ρηνούλα!

Ἦταν ἀκριβῶς τότε ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Κώστας
Χατζόπουλος βρισκόταν στὸ Μόναχο τῆς Γερ-
μανίας καὶ εἶχε σοφιστῇ — ὅπως ἔφρουρε —
νὰ παραστήσῃ τὸν τρελλὸν στοὺς φίλους του
ἐδῶ, βομβαρδίζοντάς τους μὲ γράμματα ἀτε-
λεῖωτα καὶ ἀσυνάρτητα. Τὸ μυστικὸ τῆς φάρ-
θνης τοῦ Χατζόπουλου τὸ ἤξερε στὴν Ἀ-
θῆνα μόνον ὁ Παῦλος Νιρβάνας, ποὺ εἶχε με-
τὰ ἀγιάτρευτο καὶ προμερὸ νόημα ποὺ οἱ
γιατροὶ τὸ λένε «προτοῖσαν παράλυσι» καὶ
ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ παραληρημα μεγαλείου
μὲ κάποιες ἰδέες καταδιώξεως...

Ὁ Νιρβάνας εἶχε ὁμιολογήσει ὅτι, μόλις
ἔφτασε τὸ πρῶτο γράμμα τῆς τρελλᾶς τοῦ
Χατζόπουλου, ποὺ διαδόσθηκε μὲ μεγάλη καὶ
δικαιολογημένη συγκίνησι ἓνα βράδυ ἓνα σπῆτι
τοῦ Παλαμά, ἔμεινε ἐκστατικός. Ἦταν αὐτὸ
τὸ γράμμα, ἓνα ἀριστοτεχνικὸν προσποιησέως,
ποὺ μόνον ἓνας ἀληθινὰ τρελλός, προκείμενος
μὲ πλοῖα καὶ λογοτεχνικὰ δῶρα, θὰ μποροῦσε
νὰ τὸ γράφῃ.

— Τρελλάθηκε ὁ καὶ μένος ὁ Κώστας, εἶπα
ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλοι ὅσοι βρισκόταν ἐκεῖ. Πά-
ει ὁ ἀνθρώπος!

Κάποιος μάλιστα βιάστηκε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι
ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἐδῶ ὁ Χατζόπουλος,
εἶχε καταλάβει μερικὰ συμπτώματα τῆς τρελ-
λας του.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, ὅταν ἔνινε στὸ
χῶς τῆς ἐμφανεικῆς αὐτῆς ἀλληλογραφίας τοῦ
Χατζόπουλου, ἡ Εἰρηνούλα Νικολάδου, ποὺ γι'

αὐτὴν εἶπαμε πᾶρα πάνω πὼς δὲν ἔλειπε κα-
νένα βράδυ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Παλαμά.
Μία νύχτα, λοιπόν, μπῆκε στὸ σαλόνι, ὅπου
ἦταν κι' ἄλλοι, χλωμὴ καὶ παρυσμένη. Εἶχε
πάρει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μιά φλογερὴ ἐρωτικὴ
ἐπιστολὴ τοῦ Χατζόπουλου ἀπὸ δέκα πυκνο-
γραμμένους σελίδες, ὅπου τῆς μιλοῦσε γιὰ
τὸν ἐρωτὰ του καὶ ἀναλόεταν σὲ λυρικοὺς
θαυμασμοὺς δίχως τέλος.

Βέβαια κι' ἀπ' τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἔλει-
παν οἱ ἀσυναρτήσεις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμη
τοῦ Νιρβάνου, τὸ ὅφος ἦταν ἡχηρὸ, ἔθοχο, φλο-
γερό καὶ λαμπρό.

Ἡ ἀτυχὴ κοπέλλα, ἡ Εἰρηνούλα, τὰ εἶχε
χαμένα. Ὅπως ἔλεγε ἡ ἴδια, ὁ Χατζόπουλος
ὅσο βρισκόταν στὴν Ἑλλάδα, δὲν τὴν εἶχε
προσέξει ποτέ ξεχωριστὰ καὶ δὲν τῆς εἶχε
φανερῶσει κανένα σημε

Γιὰ νὰ τὰ ξαναπιάσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ νοῦμερα καὶ τέλος πάλιν, ἄς μὴν εἰμαστε καὶ τόσο αὐστηροὶ στὸν ἑαυτὸν μας. Χρειαζόμαστε καὶ λίγη ἐπιείκεια.

Ἀρχίσαν πάλιν τοὺς λογαριασμούς. Ζαλιώτικα. Μ' ἔπιασε πονοκέφαλος. Ἐκλείσα τὸ τεφτέρι καὶ πήρα δυὸ ἀσπρίνες. Καὶ τὸ πρῶτο ζήτησα πάλιν με πονοκέφαλο. Τὸ εἶχα πολὺ τυραννῆσει τὸ κεφάλι μου.

— Λάθος δρόμο ἀκολουθῆσα, εἶπα. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι τὸ πόσο νομίζεις ἐσύ διὰ ἀξίζει τὸ κεφάλι σου, ἀλλὰ τὸ πόσο τὸ ζυγίζουν οἱ ἄλλοι. Ἔτσι κρίνεται ἡ ἀξία τοῦ κεφαλιού.

Ἐπίασα λογαριασμὸ ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Μιά καλὴ κουθέντα — ἡ μάνα — ποὺ εἶχα ἀκούσει ἦταν ἀπὸ ἕνα οἰκογενειακὸ μας φίλο. Ὁ μπαμπᾶς μου τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσῃ τὸ τετράδιο τῶν ἐκθέσεων καὶ πρέπει νὰ πῶ ὅτι στὴς ἐκθέσεις πετύχαινα. (Ἐκθέσεις καὶ χειροτεχνία ἦταν τὰ δυὸ μαθήματα ποὺ εἶχα ἐξαιρετικὴ ἐπιδοσοί). Ὁ οἰκογενειακὸς μας φίλος διαβάσε μιά ἐκθεσὶ μὲ τὸ θέμα ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ὁ καθηγητὴς «Τὶ σκεπτόσθε ὅταν βλέπετε ἕνα πορτοκάλι» καὶ εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς θὰ γίνῃ μεγάλο κεφάλι!

Οἱ καθηγηταὶ μου, ὅμως, στ' ἄλλα μαθήματα, εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη. Πρὸ παντὸς ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ποὺ μοῦ εἶχε βάλει στὸν πίνακα νὰ λύσω ἕνα πολὺ ἀπλὸ πρόβλημα κ' ἐγὼ εἶχα μείνει μὲ τὴν κιμωλία στὸ χέρι.

— Ἦθελα νὰ ξέρω τί ἔχει τὸ κεφάλι σου μέσα! εἶπε.

Εἶχα ἀκούσει καὶ ἄλλα τέτοια δυσφημιστικὰ γιὰ τὸ κεφάλι μου.

— Ἦ μασὰ μου π. χ. μοῦ εἶχε πῆ μιά μέρα:

— Μὲ τὸ κεφάλι ποὺ ἔχεις ἐσύ, παιδί μου, δὲν θὰ πᾶς καλά. Καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι.

Καὶ ὁ μπαμπᾶς μου ποὺ μοῦδινε συμβουλὲς κ' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἀντίθετο, μοῦ εἶχε πῆ κ' ἐκεῖνος:

— Μιά μέρα θὰ χτυπᾶς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο!

Ὅλ' αὐτὰ, ποὺ τ' ἀκούγα τότε χωρὶς νὰ δίνω βάσι, ἐρχότουσαν τώρα στὸ μυαλό μου κ' ἐπαίρουν τὴν καθυστερημένην τους σημασία.

Ὅποτε τὸ κεφάλι μου δὲν εἶχε, στὴν ἀντίληψί τους μεγάλη ἀξία! Ναι, ἀλλὰ, στὸ μεταξύ πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε, ὥστε τὸ κεφάλι μου νῆχη «ἐδέσει» καὶ νὰ θρίσκεται σὲ καλύτερη βάσι ἀπὸ τότε.

Ἀρχίσαν νὰ ρωτᾶ τοὺς φίλους μου — μιά ἔρευνα σὰν αὐτὴ ποὺ κάνει τὸ λεγόμενο Ἰνστιτούτο Γκάλλοπ.

— Πόσο νομίζεις, Γιώργο, διὰ ἀξίζει τὸ κεφάλι μου;

— Ὅχι καὶ πολλὰ πράγματα!

Ὁ Στᾶυρος εἶχε ἄλλη γνώμη:

— Ὅσο ἀξίζει ἕνα κοινὸ κεφάλι. Ὅποτε λιγώτερο, ὅποτε περισσότερο.

— Διπλασιάζω, ἂν τοῦλάχισ ἕνα καπέλλο χιλίων δραχμῶν, θὰ τοῦ πῆ γαίνει πολὺ!

— Ἄν τὸ βαθμολογῆς ἐτσι, μάλλον! Ἐχομε μεῖς κεφάλι γιὰ τέτοια καπέλλα.

Ἀνάλογες ἦσαν οἱ διαπιστώσεις καὶ ἄλλων γνωστῶν μου ποὺ ρώτησα. Κατάφωτα στὴ θεία μου τὴν Εὐτέρπη, μιά γυναίκα πολὺ μυαλωμένη:

— Ἐκείνη μὲ κῦτταξε λίγο λυπητέρα:

— Ἄν εἶχες ἐσύ κεφάλι παιδί μου...

— Καὶ τοῦτο δῶ τί εἶναι; Λάχανο;

— Δὲν ἐννοῶ τὸ ἀπόξω. Τὸ ἀπὸ μέσα.

Ὅποτε, κατὰ τὴν γνώμη τῆς θείας δὲν εἶχα καθόλου κεφάλι. Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ βαθμολογήσω κ' ὅλας!

Ὅμως, αὐτὸ τὸ κεφάλι ποὺ δὲν εἶχα, τὸ βασάνιζα πολὺ. Ποτὲ δὲς τώρα δὲν εἶχε τετὴν τέτοια πρόβλημα στὸν ἑαυτὸ μου. Εἶχα τὸ κεφάλι μου, αὐτὸ ποὺ εἶχα τέλος πάντων καὶ πορευόμουν στὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ τὸ βαρύνω μὲ βαρύτερες ἔρευνες. Καὶ τώρα ἐτσι, ἀπὸ μιά κουθέντα, γιὰ ἕνα καπέλλο...

Στὸ δρόμο ἀρχίσαν νὰ παρατηρῶ καὶ τοὺς συναθρώπους μου. Ὁ ἕνας φοροῦσε τοῦτο τὸ καπέλλο, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο, ἄλλος φτηνὸ, ἄλλος

ἀκριβὲς, ἄλλος καινούργιο, ἄλλος τσαλακωμένο. Ἀλλὰ, καλὸι μου κύριοι, σκεπτήκατε ποτὲ ἀν τὸ κεφάλι σας ἀξίζει ὅσο τὸ καπέλλο ποὺ τοῦ βάζατε;

Νὰ ἕνας κύριος, μεγαλοπρεπὴς, σὰν φουσκωμένο παγῶνι. Φορεῖ ἕναν παναμὰ θαυμάσιο, ποὺ τοῦ πᾶει περίφημα. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ἄλλη ἀναλογία; Καθὼς θαδίζει στὸ δρόμο γεμάτος ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ του καὶ στὸ καπέλλο του, τὸν σταματᾶ:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Μπορῶ νὰ σᾶς κάνω μιά ἐρώτησι;

— Ὅριστε.

— Ἐχετε κοστολογῆσι τὸ κεφάλι σας;

— Σαφηνίζεται.

— Τί εἶπατε;

— Ρωτᾶ, ἂν ἔχετε κοστολογῆσι τὸ κεφάλι σας. Γιατί βλέπω ὅτι τοῦ ἔχετε φορέσει ἕναν παναμὰ ἀξία χιλίων δραχμῶν...

— Χιλίων τριακοσίων, παρακαλῶ.

— Ἀκόμα χειρότερο. Ἀλλὰ τὸ κεφάλι σας ἀξίζει τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ κάνετε; Σὰς τὸ λέω, γιατί σκεπτήκα κ' ἐγὼ ν' ἀγοράσω ἕναν παναμὰ γιὰ τὸ δικό μου κεφάλι, ἀλλὰ μὲ ἀπασχολεῖ τὸ πρόβλημα τῆς κοστολόγησας. Καὶ λέω: Τί πρέπει νὰ τοῦ πᾶρω;

— Ἐναν παναμὰ, ἡ μήπως καμμιά ψάδα ἀπὸ κεινὸς ποὺ φορεῖτε στ' ἄλλα τὸ καλοκαίρι;

— Ἐσὰς δὲν σᾶς εἶχε ἀπασχολήσει ποτὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα;

— Ὅχι!

— Τότε σᾶς λυποῦμαι. Χαίρετε, κύριε!

Ἐκανε τὸ σταυρὸ του. Ὅμως εἶμαι σίγουρος πὼς τοῦ ἔβαλα κ' αὐτοῦ τοῦ ἰδέα.

Ἐπῆγα στὸ κατάστημα.

— Καλημέρα.

— Λοιπόν; ρωτᾶ ὁ ὑπάλληλος.

Τί λέει τὸ ζῶγι;

— Ἀκόμα τίποτα. Ἀπλῶς αὐτὸ ἦρθε νὰ σᾶς πῶ, ἐπειδὴ εἶχατε τὴν ἐμπνευσί νὰ μοῦ θέσετε αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῆς κοστολόγησας.

Κυττάζετε ἐδῶ τοὺς λογαριασμούς μου. Ὅλο σβύνω καὶ γράφω καὶ συμπέρασμα δὲν βγαίνω. Ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε στὸ μαγαζὶ σας ἕνα κεφαλόμετρο. ἕνα ηλεκτρικὸ μηχανήμα, ἂς πρῶμε, ποὺ νὰ κάνει κεφαλογραφήματα. Καὶ ἀνάλογα νὰ δίνετε στὸν καθένα τὸ ἀρμόδιο καπέλλο.

— Δὲν μὰς συμφέρει, λέει ὁ ὑπάλληλος.

— Γιατί;

— Γιατί τότε δὲν θὰ πουλάγαμε τ' ἀκριβὰ. Μὴν κυττάτε σεις ποὺ ἔσθε λογικὸς καὶ μετρίφρων ἄνθρωπος. Οἱ ἄλλοι, ὅμως, νομίζουν διὰ τὸ κεφάλι τοὺς ἀξίζει πολλὰ.

Πῶς νὰ πῶ στὸν πελάτη διὰ τὸ κεφάλι τοῦ ἀξίζει δέκα δραχμές, καθὼς θὰ δείχνῃ τὸ κεφαλογράφημα, ὅταν ὁ ἴδιος πιστεύῃ διὰ τὴν ἀξία τοῦ εἶναι ἕνα κάρρο λίρες;

Ἦ διὰ τοῦτο νὰ φύγῃ ξεσκουφωτός; Ἐγὼ ἔχω βγάλει ἕνα ἄλλο συμπέρασμα, κύριε, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ εἶμαι σκεπτόμενος ἄνθρωπος.

Ὅτι ἡ καλύτερη καὶ πιὸ ἐπικερδὴς δουλειὰ εἶναι μιά.

— Ποιά;

— Ν' ἀγοράσῃς πεντακόσια κεφάλια, ὅσο ἀξίζουν καὶ νὰ τὰ πουλήσῃς ὅσο νομίζουν διὰ ἀξίζουν. Αὕτη εἶναι δουλειὰ. Θὰ θησαυρίζαμε!

— Ἐσύ εἶσαι μεγαλοφυῆς! ἀπάντησα μὲ θαυμασμό. Καὶ κάθεσαι καὶ πουλᾶς καπέλλα.

— Τί νὰ κάνω; Μελετᾶω κεφάλια. Ὅταν δὲν ἔχῃς κεφάλαια, καλὰ εἶναι κ' αὐτὰ.

Στάθηκε λίγο συλλογισμένος.

— Ἐρεῖς κάτι; τοῦ λέω. Τώρα μοῦ βάζεις μιά ἄλλη ἰδέα.

Πῶς μοῦ βάζεις μιά ἄλλη ἰδέα. Πῶς μποροῦμε νὰ κάνουμε τὴν ἐπιχειρησὶ πού μοῦ εἶπες. Μὲ παίρνεις συνεταίρο;

— Γιατί ὄχι; Καὶ στὸ μεταξύ τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν κοστολόγησι τοῦ δικού σας κεφαλιού;

— Θὰ λυθῇ κ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πρῶτα. Θὰ πᾶω στὴν ἀγοράνομιά...

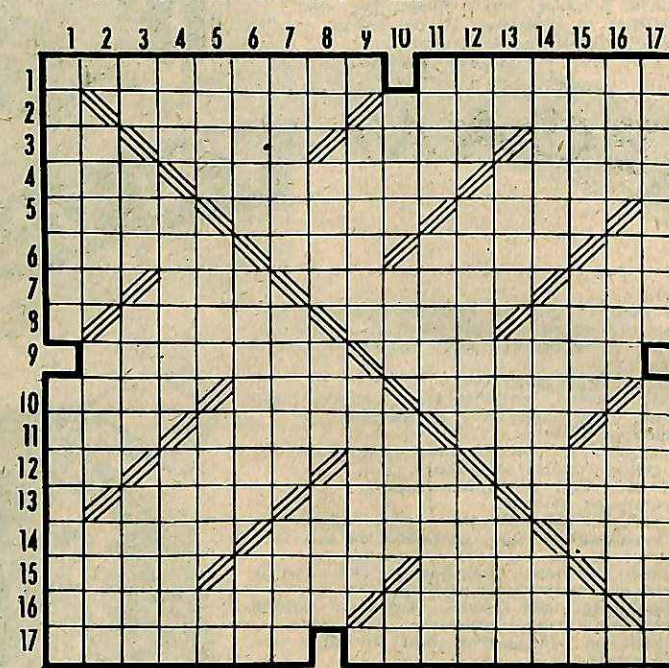
Ποῦ ἄλλοθι θὰ προσφύγω; Κ' ἐμέσως μετὰ θὰ βάλω μπρὸς τὴν ἐπιχείρησι. Θὰ παρατηρῶ τὸ δικό μου κεφάλι καὶ θ' ἀρχίσω νὰ ζυγίζω τὰ ἔξω. Στὸ μεταξύ γιὰ κυττάτε μήπως θὰ μπορούσατε νὰ κοστολογῆσατε τὸ δικό σας. Καὶ μοῦ γράφετε τ' ἀποτελέσματα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 592

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ὁ πατέρας τῶν Ἀποστόλων Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. — Συνοικία τῆς πρωτεύουσας.
- 2 Ἡ ζωὴ ποὺ κάνει εἶναι κάθε ὅλο παρὰ ὑποδειγματικὴ. — Ἀπαλίτιοςτος.
- 3 Ἡ ἐπανάληψις τοῦ εἶναι ἐκδηλωτικὴ εἰρωνείας. — Μαζί.
- 4 Τὴν ὀνειρεῖται κάθε κορίτσι. — Νεογέννητο.

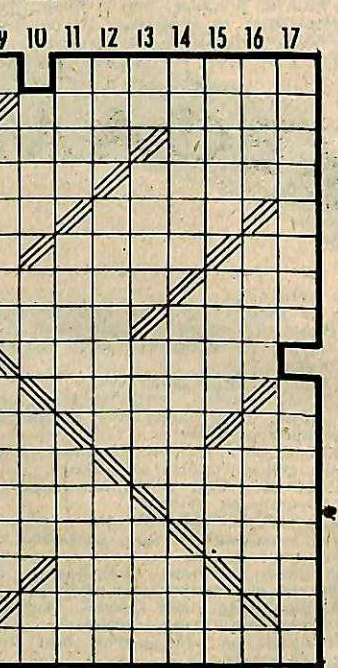

- 1 Ἐνας ἀπὸ τοὺς Χᾶν. — Κρατὶδὸν νῆος τῆς Εὐρώπης.
- 2 Ἐπώνυμον Ἑλλήνων τραγουδιστοῦ.
- 3 Παίζεται μὲ χαρτιά. — Ἀδελφὸς τοῦ Μωσέως. — Φωτιά.
- 4 Νηοὶ τοῦ Ἰονίου. — Διεθνὲς σῆμα. — Παγιδεύει. — Νότα.
- 5 Ποιότης ἐκλεκτῆ. — Ἀρχὴ συμπέρασματος. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. — Μινωὶν: δόξα τοῦ κινηματογράφου.
- 6 Βοήθεια. — Καρποὶ ποὺ ὑπάρχουν ὅλο τὸ χρόνο. — Μεγάλος θυμὸς.
- 7 Παραγγέλλω στὴν γυμναστική. — Βρετανικὸ προτεκτοράτο τῆς Ἀφρικής.
- 8 Νέος ἄνθρωπος. — Ἀπαραιτήτο σὲ μιά φράσι. — Περιφνη μουςουργός.
- 9 Προκαλεῖ. — Νόστιμο θαλασσινόν. — Ἀπόχρωσις (ξεν.). — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β. προσ.).
- 10 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Τὴν ζητεῖ κάθε φωτογράφος. — Χρησιμοποιοῦ τὴν φωνή μου. — Συνοδεύει τὸν περὶ.
- 11 Ἐχω τᾶσιν γιὰ κάτι. — Πρόχειρο παιγνίδι. — Ἐκδόρα.
- 12 Παρουσιάζει διαρκῶς μεγάλῃ κίνησι. — Ρῆμα ποὺ ἀπαιτεῖ ὑπομονή. — Χάτσον: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
- 13 Σὺγχρησις θεᾶ. — Μέρους τοῦ ματιοῦ. — Φάρμακο. — Ξενική ἀρνησις.
- 14 Ὄνομα. — Ἠδύποτο.
- 15 Σχετικὸς. — Σειρὰ ἡγεμόνων τοῦ ἰδίου γένους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Θὰ τὸν βρῇτε κάθε βδομάδα στὴν τελευταία μας σελίδα. — Περιφνη πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.

- 2 ... Κρίστι: γνωστὴ συγγραφεύς. — Μεγάλῃ σπᾶθ. — Μέρος τοῦ ποδίου.
- 3 Διπλασιασθένον κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖν. — Συγχρόνως. — Μουσικὴ σύνθεσις. — Ἀνθος.
- 4 Προστακτικὴ γνωστὴ στοὺς προσκόπους. — Υἱὸς τοῦ Δαυιδάου. — Μέρους τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς.

- 5 Στέγη τῶν χωρικῶν σπιτιῶν. — Κινεῖ τὸν θαυμασμό. — Φτηνὸ ψάρι. — Πρόδρομος πρὸ θαλασσινῆς λέξεως.
- 6 Ἀδύναμα. — Ρῆμα ποὺ ἀδειάζει τὸ πορτοφόλι μας. — Ὁμοῖα μὲ ἄλλη στὸ μέγεθος.
- 7 Ἱστορικὸς προδότης. — Κάνον ἄνθρωπο. — Ξυλουργικὸ ἐργαλεῖο.
- 8 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία. — Πρῶτο συνθετικὸ ποὺ χωρίζει στὰ δυὸ. — Τὴν προκαλεῖ ἡ μονοτονία.
- 9 Φάγωμα. — Κάτι πολὺτιμο.
- 10 Συγγραφεὺς μὲ μεγάλῃ φαντασία. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Πανάρχαιο ὄνομα. — Μισὸ δόση.
- 11 Κεφαλὴ λειψάνου. — Περισχὴ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. — Καλλιεργεῖ φωνῆς.
- 12 Προστακτικὴ ποὺ παραπέμπει. — Διετέλεσε πρωθυπουργὸς τῆς χώρας μας. — Ἀναπνοή.
- 13 ... Μοντάν: στὰρ τοῦ κινηματογράφου. — Καρποφόρο δέντρο. — Ἐνα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας. — Μέρους τοῦ σώματος.
- 14 Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. — Ἀπαιτεῖ περισσότερον φαγητό. — Πρόσταγμα.
- 15 Τραβάει τὴν προσοχὴ τῶν ἀνδρῶν. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Σύνδεσμος. — Λαοδοκίος τῆς Γαλλίας.
- 16 Μέρους τοῦ ματιοῦ. — Μικρὸς καρπός. — Πολὺ μορφωμένο.
- 17 Κατηγορία τριγώνων. — Ἐλάττωμα τῆς ἀκοῆς.

Κ. ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 591
στὴ σελ. 82

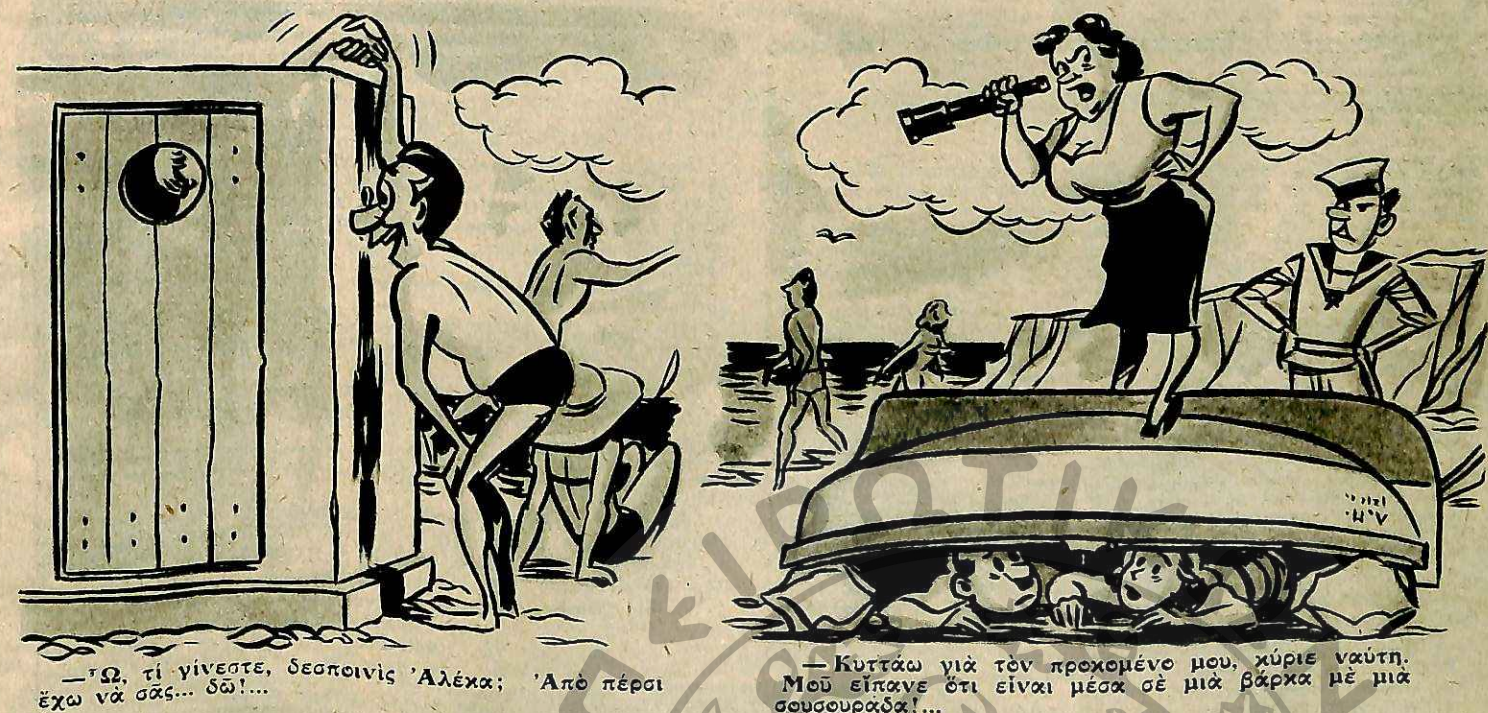
Ἀρχίσαν τὰ μπάνια

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Ἀχ, ἀγαπητέ μου Τηλέμαχε! Τώρα ποὺ ἔγινε ἡ θάλασσα... γιὰούρη, χάθηκαν τὰ κουτάλια!...

«Ἀς πᾶν καὶ τὸ παλιόμπέλο!...»

— ὦ, τί γίνεστε, δεσποινὶς Ἀλέκα; Ἀπὸ πέρις ἔχω νὰ σᾶς... δῶ!...

— Κυττάω γιὰ τὸν προκομένο μου, κύριε ναῦτη. Μοῦ εἶπανε ὅτι εἶναι μέσα σὲ μιά βάρκα μὲ μιά σουσουράδα!...

Ἀνθρώπους ὁ... θησαυρός!...

Ετοιμασθήτε για τὰ ΜΠΑΝΙΛΑ

“Ένα «σχέδιο έξωραϊσμού» του σώματος σας

ΕΦΤΑΣΕ πιά ο καιρός για τὰ θαλασσινά μπάνια. Θα βουτήξετε και πάλι στα κύματα, για να χαρήτε τὰ χάρδια τους. Θα κολυμπήσετε, θα παίξετε, θα ξεπλυνθήτε στην άμμουδιά για ήλιοθεραπεία... καί, φυσικά, θα επιδείξετε τὸ καινούργιο μαγιώ σας. “Όσο όμως κι’ αν τὸ έχετε ακριβοπληρώσει, δὲν πρόκειται νὰ κάνη τὴν έντύπωσι πού έλπίζετε, αν δὲν συνδυάζεται μ’ Ένα δέρμα λείο, καθαρό, άπαλό σαν μετάξι.

Μὴν άφίνετε λοιπόν πιά νὰ χαθῇ οὔτε μιὰ πολύτιμη μέρα! Έ-φαρμόστε άμέσως Ένα συστηματικό «σχέδιο έξωραϊσμού» τοῦ σώματός σας, πού θα τὸ άπαλλάξη άπ’ τίς κηλίδες, τὰ μπιμπίκια, τὴν τραχύτητα καί τοὺς πόρους πού προεξέχουν όπως στὸ δέρμα τῆς κόττας...

Τὸ κανονικό είναι ν’ αρχίσετε άπό μέσα καί νὰ προχωρήσετε πρὸς τὰ έξω. Μι’ αὐτὸ θέλουμε νὰ πούμε ότι τὸ πρώτο πράγμα πού θα προσέξετε, θα είναι ἡ διαίτα σας.

Οἱ λεκέδες τοῦ δέρματος, πού έχουν τὴν... ένοχλητική συνήθεια νὰ φυτρώνουν, άπόρροποι καί άνεπιθύμητοι, στὸ στήθος ἡ στὴν πλάτη, άποτελοῦν συνήθως συνέπεια τῆς κακῆς διατροφῆς τοῦ χειμῶνα.

Γιὰ νὰ τοὺς καταπολεμήσετε καί νὰ τοὺς εξαφανίσετε, θ’ αρχίσετε νὰ τρώτε περισσότερα φρούτα καί πράσινα λαχανικά. Τὸ έ-χομε πῆ πολλές φορές αὐτό, δὲν βλέπτεί όμως νὰ τὸ επαναλάβου-με κι’ άλλη μιὰ.

Περιορίστε άντιθέτως τίς λιπαρές τροφές (πατάτες, ζυμαρικά, άσπρο ψωμί, κλπ.) κα-θώς καί τὰ γλυκίσματα καθ: ειδους.

Πίνετε τέσσερα ποτήρια νερό π α ρ α π ά-ν ω κάθε μέρα. Τὸ πρωί δέ, πρὶν άπ’ τὸ πρό-γευμά σας, πιήτε άπαραίτητως τὸ ζουμί έ-νός λεμονίου, δίχως ζάχαρη.

Μέ τίς μεταρρυθμίσεις αὐτές στὴ διαίτα σας, θα καθάρισή τὸ αἷμα σας, θ’ άποκτήσῃ όλα τὰ συστατικά πού τοῦ χρειάζονται, κι ἡ συνέπεια θάναί νὰ εξαφανισθοῦν οἱ λεκέ-δες τοῦ δέρματος καί νὰ μὴ ξαναφανοῦν πιά.

Τώρα άς ρίξουμε μιὰ ματιά στὸν ὑπόλοι-πο έαυτό σας, αρχίζοντας άπ’ τὸ λαιμὸ καί κατεβαίνοντας πρὸς τὰ κάτω. Μὴν έξακολου-θήστε νὰ παραμελήτε τὸ λαιμό σας, τὸ ζω-τικό αὐτὸ σημεῖο τῆς ὅλης εμφάνισέας σας. “Έχετε ὑπ’ όψι σας ότι τραβάει τὴν προσο-χή, τώρα τὸ καλοκαίρι ἰδίως, πολὺ περισ-σότερο άπ’ ό,τι νομίζετε.

“Αν τὸ δέρμα τοῦ ἔχῃ άποκτήσει Ένα «λε-ραμένο» χρώμα, άπό ἔλλειψι φροντίδων καί περιποιήσεων, τὸ πράγμα διορθώνεται μὲ μιὰ κομπρέσα άπό βαμπάκι μουσκεμένο μὲ ὀξυζενέ. Τὴν άφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ 10 λεπτά τῆς ώρας.

Αν όμως τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ σας ἔχῃ άρχίσει συγχρόνως νὰ είναι στεγνὸ καί ρυτιδωμένο, μὴ μεταχειρισθῇτε τὴν κομπρέσα μὲ ὀξυζενέ, αλλά προτιμήστε μιὰ άλλη μέθοδο πολὺ ἡπιώτερη άπ’ τὴν προηγούμενη.

Τοῦ κάνετε δηλαδή μασσάζ μὲ θρεπτική κρέμα, μὲ έλαφρὲς κι-νήσεις τοῦ χεριοῦ άπό πάνω πρὸς τὰ κάτω πάντα (ποτέ αντίθε-τως). “Αφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ καί ν’ άπορροφηθῇ ἡ κρέμα, ἐπὶ Ένα

τέταρτο τῆς ώρας. “Υστερα σκουπίζετε τὸ πε-ρίσσευμα μ’ Ένα τσιγαρόχαρτο, ἔτσι ώστε νὰ μείνῃ Ένα λεπτὸ στρώμα.

“Απλώνετε κατόπιν πάνω Ένα μίγμα άπό μαγνησία καί λεμόνι, πού θα τὸ βρῆτε στὰ κα-ταστήματα καλλυντικῶν καί θα τὸ μεταχειρι-σθῇτε σύμφωνα μὲ τίς οδηγίες πού τὸ συνο-δεύουν.

Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κα-θαρίσῃ τὸ χρώμα τοῦ λαιμοῦ, χωρίς νὰ έρε-θίσῃ Ένα δέρμα πολὺ στεγνὸ.

Κάνετε ἔξ ἄλλου μασσάζ τοῦ λαιμοῦ σας μὲ θρεπτική κρέμα, κάθε βράδυ, πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι. Περιμένετε Ένα τέταρτο τῆς ώ-ρας κι’ ὕστερα τὸν σκουπίζετε μὲ τσιγαρό-χαρτο, άφίνοντας Ένα λεπτὸ στρώμα κρέμας γιὰ ὅλη τὴ νύχτα.

Τὸ μίγμα τῆς μαγνησίας καί τοῦ λεμονιοῦ, ἡ ἡ κομπρέσα μὲ τὸ ὀξυζενέ, θα χρησιμοποιή-ται μόνο μιὰ φορά τὴ βδομάδα, ὥστε νὰ πα-ρατηρήσετε μιὰ αίσθητή καλλιτέρεψι στὸ χρώ-μα τοῦ λαιμοῦ σας.

Συγχρόνως, μὴν παραλείπετε νὰ συμπερι-λάβετε καί τὸ λαιμό σας στὶς καθημερινές πε-ριποιήσεις τοῦ προσώπου σας.

“Αλλά κι’ ἡ πλάτη σας πρέπει νὰ είναι άφλογῇ, λεία καί καθα-ρή, καθὼς φιγουράρει πάνω άπ’ τὸ μαγιώ. Τὴν ὥρα λοιπόν τοῦ καθημερινοῦ λουτροῦ σας, τὴν τρίβετε μ’ Ένα τραχύ γάντι ἡ μὲ μιὰ εἰδική βούρτσα μὲ μακρεῖα λαβή. Τὸ τρίψιμο αὐτὸ πρέπει νὰ γί-νεται μὲ μικρὲς κυκλικές κινήσεις, σ’ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς πλάτης.

Μιὰ άφρονη σαπουνάδα τὸ κάνει πιδό εύχάριστο καί άποτελε-σματικώτερο.

“Υστερα ξεπλένεσθε μὲ άφθονο κρύο νερό. Τελειώνετε δέ μὲ μιὰ έντριβή μὲ κολώνια, πού έξουδετερώνει τὴν ὑπερβολικὴ λιπαρότη-τα τοῦ δέρματος.

“Αν τώρα ἡ πλάτη σας εἶναι πολὺ λιπαρὴ κι’ ἔχῃ λεκέδες ἐδῶ κι’ ἐκεῖ, μετὰ τὸ ξεπλυνμα τὴν περνάτε μ’ Ένα βαμπάκι βουτηγμέ-νο σὲ οινόπνευμα.

Νάχετε ὑπ’ όψι ότι οἱ λεκέδες αὐτοὶ τοῦ δέρματος στὴν πλάτη καί στοὺς ὤμους μπορεῖ νὰ ὀφείλονται στὴν πιτυρίδα πού πέφτει άπ’ τὰ μαλλιά.

“Αν ἔχετε λοιπόν πιτυρίδα, καταπολεμήστε τὴν μ’ Ένα εἰδικὸ σαμπουάν. Καί προστατέτε πάντα τοὺς γυμνοὺς ὤμους σας μ’ Ένα μεγάλο τετράγωνο μαντήλι ἡ πετσέτα, όταν βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας.

Τὸ ἴδιο ζωρὸ τρίψιμο μὲ τραχύ γάντι ἡ μὲ βούρτσα γίνεται καί στὸ στήθος, στοὺς ὤμους καί στὴν ἀρχή τῶν μπράτσων, αν ὑπάρχουν κι’ ἐκεῖ λεκέ-δες καί τραχύτης τοῦ δέρματος. “Εφαρμό-ζοντας αὐτὴ τὴ μέθοδο θα παρατηρήσετε πολὺ γρήγορα Ένα ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ ά-ποτέλεσμα.

Μετὰ τὸ τρίψιμο αὐτὸ, ακολουθεῖ Ένα μασ-σάζ μὲ μαλακτικὴ κρέμα-λοσιόν, πού συ-νεχίζεται λίγη ὥρα, ὥστε νὰ τὴν άπορρο-φήσῃ καλά τὸ δέρμα.

Τὸ δέρμα στὶς γάμπες εἶναι συχνὰ μάλ-λον ξηρὸ καί ἔχει τάσι ν’ άπολεπίζεται. Διορ-θώνεται όμως εύκολα, τὸ μειονέκτημά του αὐτὸ, αν τὸ τρίβετε δυὸ φορές τὴν ἡμέρα μὲ τὴν ἴδια λοσιόν πού χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χέρια σας.

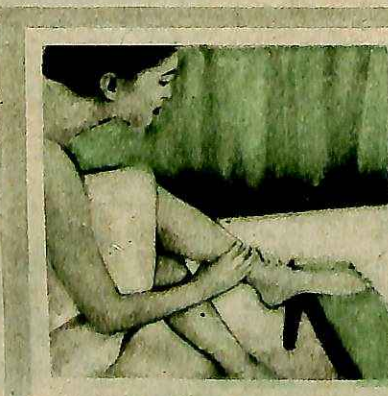
Καί καταλήγομε στὰ πόδια, πού έχουν κι’ αὐτὰ τίς απαιτήσεις τους, ἐφόσον θα περπατάτε εὐπολήτες στὴν άμμουδιά, ἡ θα φοράτε πέδιλα πού άφίνουν ἐλεύθερα τὰ δάχτυλα.

Βγάλτε τίς κάλτσες σας κι’ ἐπιθεωρήστε τὰ πόδια σας μὲ εἰλικρίνεια καί άντικειμε-νικότητα.

“Έχετε κάλους; Καταφύγετε σ’ Ένα εἰδι-κό, γιὰ τὴν άφαίρεσί τους.

Οἱ φτέρνες σας εἶναι σκληρές καί τραχιές; Τρίψτε τίς μὲ έ-λαφρότετρα κι’ ὕστερα άλείψτε τίς μὲ λίγη κολτ-κρέμ γιὰ νὰ μαλακώσουν.

Τέλος, βάψτε τὰ νύχια τῶν ποδιῶν σας μ’ Ένα ζωηρόχρωμο βερ-νίκι, πού θα κρύψῃ πολλὰ ἐλαττώματά τους καί συγχρόνως θα δώσῃ γενικά στὸ πόδι σας μιὰ ὀψι πιδό περιποιημένη καί ἑλκυ-στική.

Πρέπει νὰ τρίβετε τὰ πόδια μὲ τὴν ἴδια λοσιόν, πού χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χέρια σας...

Υδατοβρία κέντρα

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, πὼς οἱ ζήστες ὅσο πάνε περισσότερο ξεσπᾶνε κι’ εἶσαι ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ βρῇς λίγη δροσιά, στὰ προάστια νὰ σπεύσῃς, ἡ στὴν ἀκροθαλασσιά... Καί μ’ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, πού τραβά ἡ ψυχὴ σου δέν- (τρα,

ἐποχὴ χροσὴ τους ἔχουν τὰ ὑδατοβρία τὰ κέντρα, πού ρητῶς ἀναλαμβάνουν, δίχως νὰ χρονοτριβήσουν, νὰ σοῦ ἀνάψουν τὸ κέφι καί τὴ ζέση νὰ σοῦ σβύσουν!

Κέντρα ὑδατοβρία ποικίλα, συνεπῶς, ὁ κόσμος βλέπει ἱκανὰ γιὰ κάθε γούστο, προσιτὰ γιὰ κάθε τσέπη... Καί χωρὶς νὰ πούμε λόγια περὶ τὰ καὶ βαρστά, συναντᾷ, πρωτίστως, κέντρα φημισμένα κι’ ἐκλεκτά, μὲ ὑπερμοντέρνες λίστες, μὲ μπαλέττα, μὲ σολιστές...

Καί μὲ «νούμερα» πού σ’ ὅλους προκαλοῦν τὸ θαυμασμό, πρὶν ἀκόμη, ἐννοεῖται, πάρουν τὸ... λογαριασμό, γιὰτί θύαν καταφθάνῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, σαν χαροὶ κυττᾶνε πλέον τὰ πολλὰ τὰ... νούμερά του!

Εὐναντὰ ναεῖς, ἐπίσης, τὰ θαλάσσια μπαράκια, πού σερβίρουν «τῆς ὥρας» τρυφερά καλαμαράκια κι’ ὅπου ἄλλοι, μὲν, τίς μπύρες πανωτὲς τίς κατεβάζουν κι’ ἄλλοι πίνουν μιὰ μπυρίτσα καὶ στὸ πέλαγος ρεμβάζουν. Τὰ φρεσκάτα μαγαζοῦνιά γι’ ἄλλους ἔρχονται καὶ πάνε κι’ οἱ ἐρωτο-τσιμπημένοι μέσ’ στὴ ρεύση κολυμπᾶνε καὶ δὲν χάνουν μὲ τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης τὸν καιρὸ τους! ἀφοῦ ἔχουν μελανούρια καὶ λαυράκια στὸ πλευρό τους!

Μέσ’ στὰ κέντρα, πού τοῦ θέρους τίς ἀνίσεις συγ- (κεντρῶνουν καί σὲ ἀλυσία καὶ πάρκα σαν ρεπάνια ξεφτυτρώνουν, συναντᾷς καὶ μερικέ, ταβερνίτσες γραφικέ, μὲ πολυχρώμα λαμπιονία, μὲ κισσοῦς, κληματαριές, κι’ ἐν πολλοῖς μὲ... ψησταριές, ὅπου πέφτουν οἱ γλεντιέδες στὸ μεζὲ καὶ στὸ ποτήρι καὶ τὸ εἰχνουν τὰ ζευγάρια στὸ ἀτελειωτο ψηστήρι!

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κέντρων, συναντᾷς καὶ ὠριμένες ταβερνούλες ποτῖναι μ’ ὅλα τὰ κομφορ... «ἐξωπλι- (σμένες)

στὶς ὁποῖες προσκαλεῖσαι νὰ χαρῇς νὰ ξεφαντώσῃς ἡ ἀπλῶς τὴν κατσονφία σου καὶ τὴν ὥρα νὰ... σκοτώσῃς! ἔχουν στὴ διαθέσι σου καὶ τὴν ὥρα νὰ... ἀκκορντεονίστα, εἶτε «ράδιο μὲ... πλάκες» κι’ ἀπαραίτητὴ τὴν πίστα, ὅπου εἰχνονται οἱ νέοι στὸ «μπαγιό» καὶ στὸ «Τσα-Τσα» κι’ ἄλλος κάνει ἀκροβασιέες μὲ τὴ νάμα του στὰ σέβλτα ἄλλος πάλι, τοὺς τριγύρω, ἀσυγκράτητος... κλωτσᾷ καὶ νομίζεις ὅτι βλέπεις τὰ γαῖδουρία εἰς τὸ... Δέλτα!

Εἰς λογῆς - λογῆς τὰ κέντρα καὶ τὰ «μπαρ», αν ἀγα- (πᾶς,

συναντᾷς ὅπου κι’ αν πᾶς καὶ καμιοῖσα μαγαζάκια πού φτηνὰ σερβίρουν εἶδη, μερακλίδικα σουβλάκια μὲ πιττάκια καί... κρεμμυδι! Κι’ ὅπου δίχως ἀντιρρήσεις, πλείστα ὅσα ζευγάρια τὰ βραδάκι τους περνᾶνε μὲ δυὸ - τρία ταλληράκια καὶ πιστεύουν πὼς εἶναι πιδό πολὺ ἐρωτευμένα ἐπειδὴ άπ’ τὸ κρεμμυδι, ἔχουν μάτια... δακρυοσμένα!

Βλέπεις τέλος — ἀγαγῶστα — κι’ ἄλλα κέντρα θε- (ρινά,

πού ντυροῦ γι’ αὐτὰ, συνηθᾶς, κάθε βλάμης ξεκινᾷ καὶ τὸ «σπλάχν» του πηγαίνει νὰ γουστάρῃ μπουζουκάκι καὶ στὴν πίστα νὰ χορεύῃ τὸ βαρὺ τὸ ζεμπεκάκι! Νὰ χαρῇ κι’ αὐτός, βεβαίως, τὴν ὥρα καὶ χαλαρὰ του, νὰ τραβῇ, χάριν γούστου, μέχρι σπάσιμο τοῦ πιάτου κι’ αν τυχοῖ βρεθῇ κανένας νὰ τοῦ κἀνὴ χωρᾶτα, τό... ζωνάρι του ἀπλῶνει γιὰ κανὴν καὶ σαματᾷ...

Καὶ τὰ χεῖλη σου, πιά, ράβεις καὶ τὸ στόμα σου γαζώ- (νεις,

γιὰτί βρίσκεσαι, μοιραίως πρὸ «ἐπικινδύνου ζωῆς». Κι’ αν δὲν κἀνῃς τὸ κορόιδο, κι’ ἄς σὲ προκαλοῦν οἱ ἄλλοι, νινδνεύεις νὰ σοῦ κάνουν καὶ μπουζοῦμι τό... κεφάλι.

Εἰς ποταφίαις
Μα. Ταδία
Σ. Σουζάνης

Ελληνες ΣΙΑ ΚΑΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΤΟΝ «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ» ΤΟΥ ΓΙΟΦΚΟ

ΣΤΙΣ 29 Σεπτεμβρίου 1941, η Δράμα έζησε μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες της εποχής μας: «1500 κάτοικοι της πόλεως κατά τους μετριοτέρους υπολογισμούς — ανάφερε επίσημη κρατική έκθεση — εοφάγησαν εις τας οικίας των ή τας οδούς εν μέσω του κοπετού και του θρήνου των απορραϊζομένων οικειών των ή ετοφειζόντο μακρὰν αὐτῶν εις τὰς προάστεις τῆς πόλεως δεμένοι ἀνά 5-10 ἀποσπάσματα με συμπαιγνέματα, ἀφού προηγουμένως ἐλητεύθησαν καὶ ὑπερβίοντο παντός εἰδὸς βαναυσιοτήτων εις τὰς φυλάκας καὶ τὰ ὑπαίθρια στρατόπεδα. Τὴν ἰδίαν τύχην μετὰ τὴν πρωτεύουσαν εἶχαν καὶ τὰ γειτονικά χωρία, ὅπου τοιφεκίστηκαν ή σφαχθήκαν ἄλλοι τόσοι περίπου, ἂν ὄχι περισσότεροι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπολογιστῇ με ἀρίθεια. Κι' οὐτε δὲ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ποτὲ κανεὶς τὰ ὀνόματα ὁλῶν τῶν ἐκτελεσθέντων...»

Τὸ ὄργιο αὐτὸ τοῦ αἵματος καὶ τῆς καταστροφῆς, ἔγινε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ ὀρδῆς αὐτῶν ἀπογόνων τοῦ Κρούμου, εἶχαν εἰσβάλει στὴ Μακεδονία. Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὰ ἀλαδρόφανα χωρία τοῦ Βίτσι, κατάργησαν αἰεσίως τὴ χωροφυλακὴ καὶ τὴς ἐλληνικῆς ἀρχῆς. Ἐβάλαν δικούς τους δημάρχους, σήκωσαν δικὴν τους στρατιὰ καὶ περῖεναν νὰ μὴ ἀπὸ τὸ Μοναστήρι κι' ἄλλους στρατῶν, γιὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν ὑπόλοιπὴν περιφέρεια. Τὸ φέρισμα αὐτὸ ἔκανε τοὺς βορειοελλαδίτες νὰ νοιώσουν τί τοὺς ἐμελλόταν. Ἀνημόνευσαν περασμένες διαφανεῖς κι' ἐνώθηκαν σὰν ἕνας ἄνθρωπος. Ἀδιαφοροῦσαν γιὰ καλοστασιακά ζητήματα ή ποὺς θὰ κυδερόνην μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ δὲν ἀνησυχῶσαν παρὰ γιὰ τὸ ἀσάδικο κίνδυνον.

Οἱ Βούλγαροι ἔλπιζαν πῶς θὰ καταφέρουν νὰ χωρίσουν τὸν πληθυσμὸν εἰς δύο στρατόπεδα. Ἀντὶ ὅμως γι' αὐτὸ, τὸν εἶδαν νὰ δέχεται πῶς στενὰ, νὰ γίνεται μὴ ψυχὴ κι' ἕνα σῶμα. Αὐτὸ τοὺς ἐξόργισε καὶ τοὺς ἐξανάγκασε. Καὶ γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸν τοῦ, ἐπιχειροῦντο κάποιο «μεθοδικὴν», γιὰ νὰ παροτρύνουν τοὺς Ἕλληνας στὸν θάνατον. Ἐνῆρθησαν ἐκ τῶν Βουλγάρων ὀπάται καὶ τῶν ἡμετέρων — ἀναφέρει ἡ ἐπίσημη ἔκθεση — κατέλυσαν τὰς ἀρχάς, ἐφόνευσαν κατόπιν συντακτικῆς 2-3 χωροφυλακὰς καὶ κατόπιν περιστρεφόμενοι τὰς οδούς τῶν χωρίων ἐφώνασαν ἐλληνιστὶ καὶ βουλγαριστὶ: «Χοιρὸς Ἀνέστη. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Βούλγαροι εἴμεθα ἀδελφοί». Καὶ διαβεβαίοντες οἱ ἐπαναστάσεις εἶχεν ἐκτραγῇ εἰς τὴν Βουλγαρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχε καὶ ὁ στρατός, προσεκάλουν τοὺς κατοίκους πρὸς συνεργασίαν.

Ἄλλ' ἡ πᾶν δὲ καὶ πάλι δὲν ἔπαιε. Ὅλοι ἀνεξαρτήτως κλείστηκαν στὰ σπίτια τους καὶ περιμέναν με ἀπόγνωση νὰ δουν τὸ ἀποτέλεσμα. Σὰν τὰ πενήντα πέντε τὰς αἰσθάνονται οἱ Βούλγαροι, ἔπρξαν ἀνὰ τὰ πέντε πληθυσμὸν καὶ τὸν ἀποδεκάτησαν κυριολεκτικὰ. Ὁχτάκσια περίπου γυναῖκες κόπαιδα, γιὰ νὰ σωθῶν ἀπὸ τὴν μανία τους, κλειδώθηκαν στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγ. Τριάδας. Μὰ οἱ ἀσπίδοι δολοφονοῦν δὲν σφάβησαν τὸν ἱερό ἐκεῖνο χώρο. Τὸ ἀντιπᾶσαν με δυναμίτι καὶ καταπλάκωσαν τὰ δυστυχισμένα πλάσματα. Ὑστερὰ ἤρθε ἡ σειρά τοῦ μαρτυρικοῦ Δοξάτου, ποὺ τὸ κατόρθωσεν ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ. Πουθενά ἀπὸ τότε δὲν φάνηκαν πόσους τοῦ Δοξάτου. Οἱ κάτοικοι τοῦ ἐξαφανίστηκαν ὡς τὸν τελευταῖο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

«Καὶ εἰς τοὺς νεκτοὺς ἐμὼς νεοὺς τῶν Σερρών καὶ τῆς Καβάλας — συνεχίζει ἡ ἴδια ἔκθεση — ἂν καὶ δὲν ἔγινε οὐδεμία ἐξδηλώσις συμμετοχῆς ή εὐνοίας τοῦ κινήματος ἀπὸ τῶν κατοίκων, ἐπεὶ τὰς ή ἀπανθρωπία καὶ ἡ ὁμότης τῶν Βουλγάρων». Τὸ αἶμα ὑδάρα κι' ἐδὼ ἀφθονοῦ. Σκότωσαν, βασάνισαν κι' αἰχμαλώτισαν. Περισσότερους ἀπὸ τριακόσιους Ἕλληνες, δασκαλοὺς, παπάδες, ἀξιωματικούς, γαστροὺς κι' ἐμπόρους, τοὺς ἔστειλαν στὸ στρατόπεδο τοῦ Γιόφκο, ποὺ βρισκόταν στὸ ὁρίσιμον χωρίον κοντὰ τὸ συνορια τῆς Ρουμανίας. Οἱ αἰχμαλῶτες δὲν ἦταν μονάχα Μακεδόνες. Ἦταν καὶ Ἀθηναῖοι, ποὺ ἔτυχεν νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ, γιὰ διφορούς δουλειὰς τους. Πιάστηκαν τότε οἱ ἀδελφοὶ Ἀντώνης καὶ Δημήτριος Κολαντώνης, ποὺ κατοικοῦσαν στὴν ὁδὸ Ἀγ. Ἀναστασίας 3. Πιάστηκαν καὶ Παναγιώτης, Βαγγέλης, Ἰωάννης, Χ. Χασπηάκης, Γιάννης Μπαλβάνος, Παντ. Ρούσος, Γεώργιος Καρετζῆς, Γεώργιος Παπαγιάννης, Μανώλης Γιαννιάς, Ἄλ. Γεωργιάδης, Λουκάς Χριστόπουλος, Ἀ. Βιντζηλαῖος, Περσ. Ἰωαννίδης, Κούλα Χαρτίτση, Μαρτίνα Δοσίου, Μαρτ. Τζάφου, Εὐάγγ. Φουστέρη, Καλλιόπη Πουσίση, Γιούλα Σπατασίου, Βασ. Ἀγγελίδου καὶ πολλοὶ ἄλλοι σκόπη.

Οἱ αἰχμαλῶτες μεταφέρθηκαν πρῶτα ἀπὸ Περίτσια. Ἐκεῖ κράτησαν κάπου ἑκατὸν πενήντα καὶ τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς ἔστειλαν στὸ Γιόφκο, ὅπου τοὺς ἐορίσαν σὲ κατακαυτήν ἐργασία. Δὲν χόρισαν τοὺς ἄνδρες ἀπὸ τὴς γυναῖκες. Τοὺς ἀμείψαντες ὅλους μαζί μέσα σ' ἕνα χώρο, με καὶ ὅλην παρατήρησιν. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας βδομάδα, ἡ ζωὴ τους ἔγινε ἀφύρησι. Πείνα, δίψα, κί, ἀπλυσία. Τὸ δόγμα ἦταν πρὸ πάντων γιὰ τὴς γυναῖκες, ποὺ ἔδωσαν ἀναγκαστικὰ πλὴν στοὺς ἄνδρες. Ζητοῦσαν τὴ μοναξιά γιὰ ὁρισμένες ὑποχρεωτικὲς πλὴν ἀνάγκης, μὰ δὲν μπορούσαν ν' ἀποκαρυνθοῦν οὐτ' ἕνα βῆμα. Οἱ δαίμονες τοῦ στρατοπέδου τοὺς ἐπιτίθονταν.

Πολὺ γρήγορα, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐγκάθερτους ἀφώστησαν ἀπὸ ἐλῶδεις πυρετοὺς. Ἦν περιοχή ἦταν γεμάτη ἀπὸ βάλτους καὶ κουλούτια. Μὰ οἱ Βούλγαροι δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀποξηράνουν, ἐπεὶ τὰ νερὰ τους ἐκρυβάν ἀληθινὸ πλοῦτο: Τὴς βδέλλες. Οἱ χωρικοὶ τὴς πούλουν στὸ ἐξωτερικόν, πρὸ πάντων στὴν Αὐστρία, ποὺ προμηθεύσαν μεγάλες ποσότητες ἀπὸ κεῖ. Ὅταν ὅμως ἤρθε ἡ ἐποχὴ τοῦ ὀβελῆς ὑπὲρ καὶ τὸν περιθώριον, μετὰ τὴς χιλίης δύο νεώτερες ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως, ἡ βουλγαρικὴ κυβερνήσι ἀποφάσισε νὰ ἐξαλειψῇ αὐτὴ τὴν πληγὴν ποὺ ἀποδεκάτιζε τοὺς πληθυσμούς τῆς περιοχῆς. Μὰ ἡ ἀπόφασίς τῆς ἔμεινε μοναχὰ στὰ χαρτιά. Ὁσπου ἔφτασε τὸ τραγικόν 1941. Καὶ τότε βρέθηκε ἡ λύσι. Οἱ αἰχμαλῶτες θὰ ἔκαναν τὴν ἀποξήρανσι.

Κάπου ἐφακῶσι ἐγκάθερτοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δούλευαν ἐκεῖ ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὴ νύχτα. Ἐλουσαν στὰ πόδια τους καὶ δὲν εἶχαν, παρὰ τρεῖς ὥρες μονάχα ἀνάπαυσι τὸ εἰκοσιτετράωρον. Φυσικὰ μὴ τέτοια ζωὴ, δὲν μπορούσε νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἀπείρον. Κάτι ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὰ βάσανα τους. Ἐπεὶ ὅμως ἦταν ἀδύνατον νὰ δραπέτευσουν, πολλοὶ αὐτοκτονοῦσαν. Ἐταί πέθαναν ὁ Παν. Κορομηλάς, ὁ Γιάννης Καρετζῆς, ἡ Εὐάγγ. Φουστέρη, ἡ Περσ. Ἰωαννίδου κι' ἡ Μαρία Τζάφου. Οἱ Βούλγαροι ἀδιαφοροῦσαν. Γιατὶ σὴν θέσι κάθε νεκροῦ, ἔπαιναν δέκα. Δέκα Ἕλληνες, ποὺ πιάνονταν ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ ὁχράνῃ μέσα σ' ἑλληνικὸν ἔδαφος. Συγχρόνως, μαζί μ' αὐτοὺς, ἔφερναν καὶ ἑκατοντάδες πρόβατα, ἄλογα καὶ ἀγελάδες, ποὺ τ' ἀρπάσαν ἀπὸ τὰ χωρία μας μετὰ τὸ εἶσι θέλω.

Οἱ αἰχμαλῶτες ἔβλεπαν τὰ ζωντανὰ τους στὰ χέρια τοῦ μισητοῦ ἐχθροῦ κι' ἡ ψυχὴ τους ἔσταζε αἷμα. Τ' ἀγκάλιαζαν καὶ τὰ φιλοῦσαν, σὰν

νὰ ἦταν ἄνθρωποι. Ὁσπου ὁ πρῶτος χρόνος πέρασε ὅπως ὅπως. Τὰ θύματα ἀνερχόντουσαν σ' ἑκατοντάδες, ὅπου στὸ στρατόπεδο μαθεύτηκε πῶς ὅλοι οἱ κρατούμενοι θὰ παραδίδονταν στοὺς Γερμανούς. Ἀπὸ ποὺ βγήκε ἡ φήμῃ αὕτη, ἄγνωστο. Ἰσως ἐπεὶδὴ στὴν περιφέρεια παρουσιάστηκε μὴ γερμανικὴ μονάδα, ποὺ εἶχε κατασκοπώσει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς. Οἱ Ἕλληνες χάρηκαν. Γιατὶ νόμιζαν πῶς ἡ ζωὴ τους θ' ἀλλάζετο πρὸς τὸ καλύτερον. Κι' ὅταν στὸ κατέρωθ τους μῆκε μὴ μὲρα ὁ στρατιωτικὸς διοικητῆς τῆς Μακεδονίας φῶν Κρέντζκου — ποὺ ἦταν περαστικὸς ἀπὸ κεῖ — ὅλοι οἱ ἐγκάθερτοι ἀρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν γιὰ — Ποιὸς σὰς εἶπε ἕνα τέτοιο πράγμα; τοὺς ρώτησε ἐκεῖνος στρυφνὰ. Δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ διατάξω τὴ μεταφορά σας. Ἀλλωστε, ὅπως, βλέπετε, ἐδὼ περνάτε βαρύνοντα. Οἱ Βούλγαροι σὰς ἀγαποῦν...

Ἦταν φοβερὸς μισῆλλας ὁ φῶν Κρέντζκου καὶ βοηθοὺς ἀνοίχτα τοὺς Βουλγάρους σ' ὅλες τὶς ἀπάνθρωπες ἐκδηλώσεις τους. Τὴς προκηρύξεις τους, στή Μακεδονία, τὴς τοιχοκολλοῦσε σὲ τρεῖς γλώσσες: Γερμανικά, σλαβικά κι' ἐλληνικά, ἐνῶ γύρω του οἱ ἀγοραιοπονοῦχοι δόρυζαν κυριολεκτικὰ εἰς βάρος τοῦ τραγικοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ αἰχμαλῶτες, κατὰ μέρος πῶς δὲν ἔπρεπε πιά νὰ ἐλπίζουν σὲ τίποτε. Ἦταν κατὰστασι ὅμως αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ συνεχιστῇ περισσότερο. Τὸ καλύτερον ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν, νὰ προσπαθῶσαν νὰ δραπέτευσουν. Ἦν Ρουμανία ἦταν κοντὰ. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Γιουγκοσλαβία. Ἀπὸ τὴς δύο αὐτὲς χώρες, προτιμοῦσαν τὴν τελευταία. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἔθνικὴ ἀντίστασι. Τὸ ἀντάρτικο τοῦ Τίτο εἶχε φουντώσει στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια. Ἦν κατὰστασι ὅμως αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ συνεχιστῇ περισσότερο. Τὸ καλύτερον ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν, νὰ προσπαθῶσαν νὰ δραπέτευσουν. Ἦν Ρουμανία ἦταν κοντὰ. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Γιουγκοσλαβία. Ἀπὸ τὴς δύο αὐτὲς χώρες, προτιμοῦσαν τὴν τελευταία. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἔθνικὴ ἀντίστασι. Τὸ ἀντάρτικο τοῦ Τίτο εἶχε φουντώσει στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια.

Ἦν κατὰστασι ὅμως αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ συνεχιστῇ περισσότερο. Τὸ καλύτερον ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν, νὰ προσπαθῶσαν νὰ δραπέτευσουν. Ἦν Ρουμανία ἦταν κοντὰ. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Γιουγκοσλαβία. Ἀπὸ τὴς δύο αὐτὲς χώρες, προτιμοῦσαν τὴν τελευταία. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἔθνικὴ ἀντίστασι. Τὸ ἀντάρτικο τοῦ Τίτο εἶχε φουντώσει στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια. Ἦν κατὰστασι ὅμως αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ συνεχιστῇ περισσότερο. Τὸ καλύτερον ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν, νὰ προσπαθῶσαν νὰ δραπέτευσουν. Ἦν Ρουμανία ἦταν κοντὰ. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Γιουγκοσλαβία. Ἀπὸ τὴς δύο αὐτὲς χώρες, προτιμοῦσαν τὴν τελευταία. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἔθνικὴ ἀντίστασι. Τὸ ἀντάρτικο τοῦ Τίτο εἶχε φουντώσει στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια.

Τὴς καλῶδες αὐτὲς τὴς μετ' ἀφ' ἑαυτῶν παλαιότερα οἱ «κυνήγοι» τῶν βδελλῶν. Ὑστερὰ, ὅταν ἐγκατελείψαν τὸ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐμπόριον, τὴς παρατήσαν ὅπως ἦταν. Καὶ τώρα, σ' αὐτὲς τὴς τραγικῆς μεταφύρονται οἱ ἐγκάθερτοι, ποὺ τρώμαζαν μόλις τὴς εἶδαν. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ ζήσουν ἐκεῖ μέσα;

Οἱ Βούλγαροι ἀντελήφθησαν τὴν ἀνσυχία τους καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια τοὺς εἶπαν:

— Ἄν κάνετε γρήγορα καὶ ἀποξηράνετε τὰ ἔλη, τότε δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Ἄν ἀργήσετε, θὰ χαθῆτε ὅλοι σας. Ἐμεῖς σὰς ἀφήνουμε ἐλεύθερους νὰ διαλέξετε...

Ἡ Μαρτίνα Δοσίου ἔθγαλε μὴ τρομακτικὴ κραυγὴ καὶ πῆδησε στὸ νερό...

Μὴ τέτοια νύχτα, ἡ πρέλλα ἔφτασε στὸ κατακόρυφόν της. Ἡ Μαρτίνα Δοσίου, μὴ ἐξαίρετικὰ ὁμορφὴ νέα ἀπὸ τὸν Πειραιά, ἔθγαλε μὴ τρομακτικὴ κραυγὴ καὶ πῆδησε στὸ νερό. Τὴν εἶδαν οἱ ἄλλες γυναῖκες κι' ἐμπήσαν τὴς φωνῆς καλῶντας βοήθεια. Τὴς ἀκούσαν ἀπὸ τὴς διπλανῆς καλῶντες οἱ ἄνδρες καὶ βῆσαν στὴς πόρτες γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Ὅταν κατὰ μέρος πῶς κάποια ἀπ' ὅλες πνίγεται, ἔπρξαν τρεῖς τέσσερις στὸ νερό κι' ἀρχισαν νὰ κολυμποῦν βιαστικὰ πρὸς τὸ μέρος τους. Ὅπου ἦταν ρηχὰ τὰ νερά, ποτοῦσαν προσεχτικὰ γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν. Τὰ κατὰφεραν νὰ φτάσουν γρήγορα κοντὰ σ' ἡ Δοσίου καὶ νὰ τὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Μὰ πάνω ποὺ ἔλεγαν πῶς τὴν εἶχαν σώσει, φάνηκε ἰσχυρὰ μὴ ἀπλάσας μετὰ δὴ Βουλγάρους μέσα.

Μὴ τὰ ὅλα στραμένα ἐναντίον τους ζύγισαν κι' ἀρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Τότε ἀκριβῶς ὁ Σωτήρης Μπάχος — ἕνα παλικάρι ἀπὸ τὸ Μοῦδρο τῆς Λήμνου — ἔκανε μὴ βουκά καὶ δεινὸς κολυμῆτης καθὼς ἦταν, χάθηκε κάτω ἀπὸ τὴν βουλγαρικὴ ἀπλάσα, τὴν ἀνασκήκωσε λίγο μετὰ τὴ στίβαρά του χέρι καὶ τὴν ἀναποδογύρισε. Οἱ φρουροὶ βρέθηκαν στὸ νερό. Αὐτὸ ἦταν. Μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι φώλακες, πλήρωσαν μετὰ τὴν ζωὴ τους τ' ἀταίσια ἐγγλεμάτια τους. Τοὺς εἶχαν πνίξει οἱ αἰχμαλῶτες καὶ τοὺς ἀκόλλησαν στὸ βυθόν, ἀπ' ὅπου μόνον εἰδικὸι βουτηγῆτες μπόρεσαν νὰ τοὺς ἀνασφύρουν. Τροχίτησαν κατόπιν τὴν ἀπλάσσαν κάτω ἀπὸ μὴ χαμηλὴ καλῶδα μετὰ πικρὰ καλῶμα καὶ τὴν ἐκρύψαν. Τώρα εἶχαν ἕνα πλοῦτο στὴ διάθεσί τους. Φάνει νὰ μὴ ἀρχίζαν οἱ Βούλγαροι τὴς ἔρευνες γιὰ τοὺς δύο φρουρούς. Ἦν ἀτυχὴ Δοσίου, εἶχε πνίγῃ.

Τὴν ἐπομένη, δὲν παρατηρήθηκε καμμίᾳ ἰδιαιτέρῃ κινήσι στὸ στρατόπεδο. Ἡ δουλειὰ ἀρχισε κανονικά. Οἱ γυναῖκες ἔπρξαν. Ἐπρξαν πέτρα καὶ τὸ μυαλὸ τους ἔπρξε σ' ἄν γρητοῦνα γεγονότα. Τὴς ἔδωσαν ἀπὸ μακριὰ οἱ ἄνδρες καὶ φρόντισαν μῆπως, μετὰ τὸν τρόπο τους, προδώσουν τὴν οὐλήθειαν. Πέρασε ἡ μέρα χωρὶς νὰ συμβῇ τὸ παρασχερ. Ἀργὰ τὴ νύχτα, ἔξωθεν τρεῖς ἡν κραυμμένη ἀπλάσα καὶ κλινισαν γιὰ τὴς καλῶδες τῶν γυναικῶν. Τὴς εἰσποῖσαν νὰ εἶναι ἔτοιμες. Μὴ τὴν ἀπλάσσαν ποὺ εἶχαν σὲ διάθεσί τους, σ' ἀρχισαν τὴς ἀποδοσῆσαι. Δὴν δὴν, πρὶς — τρεῖς, ὅσοι μπορούσαν, ἔδωσαν ἀπὸ ἐκεῖ — τὴν περιφύρεσι, δὴν περιόχον στὸ σερβικόν ἔδαφος καὶ θὰ ἐπαυρῶντο μόνο ἕνα, γιὰ νὰ φέρῃ πίσω τὴν ἀπλάσαν. Αὐτὸ θὰ συνεχίζον ὅσο ἔπρξαν. Φάνει νὰ εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀπλάσαν γιὰ ὅλην τὴν ἀπλάσαν ποὺ μπορούσαν νὰ τοὺς προδώσουν. Σφάφονταν γιὰ ὅλην τὴν ἀπλάσαν τὴ νύχτα, ἔπρξαν πνίξει: Ὁ Γιάννης Παπαγιάννης, ὁ Χρὶς-στομος Κουσιάρης, ἡ Γιούλα Σπατασίου, ἡ Φαῖα Τεγοπούλου κι' ὁ Θανάσιος Παπαδάς. Ὁ τελευταῖος, θὰ χορτοῦσε γιὰ ἀπλάσας. Ἦταν αὐτὸς ὁ ἀπλάσας ποὺ θὰ ἐναντιόταν πρὸς τὸ πλοῦτο.

Ἦν τὸν ὅσον ὅμως αὐτὴ, εἶχε τραγικῆς συνέπειες. Οἱ Βούλγαροι, ποὺ εἶχαν ἀρχισῇ στὸ μεσῆν τῆς ἔρευνες, ἔκαναν ἀφάνισισμὸν στὴς καλῶδες. Συγχρόνως, μετὰ ὅλην, ἔπρξαν τοὺς πέντε φωνάδες. ποὺ δὲν εἶχαν προλάβει ν' ἀποκαρυνθοῦν ἀπὸ ποῦτι. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε ἀπὸλυτον στὴν ἀγοράστῃ του. Ὅλοι ἀν' ἐπιτέρας οἱ αἰχμαλῶτες, πέρασαν ἀπὸ τὰ πῶ ἀφάνιστα μοῦρια γιὰ νὰ ἀμολογῶσιν οἱ ἔκαναν τοὺς δύο σποατίδες. Τὸς ἐορίσαν λῶδὴ στὴν κοιλιὰ. τοὺς ἔβαλαν πυρῶμενα σίδερα στὴς πατούσες, βασάνισαν αὐτὰς στὴς μαχαλῆς καὶ τὴν ὁλῶσαν μετὰ ἀγκάθια περισσώτερος ἀπὸ εἰκοσι. Μὰ τίποτε. Οὐτε οἱ ἄνδρες, οὐτε οἱ γυναῖκες ἀνοίσαν τὸ στόμα τους. Ὁσπου στὸ τέλος ἔπρξαν σὸν τοῖχον καμμίᾳ τριακοσσίᾳ. μαζί κι' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους — ἑκάς ἀπὸ τὸ Λοιπὸν Βιντζηλαῖο καὶ τὴ Βασ. Ἀγγελίδου — καὶ τοὺς πολυβόλῃς δυσδικὰ.

Δὴν μέρες ἀργότερα, ἦσαν καὶ πῆσαν τοὺς ὑπόλοιπους οἱ Γερμανοὶ γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν στὰ δικά τους στρατόπεδα. Κανεὶς δὲν ἔμεινε γιὰτὶ ἔγινε αὐτὸ. Ἀπὸ κεῖ, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, γύρισαν μονάχα δέκα ἐοπά. Οἱ Βούλγαροι ὅμως δὲν μπορούσαν νὰ μείνουν χωρὶς αἰχμαλώτους. Εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἐργαστικὰ χέρια. Ἐταί μὴ νύχτα, ἀκούστηκε μέσα στὴν πόλιν τὸν Σερρών καὶ σ' ἄν τρυνουσιὰ χωρία τῆς, ἡ φωνὴ τοῦ Βουλγάρου ἀκούστη, ποὺ διαλάλῃς Ἕλληνας:

«Ἕλληνες ἀδελφοί! Ζητοῦμε ἐργάτες γιὰ τὴν Βουλγαρίαν! Ἐλάτε στὰ χτήματά μας, στὰ σπίτια μας, στὴν πατρίδα μας, ποὺ θὰ γίνῃ καὶ δικὴ σας πατρίδα...»

Ἦν φωνὴ αὕτη μετὰ ἐλγυκλόγῳ τῆς. ἀπὶ νὰ φέρῃ χάσά, πέτυχε ἀντίθετον ἀποτέλεσμα: Οἱ Ἕλληνες πανικοβλήθηκαν καὶ κλείστηκαν στὰ σπίτια τους. Κάπου τοῖα μερόνυχτα, οἱ ἐκράτες γύριζαν πρὸς χωρὶς σὲ χωρὶς, ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ διαλάλῃς πάντα τὸ ἴδιο μοτίβον: «Ἐλάτε στὰ χτήματά μας! Ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ καὶ δικὴ σας πατρίδα!» Τὴν τέταρτὴν μέρα, ἐπεὶδὴ κανένας ἀπόλυτος δὲν παρουσιάστηκε γιὰ νὰ ἐπληρῇ πῶς δεχόταν ν' ἀρῇ τὸν τόπον τοῦ μετὰ τὴ θῆλσιν του. Τὴν οἱ Βούλγαροι ἀλλοῶν τακτικῇ καὶ ὥριον ἡμερομηνία παρουσιάσθησαν. Τὴν οἱ Βούλγαροι ἀλλοῶν τακτικῇ καὶ ὥριον ἡμερομηνία παρουσιάσθησαν. Τὴν οἱ Βούλγαροι ἀλλοῶν τακτικῇ καὶ ὥριον ἡμερομηνία παρουσιάσθησαν. Τὴν οἱ Βούλγαροι ἀλλοῶν τακτικῇ καὶ ὥριον ἡμερομηνία παρουσιάσθησαν.

Ὁ πλοῦτος τρομοκρατήθηκε. Οἱ μανῶδες ἔκλαιγαν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους, οἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρες τους. Ἀλλὰ καὶ πάλι κανεὶς δὲν πῆγε νὰ παρουσιαστῇ. Τότε οἱ Βούλγαροι ἔσπεσαν. Καὶ μὴ νύχτα ὤρμησαν στὰ χωρία, ἔβαλαν φωτὰ σ' ἄν φουχόσπια, ὑπὸ ἀκρίβειαν τὴν περιοχὴν, ἀπὸ τὴς ἑσπρας μέχρι τὸ Μικρὸν Σούλι, γιὰ νὰ μὴ μὴ ἀρῇ νὰ διαφύγῃ κανεὶς κι' ἀρχισε τὸ ὄργιον τοῦ θανάτου. Ὅλοι οἱ ἄνδρες συγκεντρώθηκαν στὴς πλατεῖες νουατισμένοι καὶ μετὰ γέοια ὑψά. Ὅσοι κρυβόταναν κι' ἔκαναν νὰ τὰ χαμπλώσουν, ἔπρξαν διατόπιτο ἀπὸ τὴς βολφονικῆς σφαῖρας. Δὲν σφάβησαν κανένα. Οὐτε τοὺς παπάδες, οὐτε τοὺς ἀρσώστους, οὐτε τοὺς ἀσκήτρους. Ἦταν μὴ τραγωδία χωρὶς προηγουμένον.

Μὴ τὸν ἀπάνθρωπον αὐτὸν τρόπο, πιάστηκαν κάπου τέσσερις χιλιάδες ἄρρενες. Ἀπ' αὐτοὺς ἔκαθάρσαν περισσότερους ἀπὸ τοὺς μισοὺς γιὰ νὰ τοὺς πάρουν μαζί τους. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν ὁ Γιάννης Παπαγιάννης ἡ Παπαγιάννης — ἰδιοκτήτης ταξί, ποὺ μένει σ' ἡμερὰ στὴν Καλλιθέα — ἡλέκτρας 22 — ὁ Θεόδωρος Τσοῦδης, ὁ Γεώργιος Σφακιάνος, ὁ Ἀγγελος Κουρσομυλίδης, ὁ Γιάννης Φαμπαδῆς, ὁ Γιάννης Σφακιάνος, ὁ Μικρὸν Σούλι, ὁ Κώστας Ρέλιος, ὁ Δημ. Μιχαηλίδης, ὁ Χαρ. Εὐφροσύνης, ὁ Ἀπ. Παπακωνσταντίνου, ὁ Μαν. Παπαδόπουλος, ὁ Μιχ. Στεφανίδης, ὁ Σπ. Σενίδης, ὁ Ἀλ. Λαφαζάνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῶν Σερρών.

Μὴ φοβάστε, τοὺς εἶπαν οἱ Βούλγαροι, δὲν πρόκειται νὰ σὰς πειράξουμε. Θὰ σὰς πᾶμε σ' ἕνα μικρὸ ἀληθινὸν παράδεισον καὶ θὰ ζῆτε κοντὰ σ' ἡμᾶς, στὰ σπίτια μας. Πολὺ γρήγορα θ' ἀγαπήσετε τὸν τόπον αὐτὸ καὶ κανεὶς σας δὲν θὰ θέλῃ πιά νὰ ἐξαγυρίσῃ πίσω... Καὶ ὁ τόπος αὐτός, ὁ μικρὸς παράδεισος, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν τ' ἀφωροπρόσοφα ἔκεινα τέρατα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ χωριὸν Γιόφκο, μετὰ τοὺς ἀπαισίους βάλτους του. Ἐταί οἱ δυστυχισμένοι αἰχμαλῶτες ὀδηγήθηκαν ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀρχίσουν μὴ ἀκακουργίαν ζωὴν. Αὕτη ὅμως εἶναι μὴ ἄλλη συνταραχτικὴ ἱστορία, ποὺ θὰ τὴν ἀφηγηθῶμε, ὅταν ἔρθῃ ἡ σειρά τῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

“Η Τζίν Κρένν με τον Πάβ Μπρίκμαν και τα τέσσερα παιδιά τους στον κήπο βίλλας τους.

“Ενας ευτυχισμένος γάμος 10 χρόνων που καταλήγει σε έρεϊπια...

ΕΝΑ από τα πραγματικά ελάχιστα καλλιτεχνικά ζευγάρια που Χόλλυγουντ, που με τη διαρκή έρωτά τους και την ευτυχία τους προκαλούσαν τον θαυμασμό των άλλων αστεριών, ήταν μέχρι πρό ολίγων εβδομάδων και το ζευγάρι της δημοφώνης σταρ Τζίν Κρένν και του Πάβ Μπρίκμαν. Ξαφνικά, όμως, έσκασε η βόμβα και γι' αυτούς. “Η Τζίν και ο Πάβ, πλούσιοι, υγιείς και αγαπημένοι σύζυγοι από μία δεκαετία και γονείς 4 παιδιών, ήρθαν σε διάσταση προς γενική καταπληξη του Χόλλυγουντ, που συζητάει τώρα και φέρνει στη δημοσιότητα όλα τα μυστικά τους. Μεταξύ των πολλών και διαφορών που λένε οι «κακές γλώσσες» είναι και τα εξής:

Μέχρι τον περασμένο Δεκέμβρη ο έρωτας και η καλή συνεννόηση βασιλεύαν στο σπίτι των Μπρίκμαν. Τόσο η Τζίν, όσο και ο Πάβ είχαν μια απέραντη στοργή για τα τέσσερα χαριτωμένα παιδιά τους, τρία αγοράκια, τον Πάβ-Φρέντερικ 9 ετών, τον Μάικλ 7 ετών και τον Τάιμουθ 6 ετών, καθώς κι ένα κοριτσάκι, την Τζάννι 4 ετών.

Από τη παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1945, κατά την οποία το ζεύγος έτελεσε τους γάμους του στο Λος Άντζελες, η ευτυχία χαμογέλασε στη Τζίν και στον Πάβ. Μέσα σε 10 χρόνων συζυγική ζωή τίποτα δεν στάθηκε ικανό να διαταράξει τις αρμονικές σχέσεις τους. “Ο,τι, όμως, δεν έγινε στα 10 αυτά χρόνια, συνέβη μέσα σε 3 μήνες. Ξαφνικά όλα άλλαξαν και πήραν τη χει-

ρότερη τροπή, ενώ τα παιδιά του ζεύγους ήταν μάρτυρες καθημερινών συζυγικών σκηνών!

Αιτία όλων αυτών ήταν δυο διαφορετικά περιστατικά, που συνέβησαν τυχαία. Μία μέρα που η Τζίν είχε ανοίξει τη ντουλάπα του άνδρα της και τακτοποιούσε τα κοστούμια του, από τη τσέπη ενός ρακακιού του έπεσε ένα γράμμα, που φαινόταν γραμμένο από γυναίκα. Περιεργή η Τζίν το πήρε κι ύστερ από πολλούς διαταγμούς, το ξεδίπλωσε και καταπληκτική άρχισε να διαβάει:

“Αγαπημένε μου Πάβ, απόψε που είμαι ελεύθερη, πολύ θα ήθελα να συναντηθούμε για να βρούμε μία λύση στο ζήτημα που τόσο με απασχολεί. Τηλεφώνησέ μου το μέρος και την ώρα στο γνωστό σου τηλέφωνο. Χίλια φίλια, η Μαίη σου”.

Κεραυνός αν έπεφτε στο κεφάλι της Τζίν δεν θα της έκανε τόσο εντύπωση, όσο το γράμμα αυτό. “Ωστε ο αγαπημένος της Πάβ, ο πατέρας των παιδιών της για τα οποία ένιωθε υπερηφάνεια,

Τζίν Κρένν-Πάβ Μπρίκμαν

δεν της ήταν πιστός; “Ενοιωσε αμέσως τον εγωισμό της να πληγώνεται βαθιά. Και το ίδιο βράδυ αποφάσισε να έχει μία εξήγησι με τον άνδρα της. Πραγματικά, μόλις επέστρεψε εκείνος χαρούμενος και την πλησίασε για να την αγκαλιάσει, τον βοήρωσε απότομα και έκανε να φύγει. Λίγο αργότερα του έδειξε το γράμμα και τον παρεκάλεσε να της εξηγήσει περί τίνος έπρόκειτο. “Εκείνος αρνήθηκε απότομα κάθε συζήτηση, δηλώνοντας ότι θιγόταν με τις υποψίες της γυναίκας του. Κι’ έτσι σημειώθηκε μεταξύ τους το πρώτο σοβαρό επεισόδιο, που θα είχε δυσάρεστες συνέπειες. Πέρασαν αρκετές ημέρες, χωρίς να ξανασυζητήσουν γι’ αυτό το ζήτημα. “Αλλά η Τζίν δεν ήταν πια η ίδια ερωτευμένη σύζυγος. Με το σαρακί της ζήλειας στη καρδιά κρατούσε μία υπερήφανη στάση, χωρίς εγκαρδιότητα. “Από την άλλη πλευρά και ο Πάβ φαινόταν δυσανεστήμενος, σαν να είχε κάτι.

— Είναι αρκετός καιρός τώρα, είπε στην Τζίν ένα βράδυ, που έχω πάρει εδώ στο σπίτι πολλά μυστηριώδη τηλεφωνήματα από μια ανδρική φωνή, η οποία μόλις ακούει τη δική μου κλείνει απότομα το τηλέφωνο! Μήπως, με τη σειρά σου, θα μπορούσες να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει;

“Η Τζίν έμεινε άσπρη απ’ τη κατάπληξι. Πώς ήταν δυνατόν ο άνδρας της να ισχυρίζεται τέτοια πράγματα, ενώ η ίδια, η οποία έμενε περισσότερες ώρες στο σπίτι δεν είχε πάρει κανένα τέτοιο τηλεφώνημα...

— Αρνούμαι να απαντήσω σε συκοφαντίες και δεν σου επιτρέπω ούτε να τις επαναλάβεις! του δήλωσε με αγανάκτηση. Και πρόσθεσε ύστερα από λίγο:

— Αν μεταξύ μας υπάρχει κάποιος ένοχος, αυτός είσαι εσύ. Εγώ κρατώ τις χειροπιαστές αποδείξεις της απιστίας σου κι όχι εσύ!

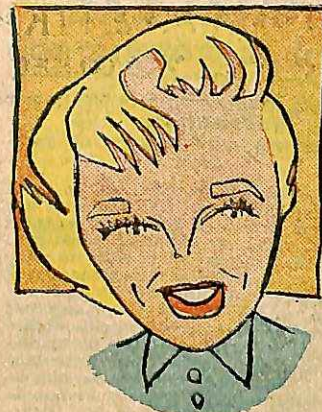
“Ετσι, από τη μοιραία εκείνη ημέρα, μία ζηλευτή συζυγική και οικογενειακή ευτυχία κατέρρευσε σε ερείπια. Τις πρώτες αυτές σκηνές μεταξύ του ζεύγους ακολούθησαν κι άλλες πολλές. “Η ίδια η Τζίν, μάλιστα, στην αγωγή που υπέβαλε για το διαζύγιο, κατηγορεί τον άνδρα της για «σκληρή συμπεριφορά». “Ισχυρίζεται, δηλαδή, ότι στη παραφορά της ζήλειας του έφτασε πολλές φορές στο σημείο να την δείρει.

Το άλλοτε αγαπημένο ζευγάρι είναι τώρα... στα μαχαίρια και περιμένει την έκδική της άγωγής διαζυγίου, που έχει καταθέσει η Τζίν. Στη γασομένη κάποτε βίλλα των Μπρίκμαν, στο προάστιο Σάν Φεονάντο Βάλλεϋ του Χόλλυγουντ, βασιλεύουν τώρα η μοναξιά, η λύπη και η στενοχώρια. “Η Τζίν με τα 4 παιδιά της και το πολυαίθριο υποποτικό της προσωπικό ζή μονάχη της, ενώ ο Πάβ, με ελάχιστα προσωπικά πράγματα που πήρε μαζί του, εγκαταστάθηκε προσωρινώς στο Λος Άντζελες.

Φυσικά, από συγγενείς, φίλους και γνωστούς καταβάλλονται επίμονες προσπάθειες να βοethe ένας τρόπος συνδιαλλαγής και ίσως συμβιβασμός. “Αλλά δεν φαίνεται πιθανό για την ώρα, περισσότερα με στίγας της Τζίν, η οποία δίνει και τη μεγαλύτερη αδιαλλαξία. Να τι δήλωσε ποd ημερών με το δικηγόρο της:

— “Αφού ο κ. Μπρίκμαν μάς εγκατέλειψε τόσο σκληρά, θα προχωρήσω στο διαζύγιο. Ευτυχώς, έχω κοντά μου τα τέσσερα παιδιά μου. “Όσο για νοήματα, είναι το μόνο που δεν μου λείπει, αφού καθώς ξέρουν όλοι, είμαι πολύ πιο πλούσια απ’ αυτόν. Δεν νομίζω, λοιπόν, ότι μου είναι άπασαίτητη η παρουσία του, μαζί με τις εκδηλώσεις της πασάλογης και αδικαιοσύνης ζήλειας του. Βέβαια, τα παιδιά τον αποζητούν, αλλά είμαι σίγουρη πως θα συνηθίσουν και χωρίς αυτόν!...

Κι’ έτσι τελείωσε άδοξα, ένας ακόμη καλλιτεχνικός γάμος που είχε γίνει υπόδειγμα για τους άλλους αστερές του Χόλλυγουντ. Ο. PENNY

“Η Τζιούν Άλλυσον

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

“Η νεαρά σταρ του γαλλικού κινηματογράφου Σοσίλ Σμπρϋ, η οποία όπως αποκαλύψαμε προ καιρού, είχε παντρευτεί κρυφά το Σί Μπράιτλ Έλ Γκλαού, γιοι του πασα του Μαρακές, έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι. Το έδωσαν το όνομα Μεντε, εις μνήμην του συζύγου της, αξιωματικού του γαλλικού στρατού που σκοτώθηκε πολέμωτας στην Ιταλία κατά τον τελευταίο πόλεμο.

“Υστερα από την επιμονή της Τζίννας Λολομπρίτζινα να αταθεί σε Ιταλό μουσουργό η σύνθεσι της μουσικής του φιλμ «Παναγία των Παρισίων», εκλήθη στο Παρίσι από τον σκηνοθέτη Ζαν Ντελντουά ο Πιέρο Πισαίονι, υπ’ αρ. 1 κατηγορούμενος για την υπόθεσι Μοντέζι, ο οποίος είναι ένας από τους πιο μοντέρνους μουσικοσυνθέτες της Ιταλίας.

“Η Άρλετ του χτυπά η ίδια στη γραφομηχανή της τα γράμματα με τα οποία απαντά στους πολυαίθριμους θαυμαστές της. Το γεγονός δεν εκπλήσσει καθόλου τους φίλους της, που ξέρουν πως ήταν δακτυλογράφος πριν γίνει σταρ.

“Οι προσπάθειες ταράξεις έγιναν άφορη με μειωθή σημαντικά η αξία των ακινήτων στο Άλγερι.

“Ο Πιέρ Μπλανσάρ που αγόρασε πριν από δυο χρόνια μία έπαυλη εκεί για 50 εκατομμύρια φράγκα, δεν βρήκε σήμερα αγοραστή παρά βλον ότι ζητά μόνο 25.

“Η Ρίτα Γκράμ, μία από τις καλύτερες φίλες της Γκρέις Κέλλυ και δεσποινίς των τιμών κατά τους γάμους της στο Μόντε Κάρλο, έρρισκεται σήμερα σε μία κλινική του Χόλλυγουντ με νευρική κατάπληξη από υπερκόπωση.

“Υστερα από απουσία πολλών χρόνων, κατά τα οποία τον είχε απορροφήσει ολοκληρωτικά η τηλεόρασις ο διάσημος σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ. Σκοπεύει ν’ αναπτύξει μεγάλη δράση, αρχίζοντας με το γύρισμα των δυο φιλμ «Ο μεγάλος Σεβαστιανός» και «Κυρία για μία μέρα».

“Ο Μοντγκόμερυ Κλιφτ γνωστός μας έλαος από τα φιλμ «Μία θεία στον ήλιο» και «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» τραυματίστηκε σοβαρά σ’ ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Επιστρέφοντας στο σπίτι του ύστερα από μία επίσκεψι στο σπίτι της φίλης του Έλλις Αμπετ Τελιόρ, ο Μόντμουντ αρρώστησε σ’ ένα άλλο αυτοκινητικό και τραυματίστηκε σοβαρά στο πρόσωπο. Λέγεται μάλιστα πως έσπασε τη μύτη του.

“Οι γιατροί που τον περιποιούν-

“Η σταρ του εξωφύλλου μας

PONTA ΦΛΕΜΙΝΓΚ

ται ανησύχησαν στην αρχή, τώρα όμως τον διαβεβαιώνουν πως τα τραύματα δεν θα του αφήσουν σχεδόν κανένα ίχνος.

“Ο Τζώννυ Βαϊσμούλλερ έπεσε με το αυτοκίνητο του πάνω σ’ ένα άλλο, χωρίς ευτυχώς να υπάρχουν θύματα. Οι αστυνομικοί όμως αποφάνθηκαν πως ο Τζώννυ είχε καθίσει στο βολάν του αυτοκινήτου του μεθυσμένος κι’ έτσι τώρα ο άλλοτε Τάρζαν βρίσκεται για μερικές εβδομάδες στο φρέσκο.

“Η δούκισσα του Ουίνδσορ αποφάσισε να πουλήση τα άσημνη-μνευμάτα της σε μία κινηματογραφική εταιρεία για ν’ αποτελέσουν το θέμα ενός φιλμ. Ζητά όμως στο έργο αυτό να υποδυθή τον ρόλο της η Τζέην Ράσσελ. Οι κακές γλώσσες βρίσκουν πως η δούκισσα έχει πολλή φαντασία!...

“Θα παντρευτεί η Μαίριλιν Μονρόε τον συγγραφέα Άρθουρ Μίλλερ; “Η ίδια διαψεύδει την είδησι. Οι καλώς πληροφορημένοι όμως ισχυρίζονται πως δεν περιμένει παρά την έκδοσι του διαζυγίου της για να τρέξει και πάλι στο δημαρχο και να πη το «ναί».

“Η Άννα-Μαρία Πιερράντζελλι και ο Βίκ Ντάμον διεψεύσαν την είδησι ότι περιμένουν και δεύτερο παιδί.

“Αρραβωνίασαν κατά καιρούς τον πιανίστα Λιμπεράτσε με διαφορές γήσσες του Χόλλυγουντ. Τώρα όμως το φλογόρο του ειδύλλιο με τη Μάργκκαρετ Λίντσαϊφ φαίνεται πως θα καταλήξει σε γάμο.

“Παρά τις αντίθετες διαδόσεις, το ζεύγος Ντικ Πάουελ και Τζιούν Άλλυσον εξακολουθεί να είναι αγαπημένο και να ζή μία υποδειγματική συζυγική ζωή. “Ο Ντικ επιδιώκει να διευθυνη τη γυναίκα του σ’ ένα φιλμ που θα σκηνοθετήσει ο ίδιος.

“Η Μαρίνα Βλαντιού, που πρόκειται να γίνει μπτέρα το προσεχές φθινόπωρο, έδηλωσε στις φίλες της πως το δνερτο της είναι ν’ αποκτήσει διδυμα, αγοράκι και κοριτσάκι.

“Η Νόρμα Σήρερ, που έμεινε αρκετές εβδομάδες στο Παριζίνο της Ιταλίας, έδηλωσε ότι δε σκοπεύει να ξαναγύριση στον κινηματογράφο. “Δεν θέλησε ν’ αγοράσω μία βίλλα στο «Σανσέτ Μπουλβάρ» του Χόλλυγουντ, είπε, μόνο και μόνο για να αποφυγώ τον πειρασμό”.

“Κατά την πρόσφατη παραμονή του στη Βενετία ο Γκάρντ Κουπέρ αποκάλυψε πως το δνερτό του είναι να κλείση την καλλιτεχνική του καριέρα παίζοντας τον ρόλο του Δόν Κιχώτη.

“Η Τζίν Σίμmons και ο Στιούαρτ Γκρέντζερ, Άγγλοι και οι δυο, απέκτησαν την περασμένη εβδομάδα την αμερικανική υπηκοότητα ύστερα από παραμονή 7 χρόνων στις Ηνωμένες Πολιτείες.

“Ο Άντονι Κουήν που υποδύεται τον Κουασιμόδο προσπαθεί καθημερινώς να είναι όσο το δυνατόν πιο αποκρουστικός. Δεν κατορθώνει ωστόσο να προκαλέση ρίγη φρίκης στην ώραία Έμερράλδα Τζίννα Λολομπρίτζινα, η οποία δήλωσε τα εξής:

— “Ημουν πολύ μικρή, όταν είδα τις προηγουμένες εκδόσεις της «Παναγίας των Παρισίων» στις οποίες το ρόλο του Κουασιμόδου έπαιζαν ο Λόν Τσάνεϋ και ο Τσάρλς Λάτον και θυμάμαι πως έκλεινα τα μάτια μου κάθε φορά που εμφανίζονταν ο άσπαισος Κουασιμόδος! “Η αγάμησι αυτή μ’ έκανε να σκέπτομαι το γυρίσμα του φιλμ «Παναγία των Παρισίων», που θα με υποχρέωνε να βρισκομαι συνεχώς κοντά σ’ έναν αποκρουστικό άνθρωπο. Ευτυχώς όμως ο Άντονι Κουήν είναι μόνον φοβερά ασχημος αλλά δεν μου προκαλεί φρίκη.

“Όσο για τον Άντονι Κουήν έδηλωσε ότι θα ήταν άδύνατον να βρεθί με φαιρότερη Έμερράλδα από την Τζίννα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γα μεγάλα λόγια

“Εκείνη προσπαθεί να τον πείση ότι τον αγαπάει φλογερά, και ότι η φλόγα του έρωτά της δεν πρόκειται να σβήσει, να σβύσει, με το γάμο τους, που σε λίγο θα ακολουθήση”.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με συγκίνηση): Δεν θα σου πω ότι είσαι ο πρώτος άντρας που γνώρισα είσαι όμως ο πρώτος που αγάπησα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ’ ένα προστατευτικό χαμόγελο της χαϊδεύει τα μαλλιά): Το πιστεύω... Για πόσο θα μ’ αγαπάς όμως;...

ΕΚΕΙΝΗ (με όρμη): Για πάντα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά τα χάδια, της δίνει ένα, επίσης χαϊδευτικό, μπιστάκι): Έλα, μη λες μεγάλα λόγια!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν λέω παρά ό,τι αισθάνομαι...!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα πη όμως και ότι αυτό που αισθάνεσαι είναι η αλήθεια...!

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλια): “Ωστε δε θα σ’ αγαπάω για πάντα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχα, ενώ ανάδει ένα τσιγάρο): Θα πάψης να μ’ αγαπάς, έξη μήνες, ή το πολύ ένα χρόνο αφού γίνης γυναίκα μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και μπορείς να

— Δεν σου δίνει καμιά καλή ιδέα αυτή η σκηνή, νεαρέ μου;

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λογιόλας συνέχεται για λίγο και φανερώσει στον Μονκλάρ ότι η άδεια που του παραχώρησε ο βασιλιάς βρίσκεται στα χέρια του Λαντεναι. Ο αρχιδικαστής τρέχει τότε στην Κονοισερζερ, όπου συνάπτεται αληθινή μάχη μεταξύ των στρατιωτών που τον συνοδεύουν και των ανθρώπων του Μονκλάρ, που προσπαθούν να υποστηρίξουν την έξοδο από τη φυλακή του Λαντεναι και του Ντολέ. Και ο μόνος Λαντεναι κατορθώνει να διαφύγει. Άλλωστε ο Ντολέ μένει στα χέρια των δεσποφύλακων. Στο μεταξύ, ο βασιλιάς Φραγκίσκος διατάσσει έναν αξιωματικό να οδηγήσει στο Λούδβο τον Ραμπελαι. Ο φιλόσοφος επωφελείνεται απ' αυτή την ευκαιρία για να ζητήσει την απελευθέρωση του Ντολέ.

25^{ον} Ο βασιλιάς γέλασε ευχαριστήμενος γι' αυτό το φιλοφρόνημα, που είχε την αξία του λεγόμενου από έναν άνθρωπο όπως ο Ραμπελαι.

— Αυτό είναι το μοναδικό έγκλημα του Ντολέ, συνέχισε ο φιλόσοφος. Τί έκαμε, λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος; Ποιά είναι τα απαγορευμένα βιβλία που του βρήκαν; Η τυπωμένη στα γαλλικά Βίβλος; Άλλωστε, Μεγαλειότατε, σάς ορκίζομαι ότι ο Ντολέ δεν ετύπωσε αυτά τα βιβλία. Τέ έβαλαν κρυφά στο τυπογραφείο του για να τον ενοχοποιήσουν... Πώς μπορείτε να επιτρέψετε παρόμοια εγκλήματα, σεις που δείχνετε τόσο μεγαλόψυχος ως τώρα; Ο κύριος ντε Λογιόλα άσ πάλι να κάμει το δήμιο και το βασανιστή στην πατρίδα του! Η Ισπανία είναι η χώρα των μαύρων θεωριών και των φρικαλέων θρησκειών. Οι Γάλλοι, τουλάχιστον, αγαπούν τη σαφήνεια και τη διαύγεια. Τις πολύπλοκες και παραπλανητικές θεωρίες τις απέχθονται. Κανείς στη Γαλλία, Μεγαλειότατε, δεν θα μπορούσε να καταλάβει ποιά είναι το έγκλημα του Ντολέ. Η τύχην καταδική του θα ρίξει μια μαύρη σκιά πάνω στην ολόκληρη βασιλεία σας.

Ο Ραμπελαι ήξερε ότι μιλούσε σ' ένα βασιλιά κι' ότι έπρεπε να τον κολακέψει για να φτάσει στο σκοπό του. Άλλωστε, ο Φραγκίσκος δυσκολευόταν να πάρει μια απόφαση.

— Θα συζητήσω με άλλη φορά γι' αυτό το ζήτημα, απάντησε.

— Μεγαλειότατε, είπε ο Ραμπελαι, βλέπω ότι τα λόγια μου σάς έκαναν να συγκινηθείτε. Και μαντεύω ότι, αν αποφασίσατε να χτυπήσετε τον Ντολέ, το κάματε παρά τη θέλησή σας... Αυτός ο Ισπανός μοναχός δεν μπορεί να σας εμπνεύσει εμπιστοσύνη.

— Τον μαντέψατε! φώναξε ο Φραγκίσκος. Άν δεν ερχότανε εκ μέρους του Πάπα...

— Μεγαλειότατε, σώστε τον Ντολέ!

— Θα ιδούμε... πρέπει να σκεφθώ...

— Μεγαλειότατε, δώστε χάρη στο Ντολέ, αφού ξέρετε πως είναι άθώος, ξαναείπε ο Ραμπελαι. Είναι δικαίωμά σας να δώσετε χάρη σ' έναν υπηκόό σας. Αύριο ίσως θα είναι άργα... Προλάβετε το έγκλημα, όσο είναι ακόμη καιρός...

Ο Φραγκίσκος Ιός είχε ανάγκη από το Ραμπελαι. Κι' άλλωστε, δεν αισθανόταν κανένα μίσος έναντιον του Ντολέ, παρά την αντίσταση που βρήκε εκ μέρους του ένα βράδυ, όταν πήγε στο σπίτι του για να πάρει τη Ζιλέτ, που ο Μονκλάρ είχε επιπλέον, στον έκδοτο. Και, στο κάτω-κάτω, θα επιθυμούσε πολύ να δείξει σ' όλους ότι είχε τη θέληση και τη δύναμη να ξεφυγή από την ταπεινωτική κηδεμονία της εκκλησίας.

Για όλους αυτούς τους λόγους άκουσε με ιδιαίτερη ευγένεια την παράκληση του φιλοσόφου.

— Αγαπήτη μου Ραμπελαι, είπε, ανήκετε στην εκκλησία κι' έχετε έμβαθύνει στα

δόγματα της θρησκείας. Μπορείτε να μου εγγυηθείτε γι' αυτό τον άνθρωπο;

— Σας εγγυώμαι με το κεφάλι μου, απάντησε ο Ραμπελαι. Ο Ντολέ έχει ευγενική ψυχή. Είναι μια ανώτερη δυνάμει που δίνει αίγλη και τιμή τη βασιλεία σας...

— Άς του δώσωμε τότε την ελευθερία του, είπε ο Φραγκίσκος.

— Μεγαλειότατε, φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Ραμπελαι, η ιστορία θα γράψει στα ένερητικά σας αυτή την πράξη σας.

Ο Φραγκίσκος Ιός ενδιαφερόταν πολύ για τη γνώμη που είχαν οι άλλοι γι' αυτόν. Τον άπασχολούσε επίσης η κρίσι που θα έκανε η ιστορία για τα έργα της βασιλείας του.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άγνυμία

Θέρος θερμό και φλογερό ήρθε χωρίς αμφοβολία, κι' άλλοι τ'όρουν στο νερό κι' άλλοι δίφουν για παραλία! Άλλοι για δέντρα αυχέτων, άλλοι για κυμάτα και βράχια κι' άλλοι, συνέχεια, βουτούν μέσ' στις πλίνθες σαν... βατράχια!

Τέντες, παράγκες και οκνήες στήνουν καμπόσοι στα ρουμάνια κι' ώρες διέρχονται τερπνές, δίχως φρικτά κουνουπιράνια... Άλλοι μιλούν για ντι-ντι-ντι, άλλοι αγοράζουν ψυγεία κι' όλοι τους κάνουν κάθε τι για τη δροσιά και την υγεία!

Μα κι' η επίσημος αρχή οπεύδει κι' αυτή από καθήκον και ζήλον δείχνει συνεχώς για την υγεία των κατοίκων... Με ψεκαστήρες δηλαδή στις συνοικίες εκοστάρουν και μανι-μάνι κι' έν μύγες και ακνίτες (ζεπαστρεύει!)

Των ψεκασμών των (συνεχών) είναι περίοδος, οι- (μηναι) και λακταράω μη (τυχόν) πάρη το οχέδιο κι' (έμεναι) Τρέμω, που λέτε, (και ριγώ) μη με ψεκάσουν δι- (χωρ ταίπα, γιατί, όπως ξέρετε, (κι' ένγω) όλες τις ώρες είμαι (ακίπω!)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τα λόγια, λοιπόν, του Ραμπελαι τον ευχαρίστησαν.

— Σήμερα κι' όλος θα δώσω τις απαιτούμενες διαταγές για να ελευθερωθώ ο Ντολέ, είπε. Το κάτω-κάτω, αυτή η ιστορία των βιβλίων είναι πολύ σκοτεινή... Άς μην μιλάμε γι' αυτήν... Έχετε το λόγο μου ότι θ' απελευθερώσω τον Ντολέ... Και να... για έγγυο του λόγου μου, σάς δίνω αυτό εδώ...

Έβαλε ταυτόχρονα τη χρυσή άλυσίδα που φορούσε στο λαιμό του και την πέρασε στο Ραμπελαι.

Ο φιλόσοφος σκέφτηκε: «Για να μου δείχνει τόσο ευνοία ο βασιλιάς, αυτό σημαίνει πως είναι άρρωστος».

Η άλυσίδα που του είχε χαρίσει ήταν ένα αληθινό κομψοτέχνημα. Κάθε κρίκος της σχηματιζόταν από τέσσερις άλυσίδες, που χώνονταν η μία μέσα στην άλλη.

Ο Ραμπελαι ευχαρίστησε το βασιλιά κι' έτοιμάστηκε να φύγει. Άλλωστε, ξαφνικά, ο Φραγκίσκος του είπε:

— Τώρα που τακτοποιήσαμε τις δουλειές του Ντολέ, άς ασχοληθούμε και με τις δικές μας.

— Είμαι στις διαταγές σας, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Ραμπελαι. Αν βιάστηκα να σας μιλήσω για το δυστυχισμένο φίλο μου, είναι γιατί η λύπη κι' η αγανάκτησις μ' έπνιγαν... Η Μεγαλειότης σας άς με συγχωρέσει.

— Σας τιμά το ότι δείχνετε ενδιαφέρον για τους φίλους σας, είπε ο βασιλιάς με καλοκάγαθο ύφος. Με θεωρείτε και μένα για φίλο σας;

— Ά, Μεγαλειότατε, ξέρετε πως σάς ήμουν πάντα αφωσιωμένος...

Αυτή η αφοσίωση φάνει ως το σημείο να μείνεται εδώ, κοντά μου, είπε ο Φραγκίσκος. Πρέπει, φίλε μου Ραμπελαι, να εγκατασταθώ στο Λούδβο κι' όταν άργότερα θα πάω να μείνω στο Φοντανεμπλά, θα χρειαστεί επίσης να με ακολουθήσετε εκεί. Θα σας περιποιηθώ όπως σάς αξίζει, δηλαδή σαν να ήσαστε πρίγκιπας. Θα διατάξω επίσης να μεταφέρουν εδώ τα βιβλία και τα χαρτιά σας... Με λίγα λόγια, δεν θα σας λείψι τίποτε. Δεχόσαστε;

— Είμαι πρόθυμος να κάμω τα πάντα για να σας ευχαριστήσω, απάντησε ο Ραμπελαι.

Και σκέφτηκε μέσα του: «Καλά το είχα μαντέψει. Μ' έπιασε και μένα η τσιμπίδα. Φροντίζουν, βέβαια, να μου χρυσώσουν τα κάγκελλα του κλουβιού μου. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει πως θα είμαι λιγότερο φυλακισμένος».

— Φίλε μου Ραμπελαι, είμαι άρρωστος, συνέχισε ο βασιλιάς.

— Άρρωστος! είπε ο Ραμπελαι. Θα θέλετε γ' αστειευθείτε, Μεγαλειότατε.

— Όχι, άλλοιμονο, απάντησε ο βασιλιάς. Ποτέ δεν ήμουν τόσο κοντά στο θάνατο όσο τώρα. Ούτε ακόμη στο Μαρινιάν να το Παβία, όπου είδα πάνω από εκατό ανθρώπους ευπατρίδες να πέφτουν γύρω μου, ανδρείους εσπαρτίδες που προαρίζονταν χτυπημένοι από σφαίρες δεν αισθανθήκα για μένα... Ποτέ επίσης δεν αισθανθήκα τόσο γρήγορα όσο σήμερα. Θα προτιμούσα τση αγώνια όσο σήμερα. Σε δέκα κανόνια, να βρισκόμουν μπροστά σε δέκα κανόνια, που τα στόμιά τους να φαντασθώ και σίδερο... Δεν μπορώ να φαντασθώ πως τόσο τρομερό είναι να ξέρω κανείς πως κλείνει το θάνατο μέσα του... Έπειτα από ένα μήνα... έπειτα από τρεις μήνες, ή άρρωστεια που κρύβω μέσα μου θα εκδηλωθώ και τότε όλοι θα μάθουν πως ο βασιλιάς είναι καταδικασμένος ανεκτίμητα και πως τίποτε δεν μπορεί να τον σώσει. Το τρομερό δηλητήριο που μου έχυσαν μέσα στο αίμα μου σε μια στιγμή τρέλλας θα κάνει σ' αγαπή το έργο του.

— Για ποιά δηλητήριο μιλάτε, ρώτησε έκπληκτος ο Ραμπελαι.

Ο βασιλιάς, απέναντί του, ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα και τα μάτια του είχαν πεταχτεί από τις κόγχες του. Μιλώντας για το δηλητήριο της τρομερής αρρώστειας, ήταν σαν να το αίσθανόταν να κυλά απόρρυθμα μέσα στο αίμα του και να ξεχύνεται στους ιστούς του.

— Το δηλητήριο που μου έχυσαν στις φλέβες μου είναι το χειρότερο από όλα, απάντησε. Το δηλητήριο αυτό δεν συγχωρεί ποτέ. Άλλα δεν σκοτώνει άμέσως. Μετάβαλλει το θάνατο σε άργη αγωνία.

— Για ποιά δηλητήριο μιλάτε, Μεγαλειότατε; ρώτησε και πάλι ο Ραμπελαι.

— Για κείνο που η καταραμένη Άφροδίτη χύνει μέσα στις φλέβες των ανθρώπων, απάντησε ο Φραγκίσκος. Για το δηλητήριο που δίνει την πιο ανατριχιαστική από όλες τις αρρώστιες.

— Διάβολε! είπε ο Ραμπελαι. Το πράγμα είναι σοβαρό.

— Είμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος κι' έπειτα ρώτησε:

— Άλλ' η Μεγαλειότης σας είναι βέβαιη γι' αυτό που λέει; Δεν βλέπω καμιά ένδειξη, κανένα σύμπτωμα που να δικαιολογεί αυτό το φόβο...

— Αυτό είναι το πιο τρομερό, απάντησε ο βασιλιάς. Έχω μέσα μου μια τρομερή ασθένεια, που κανείς ακόμη, ούτε ο πιο έμπειρος γιατρός, δεν μπορεί να υποπτευθώ. Κι' όμως ξέρω πως αυτό που σάς είπα είναι σωστό.

— Κι' από πότε χρονολογείται αυτή η ιστορία, Μεγαλειότατε;

— Από χτες το βράδυ.

— Δεν πρέπει τότε ν' ανησυχώ, τουλάχιστον για τη στιγμή. Το δηλητήριο για το οποίο μιλάει η Μεγαλειότης σας επενεργεί με βραδύ ρυθμό. Κι' αυτό είναι που το κάνει τόσο τρομερό. Θα χρειαστούν τουλάχιστον δώδεκα ημέρες για να αισθανθώ τα πρώτα συμπτώματα... Άλλα κι' αυτό δεν είναι βέβαιο. Περνάει κάποτε πολύ μεγαλύτερο διάστημα...

Ο βασιλιάς κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Τί σημασία έχει αν τα πρώτα συμπτώματα εμφανισθούν έπειτα από δώδεκα ημέρες ή έπειτα από ένα μήνα; είπε.

— Άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Σταμάτησε κατόπιν μπροστά στο Ραμπελαι και του είπε:

— Θα σας εμπιστευθώ ένα μεγάλο μυστικό.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Ραμπελαι, είμαι περισσότερο γιατρός παρά εξομολογητής. Τίποτε δε σας υποχρεώνει, λοιπόν, να μου κάμει αυτή την εξομολόγηση. Άν, όμως, το θεωρήτε απαραίτητο...

— Άπευθύνομαι και στο γιατρό του σώματος και στο γιατρό της ψυχής, είπε ο βασιλιάς. Υποθέστε, λοιπόν, πως μια νεαρή κι' όμορφη γυναίκα είχε η ένδοξη πως είχε λόγους για να με μισή. Αυτή η γυναίκα έφρόντισε να με ξαναείδη κι' αφού με τα πονηρά τεχνάσματά της, ξυπνήσε τον πόθο μου και δέχτηκε τα χάδια μου, μου έκαμε γνωστό πως είχε ζητήσει μόνη της να μολυνθώ από το δηλητήριο της τρομερής αρρώστειας, για να την μεταδώσει κατόπιν και σε μένα.

— Αυτό είναι τρομερό, Μεγαλειότατε! — Ξέρω ότι η γυναίκα αυτή δεν μου είπε ψέματα, συνέχισε ο βασιλιάς. Είναι από κείνες που το μίσος τους καταπνίγει όλα τα άλλα αισθήματά τους.

— Κι' είπατε ότι η γυναίκα αυτή θυσιάσε τα νεύρα και την όμορφη της για να σας εκδικηθώ; — Αυτή είναι η αλήθεια.

— Τρομερό! είπε και πάλι ο Ραμπελαι.

— Σας ρωτώ, λοιπόν, συνέχισε ο βασιλιάς. Ή επιστήμη σας μπορεί να με σώσει; Ά, σώστε με, καλέ μου Ραμπελαι! Έχω ακόμη να κάμω τόσα πράγματα! Να πεθάνω χωρίς να πάρω την εκδίκησή μου για την ταπεινώση που μου έκαμε ο Κάρολος Κουίντος; Νικήθηκα στα πεδία των μαχών... Να νικηθώ τώρα από μια γυναίκα; Να πεθάνω, ενώ έχω στο μυαλό μου τόσα σχέδια και μπορώ ακόμη να καταπληξώ τον κόσμο; Σώστε με, καλέ μου Ραμπελαι και σάς ορκίζομαι πως η ευγνωμοσύνη μου θα ισοφαρίσει το καλό που θα μου κάμει.

— Απαντήστε μου, λοιπόν: μπορείτε να με σώσετε;

— Μεγαλειότατε... — Ά, μην προσπαθήτε να με παραπλανήσετε με λόγια. Θέλω να μου πείτε την αλήθεια, όσο τρομερή κι' αν είναι!

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Ραμπελαι με σταθερή φωνή, μου είναι αδύνατο να σας δώσω αυτή τη στιγμή την απάντησή που μου ζητάτε. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι θα κάμω τα πάντα για να σας σώσω. Παραξενεύτηκα πρωτύτερα όταν μου ζητήσατε να μείνω κοντά σας. Άλλα τώρα που έμαθα την αλήθεια, θα σας το ζητούσα μόνος μου, κι' αν ακόμη δεν μου δινάτε τη διαταγή να το κάμω. Δεν θα φύγω πια από κοντά σας, Μεγαλειότατε.

Οι δύο κας, θα κυττάζαμε το θάνατο κατά πρόσωπο και θα τον αντιμετώπιζαμε μαζί. — Τα μάτια του βασιλιά έλαμψαν από χαρά.

— Σώθηκα! ψιθύρισε.

Μεταστροφή

Ο Φραγκίσκος πρόσταξε κατόπιν ν' ανοίξουν την πόρτα του δωματίου του κι' οι αὐλικοί έτρεξαν να μουν μέσα για να παραστούν στη «μεγάλη αφύπνισή» του βασιλιά, για να ιδούν, δηλαδή, τους θαλαμηπόλους να τούν ντύσουν, κάτω από την αυστηρή επιγύρνηση του Μπασσινιάν.

Το πρωί εκείνο, ο βασιλιάς ήταν πολύ πρόσχαρος. Κάπου-κάπου, ωστόσο, το πρόσωπό του σκυθρωπάξε, σαν κάποια εσθνική σκέψις να περνούσε από το μυαλό του.

Μέσα στον βασιλικό κοιτώνα έγινε λόγος για την επιχείρησι εναντίον της Αύλης των Θουμάτων. Όλοι οι αὐλικοί ήθελαν να πάρουν μέρος σ' αυτήν με την πεποίθησι πως θα διασκεδάσαν.

— Μα την πίστι μου, κύριοι, σ' αυτή την επιχείρησι θέλω να μετάσχω κι' εγώ επίσης, είπε ο Φραγκίσκος. Άλλα, τσιμουδιά! Δεν πρέπει να το μάθη κανείς!... Ά, σίγουρα, θα διασκεδάσωμε πολύ!

Όλοι συμφώνησαν πως θα ήταν πολύ μεγάλη διασκέδασι αυτή η επιχείρησι, που θα τους έδινε την ευκαιρία να σκοτώσουν ένα σωρό ανθρώπους και να πυρπολήσουν τα σπίτια τους.

Ο Μογκομερ καυχώθηκε πως θ' άναβε μια μεγάλη πυρά στη μέση της Αύλης των Θουμάτων, για να ιδή τι μούτρα θάκαναν οι μαννάδες βλέποντας τα παιδιά τους να καίγονται σ' αυτήν.

— Θα είναι υπέροχο! είπε ο κόμης ντε

Ζαρνάρ. Ο μόνος που θα λείπη απ' αυτή τη γιορτή θα είναι ο Τριδουλέτος.

— Τί έγινε ο γελωτοποιός; ρώτησε ένας άλλος αὐλικός.

Ο Μογκομερ έχασε το χρώμα του. — Ο Τριδουλέτος ταξίδευει, είπε ο βασιλιάς. Θα τον ιδήτε σε λίγο.

Πρόσταξε ύστερα τον Σαταινεραί και τον ντ' Έσσε να βρίσκονται στο γραφείο του στις πέντε και ρώτησε αν ο κόμης ντε Μονκλάρ είχε έρθει στο Λούδβο.

— Άλλ' αντίθετα με τη συνήθειά του, ο αρχιδικαστής δεν είχε εμφανισθώ ακόμη.

Ο βασιλιάς εγκατέστησε τον Ραμπελαι σ' ένα πολύ άραιο διαμέρισμα και του έδωσε δύο υπρέτες για να τον υπηρετούν. Διέταξε επίσης να του φέρουν από το σπίτι του ό,τι πράγματα επιθυμούσε.

Ο κόμης ντε Μονκλάρ εμφανίστηκε κατά τις τέσσερις κι' ο βασιλιάς τον δέχτηκε άμέσως.

— Σας περίμενα, Μονκλάρ, του είπε.

Η ύπνρεσις της Μεγαλειότητός σας μ' έκαμε ν' άργήσω, δικαιολογήθηκε ο αρχιδικαστής. — Είσατε συγχωρημένος, είπε ο βασιλιάς. Άλλα πείτε μου, Μονκλάρ, πιστεύετε ότι αυτός ο Ντολέ είναι τόσο μεγάλος εγκληματίας όσο τον παριστάνει ο Λογιόλα;

— Δεν καταλαβαίνω την έρώτησή σας, απάντησε ο αρχιδικαστής.

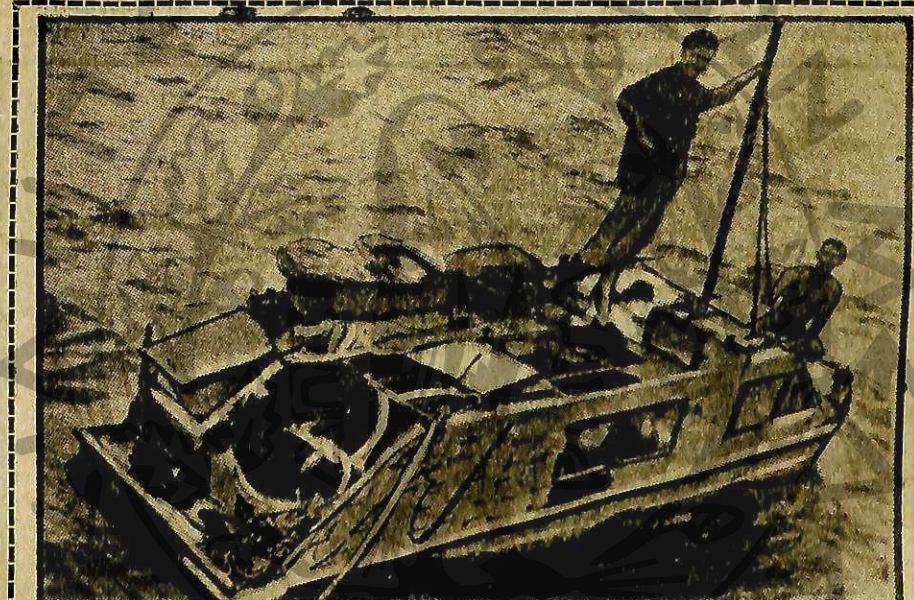
— Θα σας κάμω να με καταλάβετε, είπε ο Φραγκίσκος συμφωνώντας τα φρούδια. Έπιθυμώ ο Στέφανος Ντολέ να ελευθερωθώ άμέσως και να ξαναγυρίσει στην οικογένειά του.

— Αδύνατον, Μεγαλειότατε, απάντησε ψυχρά ο αρχιδικαστής.

— Άλήθεια; είπε ειρωνικά ο βασιλιάς. Μήπως τότε πρέπει να σας πω ότι δεν το επιθυμώ μόνον, αλλά και το θέλω;

— Αφού είναι έτσι, απάντησε ο Μονκλάρ, θα τρέξω για να δώσω έντολή να ελευθερωθώ ο άνθρωπος, που, σήμερα κι' όλος, άπαιτούσθηκε να δραπέτευση, που έσκότωσε ή έτραυματίσε καμιά δεκαριά φρουρούς, που έβαλε τους φίλους του να δολοφονήσουν το σεβασμιάτωτά. Ίγνάνιο ντε Λογιόλα και που συνωμοτεί με τους άρχηγούς της Αύλης των Θουμάτων εναντίον της βασιλικής εξουσίας. Πηγαίνω, Μεγαλειότατε. Άποτραβήχτηκε ταυτόχρονα προς την πόρτα.

— Διάβολε! είπε ο βασιλιάς κάνοντάς του νεύμα να σταματήσει. Τί σημαίνει αυτή η ιστορία; Μιλήστε, κύριε!

ΤΟΑΜΗΡΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Δύο νεαροί Καναδοί, ο Μπέν Κάρλιν και ο Μπάρι Χάιντ, ξεκίνησαν πριν από έξη χρόνια από το Μοντρεάλ του Καναδά μ' ένα αμφίβιο τζιπ, με το σκοπό να κάνουν υ' αυτό το γύρο του κόσμου. Οι δύο τολμηροί νεοί που βαλάνονται τώρα στο δρόμο της εξοστρώσε, έφτασαν προ ήμερών στο Χονγκ-Κόνγκ. Για να συμπληρώσουν τον κύκλο του ταξιδιού τους δεν τους μένουν παρά ελάχιστες χώρες να επισκεφθούν: Η Φορμόζα, η Ιαπωνία και η Άλσκα.

—Τὰ πράγματα έγιναν όπως είχα την τιμή να τα εκθέσω στη Μεγαλειότητά σας, απάντησε ο Μονκλάρ. Ο φυλακισμένος Ντολέ λίγο έλειψε να δραπέτευση από την Κονσιερζερι, με τη βοήθεια ενός κακοποιού που κατέλαβε άλλοτε το Λούβρο και πού είχε από τους τρομερότερους αρχηγούς της Αύλης των Θαυμάτων.

—Αφηγήθηκε μου αυτή την ιστορία...

—Γι' αυτό ακριβώς ήρθα εδώ, απάντησε ο Μονκλάρ. Μόλις έφυγα από την Κονσιερζερι, "Έξα από την πύλη της φυλακής συγκροτήθηκε αληθινή μάχη... Θα αρχίσω την αφήγησή μου, Μεγαλειότατε, από το πιο δραματικό επεισόδιο αυτής της θλιβερής ιστορίας. Ο σεβασμιώτατος Λογιόλα πεθαίνει ίσως τη στιγμή που μιλάμε...

—Δολοφονήμένος; ρώτησε με συγκίνηση ο βασιλιάς, που σκέφτηκε άμεσως τις περιπλοκές που θα προκαλούσε αυτή η δολοφονία.

—Ναί, απάντησε ο Μονκλάρ. Τον έδολοφονησε ο Λαντεναί, που είχε άλλοτε το θάρρος να μη δειλιάσει από τον φόβο να χερίσει τον άνθρωπο που είχε προσβάλει τη Μεγαλειότητά σας.

—Η τιμωρία, Μονκλάρ, πρέπει να είναι τρομερή, είπε ο βασιλιάς. Θα τον συγχωρούσα πιθανόν, γιατί το θάρρος μου άρεσε... "Αλλ' ο άνθρωπος αυτός τόλμησε να σηκώσει το χέρι του πάνω στον άπειστομένο του Υπερτάτου Ποντίφηκος... Γι' αυτό το λόγο η τιμωρία του πρέπει να είναι τρομερή και παραδειγματική.

—Η Μεγαλειότητάς σας, ωστόσο, θέλει να ελευθερώσει τον άνθρωπο που αυτός ο Λαντεναί προσπάθησε να γλυτώσει από τη βασιλική δικαιοσύνη.

Ο βασιλιάς έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Σκεφτόταν πώς είχε υποσχεθεί στον Ραμπέλαι ότι θα ελευθέρωνε τον Ν...

—"Αλλ' ο βασιλιάς Φραγκίσκος ήταν ο άνθρωπος που ενεργούσε σύμφωνα με τις εντυπώσεις της στιγμής.

—Είχα υποσχεθεί ότι θα δίνα χαρί στον Ντολέ, είπε. "Αλλά το χέρι που συγχωρεί ξέρει επίσης και να τιμωρή. Ο άνθρωπος αυτός θα κριθή από το ιεροδικείο.

—Μεγαλειότατε, συνέχισε ο Μονκλάρ, θα μου επιτρέψετε να σας πω ότι η επιείκεια δεν σπερύνει ποτέ το θρόνο των βασιλιάδων. Ένας βασιλιάς πρέπει να έμπνη πάντοτε τη φρίκη και τον τρόμο.

—Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Φραγκίσκος. "Αλλά συνεχίστε την ιστορία σας.

—Μεγαλειότατε, είπε ο Μονκλάρ, είχατε δώσει στο σεβασμιώτατο Λογιόλα μια διαταγή, που του επέτρεπε να μπει σ' οποιαδήποτε ώρα στην Κονσιερζερι;

—Αυτό είνε αλήθεια... Ο Λογιόλα ήθελε να κάμη μια απόπειρα για να πείσει τον Ντολέ ν' απαρνηθή τις πλάνες του.

—Να μια υπέροχη σκέψη, που δεν μπορούσε να βλαστήσει παρά μόνον στο μυαλό ενός αγίου ανθρώπου, όπως ο Λογιόλα, είπε ο Μονκλάρ. Κι' ωστόσο, ο άγιος αυτός άνθρωπος πεθαίνει, θύμα ίσως του υπερβολικού ζήλου του... Ο Λαντεναί φαίνεται πως έμαθε ότι ο σεβασμιώτατος είχε αυτή την άδεια. Πήγε, λοιπόν, στο σπίτι του τη χθεσινή νύχτα, τον χτύπησε προδοτικά με το ξίφος του και του πήρε αυτό το χαρτί. "Επειτα φόρεσε τα ρούχα του Λογιόλα και, έφωδιασμένος με τη βασιλική άδεια, έτρεξε στην Κονσιερζερι.

—Αυτός ο Λαντεναί πρέπει να είναι δολανθρωπος! φώναξε ο Φραγκίσκος όχι χωρίς θαυμασμό.

—Μπήκε, λοιπόν, στην Κονσιερζερι και έφτασε ως το κελλί του Ντολέ, συνέχισε ο Μονκλάρ. Ο Λαντεναί κι' ο Ντολέ βγήκαν κατόπιν με τα έγκυρια στο χέρι, χτύπησαν κάμποσους φρουρούς κι' έφτασαν ως την εξωτερική πύλη... "Αλλ' εϋτυχώς, βρισκόμουν εκεί... Η Θεία Πρόνοια ώδηγησε τα βήματά μου...

—Ξέρω ότι δεν σας ξεφεύγει τίποτε, είπε ευχαριστημένος ο βασιλιάς.

—Η Μεγαλειότητάς σας ανακαλεί, λοιπόν, τη διαταγή που μου έδωσε πρωτότερα; ρώτησε ο Μονκλάρ.

—Ναί...

—Και όσο για τον Λαντεναί...

—"Αλλά... δεν τον συλλάβετε;

—Ο συνένοχός του Μανφρέδος τον γλύτωσε μέσα από τα χέρια μου, Μεγαλειότατε.

—Τολμηροί άνθρωποι! είπε με συλλογισμένο ύφος ο βασιλιάς.

—Μεγάλοι κακούργοι! διώρθωσε ο Μονκλάρ.

—Κι' η επιχείρησις που σχεδιάζετε έναντίον τους;

—"Όλα είνε έτοιμα, Μεγαλειότατε.

—Πότε λογαριάζετε να επιτεθήτε;

—Απόψε...

—Απόψε;... Ποιά ώρα;

—Τα μεσάνυχτα, Μεγαλειότατε.

—Α, αν πρόκειται για τα μεσάνυχτα, είμαι σύμφωνος, είπε ο βασιλιάς. Αυτή την ώρα θα είμαι ελεύθερος... Πηγαίνετε, Μονκλάρ και μη παραλείψετε να μου δίνετε νέα για τον Λογιόλα δυο φορές την ημέρα...

Θα του στείλω το γιοί μου, το Δελφίνο, για να του εκφράσει τη λύπη μου. Αυτή η τιμή δεν νομίζω πως είναι υπερβολική για έναν άγιο άνθρωπο, όπως ο σεβασμιώτατος Λογιόλα. Στο μεταξύ, σας παρακαλώ να τον διαβεβαιώσετε ότι η έναντίον του από-

πειρα με βύθισε σε άπελπισία κι' ότι είμαι πρόθυμος να του δώσω κάθε ικανοποίησι που θα κρίνη απαραίτητη.

—Θα μεταβιβάσω τα λόγια σας στο σεβασμιώτατο Λογιόλα, απάντησε ο Μονκλάρ. Κι' είμαι βέβαιος ότι το ενδιαφέρον σας θα συντελέσει όχι λίγο στη σωτηρία του, αν, βέβαια, η Θεία Πρόνοια έχη αποφασίσει να τον αφήσει ακόμη ζώντα μας, για να ολοκληρωθεί το μεγάλο και θεάρεστο έργο του.

Ο Μονκλάρ έκαμε μια βαθειά υπόκλιση και βγήκε από το βασιλικό γραφείο.

Στο σπίτι του Κερκαμεικού

Ο βασιλιάς Φραγκίσκος, όταν έμεινε μόνος, βυθίστηκε σ' σκέψεις.

—Μου φαίνεται πως ο αρχιδικαστής μου δείχνει υπερβολικό ενδιαφέρον για τον καταραμένο Λογιόλα, που άμποτε να τον πάρουν όλοι οι σατανάδες! ψιθύρισε. Αυτός ο Λαντεναί δεν μπορούσε να κανονίσει καλύτερα το χτύπημά του;... Πρέπει να μάθω τι κρύβεται πίσω απ' αυτή την παράξενη φίλια του Μονκλάρ με τον Ισπανό καλόγερο...

Κατά τις πέντε, ο Σαταινεραί κι' ο ντ' Έσσέ μπήκαν στο βασιλικό γραφείο. "Αλλά δεν ήταν μόνοι. Τους συνόδευε κι' ο Σανσάκ.

Ο βασιλιάς τον αγκάλιασε κι' έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον για την κατάστασή του. —Πώς σε παραμόρφωσαν, φτωχέ μου Σανσάκ! τού είπε.

Ο Σανσάκ, μπαίνοντας στο βασιλικό γραφείο, είχε βγάλει τη μεταβλητή μάσκα που έκρυβε το πρόσωπό του. Το χτύπημα του Μανφρέδου του είχε ανοίξει μια μεγάλη πληγή από το μέτωπο ως το σαγόνι. Η πληγή είχε κλείσει τώρα, αλλ' είχε απομείνει μια βαθειά ούλη, που παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά του.

—Ναί, απάντησε με πικρία ο Σανσάκ. Τα πρόσωπά μου παραμορφώθηκε για πάντα. Κι' είμαι υποχρεωμένος τώρα να φορώ αυτή τη μάσκα για να μην προκαλώ τρόμο στις γυναίκες που με βλέπουν.

—Σε λυπάμαι, στ' αλήθεια, είπε ο βασιλιάς. Σ' που ήσουν τόσο περήφανος για την ομορφιά σου και πού σε σφάνερναν με τον "Απόλλωνα! Πάνε πια οι επιτυχίες σου κοντά στις όμορφες γυναίκες!

—Θα εκδικηθώ, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Σανσάκ με βραχνή φωνή. Για το λόγο αυτό, αλλοστε, βγήκα από τον κρυφώνα μου... "Ακουσα πως απόψε θα γίνη η σφαγή των κακοποιών της Αύλης των Θαυμάτων... Δεν έπρεπε, λοιπόν, να λείψω. Κι' αλλοίμονο στον Μανφρέδο, αν μου πέση στα χέρια, όπως δ' ελπίζω.

—Θα πάρω με μέρος όλοι σ' αυτή την επιχείρησι, είπε ο βασιλιάς. Θα είμαι κοντά σου για να σε βοηθήσω, Σανσάκ. Ο μολόγησε, ωστόσο, πως ήταν ένα υπέροχο χτύπημα...

—Δεν λέω όχι, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Σανσάκ, δαγκώνοντας τα χείλια.

—Θα έχωμε, λοιπόν, πόλεμο απόψε! συνέχισε ο βασιλιάς. Τα σπαθιά μας είχαν αρχίσει να σκουριάζουν. Ο έχθρος είνε, βέβαια, ανάξιος για τα χτυπήματά μας... Θα περάσωμε, ωστόσο, μια όμορφη βραδιά.

—Μεγαλειότατε, είπε ο Σαταινεραί. Μεγαλειότατε, είπα ότι δεν άπομεινε τίποτε από τη συγκίνηση που αισθανθήκατε τη χθεσινή νύχτα...

Το πρόσωπο του βασιλιά σκυθρωπάσε άμέσως. "Αν προσπαθούσε να ξεσκάσει, ή να γιά να ξεφύγει από την τρομερή αγωγή για να βασάνιζε. Κατάφερε, ωστόσο, να μην τον βασάνιζε την ψυχραιμία του, να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

—"Ας μην μιλάμε για τη χθεσινή βραδιά, είπε. "Η παρατήρησή σου μου θυμίζει, ωστόσο, πως πρέπει να εξακριβώσω μερικά πράγματα... "Ακολουθήστε με, κύριοι. Τυλίχτηκε άμέσως σ' έναν εύρυνχωρ μανδύα κι' έπειτα από μερικά λεπτά έδγαί ναν κι' οι τέσσερις από το Λούβρο.

Ο βασιλιάς προπορεύονταν. Οι τρεις αλικοί ακόλουθοί του με τα χέρια στις λαβές των ξιφών τους.

—Πού μάς πάει; ψιθύρισε σ' κάποια στιγμή ο Σαταινεραί.

—Νομίζω πως ο δρόμος που ακολουθούμε φέρνει στον περίβολο του Κερκαμει-

κού, απάντησε το "διο σιγά ό ντ' Έσσέ.

—Μήπως θέλει να συμφιλιωθεί με τη Μαγδαληνή Φερρόν;

—Πολύ δύσκολα θα τον συγχωρήσει.

—Μπα! είπε ο Σαταινεραί. Θα είνε πολύ ευχαριστημένη αν μπορέσει να τα ξαναφτιάξει με το βασιλιά.

Ο Σανσάκ δεν έλεγε τίποτε. "Ηταν απορροφημένος από τις δικές του σκέψεις κι' οι έρωτικές περιπέτειες του βασιλιά τον άφηναν αδιάφορο.

Ο βασιλιάς διευθυνόταν πραγματικά προς τον περίβολο του Κερκαμεικού. Κι' αυτός επίσης ήταν σιωπηλός. Μέσα στο μυαλό του κατέστρωνε ένα σχέδιο εκδικήσεως, που δεν ήθελε να το ανακοινώσει σε κανένα.

Έκανε τη σέψι πως η Μαγδαληνή Φερρόν έμεινε ίσως στο σπίτι που της είχε χάρισει άλλοτε κι' ήλπιζε ότι θα την συναντούσε εκεί.

Μέσα στην ψυχή του βασιλιά έμεινε πάντα κάποια αμφιβολία. Η Μαγδαληνή του είχε πη άρα γε την αλήθεια; Η ήθελε μόνο να τον τρομοκρατήσει;

Αν η καλή του τύχη τον έκανε να την συναντήσει εκείνο το βράδυ, θα το μάθαινε. Με το καλό ή με τη βία. Κι' αν εξακριβώνε ότι δεν του είχε πη ψέμματα, έ, τότε αλλοίμονό της! Θα την παρέδιδε στο Μονκλάρ, που θα έπινούσε τα πιο φριχτά μαρτύρια γι' αυτήν.

Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, ο βασιλιάς σταμάτησε.

Βρισκόταν μπροστά στο σπίτι της Μαγδαληνής Φερρόν.

Οι τρεις ευγενείς που τον συνόδευαν είχαν σταματήσει σε κάποια απόστασι, αλλ' ο βασιλιάς τους έγνωμε να πλησιάσουν.

Η πρόσωπι που σπιτίτιού ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι.

—Θα μπουέμε σ' αυτό το σπίτι, είπε ο Φραγκίσκος.

—"Όλοι; ρώτησε ο Σαταινεραί όχι χωρίς κάποια έκπληξι.

—Ναί, απάντησε ο βασιλιάς. "Αν κατάλαβα καλά τη χαρακτηριστική της γυναίκας που ήρθαμε να ζητήσωμε εδώ, οι τέσσερις μας μόλις θα καταφέραμε να την δαμάσωμε.

Ο βασιλιάς πρόφερε αυτά τα λόγια με ύφος που έκαμε τους τέσσερις ευγενείς ν' ανατριχιάσουν.

—Ποιά είνε αυτή η γυναίκα, Μεγαλειότατε; ρώτησε ο Σαταινεραί.

—Θα την ιδίτε.

—Πρέπει να χτυπήσωμε την πόρτα; ρώτησε ο ντ' Έσσέ.

—"Όχι... Θα προσπαθήσωμε να μπουέμε άθόρυβα...

Ο βασιλιάς έκαμε το γύρο του σπιτιού κι' έφτασε στη μικρή πόρτα του κήπου, που η Μαγδαληνή Φερρόν είχε ανοίξει ένα βράδυ για να σώσει τον Μανφρέδο.

—Αναγνωρίζεις αυτή την πόρτα; ρώτησε ο ντ' Έσσέ τον Σαταινεραί.

—Διάβολε! απάντησε ο Σαταινεραί. Είμαστε τέσσερις που την ξέρουμε, αλλά με διαφορετικό τρόπο ο καθένας.

—Τί λέτε; ρώτησε ο βασιλιάς.

—Λέμε ότι εδώ κοντά ο Σανσάκ δέχτηκε αυτό το τρομερό χτύπημα στο πρόσωπο, απάντησε ο Σαταινεραί.

Ο βασιλιάς έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό κλειδί, το έχωσε στην κλειδαριά και προσπάθησε ν' ανοίξη την πόρτα.

—"Αλλά δεν το κατώρθωσε.

—Φαίνεται πως άλλαξαν την κλειδαριά, είπε άγανακτισμένος.

—Ο τοίχος δεν είνε πολύ ψηλός, παρατήρησε ο Σανσάκ.

—Χυ! έκαμε ο βασιλιάς. Νομίζω πως δεν έχεις άδικο... Κρίμα που δεν έχομε μια σκάλα...

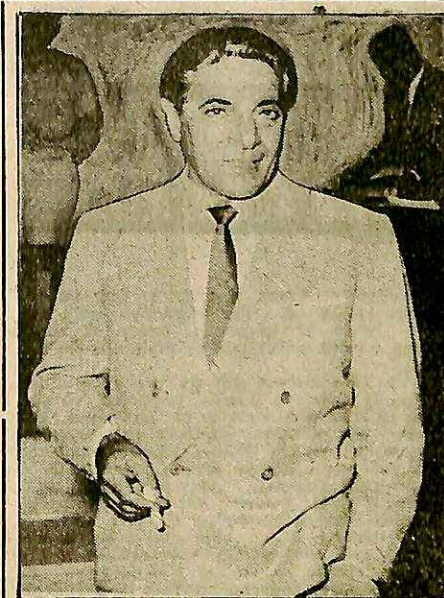
—Θα χρειαστή, όμως, ν' ανεβήτε μόνος σας, είπε ο ντ' Έσσέ.

—Φυσικά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε σέ επιμελημένη έκδοσι, τί πρωτότυπο αίσθηματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα της κ. Βάσως "Αγγελου Κούκου, με τον τίτλο "Όταν μιλάη το πεπρωμένο". Πρόκειται για ένα εξαιρετικό ενδιαφέροντος μυθιστόρημα, με συναρπαστική πλοκή.

Ο βαθύπλουτος Έλληνας έφοπλιστής κ. Αριστοτέλης Ώνάσης, που είναι ο πραγματικός κυρίαρχος του Μονακό.

Η έχθρα του Ραινιέ ΓΙΑ ΤΟΝ ΩΝΑΣΣΗ

Θα κατερθώσει η Γκρέις νά τους συμφιλιώση;...

Μια από τις πρώτες φροντίδες της διάσης σπείρας του Χόλλυγουντ, που έγινε πριγκίπισσα στο μικρότερο κράτος του κόσμου — της Γκρέις Κέλλυ — θα είναι να σταματήσει την έχθρα που υπάρχει ανάμεσα στον πρίγκιπα σύζυγό της και στον άνθρωπο που είναι σήμερα ο ουσιαστικός κυρίαρχος στο μικροσκοπικό κρατίδιο του Μονακό: το βαθύπλουτο Έλληνα έφοπλιστή Αριστοτέλη Ώνάση.

Φυσικά, τα γεγονότα ότι οι δυο αυτοί άνθρωποι είναι δυνατό να τρέφουν αντίθεση είναι ένας για τον άλλον, φαίνεται αρκετά απίθανο εκ πρώτης όψεως. Είναι πρώτα — πρώτα γνωστό, ότι εκτός από τα μυώδη δάδα που έκανε στους νεονύμφους, ο βαθύπλουτος έφοπλιστής ήταν κι' εκείνος που προσέφερε το μεγαλύτερο μέρος από τα έξοδα, για να γίνουν οι μεγαλοπρεπείς νύχτες της Αμερικανίδας ηθοποιού με τον γοητευτικό πρίγκιπα.

Έξ' άλλου, λίγες ώρες μετά την επίσημη άναγγελία των αρραβώνων, ο Ώνάσης έκανε μια χειρονομία, που φανέωνε ότι σκοπούσε της ήταν να ευχαριστήσει τον μονάρχη του Μονακό. Έκανε δηλαδή μια δωρεά από ένα εκατομμύριο φράγκα στον Έρυσθαι Σταυρό του Μονακό, που είναι γνωστό ότι ο Ραινιέ τον περιβάλλει με τις ιδιαίτερες φροντίδες του.

Κι' ωστόσο, όπως υποστηρίζουν πολλοί που ξέρουν πρόσωπα και πράγματα, είναι φανερό ότι οι σχέσεις των δυο κυρίαρχων του πριγκιπάτου — δηλαδή του Ραινιέ και του Ώνάση — που είναι ο ουσιαστικός κυρίαρχός του — δεν είναι καθόλου φιλικές.

Την απόκλιση για την ύπαρξη της κρυφής αυτής έχθρας, την έκανε από τις στήλες ενός μεγάλου αμερικανικού περιοδικού ο δημοσιογράφος Έντουαρντ Κόρου, που έχει έρθει αρκετές φορές σε έπαση και με τους δυο.

Τον περασμένο Νοέμβριο, λίγες μέρες πριν ξεκινήσει για την Αμερική να ζητήσει το νέο τίς αγαπημένους του, ο Ραινιέ δέχτηκε στο ανάκτορό του με τα διακόσια δωμάτια τήν κ. Κόρου σε συνέντευξη.

Μίλησαν ήσυχα για πολλά ζητήματα, που είχαν σχέση με τον Ραινιέ και τις υποθέσεις του πριγκιπάτου, αλλά όταν, αποφοβευτά, έφτασαν στον Ώνάση, ο πρίγκιπας φάνηκε ένθερμοις και μίλησε

σε σέντονο ύφος για τον πασίγνωστο έφοπλιστή, που μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα έφτασε να κρατά στα νείρια του όλες τις σημαντικές επιχειρήσεις του κράτους του.

Ο Αμερικανός δημοσιογράφος γράφει ότι ο Ραινιέ του απήντησε, όταν έγινε λόγος για τον Ώνάση:

—Την τελευταία φορά που ήθε στο παλάτι, του είπα ότι τα γουατιά του το έδωσαν κάθε τι, εκτός από υόφωσι...

Μετά από λίγες βδομάδες, ο ίδιος δημοσιογράφος γενμάτιζε με τήν Ώνάση και, όπως γράφει, ζήτησε τη γνώμη του για τον μονάρχη του Μονακό.

—Δεν είναι κακό παιδί, φαντάζομαι, αποκρίθηκε συγκαταβατικά ο έφοπλιστής.

—Μα τότε τί έχει έναντίον σας; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Πώς; Είνε το κουράγιο να πη τίποτε έναντίον μου; ρώτησε με τη σειρά του ο Ώνάσης. Τί είπα:

—Υστερα σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και πρόσθεσε:

—Είχα την έντύπωσι ότι θα έπαινε να μιλήν, αφοτου το πήραμε εκείνο το πλοίο.

Το πλοίο που ανέφερε ο Ώνάσης, είναι η πολυτελής θαλαμηγός του πρίγκιπας του Μονακό, με την οποία άνοιξαν το ταξίδι του μέλιτος ο Ραινιέ και η Γκρέις και που, είναι στην πραγματικότητα δώρο του Ώνάση.

Ποίν άκουη πάση τις περισσότερες μετοχές της εταιρίας Θαλασσιών Λουτρών — που έχει στην κατοχή της τις σπουδαιότερες επιχειρήσεις του Μόντε Κάρλο — ο Ώνάσης φρόντισε να «καλοπιάσει» τον πρίγκιπα, προσφέροντάς του το γιοίτ σε μια άπιστευτα σπηνή τιμή.

Καί, παρ' όλο που οι περισσότεροι παράγοντες του πριγκιπάτου αντιδρούσαν στις ενέργειές του, έεσφάλισε την κυριότητα των περισσότερων μετοχών της Εταιρίας Θαλασσιών Λουτρών και έγκατέστησε στο Μόντε Κάρλο το αρχηγείο των επιχειρήσεών του.

Ταυτόχρονα, άορισε να διαδίδεται ότι ο δαιμόνιος επιχειρηματίας είχε σκοπό να μετατρέψη το λιμάνι του — όπου δά έφτιαχνε ιππόδρομο — φτιάχνοντας τεράστιους ούσανοξιστες, που στις ταράτσες τους θα υπήρχαν κέντρα διασκεδάσεως και πολλά άλλα.

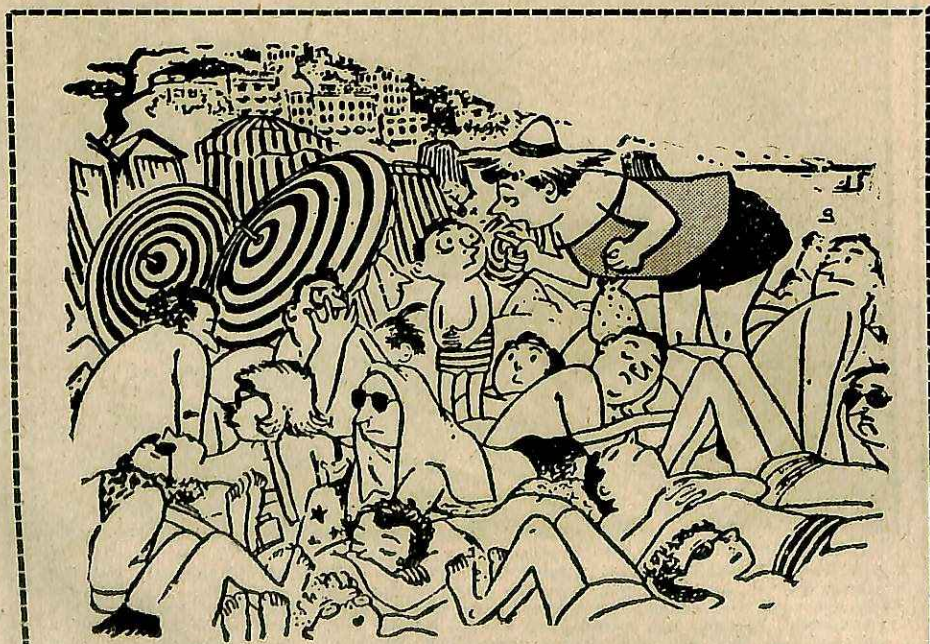
Ο Ραινιέ, που ήταν τότε άπογοιτευμένος από την άποτυχία του ειδυλλίου του με τη Ζιζέλ Παρκάλ, έδλεπε με δυσπιστία τα σχέδια του καινούργιου νηματοδοτή. Στο μεταξύ, ο Ώνάσης ανέλαβε την εκτέλεσι των σχεδίων του, γιατί ευπλέε σε δικαστικούς άγώνες — όπως με το αμερικανικό δημόσιο, τα πετρέλαια της Αραβίας και τη σύλληψη των φαλαινουθικών του στο Περού — από όπου βγήκε τελικά χωρίς την τεράστια ζημία που όλοι υπέθεταν ότι θα ύποσθ.

Έτσι, η άπογοιτεύσι του για το ειδυλλίο του, η έπιρροή που απέκτησε στην επικρατεία του ο Ώνάσης μέσα σε λίγο καιρό, μαζί με την αναβολή της εκτέλεσε των σχεδίων για την ανύψωσι του Μονακό, έκαναν τον άπογοιτευμένο πρίγκιπα να μη νοιώδη φιλικά αισθήματα απέναντι στον έφοπλιστή. Καί η αντίπαθέα του, έφανερό ότι οι σχέσεις των δυο κυρίαρχων του πριγκιπάτου — δηλαδή του Ραινιέ και του Ώνάση — που είναι ο ουσιαστικός κυρίαρχός του — δεν είναι καθόλου φιλικές.

Η «Χριστίνα» — το καμάρι του Ώνάση — είναι η πολυτελέστερη θαλαμηγός του κόσμου. Είναι σχεδόν πασι φορές μεγαλύτερη από την θαλαμηγός του Ραινιέ, που φαίνεται δίπλα της σαν αγιοβασιλικό παιχνίδι...

Οι συνήθως καλώς πληροφορημένοι λοιπόν πιστεύουν ότι ο Ραινιέ θέωρησε την πράξι αυτή του Ώνάση σαν μια προσπάθεια του να τον μείωση και η αντίπαθέα του μεγάλωσε.

Τα τελευταία γεγονότα, όμως, έχουν φέρε μια φανερό ύφεσι στην ένταση των σχέσεων ανάμεσα στις δυο ισχυρότερες προσωπικότητες του Μονακό.

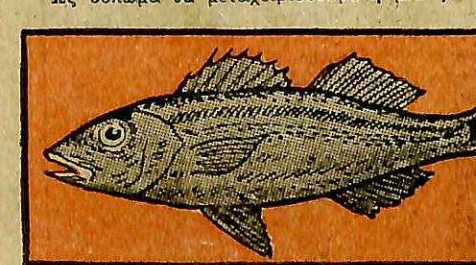
Και μη ξεχνάς Γιαννάκη, όταν πατάς κάποιον, να του ζητάς συγγνώμη!...

Το λαβράκι και το φαγγρι

Το λαβράκι συγγενεύει με τον κέφαλο, ίσως επειδή ζή κι αυτό στα λιμάνια και πλησιάζει όπου χύνονται στη θάλασσα γλυκά νερά, έστω και πολύ αμφιόλου καθαριότητας. Αλλά το λαβράκι δεν είναι άριστοκράτης, σαν τον κέφαλο στο ταίπημα. Αυτό έχει στόμα μεγάλο, τρέχει, επιτίθεται σε ό,τι δηλαδή κινείται και τρώγει άκομη και ποντίκια που πέφτουνε στη θάλασσα. Λόγω της αδηφαγίας του, έχει περισσότερο κρέας από τον κέφαλο, γίνεται μεγαλύτερο και μπορεί να φτάσει καμιά φορά και τις πέντε δεκάδες. Χάρης στα προσόντα του δε αυτά, μας έχει γίνει όρος συγκρίσεως προκειμένου... για ζωντανές, ζουμερές και καλοδεμένες δηλ. κρέας παρτίδες!

Είναι ψάρι της Μεσογείου. Γυρίζει όλες τις ακτές. Αρέσκειται περισσότερο στα λιμάνια και στις λιμνοθάλασσες. Γι' αυτό πολλές φορές ή τράτα πιάνει και μερικά λαβράκια. Το ψαρεμά του απ' τον έρασι τέχνη έχει πολλές γνώσεις, αλλά το γέρας είναι πάντοτε σπουδαίο.

Το λαβράκι

ρίδα χοντρή (και αν είναι ζωντανή θα την καρφώσουμε από τον τελευταίο σπόνδυλο της ουράς, ώστε να διατηρηθεί ζωντανή), ή κανένα ζωντανό σπάρο ή γύλλο, τον οποίο θα γαντζώσουμε με το αγκίστρι στο περσύνιο, που έχει κάτω από την κοιλιά του, προς την ουρά. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο σπάρος κινείται στον βυθό και δεν φοβάει.

Ένα βαρίδι 8-10 δράμια στερεώνεται πριν από το στριφτάρι.

Με μία βάρκα πηγαίνουμε προς το μέσον του λιμανιού, δηλαδή καμιά είκοσαριά όργιες μακριά από το μωράνιο, ρίχνουμε με προσοχή τον σπάρο και το βαρίδι, όπου να πάνε στο βυθό, και έπειτα σιγά-σιγά αφιωντας μισινέζα βγαίνουμε έξω, ξεδιπλώνουμε κανονικά την υπολοιπή μισινέζα, έτσι ώστε να μη μπλέξει άμα τραβήχτη από το ψάρι, και την άκρη τη δένουμε καλά σ' ένα μέρος σταθερό.

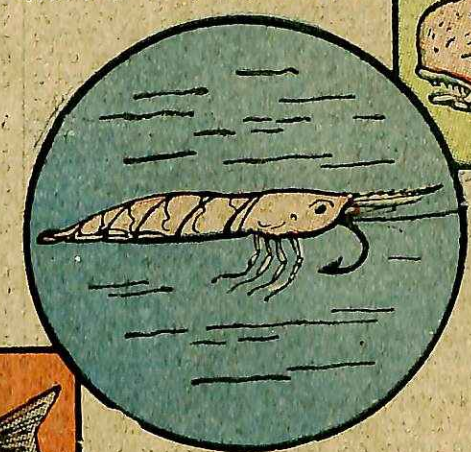
Μόλις δη το σπάρο το λαβράκι, δεν κάθεται να τον περιεργασθ, αλλά τον αρπάζει και αγκιστρώνεται. Μόλις όμως αισθανθεί ότι κινείται, τότε αρχίζει ένα φρενήρη δρόμο προς τα εμπρός. Γι' αυτό χρειάζεται να είναι

ξεδιπλωμένο κανονικά ή καθετή, για να μη την κόψι, αλλά να την παρασύρει μαζί του εύκολα ώπου να κουρασθ, όποτε με κανονικό και σιγανό τραβήγμα το φέρνουμε ως την απόχη.

Με την ίδια καθετή και με την αυτή έξαρση, χωρίς όμως το βαρίδι, μπορούμε να ψαρεύουμε βράδυ στα κουπιά τα λαβράκια, δολώνοντας δύο χοντρές γαρίδες, μία περασστή στο αγκίστρι και την άλλη δεμένη επάνω στην πρώτη από την ουρά με άσπρη κλωστή, ώστε να διατηρηθεί ζωντανή. Αφιωνουμε σιγά-σιγά την καθετή με τις γαρίδες και με το στριφτάρι να πατών, όποτε τραβούμε έλαφρά τα κουπιά και κινούμε με το χέρι μας ρυθμικά την μισινέζα, ενώ συγχρόνως προχωρούμε χωρίς να παραλείψουμε να έχουμε ξεδιπλωμένη την υπολοιπή καθετή για την περίπτωση του ζερίσματος από το λαβράκι.

Πολλές φορές, μας έρχονται από το Μεσολόγγι, φορετά λαβράκια που τα πιάνουν με τα δίχτυα, ενώ προσπαθούν να πιάσουν τους κεφάλους.

Σε άλλα μέρη που είναι διαδεδομένο το ψάρεμα με το καλάθι, με την κουθαρίστρα που διπλώνει και ξεδιπλώνει την μισινέζα, χρησιμοποιούν μικρά, έως όχτα, πάντους, ψαράκια καμωμένα από μπρονζίνο και βαμμένα απ' τη μία πλευρά κόκκινα και απ' την άλλη τριμμένα με υδράργυρο για να γυαλίζουν. Ο ψα-

Το δέσιμο της γαρίδας

ράς με το καλάμι κρατά ελεύθερη την κουθαρίστρα και με ένα τινάγμα από πίσω προς τα εμπρός εξακοντίζει το ψαράκι όσο μπορεί μακρύτερα. Μόλις πέσει το ψαράκι στο νερό, διπλώνει κανονικά την μισινέζα στην κουθαρίστρα και το ψαράκι δίνει την εντύπωση ότι κολυμπάει. Μόλις το αντίληφθ, το λαβράκι το αρπάζει και καρφώνεται στην σαλαγγιά του ψαριού, όποτε παίρνει δρόμο και παρασύρει την διπλωμένη μισινέζα, ως ότου κουρασθ.

Τότε το φέρνουν κοντά σιγά-σιγά και με τον γάντζο το ξεενέριζουν.

★

Μία παραλλαγή του λιθρινιού, σχεδόν όμοιο με αυτό στο χρώμα, αλλά πολλές φορές μεγαλύτερο σε μέγεθος, είναι το φαγγρι. Είναι ψάρι που ζή στην Μεσόγειο ως ένδημο, έρχεται όμως από τον Ατλαντικό. Στα μέρη μας, προτιμά τα βαθιά νερά και ίσως τα αποκρίνημα μέσα στη θάλασσα μέρη.

Την εποχή της άσοκίας του το φαγγρι προτιμάει τα βαθιά νερά, όπου φωλιάζει και αφήνει τα αυγά του να κολλήσουν πάνω σ' αυτά.

Υπάρχουν δύο-τρία είδη φαγγριού, ένα μάλιστα απ' αυτά φτάνει τις δεκά και δώδεκα δεκάδες.

Γι' αυτό και γίνεται μεγάλη προσπάθεια σκευή και εκστρατεία για να τα πιάσουν.

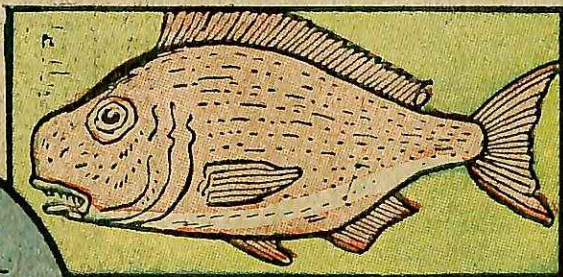
Γά συνηθούς μεγέθους φαγγριά, τα μέχρι δύο ως δυόμισι το πολύ δεκάδων, τα πιάνουν με τα παραγάδια τυχαίως μαζί με τα λιθρίνια, δολώνοντας ιδίως καλαμαράκι με λίγο μεγαλύτερα του συνηθούς δολώματα σε ψιλό ή σκαθαρωτό παραγάδι.

Τα παραγάδια αυτά τα ρίχνουν σε βαθιά μέρη τη νύχτα και σε τρεις ή τέσσερις ώρες τα σηκώνουν, γιατί αν τα αφήσουν τα παραγάδια όλη τη νύχτα, τρώει τα πιασμένα ψάρια ή κουρμουρέντζα. Πρόκειται για ένα σκουλήκι, που ζή κατά εκατομμύρια στο βυθό της θάλασσας. Τις νύχτες που δεν έχει φαγγριά, τα σκουλήκια αυτά βρίσκουν τα πιασμένα και σκαμμένα ψάρια και από τα μάτια και το στόμα εισχωρούν στο εσωτερικό τους, το όποιον αδειάζουν από το κρέας και αφήνουν μόνο το δέρμα και τα λέπια. Μόλις αρχίζει να φέγγει, εγκαταλείπουν το ψάρι και τρυπώνουν κάτω από τις πέτρες. Αυτός δε που αφήκε όλη τη νύχτα το παραγάδι του, σηκώνει τα ψάρια αγκιστρώνοντάς τα και γεμάτα νερό μέσα!

Τα μεγάλα φαγγριά, τα λεγόμενα κορωνάτα, τα πιάνουν με χοντρό παραγάδι δολώνοντας είτε με ζωντανό ψάρι, δηλαδή γύλλο, σπάρο, καλογρηά, ή ό,τι άλλο πιάσουν προηγουμένως και το διατηρήσουν ως το βράδυ ζωντανό, είτε με κομμάτια από όχταπόδι μικρό μαλακωμένο και κομμένο σε μακρούλα κομμάτια, ή και με καλαμάρι.

Ένα ωραίο ψάρεμα του φαγγριού του κορωνάτου, που κάνουν επαγγελματίες και ερασιτέχνες, είναι με την ζόγκα τη νύχτα. Πιάνουν ένα ή δύο κουλούρες νάυλον, δηλαδή 100 ως 200 μέτρα Νο 80 ή και Νο 100, ένα γερό στριφτάρι και μία ζόγκα με μολύδι, 50 ως 70 δράμια.

Στο εμπόριο πωλούν διάλογες ζόγκες, δηλαδή μολυβιού με αγκίστρι. Αφού ενώσουμε τα δύο κομμάτια του νάυλον, κδούμε

Το κορωνάτο φαγγρι

ως δύο μέτρα ένα κομμάτι και δένουμε τέ στριφτάρι με προσοχή μεταξύ της μάνας και του τεμαχίου που κόψαμε και στην άκρη του τεμαχίου δένουμε τη ζόγκα.

Την τρίβουμε έπειτα καλά με υδράργυρο για να γυαλίση και φροντίζουμε να έχουμε δύο ως τρία όχταπόδια ως 80 δράμια το ένα, ή και κανένα καλαμάρι του ίδιου περίπου βάρους.

Συνήθως με την ζόγκα ψαρεύουν τα φαγγριά σε μέρη που έχουν ότι υπάρχει βυθισμένο καράβι.

Κατά το σούρωπο, λοιπόν, σύμφωνα με τα σημάδια που έχουν, πηγαίνουν και αράζουν όσο μπορούν πλησιέστερα στο βουλιαγμένο καράβι.

Δολώνουν το όχταπόδι στη ζόγκα και την κατεβάζουν ως μισή όργια επάνω από τον βυθό. Καί, κατά άραία διαστήματα, την ανεβάζουν ως μία όργια και την αφήνουν να ξανακατεβή στη θέση της — αυτό το κάνουν για να προεγλή την εντύπωση ότι το όχταπόδι φεύγει.

Δεν πρέπει ένας έρασιτέχνης, του οποίου τα χέρια δεν είναι ψημένα από τις χονδροδουλές της βάρκας, να ψαρεύει νύχτα τα φαγγριά, χωρίς να φορή ένα ζευγάρι παλινά γάντια πέτινα. Η προφύλαξη αυτή είναι απαραίτητη για να αποφυγή το σχίσμα των δακτύλων ή της παλάμης από το ζόρι που κάνει το ψάρι, όταν πιασθ.

Άρίζει, ωστόσο, τον κόπο να κουρασθ κανείς όλη τη νύχτα, γιατί του φαγγριού το κέφαλο κάνει υπέρχρηστος, το δε σώμα του, κομμένο φέτες, γίνεται στο σάρα πολύ νόστιμο, καθώς άπισος στο φούorno με φέτες ντομάτα, λίγο μαϊντανό και ένα έερο φετάκι ψωμί, που τόχουμε τρίψει με μία σκελίδα σκόρδο για την μυρωδιά.

Δεν πρέπει έξ άλλου να ξεχάσουμε να έχουμε κοντά μας τον γάντζο, γιατί μόνον μ' αυτόν πρέπει να βγάλουμε το φαγγρι από τη θάλασσα.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο κέφαλος και το καλαμάρι

ΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ στο νοικοκυριό

Μερικές πρακτικές μικροανάγκες, που εξυπηρετούνται με το «μανό» σας

Το βερνίκι των νυχιών είναι κάτι, που μπορεί να σας χρησιμέψη σε πολλά ζητήματα μέσα στο νοικοκυριό σας. Όλα αυτά, που βλέπετε στις γύρω φωτογραφίες, γίνονται με το «μανό».

1) Μπορείτε μ' αυτό να γράψετε στο ποτήρι του κάθε παιδιού σας τα αρχικά του ονόματός του. Το ίδιο, θάταν ωραίο, να το κάνετε σ' ένα γεύμα ή σε μία δεξίωση

για τον κάθε προσκεκλημένο σας. Κατόπιν, σβύνετε εύκολα τα αρχικά αυτά από κάθε ποτήρι, χρησιμοποιώντας το «ά-σετόν».

2) Με το βερνίκι των νυχιών σας μπορείτε να κάνετε επείγουσες επιδιορθώσεις σε καταρόλες κι άλλα σκεύη της κουζίνας σας, περνώντας το πάνω στις τρυπίτσες ή τις σχισμές κι αφήνοντάς το να ξεραθ σε χαμηλή θερμοκρασία. Φυσικά, δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουν αυτά τα σκεύη στη φωτιά ή σε πολύ ζεστό μέρος.

3) Τα γυαλιά του ήλιου, που ό σκελετός τους έχει ξεθωριάσει ή φθαρή, μπορούν ν' ανανεωθούν, αν περάσουμε πάνω του με το πιναλάκι «μανό» ζωηρού χρώματος.

4) Τα αποτυπώματα των δακτύλων, καθώς και κάθε λιπαρή κηλίδα, που παρουσιάζονται συνήθως στους διακόπτες, εξαφανίζονται, αν βαφθ το κουμπί κι' ολοκληρη ή επιφάνεια της πάστας γύρω του με βερνίκι των νυχιών.

5) Οί κρεμάστρες των ρούχων, που έχουν πάνω τους τραχιές προεξοχές, γίνονται ακίνδυνες για ό,τι κρεμάτε σ' αυτές, αν περάσετε τις επιφάνειες ή τα σημεία των προεξοχών με παχύ στρώμα «μανό».

6) Κουμπιά, που έχουν θαμπώσει ή ξεθωριάσει από τα πολλά πλυσίματα, ξαναβρίσκουν το λούστρο τους, αν περασθούν με διάφανο βερνίκι των νυχιών. Βάλτε ένα κομμάτι χαρτίου κάτω από τα κουμπιά, όταν θα τα βάφετε, για να μη λερωθ το ύφασμα.

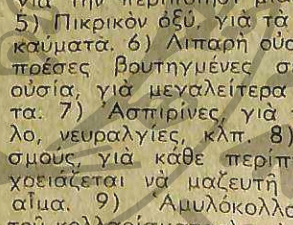
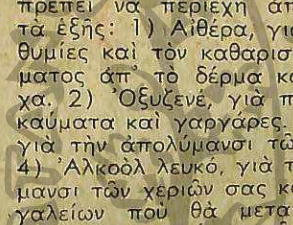
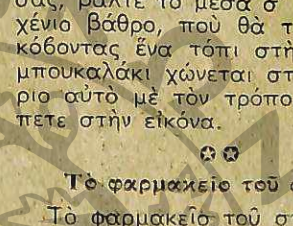
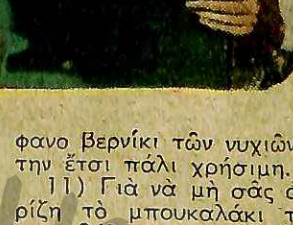
7) Για να έμποδίσετε τα καρφιά, που κρατούν το πετσί στη ράχη της καρέκλας, να αφήνουν σημάδια στον τοίχο, όταν ή καρέκλα τρίβεται πάνω του, αλείψτε τα κεφάλια των

καρφιών με «μανό» διάφανο.

8) Οί λαβές από χρωματιστό ξύλο, που έχουν οί κουτάλες κι' άλλα σκεύη της κουζίνας, θα διατηρήσουν το χρώμα τους παρ' όλα τα επανειλημμένα πλυσίματα, αν βαφτούν με διάφανο βερνίκι των νυχιών.

9) Βάφοντας με βερνίκι των νυχιών τα φθαρμένα κουμπιά ενός στρώματος, θ' αποφυγείτε τον κίνδυνο να δητε αυτά τα κουμπιά να σχίζουν το ύφασμα, να χάνονται μέσα στο στρώμα ή να χαλάνε γύρω τους τον χρωματισμό του ύφασματος με το ξέδαμμα.

10) Όταν μία ξύλινη βελόνα του πλεξίματος έχη γίνει τραχεία στην άκρη της και σας έμποδίση στη δουλειά σας, μην την πετάτε. Γυαλίστε τη λιγάκι και περάστε τη με διά-

φανο βερνίκι των νυχιών, κάνοντάς την έτσι πάλι χρήσιμη.

11) Για να μη σας αναποδογυρίση το μπουκαλάκι του «μανό» σας, βάλτε το μέσα σ' ένα λαστιχένιο βάθρο, που θα το φτιάξετε κόβοντας ένα τόπι στη μέση. Το μπουκαλάκι χώνεται στο ήμισφαιριο αυτό με τον τρόπο, που βλέπετε στην εικόνα.

Το φαρκάκι του σπιτιού

Το φαρκάκι του σπιτιού σας πρέπει να περιέχει απαραίτητως τα έξης: 1) Αιθέρα, για τις λιποθυμίες και τον καθαρισμό τού αίματος απ' το δέρμα και τα ρούχα. 2) Όξυζενέ, για πληγές, εγκαύματα και γαργάρες. 3) Ίωδιο, για την απολύμανση των πληγών. 4) Άλκοολ λευκό, για την απολύμανση των χεριών σας και των εργαλείων που θα μεταχειρισθώτε για την περιποίηση μίας πληγής. 5) Πικρικό οξύ, για τα μικρά εγκαύματα. 6) Λιπαρή ουσία ή κομπρέσες βουτηγμένες σε λιπαρή ουσία, για μεγαλύτερα εγκαύματα. 7) Ασπρίνες, για πονοκέφαλο, νευραλγίες, κλπ. 8) Συναπτισμούς για κάθε περίπτωση που χρειάζεται να μαζευτή κάπου το αίμα. 9) Αιυλόκολλα (κόλλα του κολλαρίματος) για καταπλάσματα.

Επίσης χρειάζονται βαμπάκι, γάζα, έπιδεσμοί, ένα θερμόμετρο κι' ένα σταγονόμετρο.

Η «ΣΤΟΡΓΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΛΑΨΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ: Εύτυχης... δημόσιος υπάλληλος. ΑΝΘΟΥΛΑ: Γυναίκα του. ΚΩΣΤΑΣ: Φίλος και συνάδελφος του Λυκούργου. ΦΩΦΩ: Φιλένδα της 'Ανθούλας. Ο ΤΗΜΜΑΤΑΡΧΗΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Χώλ μικροαστικού σπιτιού. Ο Λυκούργος αρπάζει βιαστικός τον χαρτοφύλακά του και ανοίγει την πόρτα).
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Γεια σου, 'Ανθούλα. Και καλό μεσημέρι!

ΑΝΘΟΥΛΑ (μελιτοτάλακτα): Στην ευχή της Παναγίας! Και μην ξεχάσεις αυτό που είπαμε.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ (ξαφνιασμένος): Τι είπαμε;

ΑΝΘΟΥΛΑ: Καλέ, πώς ξέχνας τόσο γρήγορα; Για την αδεΐα σου σου μιλάω. Δεν μιλήσαμε χτες το βράδυ νι' αυτό το ζήτημα κάπου δυο ώρες;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ (έκνευρισμένος): Και βάλε! Να ξέρεις, όμως, ότι κάνεις πολύ άσχημα να με σκοτίζεις με τέτοιες αρλουμπές! Ή α-δερφέ! Ψωμί δεν έχουμε να φάμε, ραπανάκια για την όρεξη! 'Εδώ τρoμάζουμε να ενώσουμε τις δυο άκρες, οι αδεΐες μας μαράνανε! (Θεύγει βροντώντας την πόρτα).

ΣΚΗΝΗ 2η
(Σε λίγη ώρα από γραφείο του Λυκούργου).

ΚΩΣΤΑΣ: Πολύ μωρτζούφι σε βλέπω σήμερα. Τι σου συμβαίνει;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Τι άλλο χειρότερο να μου συμβαίνει; Έχω μια γυναίκα παλαθιά, για τα σίδερα!

ΚΩΣΤΑΣ: Πάλι κρεβατομουρούρα είχατε;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Όχι, αυτή τη φορά είχαμε... χλωμομουρούρα! Άλλα το ίδιο κάνει. ΚΩΣΤΑΣ: Και η αφορμή;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Η αδεΐα.
ΚΩΣΤΑΣ: Ποιά αδεΐα;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Η αδεΐα μου, ντέ! Η αδεΐα που δικαιούμαι, ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή.
ΚΩΣΤΑΣ: Και τί σουφταί-

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 75) το νέο συνταρακτικό αστυνομικό μυθιστόρημα του γνωστού Αμερικανού συγγραφέως

ΦΡΑΝΚ ΡΟΜΠΕΡΤΣ Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Ο μεγάλος συγγραφέας Έρνεστ Χάιμγουϊντ Βάσει τα έξης λόγια στο στόμα ενός ήρωά του: «Δεν υπάρχουν πιο σκληρές, πιο άρπακτικές, αλλά και πιο γοητευτικές γυναίκες από τις 'Αμερικανίδες. Κι' όσα περισσότερα είναι σκληρές, τόσο οι άνδρες τους ξεφεύγουν διαρκώς από τον ίδιο βρόμο...». Μια τέτοια γυναίκα κι' ένας τέτοιος άνδρας είναι οι συναρπαστικοί ήρωες της «Βασίλισσας του Υποκόσμου», που ζουν μέσα σ' ένα εξορμητικό περιβάλλον γεμάτο σκοτεινά πάθη και στυγνά εγκλήματα.

Εκείνος είναι ένας πρώην τυχοδιώκτης μεγάλης δόξης κι' εκείνη μια σιρήνα του υποκόσμου, που τους ενώνει ένας βυελώδης και παρφαρικός έρωτας της ψυχής και των αισθήσεων. Άλλα κάθε τόσο τους χωρίζουν αβυσσώπτες αντίζητες ανάμεσα σε εγκληματικές συμμορίες γκάνγκστερ. Κι' ενώ νομίζει κανείς ότι η αγάπη αυτή, η δυνατή σαν τον θάνατο, μεταμορφώνεται σε άσπονδο μίσος, οι αλληλεπλήρες και συγκλονιστικές αστυνομικές περιπέτειες δίνουν μια νέα κι' απροσδόκητη τροπή στην αγωνιώδη πλοκή του αξιοσημνησιακού αυτού μυθιστορηματος, που θα κρατήσει από την αρχή ως το τέλος αμείωτα το ζωντανό ενδιαφέρον των αναγνωστών μας.

ΑΝΘΟΥΛΑ: Σε συγχωρώ! Θα φροντίσεις, όμως, για το ζήτημα της αδεΐας;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Σήμερα τ' άπογεμα κι' όλας, λεπτό μου, ευγενικό μου, τρυφερό και στοργικό μου πλάσμα. (Την φιλάει στο μέτωπο).

ΣΚΗΝΗ 4η
(Το ίδιο απόγεμα στο γραφείο του τμηματάρχου. Ακουγεται χτύπος στην πόρτα).

ΤΗΜΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έμπρος, ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ (υπαίνοντας στο γραφείο): Καλησπέρα σας, κύριε τμηματάρχα.

ΤΗΜΜΑΤΑΡΧΗΣ: Καλησπέρα, κύριε Κλαψθεοχαρίδη. ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Μου επιτρέπετε;

ΤΗΜΜΑΤΑΡΧΗΣ: Παρακαλώ, όριστε.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Ξέρετε, κύριε τμηματάρχα, η κυρία μου, η γυναίκα μου θέλω να πω, δεν είναι τόσο σύζυγός μου, όσο μία στοργική συντροφός. Κι' ακριβώς λόγω της συντηντικής στοργής της, κύριε τμηματάρχα, τρέμει κυριολεκτικώς με την ιδέα μήπως δεν πάρω την αδεΐα μου σε καλή εποχή. Γι' αυτό, κύριε τμηματάρχα, ήρθε να σας παρακαλέσω να εγκρίνετε όπως μεταξυ των πρώτων αδειούχων συγκαταλέγωμαι κι' εγώ. Και σας δίνω το λόγο μου πως δεν ενδιαφέρωμαι για τον έαυτό μου, αλλά για την καυμένη την 'Ανθούλα, την κυρία Κλαψθεοχαρίδη θέλω να πω, που βέλω να της ανταμείψω το ενδιαφέρον, τη στοργή και την τρυφερότητα που μου δείχνει.

ΤΗΜΜΑΤΑΡΧΗΣ: Έν τάξει, κύριε Κλαψθεοχαρίδη. Γεννηθήτω το θέλημά της στοργικής συντροφός σας.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Ευχαριστώ θερμά, κύριε τμηματάρχα. Και εύχομαι να βρεθώ και για σας μία στοργική συντροφός σαν την 'Ανθούλα μου!

ΣΚΗΝΗ 5η
(Το ίδιο βράδυ στο σπίτι).

ΑΝΘΟΥΛΑ: Όποτε είναι σίγουρο.
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Μα ναι, σου λέω! Μου το υποσχέθη ρητάς και κατηγορηματικώς ο τμηματάρχος.

ΑΝΘΟΥΛΑ: Και τότε υπολαγίζεις ότι θ' αρχίσει η αδεΐα σου;
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: Φαντάζομαι το πρώτο πενήντημερο του 'Ιουνίου.

ΑΝΘΟΥΛΑ (μ' ενθουσιασμό): Σπουδαία! Έξοχα! Θαύμα! Συγγνώμη δυο λεπτά! (Τρέχει και παίρνει έναν αριθμό στο τηλεφώνον): Έμπρός! Έσύ είσαι, Φωφώ!

ΦΩΦΩ: Ναι.
ΑΝΘΟΥΛΑ: Εγώ, 'Ανθούλα, Καλησπέρα.

ΦΩΦΩ: Γεια σου, 'Ανθούλα μου.

ΑΝΘΟΥΛΑ: Άκουσε, Φωφώ μου. 'Εκείνο το ζήτημα τακτοποιήθηκε μιά χαρά.

ΦΩΦΩ: Διλαδής.
ΑΝΘΟΥΛΑ: Διλαδής, η αδεΐα του Λυκούργου θ' αρχίσει τις πρώτες μέρες του 'Ιουνίου. Κι' έτσι θα μπορέσω να δεχθώ την ευγενική πρόσκλησή σου νάρθω μαζί σου για κανένα μήνα στο κτήμα του γαμπρού σου. Γιατί δεν θάχω την έννοια τού σπιτιού, αφού θα...

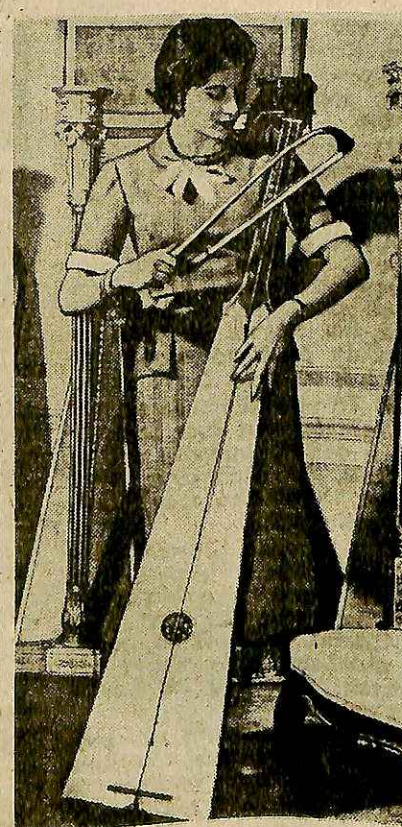
...καθίστα να το φυλάω ο Λυκούργος!
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ (υψώνοντας τα χέρια του προς τον ουρανό): Μα μου ζήσης χίλια χρόνια, στοργική μου συντροφός! Νά, ήλθες και μωρόπιστε! (Μουτζώνεται).

(Αύλεια)
Γ. ΓΙΑΝ.

ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Οι μαθήτριες Ντάνα 'Αθανασοπούλου και 'Αγάπη 'Εξαρχάκου σ' ένα ωραίο χορευτικό στιγμιότυπο από την επίδειξη ρυθμικής, εκφραστικών χορών και μπαλέτου της σχολής της κ. Μαρίας Βρακού-Γκέλη, που θα δοθί στο θέατρο «Κεντρικόν» σήμερα Πέμπτη 7 'Ιουνίου, στις 8 μ. μ.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Το σπάνιο μουσικό αυτό όργανο, που βρίσκεται πιά κανείς μονάχα σε μερικά μουσεία του 'Αττικής είναι ασφαλώς από τα πιο παράξενα που κατασκευάστηκαν ποτέ. Πρόκειται για μιά «τρόμπα μαρίνα» του '18ου αιώνα, που χρησιμοποιείτο για να ενισχύει τις μεγάλες ορχήστρες της εποχής εκείνης. Αντίθετα με το όνομά του, το όργανο αυτό είναι εγχόρδο και αποτελείται από μιά μακρού κάσσα και ένα μικρό δοξάρι. Το όνομά του οφείλει στο γεγονός ότι την εποχή εκείνη μερικοί ναυτικοί χρησιμοποιούσαν το ισχυρό αυτό όργανο για να συνεννοούνται μεταξύ τους.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟ

Αποφεύγοντας τα τρόφιμα που επιταχύνουν το σφυγμό σας

— Έκαστο το κάθε τι για να χάσω μερικά κιλά! είπε η παχιά εκείνη κοπέλλα στο γιατρό. Τρώω ελάχιστα, αποφεύγω τα φαγητά που παχαιίνουνε, κάνω γυμναστική κάθε πρωί, περπατάω πολλή ώρα. Μα δεν καταρθάω τίποτα, άπολύτως τίποτα!

— Σας πιστεύω, απάντησε ήσυχα ο γιατρός. Μπορώ μάλιστα να μαντέψω τι περίπου τρώτε στο πρωινό σας πρόγευμα: Καφέ κι' ένα πορτοκάλι, άς πούμε...

Το πετύχατε! Μα πώς το ξέρετε; Ο γιατρός χαμογέλασε, κούνησε το κεφάλι του και είπε:

Μπορώ να εξετάσω το σφυγμό σας;

Αφού μέτρησε δε τις σφύξεις της, πρόσθεσε:

— Θά σας εκπλήξη, αν σας πω ότι τα ζυμαρικά και τα λιπαρά θά σας παχύνουν ίσως λιγώτερο απ' τη διαίτα που ακολουθείτε τώρα... Βλέπω ότι ο σφυγμός σας είναι πολύ γρήγορος: Χτυπάει 110 φορές το λεπτό. Αυτό δείχνει πως έχετε μιά αλλεργική ευαισθησία σε κάτι που φάγατε για πρωινό... Μ' άλλα λόγια, ο καφές ή το πορτοκάλι σας προκαλεί αλλεργία.

Με τις υποδείξεις λοιπόν του γιατρού, η κοπέλλα αυτή έχασε γρήγορα το περιττό λίπος της κι' έγινε κομψή, εύλογιστη και έλκυστική.

Ο επιστήμονας που επιτυγχάνει τέτοια θαύματα, είναι ένας γιατρός του 'Ορμαντάλ, στην Αμερικανική πολιτεία Νιού Τζέρσεϊ. Λέγεται 'Αρθουρ Κόκο. Υπάρχει δε καθηγητής του Πανεπιστημίου Κόρνελ και Ιατρικός διευθυντής των περιφημών 'Εργαστηρίων Λέντερλε.

Αφού μελέτησε επί πολλά χρόνια το πρόβλημα της αλλεργίας, ανακάλυψε ότι πολλοί παχύσαρκοι χάνουν το πλεονάζον βάρος τους, όταν υποβληθούν σε διαίτα απηλλαγμένη από αλλεργιογόνα τρόφιμα. Συμπληρώνοντας δε αυτή την ανάκαυψή του, απέδειξε επανειλημμένως ότι ο υπολογισμός των θερμίδων της καθημερινής διατροφής δεν είναι πάντα η καλύτερη μέθοδος για όσους θέλουν ν' αδυνατίσουν.

Παράλληλα με το δόκτορα Κόκο, ο συνάδελφός του δόκτορ Τέρον Ράντολφ, διακεκριμένος «άλλεργιολόγος», μελέτησε τα συμπτώματα της χρονιάς αλλεργικής αντίδρασης σε ώριμες τροφές.

Παράτηρησε λοιπόν ότι πολλοί άνθρωποι παρουσιάζουν, ανάμεσα στα κανονικά γεύματά τους, τα έξης συμπτώματα: πείνα, βούλωμα της μύτης, άκανονότητα συγκέντρωσης, υπνηλία, εξαιρετική κόπωση και νευρικότητα. Τα συμπτώματά τους αυτά ύπνωσαν, αν φάνε αμέσως από τις τροφές που τους προκαλούν αλλεργία, και δεν επαναλαμβάνονται αν έσναφάνε απ' αυτές μακριά από 24 ώρες.

Ετα άτομα αυτά —γράφει ο δόκτορ Ράντολφ στην «Εφημερίδα 'Εργαστηριακής και Κλινικής 'Ιατρικής»— έχουν μίσει να αποφεύγουν τις άποτες αυτές αντιδράσεις, τρώγοντας τις τροφές στις οποίες έχουν αλλεργική ευαισθησία, επιπλέον των κανονικών γευμάτων τους και κατά συχνά διαλείμματα, όπως π. χ. στις 10½ π. μ., στις 3, στις 5 και στις 10 μ. μ., κάποτε δε και τη νύχτα.

Η σπουδαϊότης της περιέργης αυτής μορφής αλλεργίας ως παράγοντος της παχυσαρκίας αναγνωρίσθηκε από τον δόκτορα Ράντολφ, όταν βρήκε ότι οι τροφές αυτές είναι ώς επί το πλείστον πλούσιες σε θερμίδες. Συμπεραίνει λοιπόν στην ανακοίνωσή του ότι: «είναι εξαιρετικά δύσκολο σε τέτοιες περιπτώσεις ν' ακολουθήσει κανείς μιά απισχευαντική διαίτα, και γι' αυτό άκριβώς αποτυγχάνουν στις προσπάθειές τους οι περισσότεροι παχύσαρκοι».

Οι περιπτώσεις που ακολουθούν τον δόκτορα Κόκο, είναι έκπληκτικές και πολυαριθμές.

Μιά γρή 80 ετών υπέφερε από άσθμα σ' όλη της τη ζωή. Μετρώοντας λοιπόν το σφυγμό της πριν και μετά από κάθε φαγητό της, έπαι πολλές ημέρες, έξακριβώσε ότι γινότανε κατά 20-30 σφύξεις ταχύτερος κάθε φορά που έπινε γάλα. Ο δόκτορ Κόκο της σύστησε τότε ν' αποκλείσει από τη διαί-

τά της το γάλα, το τυρί και το βούτυρο. Έτσι, όχι μόνον δεν έσναέπαθε άσθμα, αλλά και μέσα σε λίγους μήνες έχασε 15 κιλά — μολοντί εξακολουθούσε να τρώη άφθονα γλυκίσματα, αλλά δίχως γάλα.

Το ίδιο ακριβώς έκανε ένας νεαρός χημικός, που δούλευε στο εργαστήριο του δόκτορος Κόκο. Έπετυχε δε κι' αυτός να χάση 12 κιλά, καταργώντας το γάλα και το βούτυρο.

Μιά νεαρή νοσοκόμα έχασε 7 κιλά μέσα σε λίγες βδομάδες, όταν έπαψε να τρώη παστέλια και μπιζέλια — μολοντί δεν έπρόκειτο για τροφές με πολλές θερμίδες.

Ένας συγγραφέας του Σικάγου ακολουθούσε μιά ανάλογη διαίτα και έχασε 11 κιλά σε τρεις μήνες. Και μιά νέα γυναίκα διαπίστωσε πως ήταν κατά 15 κιλά ελαφρότερη στο τέλος της καλοκαιρινής σαζόν, κατά την οποία είχε πάψει να τρώη σάρι, ψωμί, κλπ. ενώ κατανάλισκε άφθονα γλυκίσματα, ζαχαρώδη και παγωτά κρέμα.

Ο δόκτορ Κόκο εξηγεί ότι, όταν φάμε κάτι στο οποίο έχουμε τέτοια αλλεργική ευαισθησία, μας προκαλεί μιά αληθινή διαταραχή σ' όλο τον οργανισμό μας. Ο σφυγμός μας γίνεται ταχύτερος, ένα συγχρόνως το σώμα συγκρατεί περισσότερα ύγρά, πράγμα που συντελεί βεβαίως στην παχυσαρκία.

Η επιταχύνσις του σφυγμού όφειλεται στην πρόσθετη προσπάθεια που καταβάλλει η καρδιά για να υποστηρίξη τη χάνουσι της τροφής αυτής.

Νά τώρα οι γενικές οδηγίες που δίνει ο δόκτορ Κόκο, για τέτοιες περιπτώσεις: 'Επί τρεις ημέρες, τρώτε σε κάθε γεύμα σας μεγάλα ποικίλα τροφών. Ένα μόνο από τα γεύματα της ημέρας σας θα περιλαμβάνη ψωμί και φρεσκο βούτυρο.

Μην πίνετε οινόπνευματώδη ποτά και μην καπνίζετε.

Κάθε πρωί, πριν σηκωθείτε απ' το κρεβάτι, μετράτε το σφυγμό σας επί ένα λεπτό της ώρας και τον σημειώνετε. Το ίδιο κάνετε πριν από κάθε φαγητό σας, καθιστός πάντα. 'Επίσης, σε μισή και σε μία ώρα έπειτα από κάθε γεύμα.

Σημειώνετε λεπτομερώς τι φάγατε το πρωί, το μεσημέρι και το βράδυ.

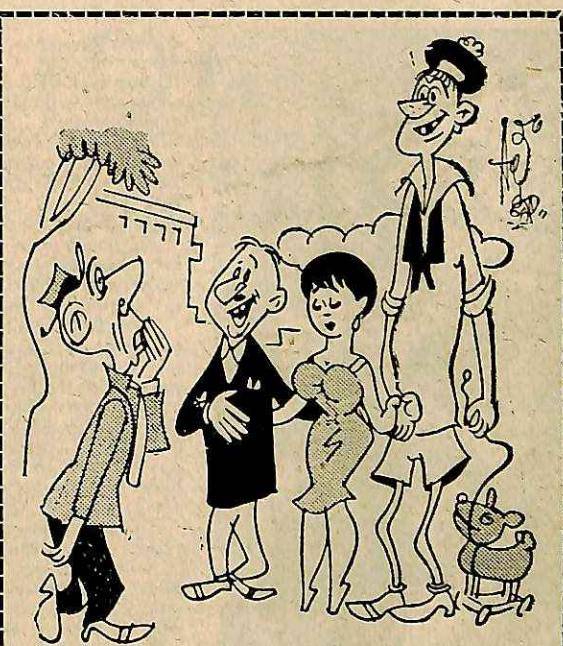
Την τετάρτη ημέρα, μελετάτε προσεκτικά τις σημειώσεις που κρατήσατε. Έχετε υπ' όψιν ότι οι ένηλικες, κανονικά, δεν έχουν πάνω από 84 σφύξεις στο λεπτό. Αν υπερβαίνετε στις τον αριθμό αυτό, σημαίνει ότι φάγατε κάτι που σας προκαλεί αλλεργία. Έξ άλλου, μετά το φαγητό, δεν πρέπει να αυξάνεται ο σφυγμός σας περισσότερο από 10 σφύξεις. Ύστερα δε από κάθε φαγητό, οι σφύξεις σας δεν πρέπει ν' αυξηθούν περισσότερο από 16 πάνω από όσες είχατε το πρωί που ξυπνήσατε. (Αν π. χ. το πρωί είχατε 58 σφύξεις, μετά το φαγητό μπορεί να φτάσουν τις 74). Σημειώστε τώρα όλες τις τροφές που επιταχύνουν το σφυγμό σας περισσότερο από τα κανονικά αυτά όρια. Στις δυο επόμενες δε ημέρες, τρώτε καθαμιά απ' αυτές χωριστά, κάθε 1½ ώρα.

Στο διάστημα αυτό, θά καταργήσετε τα κανονικά γεύματα, θά μετράτε όμως το σφυγμό σας όπως και πρώτα, μισή και μία ώρα αφού φάτε. Με τον έλεγχο αυτό, θά βρήτε επί τέλους ποιά είναι κυρίως η τροφή που σας προκαλεί την αλλεργική αντίδραση. Μπορεί νάνα η πιο άπιστευτη, π. χ. η ντομάτα ή ο χοιρός του πορτοκαλιού. Πάντως, καταργώντας την στο έξης από τη διαίτα σας, θά επιτύχετε ν' αδυνατίσετε δίχως πολύ κόπο.

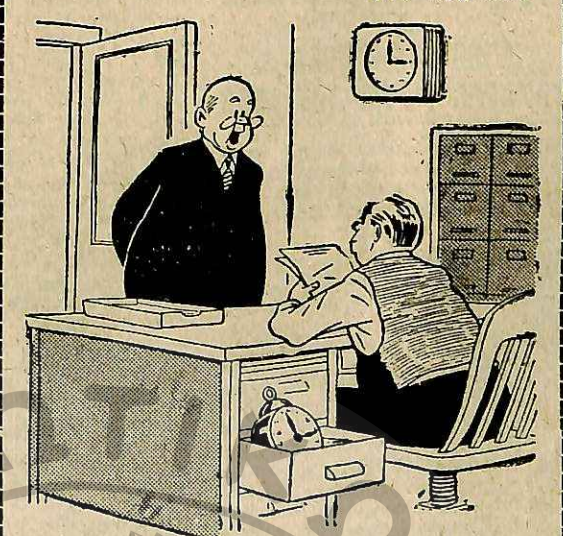
Έτσι βεβαίως τουλάχιστον ο δόκτωρ 'Αρθουρ Κόκο.

Εξδικήθηκαν τον πόλισμα

Δυο μοτοσυκλετιστές, στην Καλιφόρνια, εκδικήθηκαν με το παραπάνω τον πόλισμα της Τροχιάς, που τους είχε πεί στο Αυτοφόρο για υπερβολική ταχύτητα. Αφού πλήρωσαν 5 δολάρια πρόστιμο ο καθένας, θγαίνοντας απ' το δικαστήριο είδαν τον πόλισμα να ξεσκίη και να πετάει στο δρόμο τα άχρηστα πιά αποδεικτικά των κλήσεων που τους είχε δώσει. Δίχως να χάσουν καιρό τότε, τον καταγγέλλανε για παράβασι μιάς αστυνομικής διατάξης που απαγορεύει το πέταγμα σκουπίων στους δρόμους! Και το δικαστήριο του επέδωσε πρόστιμο 25 δολαρίων!

— Έμās ξέρεis, Φαίδων, μās έχει παντρεύει ένας 'Αμερικανός!
(Του 'Αρχέλαου)

— Ένα πράγμα έκτιμώ σε σένα, Κώστα. Δεν κυττάς ποτέ την ώρα, σαν τους άλλους!...

— Ο σύζυγός σας, κυρία μου, για να γίνει καλά πρέπει να καπνίση, να πίνη άφθονη μύτρα και να ξεσάη λιγάκι με τους φίλους του...

Ο Έντοαρντο Νέβολα με το αγαπημένο του λυκόσκυλο.

ΕΝΤΟΑΡΝΤΟ ΝΕΒΟΛΑ Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΣΤΑΡ ΤΟΥ 1956

Είναι ηλικίας μόλις οχτώ χρόνων και χαρακτηρίστηκε ως η μεγαλύτερη αποκαλυψή στο διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ των Καννών

Εδώ και λίγες βδομάδες, το όνομα ενός μικρούλη ήθοποιου, ηλικίας μόλις οχτώ χρόνων, μεσουράνησε μονομιάς και ξαφνικά στο στερέωμα του διεθνούς κινηματογράφου. Ο λιλιπούτειος αυτός «μεγάλος» στορ της όθνης, λέγεται Έντοαρντο Νέβολα, είναι Ιταλός και έχει παίξει ως τώρα μονάχα σε... ένα φιλμ. Αυτή, ωστόσο, η μοναδική ταινία, στην οποία έδειξε το καταπληκτικό του ταλέντο, στάθηκε άρκετη για να γίνει το όνομα του διάσημο στο διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ των Καννών, που ως γνωστόν έλαβε χώραν εδώ και ένα μήνα περίπου.

Ο Έντοαρντο γεννήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου του 1948, στη Ρώμη, κι' είναι υιός της Τζιουλιάνας Νέβολα, μίας νεαρής χήρας, που ο άντρας της πέθανε λίγο πριν γεννηθί το παιδί του.

Έχοντας μείνει μονάχη στη ζωή μ' αυτόν τον μικρό διαβολάκο, η χήρα μητέρα του γύρισε στο πατρικό της, για να ζήσει από κει και πέρα κοντά στη μητέρα της και σ' ένα ανύπαντρο αδελφό της.

Ετσι, τα χρόνια πέρασαν μονότονα και θλιβερά με μοναδική τους εθούμη ποικιλία, τα τρελλά παιχνίδια του μικρού Έντοαρντο.

Από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού, ωστόσο, ο Έντοαρντο είχε δείξει πως ήταν ένα παιδάκι προικισμένο από τη φύση μ' εξαιρετικά χαρίσματα. Στα μαθήματα ήταν πάντα πρώτος και στο τέλος κάθε σχολικού χρόνου, η δασκάλα του τον έβαζε να απαγγείλει ποιήματα στις εξετάσεις, που γίνονταν μπροστά στον επιθεωρητή και στους γονείς.

Η απαγγελία του έκανε πάντα μεγάλη εντύπωση κι' όλοι έλεγαν, πως ο πιτσιρίκος αυτός είχε μέσα του τη φλέβα του ήρωου.

Πριν από ένα χρόνο, ο γνωστός Ιταλός σκηνοθέτης Πιέτρο Τζέρμι αποφάσισε να γυρίσει το φιλμ «Ο

σιδηροδρομικός», την ταινία ακριβώς, που χάρι σ' αυτή το όνομα του Έντοαρντο Νέβολα έγινε παγκοσμίως γνωστό στο τελευταίο φεστιβάλ των Καννών.

Ο Τζέρμι χρειαζόταν για έναν από τους πρώτους ρόλους ένα παιδάκι, που θα χρησίμευε για σπηκερ στο φιλμ και θα εμφανιζόταν σε τρεις σκηνές.

Γι' αυτό τον διπλό ρόλο, ήθελε ένα αγοράκι έξυπνο, ζωηρό, με μεγάλη φωτογένεια και φωνή καθαρή κι' εξαιρετικά έκφραστική.

Που θα τρόβρισκε; Ο Τζέρμι δημοσίευσε μία σχετική άγγελία στις μεγαλύτερες εφημερίδες της Ιταλικής πρωτεύουσας, για πολλές μέρες.

Σε λίγο, τα σπουντίο πλημμύριζαν από μαγάδες και παιδάκια. Από όλα αυτά, ύστερα από μία πρόχειρη διαλογή, ο σκηνοθέτης ξεχώρισε δεκα αγοράκια, που ανάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ο Έντοαρντο.

Υστερα, αποτεινόμενος στις μητέρες τους, είπε:

— Κυρίες μου! θα σας δοθούν μερικά δακτυλογραφημένα φύλλα. Είναι αποσπάσματα από τον ρόλο, που μπορεί να παίξει το παιδί σας στο κινηματογιο μου φιλμ. Προσπαθήστε να τους τον μάθετε απ' έξω κι' έλατε εδώ πάλι σε δέκα μέρες.

Η Τζουλιάνα Νέβολα, γύρισε στο σπίτι της με την καρδιά ανασταταμένη. Το πρώτο έμπόδιο είχε υπερπηδηθεί. Τώρα, έπρεπε να μάθει ο Έντοαρντο τις εκείνα τα λόγια. Μονάχα έτσι θα μπορούσε ν' αρχίσει και για τους δυο τους μία καινούργια ζωή και να βγούν από τη φτώχεια. Ο Έντοαρντο, όμως, δεν έδειξε και πολλή προθυμία. Είχε το νου του στα παιχνίδια του και δεν ήθελε να κουρασθεί. Χτυπούσε το πόδι του στο πάτωμα και φώναζε:

— Δεν θέλω να γίνω ήθοποιός. Άσε με να πάω να παίξω.

Αποθαρρυνμένη, η μητέρα του, του είπε μία μέρα:

— Άκου, Έντοαρντο. Κι' εγώ θα θέλω να γίνης ήθοποιός. Κι' εγώ θέλω να παίξεις, να πηγαίνεις σε καλά σχολεία, και να γίνης μία μέρα αξιωματικός του ναυτικού, όπως το ποθείς. Άλλα για όλα αυτά, μάς χρειάζονται λεφτά. Και ξέρεις, χρυσό μου, πώς λεφτά δεν έχουμε.

Αυτό ήταν. Ο Έντοαρντο κούταξε τη μανούλα του με σοβαρό ύφος. Κι' όταν είδε στα μάτια της να λάμπουν δυο δάκρυα, έπεσε στην άγκαλιά της και κλαίγοντας της είπε:

— Καλά, μανούλα, μην κλαίς άλλο. Θα μάθω τα λόγια.

Έμεναν ακόμα μονάχα δυο μέρες για την τελική δοκιμή.

Όταν ο Έντοαρντο βρέθηκε για δεύτερη φορά μπροστά στον Πιέτρο Τζέρμι, άπαγγειλε και τα τρία αποσπάσματα του ρόλου χωρίς να κάνει το παραμικρό λάθος. Η απαγγελία του στάθηκε τόσο πετυχημένη, ώστε ο σκηνοθέτης τον σήκωσε στα χέρια συγκινημένος, τον φίλησε και του είπε:

— Μπαράκο, Έντοαρντο, είσαι σωστό φαινόμενο. Μ' έσωσε!

Η επιτυχία του Έντοαρντο σ' αυτή την ταινία άφησε μ' ανοιχτό το στόμα το κοινό, που παρακολούθησε την προβολή της στο φεστιβάλ των Καννών. Όσο για τα μέλη της κριτικής επιτροπής, ή ικανοποίησέ τους δεν πήγε πίσω.

Ο μικρούλης αυτός αναγνωρίστηκε σαν ή πιά αξία λόγου αποκαλύψι το φεστιβάλ. Του δόθηκε το έκτος σειράς βραβείο ήθοποιάς και τώρα ο Έντοαρντο Νέβολα κατακλύζεται από δελεαστικές προτάσεις Αμερικανών κι' Ευρωπαίων παραγωγών.

Η μητέρα του, που βγήκε μονομιάς από τη φτώχεια, δεν έφερε ποιά απ' αυτές τις προτάσεις να διαλέξη.

Η 5η ΛΕΩΦΟΡΟΣ της Νέας Υόρκης

Φτηνά κι' έτοιμα γυναικεία φορέματα

Τα έτοιμα γυναικεία ενδύματα είναι ή μεγαλύτερη βιομηχανία των Ηνωμένων Πολιτειών. Έκατομμύρια άτομων εργάζονται σ' αυτήν, οι δε έποχιακές διακυμάνσεις του γιγαντιαίου αυτού έμπορίου επηρεάζουν δλοκλήρη την εθνική οικονομία και συντελούν στην άνοδο ή την υποτίμηση των μετοχών πολλών μεγάλων εταιρειών στο χρηματιστήριο.

Οι εταιρείες αυτές, αφού επίπολλα χρόνια κατεπόλεμησαν λυσσώδως ή μία την άλλη, έχουν οργανωθεί σήμερα σε συνδικάτο. Ο διευθυντής αυτού του συνδικάτου Ντάβιντ Νουτμπίλνκο είναι μία από τις σημαντικότερες οικονομικές και πολιτικές προσωπικότητες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το κέντρον της βιομηχανίας έτοιμων γυναικείων ενδυμάτων βρίσκεται στην περίφημη 5η Λεωφόρο.

Η 5η Λεωφόρος διευνέται από βορρά προς νότον. Συμβαίνει, λοιπόν, το εξής παράξενο: Όσο κανείς κατεβαίνει προς τα κάτω, τόσο οι τιμές ελαττώνονται. Άν, τουναντίον, αρχίση να προχωρή από το νότο προς το βορρά, θα κάμη τη διαπίστωση ότι οι τιμές αυξάνουν συνεχώς. Αυτό οφείλεται σε μία σιωπηρή συμφωνία μεταξύ των ιδιοκτητών των διαφόρων καταστημάτων για ν' αποφυγούν τον μεταξύ τους συναγωνισμό. Ο πελάτης που θέλανε στην προθήκη ενός καταστήματος ένα είδος στην τιμή των 5 δολλαρίων και στην προθήκη του γειτονικού στην τιμή των 2 ή των 3 θα προτιμάσει, βέβαια, να μπη στο δεύτερο. Ενώ τώρα ξέρει ότι θα βρη καλής ποιότητας είδη, άλλ' ακριβώς, στα «βορεινά» καταστήματα και αντίθετα φθηνά είδη, αλλά μετρίας ή κακής ποιότητας, στα «νότια» καταστήματα. Και από τη στιγμή που το ξέρει, ή έκλογή ανήκει... στο πορτοφόλι του.

Το πολυτελέστερο και ακριβώτερο κατάστημα είναι του Μπέργκντορφ Γκόντμαν. Αναφέρεται στη Νέα Υόρκη με σεβασμό το όνομα μίας κυρίας της αμερικανικής πλουτοκρατίας που έπληρωσε σ' αυτό το κατάστημα 118.000 δολάρια για τα άσπέρουχά της.

Το κατάστημα Μπέργκντορφ Γκόντμαν πουλάει μόνον ευρωπαϊκά είδη και έχει την αποκλειστικότητα των μοντέλων των μεγαλύτερων παρισινών οίκων (Ντιόρ, Ζακ Φατ κλπ.). Η αμερικανική πλουτοκρατία τρελλαινείται για τα είδη ευρωπαϊκής προελεύσεως.

Άλλ' ελάχιστα μεταξύ των καταστημάτων της 5ης Λεωφόρου μπορούν να παραβληθούν με εκείνο του Μπέργκντορφ Γκόντμαν. Τα άλλα, που είναι και τα περισσότερα, προσπαθούν να εξυπηρετήσουν το μέσο τύπο της Αμερικανίδας, που δεν ενδιαφέρεται τόσο για την ποιότητα, όσο για την εμφάνιση.

Οι Αμερικανοί κατασκευαστές έτοιμων ενδυμάτων προσφέρουν στην πελατεία των φορέματα φτηνά, σε τρόπο που να μπορούν να αντικατασταθούν με μεγάλη ευκολία. Πολλές γυναίκες που εογαζούνται ως δακτυλογράφοι κλπ. στο κέντρο της Νέας Υόρκης έπωφελούνται από τη μεσημβρινή διακοπή για να τρέξουν στην 5η Λεωφόρο και ν' αγοράσουν ένα καινούργιο φόρεμα.

Κι' ή πιο φτωχή υπάλληλος στην Αμερική αλλάζει αναρίθμητα φορέματα, καπέλα, παπούτσια, τσάντες κλπ. Όλα αυτά τα είδη είναι εφήμερα και κρατάνε ελάχιστα. Μερικές ημέρες ή το πολύ μερικές εβδομάδες. Άλλ' από το άλλο μέρος, προσφέρονται σε πολύ χαμηλές τιμές κι' έτσι ανταποκρίνονται στην ανάγκη που αισθάνεται ή Αμερικανίδα ν' ανανεώνει διαρκώς την εμφάνισή της, αδιαφορώντας για την ποιότητα.

Ένα από τα πιο περίεργα καταστήματα της 5ης Λεωφόρου είναι του Λάυν Μπράνι, που προσορίζεται για τις χοντρές. Υπάρχουν σ' αυτό φορέματα, παπούτσια κλπ. όχι μόνο για όλες τις χοντρές, αλλά και για κείνες που παρουσιάζουν μία δυσμορφία ή μία ατέλεια, που έχουν π. χ. εξαιρετικά προτεταμένη περιφέρεια, ή υπερπλούσιο στήθος ή λαιμό τούρου ή στραβά πόδια κλπ.

Σ' ένα άλλο κατάστημα, του Κλάιν, οι πελάτισσες ψωνίζουν μόνες τους. Μέσα σ' αυτό το κατάστημα δεν υπάρχουν πωλήτριες. Ειδικές πινακίδες ειδοποιούν την πελάτισσα που θα βρη το αντικείμενο που ζητάει. Όταν φτάση εκεί, διαλέγει τα φορέματα που της άρεσουν, πηγαίνει μπροστά σ' έναν καθρέφτη κι' αρχίζει να τα προβάρη. Μπορεί να μείνη στο κατάστημα και δλοκλήρη την ημέρα και να δοκιμάση εκατοντάδες φορεμάτων. Κανείς δεν θα της πη το παραμικρό. Κατά την έξοδο, θα πληρώση μόνον ό,τι θέλει να πάρη μαζί της.

Η ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ

Ένας παλνός και ιστορικός δρόμος της Αθήνας

ΑΠΟ τους αθηναϊκούς δρόμους το προβάδισμα ανήκει στην οδό Αιόλου. Και λόγω αρχαιότητας κι' ακόμη γιατί έχει συνδεθί με όλα, σχεδόν, τα ιστορικά γεγονότα και την εξέλιξη της Αθήνας κατά τα πρώτα χρόνια της ελληνικής ελευθερίας. Κασιερώθηκε από το πρώτο πολεοδομικό σχέδιο της νεώτερης Αθήνας που είχαν φτιάξει στα 1832-33 ο Κλεάνθης με το Σάσουμπερτ και για μία είκοσαετία ή διασταύρωσις των οδών Αιόλου και Ερμού αποτελούσε το κέντρο της πόλεως, όπου υπήρχαν τα έμπορικά καταστήματα, τα καφενεία, τα ξενοδοχεία, και ό,τι τέλος πάντων είχε να επιδείξη ή μικρή τότε ελληνική πρωτεύουσα.

Άν όμως το ένα άκρο της οδού Αιόλου, προς τους Αέρηδες και την Ακρόπολη, αποτελούσε το κέντρο, το άλλο άκρο — προς τα σημερινά Χαρτιά — ήταν τόπος έρημιας για πολλά χρόνια.

Στη θέση που βρίσκεται τώρα ή οδός Σταδίου κατέβαινε ως τα 1859 μία μεγάλη ρεματιά. Πιο πέρα από τη ρεματιά, ήταν το έξοχικό καφενείο του Χαρτιά, που άφηκε κατόπι τ' όνομά του στη γύρω περιοχή. Ολόκληρη όμως ή έκταση από την οδό Σοφοκλέους ως τα Χαρτιά, όπου υψώνονταν σήμερα το Ταχυδρομείο, ή Εθνική Τράπεζα, ή Δημαρχία, ήταν ένας σφύρτατος άκαλλυτος χώρος, που τα πρώτα πολεοδομικά σχέδια τον προώριζαν για μία μεγάλη πλατεία.

Η πλατεία αυτή — που της είχαν δώσει το όνομα Πλατεία του Λαού—κουτσουρεύτηκε στα κατοπινά χρόνια, όπως τόσο άλλοι δρόμοι και πλατείες των πρώτων σχεδίων της Αθήνας, και περιορίστηκε στα στενά όρια που τη βλέπουμε σήμερα εμπρός από την Εθνική Τράπεζα. Η μόνη οικοδομή που υπήρχε στα πρώτα οθωνικά χρόνια κοντά στην Πλατεία του Λαού ήταν το σπίτι του πρώτου Δήμαρχου της Αθήνας, του Ανδρόγυρου Πετράκη.

Βρισκόταν στη γωνία των οδών Σοφοκλέους και Αιόλου και οι Αθηναίοι το θεωρούσαν έξοχικό και απομακρυσμένο.

Λίγα χρόνια αργότερα, κοντά στο σπίτι του Πετράκη, θα χτίση ο Γεώργιος Σταύρου το κατάστημα της Εθνικής Τραπέζης, που θα το χρησιμοποιή και για κατοικία του.

Στο πίσω μέρος του τραπέζιτικού καταστήματος ένας μεγάλος κήπος, με τριανταφυλλίες και δέντρα, θα διατηρήση ακόμα, για μερικά χρόνια, την παλιά αθηναϊκή παράδοσι της ανδισμένης αυλής. Γιατί ως την εποχή εκείνη δε μπορούσαν να ένοήσουν οι Αθηναίοι σπίτι π' α κήπο ή κήπο ή αυλή και το περιβολάκι του.

Πιο πέρα από την Εθνική Τράπεζα κι' εκεί όπου είναι σήμερα τα καταστήματα Λαμπρούπουλου θα βρούμε το στρατώνειο του πυροβολικού, που θα δώση αργότερα καινούργια τοπωνυμία στην Πλατεία του Λαού. Οι Αθηναίοι θα τη βαφτίσουν «Στά Κανόνων».

Προτού όμως να χτισθί (μετά το 1842) το κατάστημα της Εθνικής Τραπέζης, ή περιοχή είχε φιλοξενήσει και το πρώτο θέατρο της Αθήνας.

Το θέατρο αυτό ήταν ένα πρόχειρο ξύλινο παράπηγμα. Καθώς μάς αναφέρει ένας Γερμανός περιηγητής, το μόνο αξιόλογο που είχε ήταν το ωραίο φυσικό ντεκόρ που σχηματίζαν στο βάθος της σκηνής ο Λυκαβηττός και τα άλλα βουνά της Αττικής.

Το άνοιξε στα 1835 ένας πλανόδιος Ιταλικός θίασος που πέρασε από την Αθήνα. Και το πράγμα προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση και κοσμοσυρροή, γιατί πρώτη φορά οι Αθηναίοι έβλεπαν θέατρο.

Στις «καλλιτεχνικές» επίδοσεις του κατακτητή δεν περιλαμβάνοντο, φυσικά, ή τέχνη του Αισχύλου και του Εϋριπίδη...

Άν αφίναμε, τώρα, το έρημο μέρος της οδού Αιόλου και προχωρούσαμε από τη διασταύρωσις της οδού Σοφοκλέους προς τους Αέρηδες, θα βρισκάμε την κεντρική αυτή άρτηρια της Παλιάς Αθήνας περισσότερο κατοικημένη.

Και είς μὲν το άριστερό μέρος όπήρχαν μερικά νεόκτιστα μικρόσπιτα και οι δυο μεγαλύτερες εκκλησίες, της Χρυσοσπηλιάτισσας και της Αγίας Ειρήνης.

Η δεύτερη χρησιμοποιήθηκε όλο το διάστημα της οθωνικής περιόδου για Μητροπολιτικός ναός.

Τόσο όμως ή Χρυσοσπηλιάτισσα όσο και ή Αγία Ειρήνη, ήταν πολύ μικρότερες τότε. Κατόνι χτίστηκαν οι σημερινοί μεγάλοι ναοί.

Μετά την Αγία Ειρήνη (στη γωνία Αιόλου και Ερμού) ήταν το ιστορικό καφενείο «Η Ψαρία Έλλάς» κι' εκεί κοντά βρισκόταν το άρχαιότερο έστιατόριο της Αθήνας «Η Πετρούπολις», για το όποιον έγραφε κάποιος... κακεκλειστοχής ότι, όταν έφρκετο οι πελάτες να σκουπίσουν τα χέρια τους έφώναζαν το γκαρσόνι και τα σκουπιζαν στο πίσω μέρος της φουστανέλας του.

Το μπροστινό μέρος της φουστανέλας το χρησιμοποιούσε το γκαρσόνι για τα δικά του χέρια και κατά τον κατενδεχχ χρονικονγράφο ήτο άπρροσπέλαστον διά τας χείρας των πελατών.

Θα πρέπει ακόμα να μνημονεύουμε ανάμεσα στα καταστήματα — τα έργαστήρια, όπως τα έλεγαν τότε — που υψώνονταν στη δεξιά πλευρά της οδού Αιόλου — και το κατάστημα σοκολάτας του Παυλίου, που ήταν στην ίδια θέση όπου και το σημερινό.

Έκει βρισκόταν στο διάστημα της Επανάστασης ο μπαρουτάμολος του Παυλή—Αλέη, που προμήθευε την ημέρα μπαρούτι στους Τούρκους και τη νύχτα το έστελνε κρυφά στους πολιορκημένους στην Ακρόπολη Έλληνες.

Και όταν έτελείωσε ο πόλεμος και ελευθερώθηκε ή Αθήνα, ο Παυλής ο Μπαρουτής — πρακτικός άνθρωπος — μετέβαλε την πολεμική του βιομηχανία στην ειρηνικωτάτη της κατασκευή σοκολάτας. Ακολουθώντας την οδόν Αιόλου και προχωρώντας μετά την οδόν Ερμού προς τους Αέρηδες θα βρισκάμε άριστερα με τα την πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα και δεξιά την Παλιά Αγορά.

Η Πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα, που κατόπιν έγινε τόπος δημοκρασιών κι' έμεινε γνωστή ως «Πλατεία του Δημοπρατηρίου», ήταν στα πρώτα οθωνικά χρόνια ή καλύτερη της Αθήνας και ή περισσότερο περιποιημένη, με ένα συντριβάνι στο μέσο (που σπανίως είχε νερό) και με κηπάριο γύρω από το συντριβάνι.

Έκει, και στην οδόν Αδριανού, γινόταν ο περίπατος των Αθηναίων τις γιορτές και τις Κυριακές.

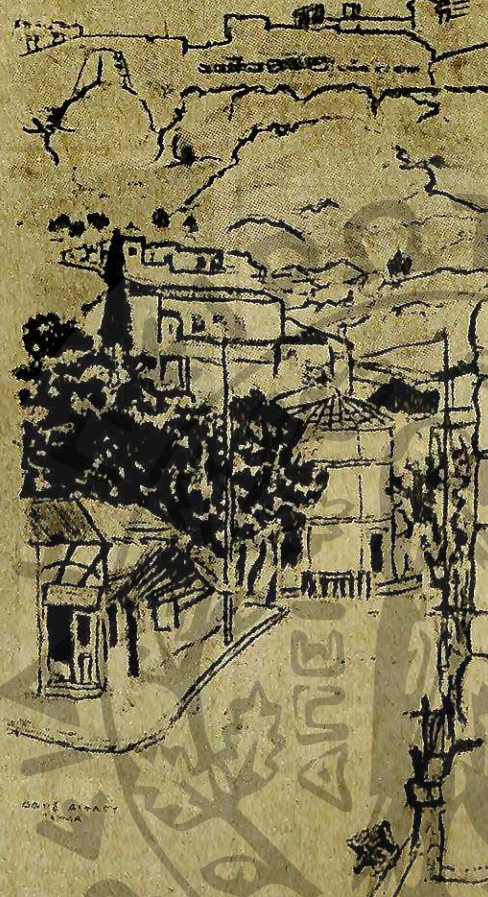
Στην πλατεία ήταν — εκτός των άλλων κέντρων — και το καφενείο των «Αγωνιστών», όπου οι παλαμάχοι της Επανάστασης διαγούσαν τις αναμνήσεις και τα κατορθώματά των και εξηγούσαν τον Αγαθάγγελο.

Απέναντι από την πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα και στο χώρο που περιλαμβάνεται σήμερα μεταξύ Ρωμαιοής Αγοράς και Αμπατζιδικων είχε εγκατασταθί ή πρώτη αγορά της Αθήνας. Οι σύγχρονοι της την έλεγαν: ή «αγορά στις παργκνες».

Και πραγματικά ήταν ένα μάζωμα από ξύλινες παράγκες που είχε εγκαταστήσει ή Δημαρχία και τις νοίκιαζε.

Στο εσωτερικό της αγοράς, ο δόρυθος, ή άκαθαριότητα και ή άταξία, κυριαρχούσαν παντού. Κι' ανάμεσα στα παραγκοειδή καταστήματα των προφίμων υψώνονταν «επίδηλικοι» ο τετραγώνος πύργος με τα ρολόγια που είχε χαρίσει στα 1814 ο Έλγινος στους Αθηναίους, για να τους εξευμενισή, όταν έκλεψε τα μάρμαρα του Παρθενώνα...

Ευτυχώς, ή πυρκαγιά του 1884 έλευθερώσε την οδόν Αιόλου από το αίσχος της Παλιάς Αγοράς, χωρίς όμως και ή Αθήνα να έχη αποκτήσει ως σήμερα... καλύτερη, τηρουμένων, φυσικά, των αναλογιών του χρόνου και της σημερινής προόδου της πρωτεύουσας.

Τό τέρμα της οδού Αιόλου πριν από 25 χρόνια

Το άραιοκατοικημένο μέρος της οδού Αιόλου, προς τα Χαρτιά, αρχίση με τον καιρό και την επέκτασι της πόλεως να χτίζεται από τα οθωνικά χρόνια.

Σ' αυτό συνετέλεσε και το σκέπασμα της ρεματιάς και ή διαμόρφωση της οδού Σταδίου και της περιοχής γύρω από την Ομόνοια.

Και πριν από έναν αιώνα ή οδός Αιόλου ήταν ό κεντρικότερος και καλύτερος δρόμος της Αθήνας. Σ' αυτόν βρισκόνταν όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία της πρωτεύουσας, τα καλύτερα καταστήματα, ωραία ιδιωτικά σπίτια, πολιτισμένα κέντρα.

Και αυτό ακόμα το άρχαιότερο έστιατόριο «Η Πετρούπολις» διατηρήθηκε στη θέση του. Έχει γίνει όμως αγνώριστο.

Άσπρα τραπέζιζονάδουλα καλύπτουν τα τραπέζια του και οι πελάτες του δεν έχουν πλέον ανάγκη να χρησιμοποιούν τη «λερή» φουστανέλλα του γκαρσονιού για να σκουπίσουν τα χέρια τους. Υπάρχουν σε κάθε τραπέζι κάτασπρες και φρεσκοπλημμένες πετσέτες.

Από τα ξενοδοχεία της οδού Αιόλου, του 1860, το καλύτερο είναι της «Αγγλίας», δίπλα στην Εθνική Τράπεζα, όπου πηγαίνουν όλοι οι έπσημοι ένοιοι που φθάναν στην Αθήνα και οι διπλωμάτες.

Μερικά χρόνια αργότερα απέναντι από το ξενοδοχείο της Αγγλίας θα χτισθί το μεγάλο Μεξά, όπου είναι σήμερα το κεντρικό ταχυδρομείο. Τότε, όμως, ήταν εγκατεστημένο σ' αυτό το αμέγα ξενοδοχείον αι Αθηναίος.

Από το μέσο του περασμένου αιώνα ή οδός Αιόλου έπαυσε πλέον να είναι ή δρόμος των μεγάλων ξενοδοχείων και των ευρωπαϊκών κέντρων.

Οι δύο πλατείες, της Ομόνοιας και της Συντάγματος, θα τρέξουν με τα νεόκτιστα ξενοδοχεία και τα κέντρα που θ' ανοίξουν σ' αυτές τη διεύη και νότια πλατεία. Και ή οδός Αιόλου θα γίνη από τις άρχες του αιώνα μας ένας αποκλειστικός έμπορικός δρόμος με μεγάλα καταστήματα, με πολλά γραφεία και με λιγοστές κατοικίες.

Άν έψνγγαν σήμερα ο Ανδρόγυρος Πετράκης και ο Γεώργιος Σταύρου, άμικό δρόμο του 1840, στον όποιο είχαν χτίσει τα θεωρούμενα, τότε, έξοχα σπίτια τους...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟ Σ

Ἡ προτίμηση

- Κρυώνετε, δεσποινίς;
- Ό, ναι, πολύ!
- Μπορώ νὰ σὰς προσφέρω κάτι ζεστό;
- Γιατί ὄχι;...
- Τί προτιμάτε;
- Μιά καλή γούνα!

- Τί ἀτελείωτη αὐτή ἡ διάλεξι, Θεέ μου! Κράτησε τρεῖς δόλοκληρες ὥρες...
- Καί ποιά ἦταν τὸ θέμα της;
- Τὸ ρητὸ «Ἡ σωπὴ εἶναι χρυσός».

Στὸ δικαστήριο:
— Κατηγορεῖσαι πῶς χτύπησες τὸν κουνιάδο σου στὸ κεφάλι μ' ἓνα πηλινό πιάτο.

— Τί νὰ κάνω, κύριε πρόεδρε; Φτωχοὶ ἄνθρωποι εἰμαστε. Δὲν ἔχουμε σεργίτια ἀπὸ πορσελάνη!...

- Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῖ εἶναι τὸ χρησιμώτερο ζῶο ποὺ ὑπάρχει;
- Ποῖ εἶναι;...
- Ἡ κόττα, διάβωλε! Γιατί μποροῦμε νὰ τὴ φάμε, τόσο προτοῦ γεννηθῇ, ὅσο κι' ἀφοῦ πεθάνῃ!

Ὁ γέρος θυρωρὸς πηγαίνει στὸν ὀδοντογιάτρο. Ἐκεῖνος τὸν βάζει νὰ καθῇ στή... μοιραία πολυθρόνα καὶ τὸν ρωτᾷ:

- Ποῦ εἶναι τὸ δόντι ποὺ σὰς πονεῖ;
- Κι' ὁ θυρωρὸς ἀπαντᾷ, μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ του συνήθεια:
- Δεύτερο πάτωμα, ἀριστερὸς διάδρομος, προτελευταῖο στὸ βάθος.

Μονόλογος:
«Ὅταν εἶμαι ἄρρωστος πηγαίνω στὸ γιάτρο καὶ πληρώνω πρόθυμα τὴ βίζι-τα. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς πρέπει νὰ ζήσουν καὶ οἱ γιάτροι... Ὁ γιάτρος μοῦ γράφει τότε μιὰ συνταγὴ καὶ τὴν πάω στὸ φαρμακοποιό. Ἐκεῖ πληρώνω πρόθυμα τὴν ἀξία τοῦ φαρμάκου. Πρέπει νὰ ζήσουν καὶ οἱ φαρμακοποιοί! Ἐπειτα πάω σπῖτι καὶ χύνω τὸ φάρμακο στὸ νεροχύτη, γιατί κι' ἐγὼ πρέπει νὰ... ζήσω!...»

Ὁ πελάτης κάθεται στὴν πολυθρόνα τοῦ κουρέιου γιὰ νὰ ξυρισθῇ. Αἰσθάνεται ὅμως ὅτι ὁ κουρέας μυρίζει κρασί κι' ὅτι τὸ χέρι του δὲν εἶναι τόσο σταθερό. Πραγματικά, μόλις ἀρχίζει νὰ τὸν ξυρίξῃ, τὸν κόβει.

— Βλέπεις τί κάνει τὸ κρασί; λέει ὁ πελάτης.

— Τὸ βλέπω, ἀπαντᾷ ὁ κουρέας. Ὅταν δὲν πίνης, σοῦ ξεραίνεται τὸ δέρμα καὶ κόβεται μὲ τὸ παραμικρό!...

Ὁ μεθυσμένος στὸν ταβερνιάρη:
— Δέ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τῶχει πληρώσει αὐτὸ τὸ κρασί ποὺ μοῦ σεργίρισε;

— Καὶ βέβαια!

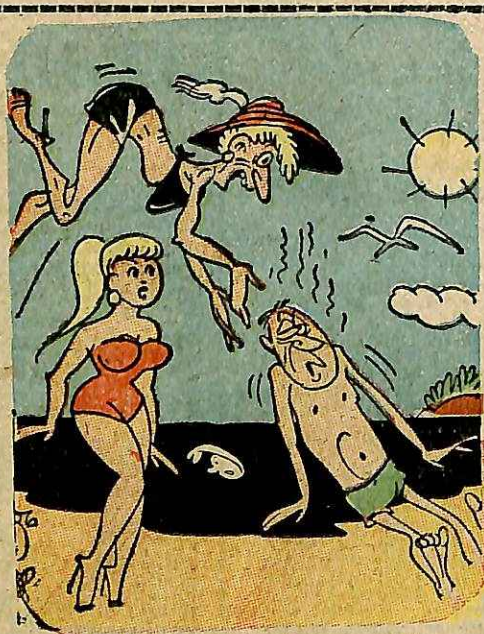
— Τότε λοιπὸν δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ ξαναπληρώσω κι' ἐγὼ!...

— Πόσων χρόνῶν μὲ κάνετε; ρωτᾷ μιὰ φιλόρεσκη καὶ ἡλικιωμένη κυρία κάποιο γνωστὸ της.

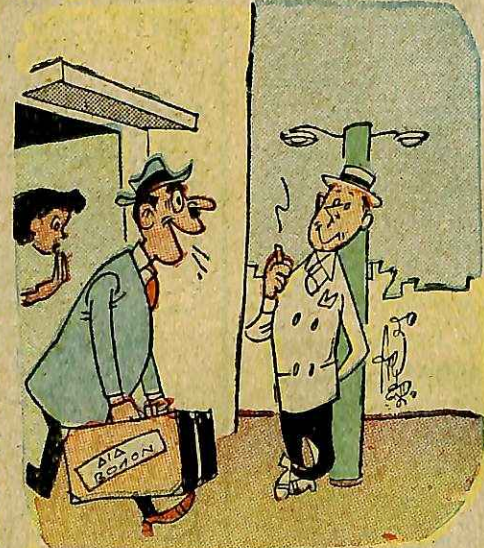
— Τὸ χρώμα τοῦ προσώπου σας σὰς δείχνει 22 χρόνων, οἱ τρόποι σας 19, οἱ σκέψεις σας 25...

— Πόσο εἶμαι λοιπὸν πραγματικά;

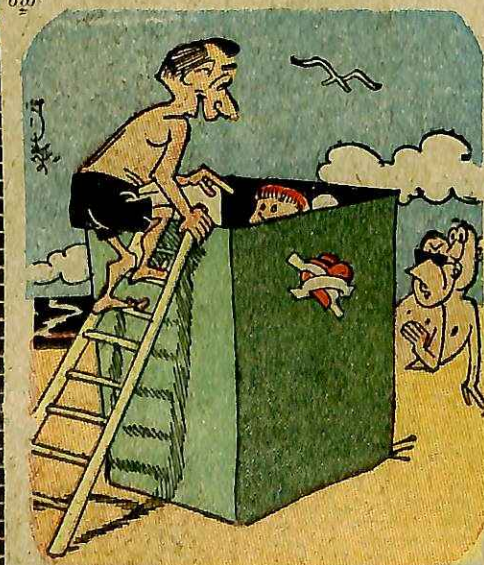
— Κάνετε μόνη σας τὴν πρόθεσιν!

— Καλὲ πιᾶστε τον, δεσποινίς Ρίτα! Ἡ λίσσα ἔπαθε ὁ ἄνθρωπος καὶ πέφτει!...

— Βοὲ τὸν κουμπάρο!... Πῶς ἀπὸ δῶ;

— Δεσποινίς Μαρίτσα! Γδυθῆτε μὲ τὴν ἡουχία σας. Τὴ βούλωσα τὴν τρύπα!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ τίς γυναῖκες ποὺ ιδρώνουν πολὺ

Μὲ τὴν ἀνοιξὶ ἀρχίζει καὶ τὸ δράμα τῶν γυναικῶν ποὺ ιδρώνουν. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ὁ ιδρώτας ἐμποτίζει καὶ τὰ φορέματά τους, ιδίως στὶς μασχάλες, καὶ τοὺς δίνει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ὁσμὴ.

Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε. Τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀνεπαρόρθωτο.

Μάθετε, πρώτα-πρώτα, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐφίδρωση εἶναι μιὰ πάθησις, ποὺ θεράπυται ὅπως καὶ κάθε ἀλλή. Οἱ αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν εἶναι κυρίως δύο: οἱ διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων καὶ οἱ διαταραχὲς τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος, ποὺ ἐπιδρουν καὶ στὶς ἐκκρίσεις τῶν ιδρωτοποιητικῶν ἀδένων.

Ἐκεῖνο, λοιπὸν, ποὺ πρέπει νὰ κάμετε πρὶν ἀπὸ ὅλα, εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε ἐναντὶ εἰδικὸ γιάτρο, ποὺ θὰ ἀναζητήσῃ τὴ βαθύτερη αἰτία τῆς παθήσεως καὶ θὰ σὰς ὑποδείξῃ τὴν κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγὴ.

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἔχουν ἐμφανισθῇ στὸ ἐμπόριο διάφορα προϊόντα ἐναντίον τῆς ἐφίδρωσεως. Ἡ χρῆσις τῶν πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Γιατί ἡ ἐφίδρωσις εἶναι μιὰ φυσικὴ λειτουργία. Ὅταν, λοιπὸν, ἐμποδίζουμε τὸν ιδρώτα νὰ βγῇ, ἐκθέτομε σ' ἓνα σοφὰρὸ κίνδυνο τὴν ὑγεία μας, γιατί μαζί μὲ τὸν ιδρώτα βγαίνουν καὶ διάφορες τοξίνες ποὺ συσσωρεύονται στὸ σῶμα μας.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὰ ἐν λόγω προϊόντα δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζουμε σὲ μεγάλες ἐπιφάνειες τοῦ σώματος, ἀλλὰ μόνον σὲ πολὺ περιορισμένα μέρη, π. χ. στὶς μασχάλες. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ δὲν μποροῦν νὰ προκαλέσουν βλάβες.

Ὅλα, ὅμως, τὰ προϊόντα ποὺ βρίσκονται στὸ ἐμπόριο δὲν εἶναι ἀξιοσύστατα, γιατί μποροῦν νὰ βλάψουν τὸ δέρμα σας. Πολλὰ σπ' αὐτὰ περιέχουν στυπτηρία ἢ μολύβδο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐρεθίσουν τὰ πολὺ λεπτὰ δέρματα.

Νὰ μιὰ ἀσφαλὲς συνταγὴ ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐκτελέσετε στὸ φαρμακοποιό σας:

Ὑδαρ κολωνίας 25 γραμ.
Θεικὸν ἀλουμίνιον 3 »
Ἐσσανς μέντας 3 »
Νερό 10 »

Ἄν τὸ δέρμα σας δὲν εἶναι πολὺ ευαίσθητο, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν κατωτέρω λοσιὸν γιὰ τὸ πρόσωπό σας:

Διυλισμένο νερό 1 λίτρο
Στυπτηρία 50 γραμ.
Βενζὴν 25 »

Μὲ τὴ λοσιὸν αὐτὴ θὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας τὸ βράδυ, ἀφοῦ πρώτα ξεμακι-γιαρισθῆτε μὲ προσοχή.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας κάθε δύο ἡμέρες μὲ καμφοροῦχο νερό.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀσθενὴ ἐφίδρωσιν πρέπει νὰ τηροῦν σχολαστικὰ τοὺς γενικοὺς κανόνες καθαριότητος καὶ ὑγιεινῆς. Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ἐυρίσσετε τίς τριχὲς στὶς μασχάλες. Ἐτοὶ διευκολύνετε τὸ καθαρίσμα αὐτῆς τῆς περιοχῆς.

Μὴν φορῆτε ποτὲ ροσέματα ποὺ ἔχουν ποτισθῇ μὲ ιδρώτα. Στείλτε τὰ ἀμέσως στὸ καθαριστήριο, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ καταστραφούν. Γιατί ὁ ιδρώτας αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὸ φορέμα ἔχει μιὰ ἐντονὴ καὶ διαπεραστικὴ ὁσμὴ, ποὺ θὰ σὰς συνοδεύῃ σὲ κάθε σας βῆμα καὶ θὰ διώχνῃ τοὺς ἄλλους ἀπὸ κοντὰ σας.

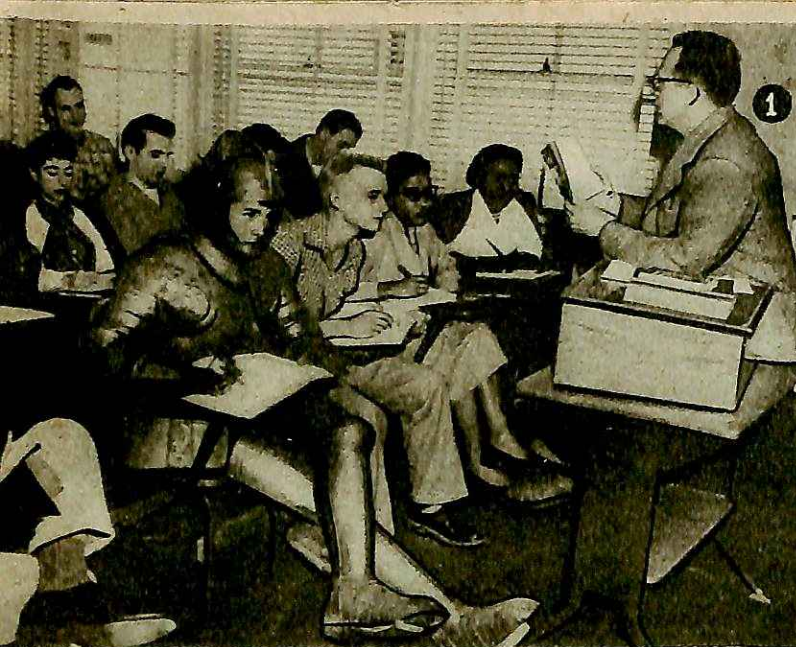
Γιὰ τὸ λόγο αὐτό εἶναι προτιμώτερο νὰ φορῆτε μπλουζὲς ποὺ πλένονται καὶ ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς ἀλλάξετε κάθε μέρα. Ἡ σημερινὴ ποικιλία τῶν ὑφασμάτων, ἄλλωστε, σὰς ἐπιτρέπει νὰ φτιάξετε μιὰ πλούσια γκαρνταρόμπα ἀπὸ μπλουζὲς φτηνὲς καὶ ὁμορφες.

Προσοχὴ ἐπίσης στὰ ἀρώματα ποὺ χρησι-μοποιεῖτε. Τὰ δέρματα ποὺ ιδρώνουν πολὺ ἀλλοιώνουν τὰ συστατικά τῶν ἀρωμάτων καὶ τὰ κάνουν νὰ παίρνουν μιὰ πολὺ ἀσχημὴ ὁσμὴ.

Ἄντὶ γιὰ τὰ πολυπλοκά ἀρώματα, εἶναι καλύτερο νὰ χρησιμοποιήτετε μιὰ καλὴ κολώνια ἢ μιὰ λοσιὸν μὲ λεβάντα.

Μερικὲς γυναῖκες δὲν ιδρώνουν πολὺ. Ἀλλ' ὁ ιδρώτας τοὺς ἔχει πολὺ ἀσχημὴ ὁσμὴ. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τίς παστίλλες τῆς χλωροφυλλῆς, ποὺ ἐξουδετερώνουν τίς δυσάρεστες ὁσμές, χωρὶς νὰ παρεμποδίζουν τὴν ἐκκρίσιν τοῦ ιδρώτος. Γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ὁ ιδρώτας της ἔχει ἀσχημὴ ὁσμὴ, οἱ παστίλλες αὐτὲς εἶναι ἀπαραίτητες.

Σκαρώνοντας φάρσες και κάνοντας επίδρομες σε κολλέγια κοριτσιών

ΑΠΟ μία συνθήκη καθιερωμένη εδώ και πολλά χρόνια, χιλιάδες φοιτητές από όλα τα πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών, έκαναν και φέτος τις τακτικές ανοιξιάτικες επίδρομες τους στα κολλέγια κοριτσιών, με τις οποίες κάθε χρόνο προσφέρουν μια ξεχωριστή διασκέδαση στους εαυτούς τους και κάνουν τους πονηρούς να διαμαρτυρούνται για την ανηθικότητα της νεολαίας.

Στις επίδρομες αυτές, οι φοιτητές προσπαθούν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν ένα οποιοδήποτε από τα εσωτερικά εξαρτήματα της γυναικείας τουαλέτας των φοιτητριών και κατόπιν τα μεταφέρουν με πανηγυρική πομπή στα κολλέγια τους.

Συνήθως, κρανών τα «τρόπαια» μέσα στα δωμάτιά τους, ανάμεσα στα τόσα άλλα παράξενα αντικείμενα που φιλοξενούν εκεί.

Η πρώτη επίδρομή του είδους αυτού, από ό,τι είναι γνωστό, έγινε το 1899 και από τότε είναι μόνιμο φαινόμενο κάθε άνοιξη.

Τότε, 400 φοιτητές από το Ουάσινγκτον έκαναν παρέλαση στους δρόμους της πόλεως ντυμένοι με τις πυτζάμες τους και μπήκαν δια της βίας στα διαμερίσματα των εσωτερικών φοιτητριών ενός άλλου κολλεγίου, από όπου βγήκαν ανεπιθύμητοι στον αέρα 204 γυναικεία εσώρουχα, που είχαν πάρει!

Οι «επίδρομες για εσώρουχα» είναι ένας από τους πολλούς... πρωτότυπους τρόπους, που βρίσκουν οι φοιτητές στην Αμερική — όπως και σ' άλλον τον κόσμο άλλωστε — για να ξεφεύγουν από τον φόρτο των μαθημάτων τους και να διασκεδάσουν.

Ένας τελειόφοιτος π. χ., έμεινε αν στήλη αλυστος ένα βράδυ, όταν μπήκε στο δωμάτιό του, ύστερα από μία τρυφερή συνάντησή με την αγαπημένη του. Τα έπιπλα ήταν μαζεμένα σε μία έρημη και στη μέση του δωματίου του βρισκόταν μία πολυτελής κούρα!

Οι συμφοιτητές του είχαν διαλύσει το αυτοκίνητο πριν λίγες μέρες και στο διάστημα που αυτός βρισκόταν με την αγαπημένη του, μετέφεραν τα εξαρτήματα στο δωμάτιό του και συναρμολόγησαν εκεί προσεκτικά το αυτοκίνητο.

Παρόμοια ήταν η έκπληξη ενός άλλου φοιτητή, που μόλις άνοιξε την πόρτα του δωματίου του, βρέθηκε μπροστά σε έναν όγκο από καουτσούκ.

Για να του σκαρώσουν μία φάρσα, οι συμφοιτητές του είχαν περιγγείλει ένα τεράστιο λαοτεχνικό μπαλόνι, που το τοποθέτησαν στη μέση του δωματίου του. Μετά το γεμίσαν με νερό και το μπαλόνι φούσκωσε κι' έπιασε όλο το δωμάτιο.

Ο Έρλ Μέρριτ, εξ άλλου, προπονητής της αθλητικής ομάδας ενός άλλου πανεπιστημίου, έχασε κάποτε την εξώπορτα του σπιτιού του, χωρίς στην πρωτότυπη έμπνευσή που είχαν τα μέλη της ομάδας του να χτίσουν με τούβλα την εξωτερική πόρτα του σπιτιού του κατά τη διάρκεια μιάς νύχτας.

Το άλλο πρωί, ο Μέρριτ ακόντισε πάνω σ' έναν τοίχο, όταν, χωρίς να ξέρει τίποτα, άνοιξε βιαστικά την εσωτερική πόρτα για να πάει στη δουλειά του.

Για να βγει από το σπίτι του, χρειάστηκε να κατεβεί μ' ένα γερό σκονί από το παράθυρό του!...

Ξεχωριστή απόλαυση βρίσκουν, επίσης, οι Αμερικανοί φοιτητές όταν... αναποδογυρίζουν τα δωμάτια των συμφοιτητών τους. Κολλάν το κοιλί στον τοίχο και καρφώνουν πάνω σ' αυτόν το κρεβάτι, το γραφείο, τις καρέκλες και τα άλλα έπιπλα.

Ένας δευτεροετής του Πανεπιστημίου Κέντ είχε βρει έναν αποτελεσματικό τρόπο για να παρκάρη το αυτοκίνητό του. →

1) Ο Ντέιβ Τσώρτς παρακολουθεί τα μαθήματα φορώντας μεσαιωνική πανοπλία. 2) Ο προπονητής αναγκάστηκε να κατέβει με σκονί από το παράθυρό του, γιατί οι φοιτητές του είχαν χτίσει την εξώπορτα. 3) Στις ανοιξιάτικες επίδρομές τους, οι φοιτητές προσπαθούν να εξασφαλίσουν γυναικεία εσώρουχα. 4) Ένας φοιτητής ζωγράφισε σόρτες στο άγαλμα της Περσεφόνης!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ διαβουλεύονται...

ταν ήθελε να σταθμεύσει σε σημείο του δρόμου, όπου μία κίτρινη ή κόκκινη γραμμή έδειχνε ότι απαγορεύεται, έδραζε από το αυτοκίνητό του ένα δοχείο με γκρίζα μπουγιά — που δείχνει ότι επιτρέπεται ή στάθμευση — και έδραζε μ' αυτήν την κόκκινη ή την κίτρινη γραμμή.

Πλήρως χωρίς χωρίς διαμαρτυρίες τα 18 δολάρια, που του επέβλησαν πρόστιμο, όταν συνελήφθη επ' αυτοφώρω και δέχτηκε πρόστιμο να περάσει με την κανονική μπουγιά, όλες τις γραμμές που είχε καταστρέψει!...

Ο νεαρός Ντέιβ Τσώρτς παρακολουθεί τακτικά τις παραδόσεις στο Πανεπιστήμιο του Λος Άντζελες, κλεισμένος μέσα σε μία μεσαιωνική πανοπλία.

Ο Τσώρτς και αρκετοί άλλοι φοιτητές, ίδρυσαν την «Λέσχη των Ιπποτών» και προσπαθούν να διαφημίσουν τη λέσχη τους με την παράξενη εμφάνισή του Τσώρτς στην τάξη.

Σ' ένα άλλο κολλέγιο, υπάρχει ένας άνδρας του Τσάρλς Χάλλ, που είναι από τους κυριότερους ευεργέτες και δωρητές του κολλεγίου. Την παραμονή μιάς επίσημης τελετής, το άγαλμα εξασφαιρίστηκε και όταν την άλλη μέρα βρέθηκε στην συνθηματική θέα του, ήταν αγνώριστο.

Οι φοιτητές που το άπηναν, είχαν βάψει το πρόσωπο και τις παλάμες με κόκκινο χρώμα που τα έκαναν να φαίνονται σαν από δέρμα. Με την ίδια μέθοδο, του είχαν «φορέσει» ένα γκρι κοστούμι, κόκκινη γραβάτα, γαλάζιο πουκάμισο, άσπρα παπούτσια και πολύχρωμες κάλτσες.

Επίσης, ένας φοιτητής ζωγράφισε σόρτες σ' ένα άγαλμα της Περσεφόνης!

Ο συναγωνισμός, εξ άλλου, ανάμεσα στα διάφορα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, δίνει στους φοιτητές τη δυνατότητα να σκαρώνουν διασκεδαστικές — κατά τη γνώμη τους — φάρσες. Πριν από έναν ποδοσφαιρικό αγώνα — που γίνεται συνήθως αμέσως μετά τις διακοπές — οι φοιτητές των πανεπιστημίων Σάντα Μάρτα, άρχισαν να τριγυρίζουν στην περιοχή του Πολυτεχνείου, που την άλλη μέρα θα το αντιμετώπιζαν στο γήπεδο.

Οι φοιτητές κουβαλούσαν ένα δέμα και όταν βρέθηκαν μπροστά σε τρεις νεαρούς, τους εξωμολογήθηκαν ότι το δέμα περιείχε μία χειροποίητη βόμβα, που σκόπευαν να την τοποθετήσουν στο κέντρο του Πολυτεχνείου. Οι τρεις νεαροί, που ήταν σπουδαστές του Πολυτεχνείου, τους βοήθησαν να τοποθετήσουν τη βόμβα στον κήπο ενός σπιτιού, όπου όπως απέδειξε αργότερα, κατοικούσε ο πρόεδρος. Η βόμβα εξερράγη, αλλά χωρίς να προκαλέσει ζημιές.

Συνήδη, όμως, οι συνέπειες των «αστειών» αυτών είναι πιο σοβαρές και γι' αυτό οι φοιτητές διαφόρων Πανεπιστημίων αναγκάζονται να υπογράφουν σύμφωνα φιλίας και μακρόχρονης άνακωχης μεταξύ τους.

Μέσα στα ιδρύματα αυτά δημιουργούνται συνδεσμοί και αδελφότητες των φοιτητών, που έχουν τους δικούς τους νόμους και επιβάλλουν ιδιόρρυθμες ποινές σε όσους τους παραβιάζουν.

Η πιο συνθηματική τιμωρία είναι να αναγκάζουν τον παραβάτη να κάνει περίπατο σε ανοιχτό χώρο, ντυμένος μόνο με τα εσώρουχά του.

Οι ιθαγενείς που τρώνε

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

Μία εκπληκτική περιπέτεια στην Αφρική

Ο ΣΕΣ προσπάθειες κι' αν καταβάλουν οι λευκοί για να τους εκπολιτίσουν, οι ιθαγενείς μένουν πιστά προσηλωμένοι στις παραδόσεις τους και στον τρόπο της ζωής που έχουν συνηθίσει από αιώνες. Κι' έτσι βλέπει κανείς δίπλα σε πολιτισμένους συνοικισμούς τα πρότογονα οικήματα των ιθαγενών και την τρομερή αντίθεση που παρουσιάζουν οι εκδηλώσεις των πολιτισμένων από τους άγριους.

Σε μεγάλες εκτάσεις της Αφρικής, οι Ευρωπαίοι έχουν δημιουργήσει απέραντα έθνικά πάρκα, για να διατηρήσουν διάφορα είδη ζώων, που αλλιώς κινδυνεύουν να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της γης. Τα κυνήγια σ' αυτές τις περιοχές είναι αυστηρά απαγορευμένα, αλλά οι νόμοι των λευκών δεν εμποδίζουν τους μαύρους κυνηγούς να μπαίνουν κρυφά στα πάρκα, όταν θέλουν να κυνηγήσουν.

Οι περισσότεροι, δεν θεωρούν παράνομο το λαθραίο αυτό κυνήγι, αλλά φροντίζουν να μην πέσουν στα χέρια των φυλάκων, γιατί ξέρουν ότι αυτό θα τους στείλει στη φυλακή. Τα είδη που προτιμούν για το κυνήγι τους εκεί μέσα, είναι ελέφαντες και ρινόκεροι, που τους σκοτώνουν με δηλητηριασμένα βέλη και ακόντια.

Αλλά μία ξεχωριστή κατηγορία κυνηγών της ζούγκλας, είναι οι ιθαγενείς που κυνηγάνε λιοντάρια και τα πολεμάνε σχεδόν σαν ίσος προς ίσον, με μοναδικό σκοπό να τους ξεριζώσουν την καρδιά τους και να τη φάνε.

Οι ιθαγενείς πιστεύουν ότι όποιος φάει την καρδιά του θηρίου που σκοτώνει, παίρνει τη δύναμή, τη γενναίότητα και την ποινή του. Γι' αυτό και οι διαλεχτοί πολεμιστές προτιμούν να τρώνε τα λιοντάρια, που θεωρούνται οι βασιλιάδες των θηρίων της ζούγκλας.

Για το παράξενο αυτό κυνήγι, γράφει σε ένα αμερικανικό περιοδικό ο Ρενέ ντε Μονκώ, που υπηρέτησε για καιρό ως βοηθός έμπορου στο Εθνικό Πάρκο του Άλμπερτ, στην Αφρική.

Κάποτε, ο ντε Μονκώ έμαθε ότι μέσα στην περιοχή, που είχε υπό την εποπτεία του, είχαν σημειωθεί κρούσματα λαθραίου κυνηγιού λιονταριών.

Το περίεργο ήταν ότι ο κυνηγός δεν είχε πάρει μαζί του τίποτ' άλλο από το θηρίο, εκτός από τα μουσάκια του, που για τους μαύρους είναι σπουδαίο φάρμακο.

Ο πιο πιθανός ένοχος ήταν ένας ψηλός, σωματώδης, ιθαγενής 19 ετών, που καυχόταν μόνος του ότι είναι πιά δυνατός και από λιοντάρι και δεν φοβάται να τα βάλει με τον βασιλιά της ζούγκλας.

Ο ντε Μονκώ έδωσε να τον παρακολουθήσουν και λίγες μέρες αργότερα ένας από τους πληροφοριοδότες του του άφηγήθηκε μία καταπληκτική ιστορία.

Ο κατασκόπος είχε παρακολουθήσει τον Σίμπα — όπως έφτανε τον νεαρό ιθαγενή οι άνθρωποι του χωριού του — να μπαίνει τη νύχτα κρυφά στην περιοχή του Πάρκου και να κατευθυνθεί προς τη λίμνη που υπάρχει σε ένα σημείο της, όπου μαζεύονται τα θηρία για να ξεδιψάσουν.

Το λιοντάρι δεν είναι τόσο γρήγορο στα πόδια όσο τα περισσότερα θύματα του και εκμεταλλεύεται τον τρόπο που σκορπίζει ή εκμεταλλεύεται τον τρόπο που σκορπίζει την παρουσία του για να εξασφαλίσει την τροφή του. Πλησιάζει όσο πιο κοντά μπορεί στο σημείο όπου είναι μαζεμένα άλλα ζώα και τα είδοποιεί για την παρουσία του με τις τρομερές κραυγές του.

Τα ζώα σκορπίζονται τρομαγμένα προς όλες τις κατευθύνσεις και ο βασιλιάς της ζούγκλας πέφτει πάνω σε κείνο που θα τύχει να περάσει δίπλα του. Αφού χορτάσει, πηγαίνει να περάσει τη νύχτα του κάτω από ένα δένδρο.

Ο Σίμπα, λοιπόν, πλησίασε αρκετά το σημείο όπου ακουγόταν οι βρυχηθμοί

ενός λιονταριού και περίμενε υπομονητικά σε ένα στέλεχος, όπου η πείρα του του έλεγε ότι θα πάει να ξεκουραστεί το θηρίο μετά το δείπνο του.

Κρυμμένος πάνω σε ένα κοντινό δέντρο, ο κατασκόπος είδε στο φως της σελήνης ένα λιοντάρι να προβάλλει ξαφνικά από τους θάμνους και να προχωρήσει απειλητικά προς τον ιθαγενή, που ήταν ωπλισμένος μόνο με το ακόντιό του.

Το θηρίο ώρμησε, αλλά με μία άπιστη ευκίνησία, ο μαύρος κατόρθωσε να ξεφύγει το θανατηφόρο αγκάλιασμα των μπροστινών ποδιών του. Ο βασιλιάς των ζώων έμεινε για λίγο ακίνητος και μετά άρχισε να φέρνει βόλτες γύρω του, ενώ ο Σίμπα στεκόταν σταθερά στο ίδιο σημείο, γυρίζοντας μόνο έτσι, που να είναι πάντοτε αντιμέτωπος με τον αντίπαλό του.

Η απόστασι ανάμεσά τους ήταν έλαχιστη και το λιοντάρι άπλωνε κάθε τόσο τα μπροστινά πόδια του για να αρπάξει τον Σίμπα. Αιφνίδια, όμως, έφευγε και το κατάφερε ισχυρά κτυπήματα με το ακόντιό του.

Τελικά ο ιθαγενής βρήκε μία ευκαιρία και βύθισε το σπλο του μέσα στο κορμί του θηρίου, που ξαπλώθηκε νεκρό. Και τότε, έγινε μία παράξενη, φρικιαστική σκηνή. Ο μεγαλόσωμος μαύρος έβγαλε το μαχαίρι από τη ζώνη του, έσκυψε πάνω από το λιοντάρι και του άνοιξε το στήθος. Μά βιαστικές κινήσεις, τοκούψε την καρδιά και μετά άρχισε έναν φρενιασμένο ξαρκικό χορό γύρω από το πτώμα. Χτυπούσε τα πόδια του στο χώμα, κουνούσε το ακόντιό του και έβγαζε άγριες κραυγές, παίνευοντας την ανδρεία του.

Κάθε τόσο, μούσκεπε τα χέρια του στο αίμα του θηρίου και πασάλειβε μ' αυτό το σώμα του. Μετά έβαλε στο στόμα του τη ζεστή καρδιά και την έφαγε. Όταν τελείωσε το άπαισιο γεύμα του, έκοψε τα μουστάκια του θηρίου και ξεκίνησε για τον γυρισμό στο χωριό.

Ύστερα από λίγες μέρες, ο Ρενέ ντε Μονκώ είχε τη μοναδική ευκαιρία να δει και ο ίδιος μία παρόμοια σκηνή με αντιμέτωπους τον Σίμπα και ένα λιοντάρι. Όπως λέει ο ίδιος, θαύμασε την τόλη του νεαρού μαύρου και σκεπτόταν με λύπη του ότι θα ήταν αναγκασμένος να τον ρίξει στη φυλακή. Εύτυχος, όμως, ο Σίμπα έφυγε από κεινη την περιοχή, κι' έτσι ο ντε Μονκώ δεν βρέθηκε στη δυσάρεστη θέση να τον συλλάβει.

1) Η ώραία και εύρωχη αυτή γυναικεία τούφα, που λανσάρει ένας μεγάλος όγκος μόδας της Ρώμης, θα εξυμνηθεί πολλές τις γυναίκες, που άφισουν τα ταξίδια και τις εκδρομές. Είναι πλεγμένη με μαλακό φασί και η λαβή της, καθώς και οι διάφορες γαργαλιές είναι από «άντοδο», μία νέα ιταλική συνθετική ύλη, που πλένεται και καθαρίζεται εύκολα.

2) Το τσούζιμο των ματιών από το σασπουνί είναι συνήθως ο λόγος που κάνει πολλά παιδιά να φοβούνται το μπάνιο. Τώρα όμως το τσούζιμο αυτό θα αποφευχθεί χωρίς σε ειδικά γυαλιά, που κατασκεύασε ένας Ιταλός μηχανικός. Τα γυαλιά αυτά, που όπως βλέπετε μοιάζουν με εκείνα του μοτοσικλίστα, φραγμένουν καλά πάνω στο πρόσωπο και δεν αφήνουν τις σποινιάδες να μπουν στα μάτια. Έτσι τα παιδιά θα μπορούν στο εξής να λούζονται με τα μάτια όρθια και δεν θα έχουν πια κανένα λόγο να φοβούνται το νερό και το σασπουνί!...

3) Ο Πάβ Μιούνι, που έχει από χρόνια εγκαταλείψει το Χόλλυγουντ, θριαμβεύει τώρα στο θέατρο. Το τελευταίο έργο του «Αντουάνεσκα Πέρρυ», όπου πρωταγωνιστεί και το οποίο παίζεται μήνες τώρα στο Μπρόντγουεϊ με εξαιρετική επιτυχία, του εξασφάλισε έφετος το χρυσό μετάλλιο, που δίδεται κάθε χρόνο στον καλύτερο ήθοποιό του αμερικανικού θεάτρου. Στη φωτογραφία μας, ο Πάβ Μιούνι παίρνει το μετάλλιο από τα χέρια μιας άλλης παλάσας δόδας του κινηματογράφου, την Έλεν Χέις.

4) Ένα μεγάλο ήφαιστο της Νέας Ζηλανδίας, το Νγκρονόε, που εδώ και δυό χρόνια παρουσιάζει τέτοια όφει ώποτε έθεσε πιά σε σβέσιμο, ξύπνησε πάλι ξαφνικά, προ ημερών και επέβησε μία τέτοια δράση, που κατατρόμαξε τους κατοίκους του νησιού. Υπόκωφοι θόρυβοι και ισχυρές δονήσεις προηγήθηκαν μιας μεγάλης έκρηξης κατά την οποία έκινάθηκαν από τον κρατήρα του Νγκρονόε φλεγόμενες μάζες βάρους δεκάδων τόνων!...

—Τί θές;... Γιατί ήρθες;... Φύγε!
Της φώναζε, άφρισμένος, ο γερο-Γιαλντής.

Η οικογένεια του Πέτρου Γιαλντλή ήταν αυτό που ονομάζεται «πατριарχική οικογένεια»: Ο αρχηγός της ήταν ένα πρόσωπο απόλυτα σεβαστό σε όλους —παιδιά, γαμπρούς, νύφες... Σεβαστό και στην άυπαντρη αδερφή του, τη γεροντοκόρη Κλεονίκη, πουχε καταδικαστή να μείνει χωρίς άντρα, και προσπαθούσε να παρηγορήσει τον εαυτό της ότι είχε μείνει τουλάχιστον με αδερφό...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Εκείνο το βράδυ, κατά τις έννιά, όλη η οικογένεια βρισκόταν στο τραπέζι: Ο γερο-Γιαλντής στην τιμητική θέση, δεξιά του ή κό-η του ή 'Αλίκη, δίπλα της ο άντρας της ο Φαρμάκης, άριστέρα στο Γιαλντλή ο γιός του ο Γιώργος και δίπλα του η γυναίκα του ή Τζένη. Στην άπ-ντη ακριβώς θέση του Γιαλντλή, —στη δεύτερη σε έπισημότητα θέση του τραπέζιου— στεγνή κι' έπισημη ή αδερφή του, ή Κλεονίκη.

Τό φαί είχε άρχεις άρκετή ώρα και συνεχίζονταν με γέλια, άστεια και άρεσι. Έκει, κατά τό φρούτο, ή πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε και ή υπηρέτρια πλήσιασε τό γερο-Γιαλντλή και κάτι τούπε στ' αού. Ο γέρος παραξενεύτηκε:

— Ποιά είναι;... ρώτησε.
— Δεν έβρω... Γύρισε μόνο να σάς δή...
— Έτοια ώρα... Τράψε πές της... "Ας έρθη αύριο...
— Όχι, Πέτρο... Θα σε δώ σήμερα... Θα σάς δώ όλους...

Όλοι γυρίσανε τα κεφάλια τους πρós τό μέρος εκείνης πουχε μιλήσει. Μπροστά τους, στο κατάφλι της πόρτας, στεκότανε μία χλωμή γρηούλα, κουρελίσσμένη, άξιοθρήνητη. Ο Γιαλντής σηκώθηκε:

— Ποιά είσαι;... Τί θέλεις;...
Η γρηούλα ζύγασε στο τραπέζι, με βήμα όχι και πολύ σταθερό, άκουμπώντας άπάνω σ' ένα ψηλό σιδερένιο μπουτονάκι.

— Δεν με γνωρίζεις, Πέτρο;...
Τήν κύτταξε καλά-καλά ο γέρος, κι' ύστερα κιτρίνισε:

— Άγνη... μουμυρίσανε τα χείλια του.
— Ναι... Έγώ είμαι...
Συνήλαθε άμέσως ο γέρος από την έκπληξή του, για να τή ρωτήσει σκληρά:

— Καλά... Καί, τί θέλεις;...
— Είμαι άρρωστη... Θα πεθάνω... Πρίν πεθάνω, θέλησα να σάς δώ όλους μαζί, όπως άπόψε...

— Έκανες πολύ άσχημα!...
— Δεν μου προσφέρεις μία καρέκλα, Πέτρο;... Κι' ούτε έσύ, 'Αλίκη;... Κι' ούτε σύ, Γιώργο;...

— Ποιά είν' αυτή που ξέρει τό όνομά μου;... ρώτησε ή 'Αλίκη τόν άντρα της.
— Ποιά είν' αυτή;... ρώτησε τό 'ίδιο με τήν άδερφή του δυσασεατμένος, κι' ο Γιώργος τή γυναίκα του.

Κανένας δέν ήξερε. Η υπηρέτρια έδωσε μία καρέκλα στη γρηούλα, πουπεσε άπάνω της βαρεία.

— Όύτε σύ, Κλεονίκη, δέν με γνωρίζεις;... ρώτησε αυτή τήν άδερφή του Γιαλντλή.
Η γεροντοκόρη φαίνεται τή γνώρισε, γιατί γύρισε τό πρόσωπό της άλλού.

— Γιώργο μου, 'Αλίκη μου, δέ χτύπησε διόλου ή καρδιά σας;... Ναι, ήσαστε, μωρά όταν με χάσατε, μά θάπρεπε να ά-νάγνωρίζετε τή μητέρα σας!...

Τό τραπέζι άναστατώθηκε:
— Τή μητέρα μας;... ρώτησε ο Γιώργος.
— Μητέρα μου, αυτή;... άπόρησε ή 'Αλίκη.
— Άπίστευτο! σχολίασε ή Τζένη, ή γυναίκα του Γιώργου.
— Περιέργα πράματα... μουμυρίσε ο Φαρμάκης, ο άντρας της 'Αλίκης.
— Κι' έγώ που ε'χα έλπίζει ότι είχε πεθάνει, έδώ και χρόνια!... μονολόγησε ή Κλεονίκη, ή γεροντοκόρη.
Ο γερο-Γιαλντής σηκώθηκε όρθός, άφρισμένος:
— Τί θές;... Γιατί ήρθες;... Φύγε!...
Η γρηούλα χαμογέλασε μελαγχολικά:
— Τώρα πιά, δέν μπορείς να με διώ-

ξης... Μ' έδιωξες όταν ήμουν νέα κι' όμορφη...
Με σφιγμένα δόντια ο Γιαλντής μούγκρισε:

— Σού άξίζει!...
— Μπορεί... Σήμερα όμως, είναι δύσκολο να κάνης τό 'ίδιο...
— Γιατί;
— Δεν διάχνονται τ' άστρα μαλλιά, Πέτρο.

Η φωνή της ήταν άπλή, ήσυχη. Ο Γιαλντής για να κρύψη τήν ταραχή του, ρούφηξε ένα γεμάτο ποτήρι κρασί.

Η γρηούλα σηκώθηκε και προχώρησε πρós τήν 'Αλίκη. Τής χάιδεψε τα μαλλιά με τό κοκκαλιάρικο χέρι της πουτρεμε...

— Μικρή μου 'Αλίκη... Ξοπθό μου άγγελούδι, με τό φατεινά κατσαρά μετάξια τών μαλλιών σου!... Σε κοιμίζα —τότε...— μέσα σε μία μικρή κουνίτσα, πνιγμένη στ' άρχ' άπλάζια... Η φωνίτσα σου ήτανε για μένα ούοάνια μελωδία...

Προχώρησε ύστερα πρós τό Γιώργο, και τόν χάιδεψε κι' αυτόν με λατρεία:

— Κι' έσύ, μικρέ μου Γιώργο με τό κατάμαυρα μαλλιάκια... Πόσες φορές παρακολουθούσα με λαχτάρα τήν άνάσα σου, όταν κοιμόσουν... Ήσουν ένα μελαχροινό λατρεμένο χερουδεύι...

Τα χόδια της άγνωστης γρηούλας ήτανε μάλλον ένοχλητικά για τήν 'Αλίκη και για τό Γιώργο. Είναι λιγάκι δύσκολο ένας άντρας και μία γυναίκα να διατάξουνε τήν καρδιά τους ν' αγαπήσουν έαφνικά μία μητέρα, που δέν τή γνωρίσανε ποτέ, που δέν συνηθίσανε να τήν αγαπάνε...

Η γρηούλα έφτασε τώρα μπροστά στην έξηρή έπισημότητα της γεροντοκόρης:

— Έσύ, Κλεονίκη, δέν μ' αγαπούσες ποτέ... Ήσουν ή μεγαλύτερη άφορμή της νεανικής μου τρέλλας, που μου κόστισε τόσο, που μ' έκανε να τό χάσω όλα... Δεν σου κρατώ κακία... Καί σ'όταν δύο μας τό κεφάλι είναι σήμερα στραμμένο τό χιόνι, που σκέπασε και μίση και κακίες... Σε συχαρώ, Κλεονίκη...

Μία βαθεία σιωπή κυριαρχούσε στο δαμάτιο. Κανείς δέν ήξερε τί στάσι να κρατήση... Τή γενική δυσφορία, πουχε προκαλέσει ή παρουσία της, ήρθε να επανρθώσει ή 'ίδια ή γρηούλα: Κιτρίνισε περισσότερο, και, βάζοντας τό χέρι στην καρδιά της, κώλησε νεκρή στο πάτωμα...

Ο Γιαλντής δάκρυσε. Η 'Αλίκη σηκώθηκε, και, σκύβοντας, της έκλεισε τα μάτια. Ο Γιώργος, σκύβοντας κι' αυτός, τή φίλησε στο μέτωπο.

Στής άγνωστης τα μαδιά χείλια είχε παγώσει ένα χαμόγελο: Τό χαμόγελο της στερνής ευτυχίας... Είχε ζήσει, δυστυχισμένη, τόσα και τόσα χρόνια μακριά τους, είχε πεθάνει όμως ευτυχισμένη ανάμεσά τους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΚΑΒΕΝΤΡΕΝΙΑ...
— Άδερφή 'Αλίκη, με παρα-
στήσει, να μη θάναται ή...
σου όσι!

M. FAMIA

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ ὁμορφο κορίτσι εἶχε αἰχμαλωτίσει τὴν καρδιά τοῦ Ζύλ, ποὺ ἦταν ὁπως πολὺ δειλὸς νέος. Δὲν εἶχε βρῆ ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὴ σταματήσει στὸν δρόμο, γιὰτὶ φοβόταν μὴ τὴν προσβάλῃ καὶ τὴ χάσῃ ἔτσι ὀριστικά.

Περιωρίστηκε, λοιπόν, νὰ τὴν κυττά ἀπὸ μακριὰ καὶ στὸ μεταξὺ μπόρεσε νὰ μάθῃ ἀρκετὰ γι' αὐτή. Λέγονταν Ὁρνέλλα καὶ ἐργαζόταν ὡς πωλήτρια σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα δίσκων γραμμοφώνων. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες συναδέλφους τῆς ἐκεῖ μέσα δὲν εἶχε τὴ χάρι καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς Ὁρνέλλας.

Ὁ Ζύλ, ἀφοῦ σκέφτηκε καὶ ξανασκέφτηκε, κατὰληξε στὸ συμπέρασμα, πὼς τὸ κατάστημα, ὅπου ἐργαζόταν τὸ ἱδρυμὰ του, ἦταν ὁ πῶς κατὰλληλος τόπος γιὰ νὰ γνωριστοῦν. Ἡ Ὁρνέλλα θάταν ἀδύνατο νὰ θυμῶσθαι μαζί του καὶ δὲν θα μπορούσε ν' ἀπομακρυνθῇ μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ γεμάτῃ περιφρόνησι ἀπέναντί του.

Ἔτσι, ὁ Ζύλ μῆκε ἓνα πρῶτὸ στὸ κατάστημα καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πελατῶν, ἔφτασε στὸ τμήμα τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς κι' ἀκριβῶς στὸ μέρος, ὅπου ἡ Ὁρνέλλα μοίραζε ὑποδείξεις, δίσκους καὶ χαμόγελα στοὺς πελάτες.

— Ὁ κύριος τί ἐπιθυμεῖ;

— Θάθελα κάτι... ἄρχισε ὁ Ζύλ.

Μὰ τώρα, ποῦ εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη στιγμή, ἔνοιωθε νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ καταρραμένη δειλία του καὶ νὰ τοῦ δένεται ἡ γλῶσσα.

Ἡ Ὁρνέλλα χαμογέλασε γοητευτικά καὶ τὸν ἐνθάρρυνε:

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Μόνο δυὸ λόγια... ψιθύρισε ὁ Ζύλ.

— Μάλιστα, κύριε...

Καὶ προτοῦ ὁ νέος προφτάσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του, ἡ Ὁρνέλλα ἐξαφανίστηκε, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀμέσως μ' ἓνα δίσκο, ποὺ τὸν ἀκούμπησε μπροστά του, θριαμβευτικά.

Ἦταν ἓνα γνωστὸ τραγουδάκι μὲ τὸν τίτλο «Μόνο δυὸ λόγια», ποὺ τὸ τραγουδοῦσε ἡ Ἐντίτ Πιάφ.

— Δὲν ἐξηγήθηκα καλὰ, τραύλισε ὁ Ζύλ. Ἦθελα νὰ σὰς ζητήσω μισὴ ὥρα...

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν κατάλαβα καλὰ. «Μιστὴ ὥρα μαζί σου»;... Ἀμέσως θὰ σὰς τὸ φέρω! Τραγουδά ὁ Ὑδ. Μοντάν κι' εἶναι πραγματικά ἓνας ὑπέροχος δίσκος!...

Ὁ Ζύλ ξερόδωξε ἀμήχανα κι' ὕστερα εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ἐννοοῦσα, δεσποινίς, πὼς ἤθελα νὰ μοῦ χαρίζατε μισὴ ὥρα. Καταλάβατε; Δὲν ἤρθα γιὰ ν' ἀγοράσω δίσκους...

Εἶδε νὰ παίρνουν φωτιά τὰ δροσερὰ μάγουλά της καὶ συνέχισε γρήγορα, πρὶν ἡ δειλία τοῦ τὸν ξαναπιάσῃ:

— Μὴ μὲ περάσετε γιὰ κανένα συνηθισμένο Δὸν Ζουάν... Σὰς ἔχω προσέξῃ ἀπ' ἀρκετὸ καιρὸ, δεσποινίς, νοιώθω γιὰ σὰς μιὰ βαθεὶα συμπάθεια. Λοιπόν... ξέρετε, σκεφτόμουν, πὼς θὰ δεχόσαστε νὰ μὲ τιμῆσετε μὲ τὴ φιλία σας. Ἄν αὐτὸ δὲν σὰς δυσάρεστη, θὰ μπορούσαμε νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα καί...

Ἦταν πιά ἀπόλυτα βέβαιος, πὼς τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θάταν εὐχάριστο. Κόμπιασε καὶ σταμάτησε.

— Λοιπόν, ρώτησε ἡ Ὁρνέλλα εὐγενικά.

Δὲν φαινόταν καθόλου διατεθειμένη ἐχθρικά ἀπέναντί του.

— Καὶ νὰ βλέπομαστε κάπου μαζί, εἶπε βιαστικά τώρα ὁ Ζύλ.

— Ἐἓνα κορίτσι καθὼς πρέπει... ἄρχισε ἡ Ὁρνέλλα μὲ τόνο σοβαρό, ἀλλὰ πάντα εὐγενικό.

Ἀλλὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ διευθυντὴς πλησίαζε κατὰ τὸ μέρος τους.

— Σὰς παρακαλῶ, ψιθύρισε τὸ κορίτσι, κάνετε πὼς ψωνίζετε κάτι.

Ὁ Ζύλ μῆκε ἀμέσως στὸ νόημα. Ἀρχισε νὰ κυττά τοὺς δίσκους ποὺ ἦταν σκόρπιοι πάνω στὸν πάγκο καὶ τέλος διάλεξε δυὸ ἀπ' αὐτούς. Τοὺς ἔδωσε στὴν Ὁρνέλλα.

— Θὰ πάρω αὐτὲς τὶς δυὸ, εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ ὁ διευθυντὴς ἀργοῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ, ζήτησε κι' ἓνα κατάλογο.

Ἀφοῦ πλήρωσε καὶ πήρε

τοὺς δίσκους καὶ τὸν κατάλογο, ὁ διευθυντὴς βρισκόταν πιά ἀρκετὰ παρακάτω.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Ζύλ.

Ἡ Ὁρνέλλα χαμογέλασε. Αὐτὸς ὁ νέος τῆς εἶχε φερθῇ πραγματικά μὲ ἱπποτικὸ τρόπο σ' ἐκεῖνη τὴ δύσκολη στιγμή.

— Μπορούμε νὰ ἰδωθοῦμε τὸ βράδυ, μόλις σκολᾶσω, στὶς ὀχτῶ. Ἐδῶ ἀπ' ἐξῶ... Ἀλλὰ μονάχα γιὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας...

— Σύμφωνα, εἶπε ὁ Ζύλ, ἐνῶ ἡ καρδιά του φτερούγιζε τρελλά. Ὁρεβουάρ, λοιπόν, γι' ἀπόψε...

Καθὼς ἀπομακρυνόταν, δὲν ἤξερε ἂν βιάζε ἢ ἂν πετούσε. Ἦταν γεμάτος εὐτυχία.

Πέρασε τὴ μέρα τοῦ ἀκούοντας τοὺς δυὸ δίσκους, ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ διαβάζοντας τὸν κατάλογο ποὺ «ἐκεῖνη» τοῦ εἶχε δώσει.

Ἐφτασε στὸ ραντεβού τους ἓνα τέταρτο πρὶν. Ἐἓνα τέταρτο, ποῦ τοῦ φάνηκε αἰῶνας, ὥσπου νὰ περάσῃ. Ἦταν, ὅμως, βέβαιος, πὼς τὸ ἐπόμενο τέταρτο θὰ τὸν ἀντάμειβε πλούσια.

Στὶς ὀχτῶ κι' ἓνα λεπτό, ἡ Ὁρνέλλα βγήκε ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ κατευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄν πηγαίναμε νὰ καθίσουμε σ' ἓνα παγκάκι τῆς λεωφόρου; προτείνει ὁ Ζύλ. Θάμαστε πρὶν ἢ περᾶσῃ.

— Πάμε, εἶπε ἡ Ὁρνέλλα. Ἀλλὰ, μὴ δεχνάτε. Μόνο γιὰ ἓνα τέταρτο...

Ἐφτασαν στὸ παγκάκι, ξεθεύοντας τρία πολύτιμα λεπτά τῆς ὥρας. Καθίσαν κι' ὁ Ζύλ ἄρχισε νὰ σφίγγῃ καὶ νὰ βασιάνη νευρικά τὰ χέρια του. Τέλος εἶπε:

— Λοιπόν, Ὁρνέλλα... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς λέω μὲ τ' ὄνομά σας; Εὐχαριστῶ. Ἐμένα μὲ λένε Ζύλ κι' εἶμαι κάπως δειλός. Πιστεύω, πὼς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς πῶ ὅ,τι ἔχω στὴν καρδιά μου, θὰ μοῦ χρειάζοταν καιρὸς, πολὺς καιρὸς. Σκέφτηκα, λοιπόν, πὼς θάταν πρὶν ἀπλὸ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας ἂν χρησιμοποιούσα συνθηματικὴ γλῶσσα.

— Συνθηματικὴ γλῶσσα; ρώτησε μ' ἀπορία ἡ κοπέλλα.

— Ναι, θὰ σὰς ἐξηγήσω. Θυμᾶστε τὸν κατάλογο τῶν δίσκων, ποῦ μοῦ δώσατε σήμερα τὸ πρῶτ; Ἐ, λοιπόν, θὰ σὰς ἀναφέρω τοὺς δίσκους μονάχα μὲ τὰ ψηφία καὶ τοὺς ἀριθμούς τους καὶ σεις θὰ λέτε τοὺς τίτλους τους. Ἔτσι θὰ ἐπαναλάβετε τὴ σκέψι μου. Εἰστε ἐτοιμῇ; Λοιπόν, ΒΖ 165...

— «Γλυκὸ μου κορίτσι», μετάφρασε ἀμέσως ἡ Ὁρνέλλα.

— ΠΡ 252, ΚΛ 377...

— «Ἀπὸ τότε ποῦ σ' ἀντίκρισα»... «Σ' ἐρωτεύτηκα τρελλά»...

— ΜΡ 252, ΒΝ 422...

— «Εἰσαι πάντα στὴν καρδιά μου»... «Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά».

Ἡ Ὁρνέλλα εἶπε τὸν τίτλο τοῦ τελευταίου δίσκου καὶ κυττάε μ' ἀπορία τὸν Ζύλ.

— Ὡ μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ἐκεῖνος. Ἐκανα λάθος. Ἦθελα νὰ πῶ: ΒΝ 412.

— Εἰσαι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς μου» εἶπε τώρα ἡ Ὁρνέλλα.

Καὶ πρόσθεσε ἱκανοποιημένη:

— Αὐτο, ρεαῖα, οἰαφερὲ.

— ΦΚ 158, ΜΗ 836.

— «Μοῦ τρέμουν τὰ χεῖλη μιλῶντας γι' ἀγάπη»...

— Ζητῶ μιὰ γυναῖκούλα»...

— ΤΗ 853.

— «Πές μου, λοιπόν, τὸ ναί».

Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ μιὰ λάμπι ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει στὸ βλέμμα της, ὁ Ζύλ ἔβλεπε τώρα τὸ χεῖρ τῆς Ὁρνέλλας.

— Λοιπόν, τῆς ψιθύρισε.

Ἐκεῖνη χαμήλωσε ντροπαλὰ τὰ μάτια της.

— Τί λοιπόν; εἶπε μ' ἓνα γλυκὸ σάστισμα. Θέλεις νὰ σοῦ ἀπαντήσω;

Ὁ Ζύλ τῆς ἐσφίξε τὸ χεῖρ καὶ κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

— Παιε καλὰ, εἶπε ἡ Ὁρνέλλα καὶ τὸν κυττάε κι' αὐτὴ στὰ μάτια. ΡΚ 952...

Ὁ Ζύλ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Τύλιξε τὸ μπράτσο στὴ μέση της, τῆς γύρισε τὸ πηγουνάκι κατὰ τὸ μέρος του καὶ τὴ φίλησε γλυκὰ στὸ στόμα.

Τὸ ΡΚ 952 ἦταν ὁ δίσκος, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο: «Φίλα με γιὰ πρώτη φορὰ».

ΕΜΙΛ ΝΤΥΒΙΕ

"Φίλα με γιὰ πρώτη φορὰ."

ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΟΙ δώδεκα ραβδούχοι άνοιγαν τη μακάβρια πομπή. Άκολουθούσαν έπειτα οί στρατιώτες, που χτυπούσαν σε κάθε βήμα τις μακρείες λόγχες τους στο χώμα. Κι' ανάμεσά τους βάζιζε, με το κεφάλι ψηλά, αγέρωχος κι' άταραχος, ο Γάιος Μουκιανός. Θά τον νόμιζες γιά άχηγό τους. Κι' ωστόσο, δεν ήταν παρά ά κατόδικος που ώδηγούσαν στον τόπο της άτιμίας και του θανάτου.

Εκεί κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀππίας οδοῦ, εἶχε στηθῇ κι' ὀλας ἡ ἀγχόνη κι' ὁ δῆμιος εἶχε ἐτοιμάσει με προσοχὴ τὴ θηλειά πού θὰ τοῦ περνοῦσε στὸ λαιμό.

Μὰ δὲ θὰ τέλειωε τόσο γρήγορα μετὸ θάνατο. Θὰ τὸν γύμωναν πρῶτα καὶ θὰ τὸν μαστίγωναν. Ὑστερα θὰ τοῦ περνοῦσαν τὴ θηλειά στὸ λαιμὸ καὶ θὰ τὸν ἀφηναν στὴ θέσι αὐτὴ ὡς τὸ ἀπομεινόμερο. Μόνον τότε ὁ δῆμιος θὰ τοῦ σκέπαζε τὸ κεφάλι μετὸ μανδύ πᾶνι καὶ θὰ τραβοῦσε τὸ τρίποδο, ὅπου ἀκουμποῦσαν τὰ πόδια του.

Ἡ πομπὴ εἶχε ξεπεράσει τώρα τὸν Παλατῖνο λόφο κι' ἔδωαινε στὴν Ἀππία ὁδὸ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀβεντίνου λόφου, φάνηκαν ἔξη ραβδούχοι, πού περιστοιχίζαν ἕνα φορεῖο. Τέσσερις δούλοι στήκαν αὐτὸ τὸ φορεῖο στὸν ὥμο τους.

Οἱ δύο συνοδείες διασταυρώθηκαν πάνω στὸ μεγάλο δρόμο. Ὁ Κούτιος Λόγκος, ὁ ἐκατόπαρχος, πού διοικούσε τὸ μικρὸ στρατιωτικὸ ἀποσπασμα, φώναξε στὸν ραβδούχου πού συνώδευαν τὸ φορεῖο νὰ παραμερίσουν.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἕνα γυναικεῖο χερί προέβαλε μέσα ἀπ' αὐτό. Στὸ μεσοδὶ δαχτυλὸ τοῦ ἑλαιψαν ἕνα ὀλόκληρο δαχτυλίδι, πού ἡ πέτρα του ἀκόρπιζε ἀστράπτες ὀλόγυρα.

— Μιὰ Ἑστιάδα! ψιθύρισε ὁ Λόγκος. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ; Καί, γυρίζοντας στὸν Γάιο Μουκιανό, τοῦ φώναξε:

— Εἶσαι τυχερός! Ὁ Ἄδης δὲ σὲ θέλει!

Ἐπείτα ἔπειτα στὸ φορεῖο. Μόλις σ' αὐτὸ βοισνάτου ἡ Καλούϊα, πού ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς Ἑστιάδες.

— Τὸ χρέος μου εἶναι νὰ στοιματῶ τὴν ἐκτέλεσι, τῆς εἶπε ὁ ἐκατόπαρχος. Ἀλλὰ καὶ σὺ χρωστάς νὰ δώσης τὸν καθιερωμένον δόκο στὸ μεγάλο Ποντίφηκα. Ἡ ζωὴ τοῦ Γαίου Μουκιανοῦ βρίσκεται στὰ χεῖρά σου.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἐγκλήματ' σου; ρώτησε ἡ Καλούϊα.

— Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσχημένους τῆς συννομίας τοῦ Βαλερίου, ἀπάντησε ὁ ἐκατόπαρχος. Ἡ Σύγκλητος τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

— Ἀκούουσέ με στὸ Καπιτώλιο, εἶπε ἡ Καλούϊα.

Ὁ Νουμῖας, καθιερώνοντας τὸ θεσμὸ τῶν Ἑστιάδων, τὶς προίκισε με ὡς τιμὲς ποσόνια, γιὰ νὰ δείξη τὸν ἱερὸ χαρακτήρα τους. Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὅτι μετὸν τὴν παρουσίαν τους ἐξάγνιζαν καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Ἄν τύχαινε, λοιπόν, νὰ συναντηθοῦν στὸ δρόμῳ ὁ ἕνας κατόδικος, τὴν ὥρα πού τὸν ὡδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσως, ἡ ποιμὴ τοῦ χαρίζοταν ἀμέσως καὶ τὸ ἐγκλήματ' του ἦταν σάν νὰ μὴν εἶχε γίνει.

Ἡ Ἑστιάδα, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια συνάντησι, ἔπρεπε νὰ τρέξη στὸ μεγάλο Ποντίφηκα καὶ νὰ ἀρκιστῇ ὅτι εἶχε βοήθει τυχάρῳ στὸ δρόμῳ τὸν κατόδικον κι' ὄχι ἀπὸ πρόθεσι νὰ τὸν σώσῃ.

Ἐτσι εἶνε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ.

Ἡ Καλούϊα πρὸφερε μπροστὰ στὸ βαμὸ τοῦ Δία τὸν ὄρκον:

«Ἀκούσε Δία πατέρα καὶ σεις οἱ ἄλλοι θεοί, πού κατοικεῖτε στὸν οὐρανόν. Πρῶτη φορὰ σήμερα ἔμαθα τὸ ὄνομα τοῦ Γαίου Μουκιανοῦ καὶ τὸ ἐγκλήματ' του, ὅταν συνάντησα στὴν Ἀππία ὁδὸ τὴ συνοδείαν τῶν ραβδούχων καὶ τῶν στρατιωτῶν πού τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ θάνατο. Περνοῦσα τυχαῖα ἀπὸ ἐκεῖ μέσα στὸ φορεῖο μου, πηγαίνοντας στὸ ναὸ τῆς Ἑστιᾶς, ὅπου με καλοῦσαν τὰ ἱερὰ καθήκοντά μου. Εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ὦ Δία πατέρα!»

Χτύπησε κατόπιν μετὰ χεῖρα τὸ στήθος τῆς καὶ πρόσθεσε:

«Ἄν καὶ μιὰ ἔστω μεύτικη λέξι βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα μου, οἱ κεραυνοὶ σου ἄς πέσουν πάνω μου κι' ἡ γῆ ἄς ἀνοίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου γιὰ νὰ με καταπιῇ».

Ὁ δόκος αὐτὸς γλύτωσε τὸ Γάιο Μουκιανὸ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἦταν μεγάλη ἡ χαρὰ τοῦ κι' ἀπέραντη ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ. Γι' αὐτό, τὴν ἄλλη μέρα, ἔτρεξε στὸ ναὸ τῆς Ἑστιᾶς, θέλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκείνην πού οἱ θεοὶ εἶχαν βάλει στὸ δρόμῳ τοῦ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀτιμία καὶ τὸ θάνατο.

Δὲν ἤξερε παρὰ μόνο τ' ὄνομά της. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε μπροστὰ της, τὰ μάτια του ἀνοίξαν διπλάτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὸ θαυμασμό.

Ἡ Καλούϊα ἦταν ἡ νεώτερη ἀπὸ τὶς Ἑστιάδες. Μόλις εἴκοσι χρόνων. Κι' ἔλειπε ἀπὸ ὁμορφιά.

Τὰ μεγάλα μάτια της σταμάτησαν με καλωσύνη καὶ συμπάθεια πάνω στὸν ἄνθρωπο πού εἶχε γονατίσει μπροστὰ της. Καί, μαντεύοντας τὴν ταραχὴν τοῦ, πού τὸν ἔκανε βουβόν, τοῦ εἶπε:

— Οἱ θεοὶ ὡδήγησαν τὰ βήματά μου. Σ' αὐτοὺς χρωστάς τὴ σωτηρία σου.

— Οἱ θεοὶ εἶναι ἀόρατοι καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ καυχήθῃ πῶς τοὺς εἶδε, ἀπάντησε ὁ Γάιος Μουκιανός. Τὴν καλωσύνην τους μόνον ξέρουμε καὶ τὶς εὐεργεσίες τους. Χτέες, τὴν ὥρα τούτη, βάζεις πάνω στὸ δρόμῳ τῆς καταισχύνῃς καὶ τοῦ θανάτου. Καί νὰ πού τώρα

βρίσκομαι καὶ πάλι ἀνάμεσα στὸν ζωντανόν. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστάω σὲ σένα, ὦ Καλούϊα...

— Οἱ θεοὶ μ' ἔστειλαν στὸ δρόμῳ σου.

— Γιὰ μένα, οἱ θεοὶ εἶναι τὸ φωτεινὸ πρόσωπο καὶ τὸ πλημμυρισμένον ἀπὸ καλωσύνη βλέμμα σου, ὦ ἱερὴ Ἑστιάδα. Σάν τὸ ναυαγὸ πού ἀφήνει πίσω του τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, νοιώθοντας τὰ πόδια του νὰ πατάνε στὸ στερεὸ ἔδαφος, ἐτσι κι' ἐγὼ ἄφησα πίσω μου τὸ θάνατο καὶ ξαναβγήκα στὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ὁ δὲ γῆγός μου εἶναι τώρα τὸ βλέμμα σου, πού ἡ λάμψη τοῦ ἀναστατῶναι τὴν ψυχὴ μου καὶ ζαλίζει τὸ λογικόν μου. Ὅμως δὲ φοβάμαι πιά... Γιατί ὁ δρόμος μου ἀπλώνεται ὀλόφωτος μπροστὰ μου.

— Οἱ θεοὶ ἄς σ' ἔχουν κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τους.

— Σκέπη μου κι' ἐλπίδα μου εἶσαι σύ. Ὡς χτέες, οἱ ἄνθρωποι μ' ἔδλεπαν σάν ἐχθρό τους, γιατί εἶχα ἔρθει νὰ ταραξῶ τὴν ἡρεμία τους μετὰ τὶς τοιμηρὲς ιδέες μου. Δὲ μπορούσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἕνας πατρίκιος ἀπὸ μεγάλη γενιὰ μπορούσε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀπόκλητους καὶ τοὺς καταφρονεμένους τῆς ζωῆς. Ὅμως, σήμερα, μετὰ βλέπων με καλωσύνη καὶ συμπάθεια. Εἶναι σάν κάτι ἀπὸ τὴν ἱερότητά σου νὰ πέρασε καὶ σὲ μένα. Δὲν εἶμαι πιά ὁ κατόδικος, ἀλλὰ κείνος πού σώθηκε μετὰ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἱερῆς Ἑστιᾶδας. Ὅταν περνοῦσα πρωτίτερα ἀπὸ τὸ Φόρουμ, ἄνθρωποι μεγαλύτεροι ἀπὸ μένα στὴν ηλικία καὶ πού ἡ θέσι τους στὴν πολιτεία τοὺς ἔκανε σεβαστοὺς, σπικώθηκαν γιὰ νὰ με χαιρετήσουν κι'

—Καί τώρα νά, δὲν μπορῶ πιά νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου! τῆς φώναξε με θερμὴν ὁ Γάιος Μουκιανός.

ἄκουσα πολλοὺς πού ἔλεγαν: «Νά ὁ εὐτυχισμένος Γάιος Μουκιανός, πού τὸν ἔσωσε ἡ ἰσότης Καλούϊα!» Κι' εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχισμένος καὶ περήφανος, γιατί χρωστάω σὲ σένα τὴ σωτηρία μου, ὦ εὐλογημένη ἀπὸ τοὺς θεοὺς!

Εἶχε σπικωθῇ τώρα κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς μιλάει με θερμῇ. Τὰ λόγια τοῦ τῆς ἔφερναν μεγάλη συγκίνησι κι' ἦταν στιγμὲς πού, ταραγμένη, κατέβαζε τὰ μάτια της. Ἦθελε ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ὁμως ἀσυναίσθητα σίμωμε ὀλοένα. Ἐνοιωθε τώρα τὴ φιλογερὴ ἀνάστα του πάνω στὸ πρόσωπό της καὶ τὴν ἐκείνην πῶς τὸ αἷμα τῆς ἔτρεχε πρὸς γρήγορα μέσα στὶς φλέβες τῆς καὶ πῶς ἡ καρδιά της χτυποῦσε πρὸς δυνατὰ ἀπὸ πρῖν.

Ὡ, πόσο θάθελε νὰ μὴν τέλειωε ποτὲ αὐτὴ ἡ στιγμὴ! Ὅταν πιά, ἔπειτα ἀπὸ ὥρα πολλή, ὁ Γάιος Μουκιανός ἔφυγε, ὅλα ἐσθυσαν μετὰ μίαν μπροστὰ της. Ξαναγύρισε τότε μέσα στὸ ναὸ καὶ προσ-

πάθησε ν' ἀφοσιωθῇ στὰ καθήκοντά της. Ἀλλ' ὅλα τώρα τῆς φαίνονταν κρύα κι' ἀδιάφορα. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη εἶχαν χάσει τὸ νόημα καὶ τὴ σημασία τους.

Ἀλλοτε, ἡ ἀδιαφορία τῆς αὐτὴ θὰ τὴν τράμαζε γιατί θὰ τὴν νόμιζε σάν ἱεροσουλία. Ἀλλὰ τώρα τὴν ἀφηνε ἀσυγκίνητη.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς φάνηκε ἀτέλειωτη. Ἀργὰ τ' ἀπομεινόμερο, βγήκε, τέλος, ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ χώθηκε στὸ ἱερὸ ἄλσος πού ἀπλωνόταν ὀλόγυρα. Ἐνοιωθε τώρα τὴν καρδιά της πρὸς ἀνάλαφρη καθὼς περπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὸν ἱστικὸ τῶν μεγάλων δέντρων. Οἱ σκέψεις τῆς ὅμως τρέχανε στὸν ἄνθρωπο πού τῆς εἶχε ἀναστατῶσει τὴ ζωὴ της.

Καί, ξαφνικά, τὸν ξαναεἶδε μπροστὰ της.

Πῶς, λοιπόν, δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη ἢ εἶχε ξαναγυρίσει;

Ἡ καρδιά της σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ μόνις τὸν ἀντίκρουσε.

Ὁ Γάιος Μουκιανός ἐσχόταν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος. Περπατοῦσε δεῖλὰ καὶ φοβισμένα. Τὸ πρόσωπό του φαίνονταν ταραγμένον κι' ἀνίσχυον ἦταν τὸ βλέμμα του. Πόσες φορές ὡς τότε δὲν εἶχε προσπαθῇ νὰ φύγῃ! Ἀλλὰ ξαναγύριζε πάντα στὰ βήματά του. Ἡ Καλούϊα, ἀνίκηνη νὰ σκεφτῇ, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

Οἱ Ἑστιάδες τῆς Ρώμης, πού ἀνέκταν ὅλες σὲ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, δὲν ζοῦσαν μέσα στὸ ναόν, οὔτε ὑπάγονταν σὲ αὐστηροὺς κανόνες κι' ἀλάνιστη πειθαρχία. Ἐνα μόνον δὲ μπορούσαν νὰ κά-

μουν: νὰ συνδεθοῦν με ἄντρα καὶ νὰ παντρευτοῦν. Χρέος τους ἦταν νὰ παραμένουν παρθένας, γιὰ νὰ διατηρήσουν ἀγνὸν κι' ἀμόλυντο τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ τους, ὅπως ἀγνὸν καὶ ἀμόλυντο ἦταν καὶ τὸ ἱερὸ πῦρ πού ἔκαιγε μέσα στὸ ναὸ τῆς Ἑστιᾶς.

Αὐτὴ τὴν ἀγνότητα, πού ἦταν τὸ στόλισμά τους, ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσουν τριάντα χρόνια. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ, ἂν ἤθελαν, μπορούσαν νὰ παντρευτοῦν. Στὰ πρῶτα δέκα χρόνια τῆς ἱερῆς θητείας τους, διδάσκονταν ὅσα ἔπρεπε νὰ κάνουν, στὴ δεύτερη δεκαετία ἐκτελοῦ-

σαν ὅσα εἶχαν μάθει καὶ στὴν τρίτῃ δίδασκαν τὶς νέες πού θὰ τὶς διαδέχονταν στὸ λειτούργημα τους.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔδιναν τὸν ἱερὸ ὄρκον τους, ἀποχτοῦσαν ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τῆς Ἑστιᾶδας (π.χ., νὰ διαχειρίζονται μόνες τὴν περιουσία τους, σάν νὰ ἦταν ἐγγαμίες καὶ ὑπῆτες τριῶν παιδιῶν, νὰ τὴν διαθέτουν χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα τους, νὰ συνοδεύονται ἀπὸ ραβδούχους, νὰ σώζουν τοὺς καταδικασμένους ἀπὸ τὸ θάνατο κλπ.).

Ἀλλὰ ταυτόχρονα βαρύνονταν μετὰ τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις καὶ τὶς ἴδιες εὐθύνες πού εἶχαν κι' οἱ μεγαλύτερές τους. Ἀλλοιμονό τους δὲ ἂν ἐχνοῦσαν τὰ καθήκοντά τους.

Ἡ Καλούϊα βρισκόταν ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς μαθητείας. Τῆς χρειάζονταν ἄλλα δύο χρόνια γιὰ νὰ περάσῃ στὸ δεύτερο βαθμὸ καὶ νὰ γίῃ ἐπόπτης. Ὅμως ἦταν πιά μιὰ Ἑστιάδα καὶ καμμιὰ δύναμι δὲν μπορούσε νὰ τὴν λύσῃ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ὄρκους πού εἶχε δώσει.

Κι' ὡστόσο, τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα. Ὁ Γάιος Μουκιανός ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας, πού εἶχε συναντήσει στὴ ζωὴ της. Καὶ φάνταζε, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτὰ καὶ θαμπωμένα μάτια της, σάν ἡμίθεος.

Αὐτὸ τὸ καινούργιον αἶσθημα, πού εἶχε χωρῇ, ξαφνικά, μέσα στὴ ψυχὴ της, τὴν εἶχε ἀναστατῶσει. Μιὰ φλόγα κυλοῦσε μέσα σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ τῆς φαίνονταν πῶς διάβαζε τὸ πεπρωμένον της στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πού τὸν εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Ἄς εἶναι εὐλογημένη ἡ στιγμὴ πού οἱ θεοὶ ὡδήγησαν τὰ βήματά μου ὑπερστὰ σου, τοῦ εἶπε, πηγαίνοντας κοντὰ του. Ἡ Καλούϊα δὲν ἦταν ποτὲ περισσότερο εὐτυχισμένη.

Ἀπόρριψε κι' ἡ ἴδια γιὰ τὰ λόγια πού εἶχε πῇ.

— Ἀλλὰ... δὲν ἔφυγε ἀκόμη; τὸν ἀπάντησε σαφισμένη.

— Φεύγει καρεῖς ἀπὸ τὸ φῶς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ σκοτάδια; ἀπάντησε ὁ Γάιος Μουκιανός, πού τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ.

— Σὲ σπινταῖνουν καὶ ὁλος μακροῦ.

— Τὰ νὰ στὰ μου λίγισαν ὅταν προσπάθησα νὰ φύγω.

— Ἐκεῖ κάτω, στὸ πολυθρόνιο Φόρουμ...

— Προσέφυγα τὴ σωτῆ καὶ τὴ νωκὴν τοῦ ἱεροῦ ἄλσους.

— Μαζὶ με τοὺς φίλους σου, τοὺς συγγενεῖς σου...

— Τοὺς ἔχω ξεχάσει ὅλους.

— Μέσα στὴ σκέψι μου, ἡ χαρὰ σου γιὰ τὴ σωτηρία σου γινόταν καὶ δική μου...

— Ἄν χροῖσμαι γιατί σώθηκε, εἶναι γιατί χρωστάω σὲ σένα τὴ σωτηρία μου, φώναξε με ῥέιην ὁ Γάιος Μουκιανός. Καί τώρα νά, δὲν μπορῶ πιά νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου.

— Μὲ κανεῖς νὰ ντρέπωμαι, εἶπε ἀνατοιχιάζοντας ἡ Καλούϊα. Μοῦ φαίνεται πῶς κλέβω ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν εὐγνωμοσύνην πού χρωστάς σ' αὐτούς.

— Δὲν κλέβεις τίποτε ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἀπάντησε ὁ Γάιος Μουκιανός. Ὅσο κι' ἂν εἶναι μεγάλη ἡ εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τοὺς ἀθανάτους, ὅμως δὲν με κράτησε αὐτὴ ἐδῶ.

— Ἀλλὰ τί σὲ κράτησε, λοιπόν; Γάιε Μουκιανέ;

— Ἡ ἀγάπη...

— Ἡ ἀγάπη;

— Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα, ὁμορφὴ Καλούϊα.

Ἡ νέα εἶνε κατακίτρινη.

— Μιὰ Ἑστιάδα, δὲν μπορεῖ οὔτε ν' ἀγαπήσῃ οὔτε ν' ἀγαπηθῇ, εἶπε ἀναστοιχίζοντας.

— Εἶσαι τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ μου, φώναξε ὁ Γάιος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού σὲ εἶδα κατέλαβα πῶς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα...

— Ὁ δόκος μου εἶναι τοσομῆρος.

— Χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη σέρνεται ἡ ψυχὴ μου κοντὰ σου...

— Δὲν συλλογίζεσαι, ἀπερίσκεπτε, τὸ θάνατο πού πασιπέκει καὶ τοὺς δύο μας;

— Ἡ ἀγάπη εἶναι πρὸς δυνατὴ ἀπὸ τὸ θάνατο, ἀπάντησε, σφίγγοντας τὴν παρὰφορα στὴν ἀγκαλιά του.

Οἱ σκίες τοῦ σούρουπου εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν ὀλόγυρα. Ἡ ἔνοχη σιωπὴ τοῦ ἱεροῦ ἄλσους τοὺς τύλιγε ἀπὸ παντοῦ.

★

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα.

Μιὰ μεγάλη πομπὴ περνοῦσε ἀργὰ ἀπὸ τοὺς δρόμους.

Τὴν ἀνοίγαν καὶ πάλι δώδεκα ραβδούχοι.

Πίσω τους ἀκολουθοῦσε ὁ μεγάλος Ποντίφηξ μαζί με ὅλο τὸ ἱερατεῖο τῆς Ρώμης. Ὅλοι τους εἶχαν σκεπασμένον με μαύρα πανιά τὸ κεφάλι τους. Ὁχτὼ δούλοι πού βάδιζαν πίσω ἀπ' αὐτοὺς σήκωναν στοὺς ὤμους τους ἕνα ὀλόκληρο φορεῖο.

Ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλοι ραβδούχοι, στρατιῶτες, κόσμος πολὺς.

Κανεῖς δὲν μιλοῦσε. Βάδιζαν ὅλοι με σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ὁ μόνος θόρυβος πού ἀκούγόταν ἦταν ἐκεῖνος πού ἔκαναν τὰ πόδια τους καθὼς σέζνονταν στὸ χώμα.

Τὰ μαγαζιά στοὺς δρόμους ἦταν κλειστά, τὰ δικαστήρια ἀργοῦσαν κι' οἱ ἀσχημένους δὲν δέχονταν κανένα.

Ἦταν μιὰ ἡμέρα γενικοῦ πένθους.

Ἡ πομπὴ διευθύνθηκε στὸ λόφον τῆς Κολλίνης.

Πάνω στὴν κορυφὴ πού εἶχαν σκάσει τὸ χῶμα κι' εἶχαν φτιάξει ἕνα ὑπόγειο θάλαμο σὲ μεγάλο βάθος.

Μιὰ ξύλινη σκάλα ὡδηγοῦσε σ' αὐτὸ τὸ θάλαμο.

Κατέβασαν ἀπ' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα πού ἔδωσαν ἀπὸ τὸ φορεῖο. Ἐπειτα τράβηξαν ἐπάνω τὴν ξύλινη σκάλα κι' ἀρχίσαν νὰ γυμίζον με χῶμα τὸ λάκα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Καλούϊα, ἡ ὁμορφὴ Ἑστιάδα. Τὴν εἶχαν θάψει ζωντανή.

Τὸ ῥιὸ πρῶν, ὁ δῆμιος εἶχε στραγγαλίσει μέσα στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς τοῦ Γαίου Μουκιανό. Ἐνὸς ὑπηρετῆς εἶχε προδώσει τὸ τρομερὸ μυστικόν τους...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ζάν Γκορζερνόν και η Μαλβίνα Ριβιέρ παντρεύτηκαν έπειτα από ένα φλογρό αίσθημα. 'Ηθοποιοί κι' οι δύο και μάλιστα της πρώτης σειράς, είχαν στο έργο τους κάμποσες περιπέτειες, από εκείνες νεργητικό τους κάμποσες περιπέτειες, από εκείνες που για τους ανθρώπους του επαγγέλματος τους δεν μένουν ποτέ μυστικές. 'Αλλ' ο γάμος τους, έσθισε στο αυτό το παρελθόν. 'Από εδώ κι' εμπρός θα άνηκαν αποκλειστικά ο ένας στον άλλον.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

—'Ενας άντρας μπορεί να παριστάνει ό,τι θέλει, ακόμη και την αρκούδα! Έλεγε στον Γκορζερνόν. Τό ίδιο κι' ένας ήθοποιος με τη δική σου φήμη. 'Αλλά για μιά ήθοποιό δεν είναι τό ίδιο. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

—'Ενας άντρας μπορεί να παριστάνει ό,τι θέλει, ακόμη και την αρκούδα! Έλεγε στον Γκορζερνόν. Τό ίδιο κι' ένας ήθοποιος με τη δική σου φήμη. 'Αλλά για μιά ήθοποιό δεν είναι τό ίδιο. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

—'Ενας άντρας μπορεί να παριστάνει ό,τι θέλει, ακόμη και την αρκούδα! Έλεγε στον Γκορζερνόν. Τό ίδιο κι' ένας ήθοποιος με τη δική σου φήμη. 'Αλλά για μιά ήθοποιό δεν είναι τό ίδιο. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι.

Μιά δραματική ΑΠΙΣΤΗ

Όταν άκουγε τους παλιούς φίλους της να τη φωνάζουν με τό μικρό της όνομα «κι' να της κάνουν διαφορεμένα κομπλιμέντα, ανέβαινε τό αίμα στο κεφάλι του!

—'Ενας άντρας μπορεί να παριστάνει ό,τι θέλει, ακόμη και την αρκούδα! Έλεγε στον Γκορζερνόν. Τό ίδιο κι' ένας ήθοποιος με τη δική σου φήμη. 'Αλλά για μιά ήθοποιό δεν είναι τό ίδιο. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι. 'Αυτό να κάνει τη σοβαρή, τό 'κοινωνό' άρχισαν να με βλέπει με καλό μάτι.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

Τό επιθυμούσαν μ' όλη τους την καρδιά και πίστευαν πως δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. 'Όσο για το Ζάν Γκορζερνόν, έκοψε άμέσως κάθε σχέση με τις παλιές φιλενάδες του. 'Η Μαλβίνα, όμως, ήταν γυναίκα, πράγμα που σημαίνει φιλάρεσκη. Τό επαγγελματί της, έξ' άλλου, την ανάγκαιζε να είναι πάντοτε πρόσχαρη και να χαμογελάει δεξιά κι' αριστερά. Στα χαμόγελα αυτά χρωαίσε ένα μεγάλο μέρος από τις συμπάθειες του κοινού.

ΑΤΟΡΙ ή ΚΟΡΙΤΣΙ;

Νέες επιστημονικές μέθοδοι για τη διάγνωση του φύλου

Υπάρχει κανείς τρόπος να μάθω αν τό παιδί που θα γεννησώ θα είναι αγόρι ή κορίτσι; ρωτάνε άμέτρητες υποψήφιες μητέρες. Οί μέθοδοι που εφαρμόζονταν ως τώρα γι' αυτή τη διάγνωση του φύλου του έμβριου, είχαν μεγάλη όσση... κομποιοαντισμού. Στρίζονταν π.χ. στην αντίληψη ότι τό σχήμα της κοιλιάς της έγκυος διαφέρει κάπως, ανάλογα με τό φύλο του παιδιού που έτοιμάζει, ή ότι τό αγόρι κινούνται ζωηρότερα απ' τό κορίτσι μέσα στα απλάνα της μητέρας τους... Δοκιμάσθηκε επίσης μιά μέθοδος ανάλυσης του σάλιου της μέλλουσας μητέρας, με βάση τη θεωρία ότι περνάνε στον οργανισμό της μητέρας γεννητικές ορμόνες του παιδιού, άρσενικές ή θηλυκές, και άνιχνεύονται στο σάλιο της.

Σήμερα, λοιπόν, οι επιστημονικές έρευνες του 'Αμερικανού δόκτορος Λάντρουμ Σέτλ, του Καλλεγίου 'Ιατρών και Χειρουργών του Πανεπιστημίου Καλούμπια, έρχονται να ρίξουν καινούργιο φώς σ' αυτό τό τόσο ενδιαφέρον πρόβλημα. Στο Νοσοκομείο Γυναίκων Σλόαν, όπου υπηρετεί, ο δόκτωρ Σέτλ πρόδωσε για 20 έγκυους πώς θα γεννούσαν αγόρια, και γι' άλλες 20 πώς θα φέρνανε στον κόσμο κορίτσι. Δεν έπρεπε δε έξω ούτε μιά φορά — πράγμα που άποδεικνύει πώς ή μέθοδος που έπινόησε έχει έπιτυχία 100%.

Γιά τις έρευνες του, ο δόκτωρ Σέτλ είχε πάρει από κάθε γυναίκα μιά μικρή ποσότητα του υγρού που περιβάλλει τό έμβρυον μέσα στη μήτρα. Το υγρό αυτό λέγεται «άμνιον», απ' την όνομασία «άμνιον» του σάκκου που τό περιέχει.

Ο 'Αμερικανός γιατρός πήρε σε κάθε περίπτωση τό δείγμα που χρειαζόταν, τρυπώντας λίγο τό άμνιον με μιά βελόνα ένέστεν. Τό υπέβαλε ύστερα σε διάφορες επεξεργασίες, για να μπορούσαν ν' άνακαλυφθούν αν τό έμβρυον που έπλεε μέσα σ' αυτό, ήταν άρσενικού ή θηλυκού φύλου.

Τό φυγοκέντρωσε και πήρε ύστερα τό κύτταρο που είχαν σχηματίσει ένα κατακάθιστο στο βυθό του δοχείου. Τά άπλωσε πάνω σε μιά γυάλινη πλάκα, και τό κατεργάσθηκε με διάφορες χημικές ουσίες, για να χρωματισθούν τό έσωτερικό τους. Τέλος, τά εξέτασε μ' ένα ισχυρό μικροσκόπιο.

Η θεωρία απ' την όποια έρευνούσαν οι έρευνές του, ήταν ή εξής: 'Ηξερε πως μιά ουσία, λεγόμενη «χρωματίνη», συναντάται μόνο μέσα στα θηλυκά κύτταρα, και όχι στα άρσενικά. 'Εκαμε δε τη σκέψη πώς τό υγρό που περιβάλλει τό έμβρυον, θα περιέχει κύτταρα αντίστοιχα προς τά δικά του: άρσενικά όταν πρόκειται για αγόρι, και θηλυκά για κορίτσι.

Κατά τη μικροσκοπική λοιπόν εξέταση των κυττάρων, είδε πώς δεν είχε γελαστή: Σ' άλλα δείγματα ή χρωματίνη διακρινόταν με τό μικροσκόπιο μέσα στα κύτταρα σαν ένας μικρός σκούρος άγκος, ενώ σ' άλλα δεν υπήρχε τέτοιος άγκος. Τά πρώτα ήταν θηλυκά, τά δεύτερα άρσενικά.

Μ' αυτή τη βάση, ο δόκτωρ Σέτλ προφήτεψε στις 40 γυναίκες τό παιδί θα έκανε ή καθεμιά. Και πέτυχε σ' όλες άνεξαιρέτως τις περιπτώσεις!

Παρόμοιες μελέτες έγιναν κατόπιν απ' τό συναδέλφου του δόκτορα Ντέιβιντ Σέρ, στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ρότσειν - Χαντάσα της 'Ιερουσαλήμ. Και σ' αυτή πάλι την περίπτωση, επαλήθευσαν άπόλυτα οι προβλέψεις που διατυπώθηκαν για 20 έγκυες.

Γιά να γενικευθεί όστόσο αυτή ή μέθοδος και να γίνει εύκολη και προσιτή σ' όλους τους γιατρούς, έπαινούσαν οι έρευνές του, ήταν ή εξής: 'Ηξερε πως μιά ουσία, λεγόμενη «χρωματίνη», συναντάται μόνο μέσα στα θηλυκά κύτταρα, και όχι στα άρσενικά. 'Εκαμε δε τη σκέψη πώς τό υγρό που περιβάλλει τό έμβρυον, θα περιέχει κύτταρα αντίστοιχα προς τά δικά του: άρσενικά όταν πρόκειται για αγόρι, και θηλυκά για κορίτσι.

Κατά τη μικροσκοπική λοιπόν εξέταση των κυττάρων, είδε πώς δεν είχε γελαστή: Σ' άλλα δείγματα ή χρωματίνη διακρινόταν με τό μικροσκόπιο μέσα στα κύτταρα σαν ένας μικρός σκούρος άγκος, ενώ σ' άλλα δεν υπήρχε τέτοιος άγκος. Τά πρώτα ήταν θηλυκά, τά δεύτερα άρσενικά.

Μ' αυτή τη βάση, ο δόκτωρ Σέτλ προφήτεψε στις 40 γυναίκες τό παιδί θα έκανε ή καθεμιά. Και πέτυχε σ' όλες άνεξαιρέτως τις περιπτώσεις!

Υπάρχει σήμερα ο τρόπος ν' άποφανθώ ο γιατρός με βεβαιότητα αν τό παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι ή κορίτσι.

γιατρούς, πρέπει να βρεθεί ένας άπλούστερος και τελείως άσφαλής τρόπος λήψης του δείγματος του άμνιακού υγρού, που θα εξέτασθή με τό μικροσκόπιο.

Κάποτε, διαρρέει μέσα στον κόλπο λίγο απ' τό υγρό που περιβάλλει τό έμβρυον. Όταν συμβεί αυτό, μπορεί να ληφθή τό δείγμα εύκολα και δίχως κανένα κίνδυνο. Ο τρόπος όμως δειγματοληψίας με τρύπημα του σάκκου που περιέχει τό έμβρυον, άπαιτεί μελέτη και τελειοποίησι, ώστε ν' άποκλείωνται τυχόν δυσάρεστες συνέπειες.

Πάντως, έχει γίνει ήδη τό πρώτο και μεγαλύτερο βήμα: 'Υπάρχει δηλαδή ο τρόπος ν' άποφανθώ με βεβαιότητα ο γιατρός αν τό παιδί που θα γεννηθεί θάναί αγόρι ή κορίτσι. Τά υπόλοιπα είναι ζητήματα τεχνικών τελειοποιήσεων.

Ένα άλλο πρόβλημα, όχι λιγώτερο ένδιαφέρον από επιστημονικής άπόψεως, είναι ο καθορισμός του πραγματικού φύλου ένός νεογέννητου βρέφους, σε περιπτώσεις που τά έξωτερικά γνωρίσματα του άφίνουν αμφιβολίες.

Πράγματι, συμβαίνει κάποτε να παρουσιάσει τό βρέφος τά σωματικά γνωρίσματα και των δύο φύλων, να φαίνεται δηλαδή έρμαφρόδιτο. 'Αλλοτε πάλι μπορεί να έχη γεννητικά όργανα άμφιβόλου φύλου. 'Όστόσο, ο γιατρός πρέπει να κάνει σωστή διάγνωση, ώστε να ξέρουν οι γονείς ποιο φύλο έπικρατεί στο παιδί τους και συνεπώς πώς πρέπει να τό ανατρέφουν.

Συχνά γίνονται λάθη, σε τέτοιες περιπτώσεις, και δίδεται στο παιδί όνομα άρσενικό, ενώ είναι στην πραγματικότητα κορίτσι, πράγμα που έχει άργότερα κακές κοινωνικές και ψυχολογικές συνέπειες.

Υπάρχει έξ' άλλου ο κίνδυνος να περάσει άπαρατήρητη μιά πάθησις των ένδοκρινών αδένων, που προκαλέσει την άπατηλή αυτή κατάσταση, και να άπειλήσει άργότερα την υγεία ή και τη ζωή άκόμη του παιδιού.

Οι αυτά λοιπόν θ' άποφεύγονταν, αν υπήρχε τρόπος να εξακριβώνεται με βεβαιότητα τό πραγματικό φύλο των παιδιών αυτών. Μιά τέτοια λοιπόν πρωτότυπη μέθοδος περιγράφεται στην άγγλική ιατρική έφημερίδα «Λάουσετ». Στρίζεται δε στη μικροσκοπική εξέταση των κυττάρων ένός μικρού κομματιού δέρματος του παιδιού.

Τά πειράματα αυτά πρωτοέγιναν πάνω σε γάτες. 'Υστερα επεξετάθηκαν και σε ανθρώπους, σε βρέφη.

Η νέα μέθοδος έχει πρακτική άξία κυρίως προκειμένου για νεογέννητα παιδιά. Στους ένηλικούς, έτιδρούν και άλλοι παράγοντες, που περιπλέκουν τά πράγματα. 'Εστω δηλαδή κι' αν βρεθεί πώς έχουν στην πραγματικότητα διαφορετικό φύλο απ' ό,τι νομίζουν, δεν είναι για εύκολο ν' αλλάξουν τρόπο ζωής, να γίνουν άντρες από γυναίκες, ή αντίθετως γυναίκες από άντρες.

Μιά άλλη μέθοδος για την εξακριβώσει του άληθινού φύλου ένός άτόμου στρίβεται στην εξέταση ξεσμάτων απ' τό βλεννογόνο του στόματος.

Πάντως, κομμάτι απ' τις μεθόδους αυτές δεν είναι εύκολη. Καθεμιά τους χρειάζεται μεγάλη πείρα και άκριτη πρακτική εξέταση στή χρήση του μικροσκοπίου.

Εφαρμόζονται δε μονάχα σε λίγες και έξαιρετικές περιπτώσεις, όταν ο άκριβής καθορισμός του άμφιβόλου φύλου ένός παιδιού πρόκειται να προλάβει λάθη δάθρια για την προσωπικότητά του, την υγεία του, ή και τη ζωή του άκόμα.

Μιά σκυλίτσα και μία γάτα είναι οι αυτόπτες μάρτυρες μίας συνταρακτικής δολοφονίας

ΕΝΑ μικρό κιώτιο, σφραγισμένο από τον ανακριτή Μπερτώ της γαλλικής πόλεως Κλερμόν-Φερράν, έφτασε στο περιβήτο εργοστάσιο εγκληματολογικών αναζητήσεων της Λυών, στις 22 Μαρτίου το βράδυ.

Μέσα σ' αυτό το κιώτιο, ήταν επιμελώς τοποθετημένα ένα ρεβόλβερ των 7, 65 χιλιοστών, από το οποίο έλειπαν τρεις σφαίρες, οι τρεις καλύτερες των σφαιρών αυτών, μερικά γυναικεία εσώρουχα, άναμμο στα οποία μία κομπιναζόν λεκιάσμενη από αίμα, αρκετά φωτογραφικά φιλμ και τα εκμαγεία σε παραφίνη τεσσάρων χεριών.

Αυτά είναι τα μοναδικά πειστήρια, από τα οποία υπάρχει μία αμυδρή ελπίδα να ριχτεί φως στο σκοτεινότερο εγκλήμα των ημερών μας, στην «υπόθεση Λιντεγκερ».

Η υπόθεση αυτή έχει όλα τα στοιχεία, που θα μπορούσε να ονειρευτεί ένας εξαιρετικά ευφάνταστος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων. Κι' ο μόνος συγγραφέας αυτός θαχε την ευκολία να βρή μια δική του λύση του μυστηρίου. Η γαλλική αστυνομία, όμως, δεν κατάρωσε ως τώρα να βρή άκρη κι' η μόνη της ελπίδα είναι πιά στα χέρια των τεχνικών του περιβήτου εργοστασίου της Λυών, που οι επιτυχίες του σε τέτοια ζητήματα τ' έχουν κάνει γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Αν οι πραγματογνώμονες αυτοί δεν μπορούν να δώσουν θετική απάντηση στα ερωτήματα, που τους υποβλήθηκαν, η «υπόθεση Λιντεγκερ» θα αποδειχτεί μία σπάνια περίπτωση τελείου εγκλήματος.

Να πως έχει αυτή η υπόθεση. Στη μικρή πόλη Ρουαγιόν, κοντά στο Κλερμόν-Φερράν, ζούσε από χρόνια τώρα το ζεύγος Λιντεγκερ. Ο Άλφρεντ Λιντεγκερ, γερμανικής καταγωγής, είναι ανώτερος μηχανικός στα εργοστάσια «Μιαλέν», που βρίσκονται έξω από το Ρουαγιόν, κι' έχει ηλικία 54 ετών.

Η γυναίκα του Ζανβί, το θύμα, ήταν μία εξαιρετικά όμορφη μελαχροινή, που δεν είχε πατήσει ακόμα τα τριάντα της χρόνια. Όταν στις εξήμισι το απόγευμα, στις 12 Μαρτίου, ο Λιντεγκερ γύρισε από το εργοστάσιο στη βίλλα του, διέσχισε την τραπεζαρία και πήγε να αφήσει πάνω στο κρεβάτι του διπλανού δωματίου το παλτό του και το μαύρο του καπέλλο.

Η γατούλα Τοτότ κοιμόταν. Κι' η σκυλίτσα Ρικέτ είχε γαυγίσει χαρούμενα στην παράτα, όταν είδε τον κύριο της ναρχε. Ο μηχανικός δεν πρόσεξε το σορόνια της γυναίκας του, που βρίσκονταν στη μέση της τραπεζαρίας. Πάνω στο τραπέζι, ήταν αφημένα ένα βιβλιόριο των κοινωνικών ασφαλίσεων κι' ένα τιμολόγιο, που βρίσκονταν εκεί όταν ο Λιντεγκερ είχε φύγει το μεσημέρι στη 1 και 45'.

Ο μηχανικός έριξε μία ματιά μέσ' από τη μισάνοικτη πόρτα της κουζίνας. Το σώμα της γυναίκας του ήταν πάνω στα πλακάκια, ακίνητο, και το κεφάλι της άκουμπουσε σ' ένα μικρό χαλί. Δυο κληίδες αίματος βρίσκονταν στο κεφάλι της και στο στήθος της. Και πιά τις ήταν ένα ρεβόλβερ, εκείνο του σπιτιού.

Ο Άλφρεντ Λιντεγκερ είναι άνθρωπος άπιστευτης ψυχραιμίας. Αφού διαπίστωσε τον θάνατο της γυναίκας του, πήρε το ρεβόλβερ και τόβαλε πάνω στο μπουφέ από φόβο μήπως η γατούλα πάλι να παίζει μ' αυτό. Ύστερα ανέβηκε στο αυτοκίνητό του και πήγε να ειδοποιήσει την αστυνομία, όπου διηγήθηκε όλα τα παρά πάνω.

Όταν οι αστυνομικοί έφτασαν στη βίλλα κι' έρριξαν μία πρώ-

Η σκυλίτσα Ρικέτ κι' η γατούλα Τοτότ, οι μόνοι αυτόπτες, αλλά δυστυχώς άφωνοι μάρτυρες του μυστηριώδους εγκλήματος.

τη ματιά, απέκλεισαν άμέσως την υπόθεση αυτοκτονίας, που υποστήριζε ο σύζυγος του θύματος.

Κατ' αρχήν, ήταν δύσκολο να πιστέψει κανείς, ότι η Ζανβί Λιντεγκερ, θέλοντας να θέσει τέρμα στη ζωή της, είχε πυροβολήσει πρώτα στην καρδιά της με το δεξί χέρι κι' ύστερα στον αριστερό της κρόταφο με τ' αριστερό.

Αλλά η έκδοχη της αυτοκτονίας αποκλείστηκε οριστικά, όταν, ύστερα από λίγο, ανακαλύφθηκε, κάτω από τον μπουφέ, η κομπιναζόν της Ζανβί Λιντεγκερ κληιδωμένη με αίμα και τρυπημένη στη θέση της καρδιάς.

Από το ρεβόλβερ έλειπε εξ άλλου και μία τριπτή σφαίρα, που τα ίχνη της στήθηκε αδύνατο να βρεθούν, παρ' όλες τις λεπτομερείς έρευνες που έγιναν και στις οποίες μετέσχε κι' ο ίδιος ο Άλφρεντ Λιντεγκερ.

Ο ιατροδικαστής διαπίστωσε εξ άλλου, ότι ο θάνατος είχε επέλθει τουλάχιστο μία και το πολύ μισή ώρα μετά το μεσημεριανό φαγητό.

Οι αστυνομικοί ζήτησαν τότε από τον Λιντεγκερ να τους πη που ήταν εκείνη την ώρα. Ο μηχανικός απάντησε, ότι είχε γυρίσει στο σπίτι του στις 12 και 20', όπως συνήθως, άρχισε να τρώει με τη γυναίκα του στις δωδεκάμιση και το γεύμα τους τελείωσε στη μία.

Η Ζανβί, που του είχε ζητήσει να τη συνοδεύει σε μιάς θείας της, είχε άρchiσει να κάνει την

ΕΝΑ "ΤΕΛΕΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ"

τουαλέτα της, αλλά στο μεταξύ ζέσπασε μεταξύ τους μία μικροσκοπική για κάτι ψώνια της Ζανβί κι' ο μηχανικός έφυγε στη 1 και 45' μόνος του.

Τρία πρόσωπα τον είχαν δι' άμέσως. Κάποιος γείτονας, ένας συνάδελφός του, που περνούσε από τον δρόμο, κι' ο περιπαιρικός, από τον οποίο είχε αγοράσει ταίγρια. Στο εργοστάσιο, ο Λιντεγκερ βρισκόταν στις 2 και 14'.

Η καρτέλλα της εκδότου του έδειχνε 6 και 3' το απόγευμα κι' ο Λιντεγκερ διαπίστωσε ότι δεν είχε εγκαταλείψει στο μεταξύ το εργοστάσιο. Το άλλοθι του συζύγου ήταν σκεδόν τέλει. Η υπόθεση της αυτοκτονίας αποκλείονταν ολόκληρα. Απομένει πια στους αστυνομικούς να αναζητήσουν τον εγκληματία σ' άλλο πρόσωπο. Δυστυχώς γι' αυτούς, ο Λιντεγκερ είχε κάνει την «απρόσδοχη» να πιάσει το ρεβόλβερ κι' έτσι είχαν σβηστεί τα δακτυλικά αποτυπώματα του αγνώστου ή της γυναίκας του αν επρόκειτο όχι για φόνο αλλά για αυτοκτονία.

Η αναζήτηση της αστυνομίας δεν απέδωσε, ωστόσο, καρπούς. Όλα τα ύποπτα πρόσωπα, που είχαν κάποιο σύνδεσμο με τη Ζανβί, απέδειξαν ατράνταχτα αλλοθί.

Ετσι, η αστυνομία αναγκάστηκε πάλι να συγκεντρώσει τις υποψίες της στον σύζυγο και να σκεφθεί παράλληλα ότι το ενδεχόμενο μίας αυτοκτονίας δεν έπρεπε να αποκλειστεί.

Ο Λιντεγκερ, στο μεταξύ, με άπιστευτη ψυχραιμία, αν να ήταν κανένας αστυνομικός ρεπόρτερ, παρακολουθούσε όλες τις προσπάθειες της αστυνομίας και τη ροή τους όσο μπορούσε στις αναζητήσεις της. Και σαν να μην έφτανε αυτό, δημιούργησε στην τοπική εφημερίδα του Κλερμόν-Φερράν μία σειρά άρθρων, στα οποία υποστήριζε τις απόψεις του για τις πιθανότητες της μυστηρίου, ουσικά, καμμία απ' αυτές, δεν ένοχοποιούσε τον ίδιο.

Μη μπορώντας να βρή άκρη, η αστυνομία χρησιμοποίησε, ευτυχώς εγκαίρως, ένα τεχνικό μέσο, που τελευταία διαδόθηκε στην Αμερική. Πήρε τον Λιντεγκερ και της γυναίκας του σε ειδικό μίγμα παραφίνης. Στο μίγμα αυτό, οι έμπειρογνώμονες των εγκληματολογικών εργοστασίων, μπορούν να ανακαλύψουν δακτυλικά ίχνη από τον κανόν της μηχανής του ρεβόλβερ, αρκεί ο μύλος του να μην είναι κλειστός σε έκτακτη, αλλά ανοικτός, όπως ήταν στο ρεβόλβερ του Λιντεγκερ.

Η εξέταση των εκμαγείων αυτών από τους έμπειρογνώμονες της Λυών, θα δώσει ίσως τη λύση του μυστηρίου. Αν το ρεβόλβερ το χρησιμοποίησε η Ζανβί, θα διαπιστωθεί η χρήση των χεριών της. Αν, απεναντίας, η σκότωσε ο άντρας της, θα βρεθούν τα ίχνη του χεριού του εκμαγείο των δικών του χεριών. Τέλος, αν και τα δύο εκμαγεία δεν «μιλήσουν», θα σημειωθεί πως η Ζανβί Λιντεγκερ σκοτώθηκε από ένα τρίτο πρόσωπο.

Το ζεύγος Λιντεγκερ, σε μία τελευταία φωτογραφία του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΗ ΟΡΦΑΝΑ

τά δέκα παιδιά της

Οι ήρωικές προσπάθειες μίας έτοιμοθάνατης μητέρας

ΑΚΟΜΗ και στις πιο άσχημες λεπτομέρειες της ή τραγική ιστορία της Αμερικανίδας Λούσιλ Φράιν είναι ένα μοναδικό παράδειγμα ηρωικής αποφασίσεως και αυτοθυσίας. Παρ' όλο που οι γιατροί την είχαν βεβαιώσει ότι δεν της έμενε παρά ένας χρόνος το πολύ για να ζήσει, εξάντλησε και την τελευταία της προσπάθεια, την ύστατη πνοή της, για να εξασφαλίσει στα δέκα ανήλικα παιδιά της την οικογενειακή ζωή, που θα τους στερήσει ο χαμός της.

Η Λούσιλ Φράιν ήταν 33 χρόνων, όταν έφερε στον κόσμο το τελευταίο παιδί της, ένα στρουμπουλό αγοράκι που το βάπτισε Σπίθεν. Ένώ βρισκόταν ακόμη στο νοσοκομείο, παρατήρησε ένα μικρό σθώλο στο στήθος της, αλλά δεν ένοιωσε καμμία ανησυχία.

Βιάστηκε να γυρίσει στο μικρό σπίτι της, για να φροντίσει τα παιδιά της και τον άνδρα της, που υπέφερε από αρθριτικά και είχε ανάγκη από την περιποίησή της.

Δέκα μήνες αργότερα, ο μικρός σθώλος στο στήθος μεγάλωσε αρκετά και η κυρία Φράιν επισκέφτηκε το γιατρό της. Τότε έμαθε ότι είχε καρκίνο. Η αρρώστια δεν φαινόταν να έχει προχωρήσει πολύ και ύστερα από μία έγχείρηση, μπόρεσε να ζαναγυρίσει στο σπίτι της και να συνεχίσει την παλιά ζωή της, βέβαιη ότι δεν είχε τίποτε να φοβηθεί.

Αλλά, μέσα στον επόμενο χρόνο, η κατάσταση της οικογενειακής Φράιν έγινε τραγική. Η αρρώστια του πατέρα τον έρριχνε για μεγάλα χρονικά διαστήματα στο κρεβάτι και στερουσε την οικογένεια από το μισό του. Η μητέρα έκανε ακόμη μία έγχείρηση, αλλά οι γιατροί δεν μπόρεσαν να της κρύψουν την τρομερή αλήθεια: η αρρώστια της είχε προχωρήσει σε σημείο που δεν έπαιρνε καμμία θεραπεία. Λίγες μέρες ζωής της απομέναν — το πολύ ένας χρόνος.

Η Λούσιλ Φράιν δέχτηκε με άπιστευτη ηρεμία την είδηση και δεν έδειξε σε κανένα την τρικιμία που αναστάτησε τη ψυχή της. Συνέχισε τη ζωή της με τον ίδιο ρυθμό, αλλά ανήσυχες σκέψεις βασάνιζαν μέσα νύχτα το μυαλό της.

Ο άνδρας της ήταν κι' αυτός καταδικασμένος. Θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή του σαν ένας ανάπηρος και δεν θα μπορούσε να βοηθήσει ούτε στο ελάχιστο τα παιδιά του. Ποιά τύχη περιμένα τα άθωα αυτά πλάσματα; Τι άλλο, από την άκαρη ζωή κάποιου ορανοπορφεύου — χωρίς τη μητρική φροντίδα, χωρίς το πατρικό χέρι.

Η καταδικασμένη μητέρα έβλεπε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να βοηθήσει τα παιδιά της να φτιάξουν τη ζωή τους, και ένοιωσε ακόμη πιο βαρύ τον πόνο της, όσο έβλεπε το τέλος της να πλησιάζει.

Όμως, κάποια μέρα, μία ξαφνική σκέψη την έκανε να βρή τη λύση και να βάλει ένα σκοπό στη ζωή της — σε κίνητη τη λύση που της απομένει.

«Θα υπάρχουν ασφαλώς οικογένειες, όπου όλα τα παιδιά μου να βρουν την αγάπη και τη φροντίδα που θα στερηθούν όταν τους λείψω—σκέφτηκε. Πρέπει όμως να τις βρω γρήγορα, πριν νάναι πολύ αργά».

Ο άνδρας της, που τώρα πιά ήταν σκεδόν εντελώς ανίκανος, δέ μπόρεσε παρά να συμφωνήσει μαζί της, ότι αυτή ήταν η καλύτερη λύση. Μετά, η ήρωική μητέρα έζηγισε στα παιδιά της ποιος ήταν ο σκοπός της. Βρήκε τον κατάλληλο τρόπο για να το πη στο καθένα χωριστά και τελικά τα έπεισε ότι έτσι έπρεπε να γίνει.

Μία εφημερίδα δημοσίευσε την ιστορία της Λούσιλ Φράιν και πολύ σύντομα, άρχισαν να επισκεπτόνται το σπίτι της διάφορα ζευγάρια, που ήθελαν να υιοθετήσουν παιδιά. Αλλά η τραγική μητέρα είχε τις ανησυχίες της και ήθελε να είναι βέβαιη, ότι στην καινούργια τους οικογένεια, τα παιδιά της δεν έπρεπε να στερηθούν την αγάπη των γονέων, ούτε και το μέλλον τους.

Ήθελε να διαλέξει τους πιο κατάλληλους θετούς γονείς και γι' αυτό έβαζε σε σόους την επισκεπτόντουσαν πέντε βασικά ερωτήματα: Θα βοηθήσετε το παιδί να έρχεται τακτικά σε επαφή με τα άλλα αδελφά του; Έχετε ένα σταθερό εισόδημα; Ο γάμος σας είναι ευτυχισμένος;

Να φροντίσετε για τη μόρφωση του παιδιού; Πιστεύετε στη θρησκεία;

Όσοι από τους υποψήφιους δεχόντουσαν με ελκικρίνεια αυτές τις προϋποθέσεις, μπορούσαν να πάρουν το παιδί που προτιμούσαν και να το κρατήσουν να ζήσει μαζί τους για λίγες μέρες.

Όταν το παιδί γύριζε από τη δοκιμαστική παραμονή με τους υποψήφιους γονείς του, η Λούσιλ φρόντιζε να μάθει από το ίδιο αν ήταν ευχαριστημένο. Μόνο τότε έδινε τη συγκατάθεσή της για την υιοθεσία.

Πρώτος πήρε το δρόμο του χωρισμού ο μικρούλης Σπίθεν, που τον υιοθέτησε ένα ζευγάρι αγροτών. Η μητέρα του τον αποχωρίστηκε με δάκρυα στα μάτια, αλλά έδειξε αφάνταστο κουράγιο.

Ύστερα από τον πρώτο χωρισμό, τα παιδιά της Λούσιλ Φράιν, που ήξεραν άπ την κατάσταση, αποφάσισαν να την ξεκουράσουν και ανέλαβαν μόνο τους όλες τις δουλειές. Ετσι η καταδικασμένη μητέρα περνούσε τον καιρό της ζωγραφίζοντας, φροντίζοντας πάντοτε να είναι κοντά στα παιδιά της.

«Ξέραμε ότι η μητέρα ήθελε να περνάει μαζί μας όλες τις ώρες της, είπε αργότερα μία από τις κόρες της, θαντάζομαι ότι υπέφερε τρομερά, αλλά ποτέ δεν μάς το έδειξε».

Σιγά-σιγά, τα παιδιά της εγκατέλειψαν ένα-ένα το σπίτι που άλλοτε γέμιζε με την παρουσία τους και πήγαιναν να εγκατασταθούν με τους καινούργιους γονείς τους. Χάρη στις φροντίδες της και στην προσοχή με την οποία η Λούσιλ διαλέξε αυτούς που εμπιστεύθηκε τα παιδιά της, όλα μπήκαν σε οικογένειες όπου τα δέχθηκαν σαν πραγματικά παιδιά τους.

Κάποτε, η θαρραλέα μητέρα απόρριψε την πρόταση ενός πλούσιου ζευγαριού, που θα εξασφάλιζε άνετη ζωή σε ένα από τα αγόρια της. Δεν δέχτηκε ούτε καν να κοινοβεντήσει, όταν οι υποψήφιοι της είπαν ότι είχαν σκοπό να διακόψουν τους δεσμούς του παιδιού με το παρελθόν και σκόπευαν μάλιστα να του αλλάξουν και το μικρό του όνομα.

Στο μεταξύ, η Λούσιλ έβλεπε ότι πλησίαζε το τέλος της. Κοντά στο τέλος της ανοίξεως του 1954 ένοιωσε ότι δεν της έμενε πολυς καιρός να ζήσει και αποφάσισε να δη για τελευταία φορά τα παιδιά της.

Παρ' όλο που υπέφερε φρικτά, έκανε την περιόδευσή της σε όλα τα σπίτια όπου ζούσαν τα δέκα παιδιά της και διαπίστωσε ότι όλα τους βρίσκονταν σε καλά χέρια.

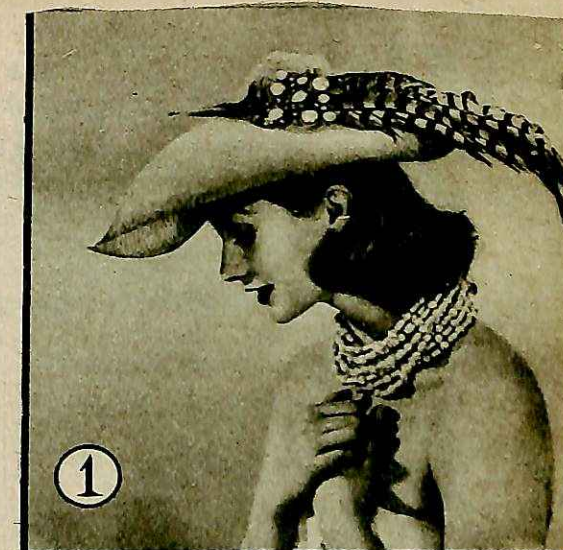
Ετσι, όταν λίγες μέρες αργότερα έφτασαν τα τελευταία της, πέρασε στον άλλο κόσμο ικανοποιημένη γιατί δεν άφησε σε έρημα και απροστάτευτα τα παιδιά της.

1 Το πρωτότυπο και χαριτωμένο αυτό γυναικείο καπέλλο λαοοφάνεται στο Παρίσι από τον όικο Φατ ως απαραίτητο συμπλήρωμα ενός λινού φορέματος ή «γιγιέρ». Είναι από ψάσα Γιανωμά στο φυσικό της χρώμα, γαυγίζεται δε από μία ελαφριά καρφίτσα, που συγκρατεί δυο μεγάλα φτερά ροσάριου.

2 Ο γάμος Άγγιλος Ράσαν Γουίν είναι μινωικός συλλαβικός αυτοκλήτων, ποδηλάτων και μοτοσυκλετών. Η μανία του αυτή τον έκανε διεθώς γνωστό, γιατί σήμερα η συλλογή του, αποτελεί ένα πραγματικό μουσείο, όπου μπορεί να παρακολουθήσει κανείς όλα τα στάδια της εξέλιξης των διαφόρων μοτοσυκλετών. Από το μουσείο του κ. Γουίν δεν λείπουν, φυσικά, και τα πανάρχαια ποδήλατα με τους μεγάλους τροχούς, ένα από τα οποία εμμεχανοποίησε ο άνεψιός του για να βγαίνει περπατών με τη σύζυγό του (δεξιά), η οποία χρησιμοποιεί ένα σκούτερ τελευταίου τύπου.

3 Σ' ένα δάσος, κοντά στην μικρή πόλη Γιε-στέμπονγκ της επαρχίας Λουενμπούργκ της Γερμανίας, η γάτα «Μούσι» μιάς παθολογικής κληνικής, που έχει κτισθεί μέσα στο δάσος, ανακάλυψε πρό ημερών, στη φάληά τους, έξη απορροφημένα μικρά νεφτάσας. Η «Μούσι» τα υιοθέτησε και τα μετέφερε ένα-ένα στην κληνική. Από την ημέρα εκείνη είναι ευτυχισμένη και μόνο ένα πράγμα φαίνεται να την στενοχωρεί: Τα βέτα παιδιά της δεν δείχνουν καμμία εχθρότητα για τα ποντίκια και παρ' όλη τις υποδείξεις της δεν ένοιούν να τα κυνηγήσουν!

4 Παρά το γεγονός ότι πέντε μήνες μ'α χωρίζουν από τις προεργικές εκλογές, παθα γίνον στις Ηνω. Πολιτείες στις 4 Νοεμβρίου, οι αγώνες μεταξύ των δυο αντιμαχόμενων παρατάξεων άρχισαν από την ημέρα μεταν παρατάξεων άρχισαν δηλωσε π'α που ο πρόεδρος «Αιζενγκουερ δήλωσε π'α θα ήγηθ' και πάλιν των ρεπουμπλικανών. Σ'η φωτογραφία μας ένα τεράστιο πορτραίτο του Άικ που έχει στα μάγουλα ιά απ' τα π'α των χελιδών φαντατικών θαυματυμάτων του!...

Γυναίκα Του Αλμυρούνου

ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η πρώτη σκέψη της Ροζεμούνδης, της όμορφης βασιλοπούλας των Γεπιδών, όταν ο βασιλιάς των Λογγοβάρδων, ο τρεμερός Αλμυρούνος, τη ζήτησε σε γάμο, ήταν να τερματίσει μόνη της τη ζωή της, γιά να μη γίνει σύζυγος ενός ανθρώπου που τόν μισούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Ο Αλμυρούνος δεν είχε καταλύσει μόνο το βασίλειο των Γεπιδών, έπειτα από τη φονική μάχη της πεδιάδας του Ασφελό. Είχε σκοτώσει επίσης με τα ίδια του τα χέρια τον πατέρα της, το βασιλιά Κουνιμόνδο. Αλλά, αν τερματίσει τη ζωή της, ποιος θα νοιαζόταν να εκδικηθεί το θάνατο του βασιλιά πατέρα της;

Ετσι, η Ροζεμούνδη αποφάσισε να υποταχθεί στο θέλημα της μοίρας κι' έγινε σύζυγος του Αλμυρούνου.

Αλλά ο βασιλιάς των Λογγοβάρδων έφυγε λίγο καιρό μετά το γάμο του γιά να κατακτήσει την Ιταλία κι' η έκστρατεία αυτή τον κράτησε μακριά πάνω από τρία χρόνια. Από τ' άλλο μέρος, η Ροζεμούνδη είχε έρωτηθεί, στο μεταξύ, παράφορα τόν υποσιτιστή του συζύγου της και τοποτηρητή του κράτους, τόν Έλμικο. Ετσι, η άπουσία του βασιλιά κι' η αγάπη που κώθηκε, ξαφνικά, μέσα στην ψυχή της τήν έκαναν να ξεχάσει τήν εκδίκασή της.

Αλλά, έπειτα από τη κατάληψη της Παβίας, που ήταν τó κλειδί της βορείου Ιταλίας, ο βασιλιάς Αλμυρούνος έτρεξε στη Βερόνα, όπου βρισκόταν ή σύζυγός του και παρέθεσε εκεί ένα πολυτελές συμπόσιο στους στρατηγούς του και τους αξιωματικούς του κράτους τήν γιά να πανηγυρίσει τη μεγάλη νίκη του.

Η Ροζεμούνδη τότε θυμήθηκε πώς έπρεπε να εκδικηθεί τόν Αλμυρούνου και τήν άλλη ημέρα κίόλας μίλησε στόν Έλμικο.

— Αν με γλυτώσεις από τόν Αλμυρούνου, πού τόν μισώ, θα σε κάμω βασιλιά στο πλευρό μου, τού είπε.

Αλλά ο Έλμικος τρόμαξε απ' αυτό που τού ζήτησε και προφασίστηκε πώς ο όρκος που είχε δώσει, στο βασιλιά, δεν τού επέτρεπε να τόν σκοτώσει.

τίν υπηρέτριά σου τή θουονέλδα. Είμαι βέβαιος, λοιπόν, πώς αν τού υποσχέθηκες ότι θα τού δώσεις τα απαραίτητα χρήματα γιά να τήν παντρευτεί, θα δεχτεί πρόθυμα να κάμει αυτό που θα τού ζητήσεις.

Ο μοναδικός πόθος της Ροζεμούνδης ήταν τώρα να εκδικηθεί τó θάνατο του πατέρα της. Κι' αντί να ταπεινωθεί μπροστά στόν Περεδέο και ν' αντιμετωπίσει ίσως τήν άρνησή του, όπως είχε γίνει και με τόν Έλμικο, προτίμησε να κάμει κάτι άλλο.

Μία νύχτα, κλειδώσε τή θουονέλδα στόν κοιτώνα της κι' ή ίδια έτρεξε στο δωμάτιο της υπηρέτριάς της κι' έπρεσε στόν κρεβάτι της. Ο Περεδέος έφτασε έπειτα από λίγο και ξαπλώθηκε πλάι της, νομίζοντας τήν γιά τή θουονέλδα.

Η Ροζεμούνδη, άλλωστε, τόν δέχτηκε στήν άγκαλιά της και υποκρίθηκε τόσο καλά τó ρόλο της θουονέλδας, πού ο Περεδέος δεν κατάλαβε τίποτε.

Όταν σπκώθηκε, όμως, γιά να φύγει — είχε άρχισει πιά να ζιμερώνει — είδε έντρομος πώς ή γυναίκα που βρισκόταν στο κρεβάτι δεν ήταν άλλη από τή βασίλισσα.

Γονάτισε τότε μπροστά της κι' άρχισε να τήν παρακαλή να τόν συγχωρέσει.

Αλλά ή Ροζεμούνδη σπκώθηκε όρθια και τού απάντησε με ψυχρό ύφος:

— Έπειτα από ό,τι έγινε, δύο πράγματα μās μένουν να κάμωμε: ή θα σκοτώσεις τó βασιλιά ή θα φανερώσω στο βασιλιά τήν πράξι σου. Διάλεξε!

Ο Περεδέος προτίμησε τó πρώτο. Έτρεξε άμέσως στόν κοιτώνα του βασιλιά και, προτού ο Αλμυρούνος προφτάσει ν' άμυνθεί, τόν σκότωσε, βυθίζοντας τó έγκειρίδιό του μέσα στο στήθος του.

Αλλά ο πονηρός Έλμικος, πού φοβόταν τόν Αλμυρούνου όσο ζούσε, σκέφτηκε τώρα πώς έπρεπε να έπιωφελήσει από τó θάνατό του. Ζήτησε, λοιπόν, από ή Ροζεμούνδη να γίνει σύζυγός του, απειλώντας τήν ότι διαφορετικά θα φανερώσει τó έγκλημά της.

Η Ροζεμούνδη δεν τόν αγαπούσε πιά. Αναγκάστηκε, ωστόσο, να υποκύψει στόν εκβιασμό του και δέχτηκε να γίνει σύζυγός του. Αισθανόταν τήν άν'γκη, άλλωστε, να έχει έναν ουσιαστικό άνθρωπο στο πλευρό της γιά να συγκρατήσει σε ύποταγή τούς άρχηγούς των Λογγοβάρδων, πού, μετά τó θάνατο του Αλμυρούνου, είχαν άρχισει να δείχνουν επαναστατικές διαθέσεις.

Ο γάμος αυτός, όμως, αντί να κατευνάσει τά πνεύματα, προκάλεσε τουναντίον μεγαλύτερη εξέγερση. Η φήμη ότι ή Ροζεμούνδη είχε σκότωσει τó βασιλιά Αλμυρούνου κυκλοφορούσε τώρα από στόμα σε στόμα.

Ετσι, οι δύο σύζυγοι αναγκάστηκαν να φύγουν γιά τή Ραβένα, όπου πίστευαν πώς θα ήταν περισσότερο άσφαλισμένοι.

Η πόλι αυτή ήταν έδρα τού αυτοκρατορικού εξάρκου της Κωνσταντινουπόλεως.

Τή θέσι αυτή τήν κατείχε τώρα ο θάλαβιος Λογγίνος, πού είχε διαδεχτεί τó Ναρσή.

Η Ροζεμούνδη τόν προσκάλεσε πολλές φορές, στο ανάκτορό της γιά να τού ζητήσει να επιτύχει τήν άναγνώρισή της από τόν αυτοκρατορικό της Κωνσταντινουπόλεως.

Ο θάλαβιος Λογγίνος ήταν ένας ώριος άνδρας και αγαπούσε ένα τρυφερό ειδύλλιο άναπτύχθηκε μεταξύ τους.

Τό ασήθημα αυτό συνδυαζόταν και με τά πολιτικά σχέδια της βασιλίσσας των Λογγοβάρδων.

Αν γινόταν σύζυγος του θάλαβιου Λογγίνου, σκεφτόταν, ή αυτοκρατορική άναγνώρισι πού επιθυμούσε θα ήταν πολύ εύκολωτερη.

Αυτή ή άναγνώρισι θα ένομιμοποιούσε τήν έξουσία της πάνω στις επαρχίες τού παλαιού ρωμαϊκού κράτους και θαδίνε μεγαλύτερη αίγλη στο θρόνό της.

Αλλά γιά να παντρευτεί τó θάλαβιο Λογγίνου, όπως επιθυμούσε ή καρδιά της κι' όπως ήταν τó πολιτικό συμφέρον της, έπρεπε να γλυτώσει από τόν Έλμικο, πού τήν καταφρονούσε και τόν μισούσε γιά τή μικροψυχία πού έδειξε άλλοτε, όταν τού ζήτησε να τήν βοηθήσει να εκδικηθεί τó θάνατο τού πατέρα της.

Η Ροζεμούνδη δεν διάσασε στήν άποφασί της. Ένας μόνον τρόπος υπήρχε γιά να ξεφορτωθεί αυτό τόν άνθρωπο: ο θάνατος. Και τó καλύτερο ήταν να τού τόν δώσει μόνη της, αντί να ζητήσει από άλλους να τήν βοηθήσουν.

Ένα βράδυ, εκεί πού έτρωγαν, έρριξε ένα ισχυρό δηλητήριο μέσα στο κύπελλο τού Έλμικου και τού τó πρόσφερε.

Ο Έλμικος, άνύποπτος, έφερε άμέσως αυτό τó κύπελλο στα χείλη του και ήπιε μονορούφι τó περιεχόμενό του.

Αλλά, ξαφνικά, αισθάνθηκε μιά παράξενη γεύσι στο στόμα του και ταυτόχρονα είδε τά μάτια της Ροζεμούνδης να λάμπουν από χαρά.

Κατέλαβε τότε, πώς ή Ροζεμούνδη είχε ρίξει δηλητήριο στο κρασί, πού τού πρόσφερε, και, χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε τó ξίφος του και τó βύθισε στο στήθος της.

Η Ροζεμούνδη κυλίστηκε στο πάτωμα πλημμυρισμένη στο αίμα. Έπειτα από λίγο, σωριάστηκε πλάι της νεκρός κι' ο Έλμικος.

ΜΑΡΚ ΦΕΡΛΙΕ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρ!

Η Ένοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λουβεράν πηγαίνει στο άλλοτε σπίτι του Λαρουέτ, όπου τόν περιμένει ο Λαρόκ. Η άναγνώρισι τού παλαιού έγκλημάτος του τόν άναστατώνει. Ο Λαρόκ διατυπώνει διαταγμούς γιά τή χρηματοδότησή του. Όστόσο τού δείχνει επιτόδες ένα μεγάλο χρηματικό ποσό που έχει εκεί, και τού δηλώνει πώς θα τού δώσει τó άλλο βράδυ όριστική άπάντησι. Το έπόμενο πρωί όμως τού τηλεγραφεί πώς δεν μπορεί να δώσει τά χρήματα. Τότε ο Λουβεράν άποφασίζει να τόν σκοτώσει και να τού τά πάρει. Πραγματικά, πηγαίνει τó βράδυ στο σπίτι κι τού Βιλ-ντ' Αβραί. Βρίσκει τó Λαρόκ κοιμισμένο στήν πολυθρόνα του και τόν μαχαιρώνει. Ξαφνικά όμως, αντίλαμπανται πώς χτύπησε με τó μαχαίρι τού μιά κούκλα. Εμφανίζεται δε μπροστά του ο Λαρόκ, μαζί με τόν Τριστό, τόν Πιβολό, τόν Λινιερόλ και τó Λακρουά που φρόντισε να είδοποίηση. Μπροστά ο' όλους αυτούς τόν υποχρεώνει να όμολογήσει τó παλιό έγκλημά του. Ύστερα ο Λουβεράν αυτοκτονεί. Πριν ξεψυχήσει όμως, ψιθυρίζει πώς είχε και κάποιο συνένοχο. Στο μεταξύ, ο Ραυμόν άποφύγει τή Σουζάν, γιάτι δεν ξέρει τί να τήν πει.

23ον Λογάριαζε λοιπόν να μη τήν δει. Απ' τó σταθμό πήγε πεζή στη φέρμα. Δεν τόν περιέμεναν γιάτι δεν είχε είδοποιήσει πώς θα πηγαίνα.

Στό δρόμο, καθώς περνούσε από ένα δασάκι, πού άποτελούσε ένα απ' τούς άγαπημένους περιπάτους της Σουζάν — τήν είχε συναντήσει συχνά εκεί — διέκρινε μακριά, ανάμεσα στις φυλλωσιές, ένα άσπρο φόρεμα.

Η καρδιά του σφίχτηκε πονεμένα. Κάτι τούλεγε πώς ήταν ή Σουζάν, πού άναζητούσε κι' εκείνη τής άναμνήσεις τής αγάπης τους...

Κρύφτηκε άμέσως μέσ' στα δέντρα. Δεν ήθελε να τήν πλησιάσει, να τή μιλήσει.

Η Σουζάν πλησίασε γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν. Ένώ όμως ο νέος νόμιζε πώς θα προσπερνούσε και θαφευγε, αυτή σταμάτησε μπροστά στήν κρύπτη του.

Η φυσιογνωμία της ήταν ξανασμένη, χαρούμενη, σαν άλλοτε. Θάλγεγε κανείς πώς μιά έσωτερική φλόγα έκανε να λάμπουν τά γλυκά μάτια της. Ένα χαμόγελο φάνιζε τó πρόσωπό της. Ήταν άληθινα άγνώριστη... Κύτταζε πρós τούς θάμνους. Ο Ραυμόν άνατρίχασε, καταλαβαίνοντας πώς τόν είχε αντίληψη.

— Κρύβεστε; τού φώναξε. Καί, ξαφνικά, κάποιο προαίσθημα δυστυχίας έσβυσε τó χαμόγελό της και τή λάμψη τών ματιών της.

Ο νέος βγήκε απ' τήν κρύπτη του και προσπάησε να γελάσει, γιά να δείξει πώς θέλησε ν' άστείευθεί. Μά ή Σουζάν έμεινε σοδαρή.

— Γιάτι κρυφτήκατε, μόλις με είδατε; τόν ρώτησε.

Εκείνος προσπάησε ν' άποφύγει τήν άπάντησι.

— Πόσο εύτυχισμένος είμαι πού σάς συνάντησα! έλεγε.

Και τής έπιασε τά δυά χέρια.

— Τά λέτε αλήθεια;

— Μήπως άμφιβάλλετε;

— Δεν ξέρω... Δε δείξατε πολύ ένθουσιασμό!

Βέβαια, δεν είχε λόγους να δυσπιστήσει ή Σουζάν. Όστόσο, δε μπορούσε να μὴν προσέξει τή φανερά άμνηστία τού Ραυμόν.

— Μά τί έχετε; τόν ρώτησε.

— Τίποτε! Είμαι τρισευτυχισμένος πού σάς έσυνείδα. Ύστερ' από τόνον καιρό...

— Είσαστε ψυχρός, Ραυμόν. Κάτι συμβαίνει.

— Μά όχι, σας βεβαιώ, Σουζάν.

Η κοπέλα έμεινε ν' ή λίγο σκεπτική. Ύστερα έλεγε ξαφνικά, σαν να ξεχάσει

νάμεια σ' αυτούς Ένας δικαστικός κι' Ένας άστυνόμος...

Κι' ενώ ο Ραυμόν έμεινε Βουδός, ή Σουζάν τού διηγήθηκε ό,τι ήξερε γιά τήν άποκάλυψι και τó θάνατο τού Λουβεράν.

Ο νέος άνασκήτησε άπότομα, όταν τήν άκουσε να έπαναλαβάνη τά τελευταία λόγια τού δολοφόνου: «Δεν είμαι ο μόνος Ένοχος... Έχω συνένοχο!»

Μά είχε πεθάνει ο Λουβεράν, πριν μολήσει να όμολογήσει τó συνένοχό του αυτόν!

— Όπως βλέπετε, φίλε μου, συμπλήρωσε ή Σουζάν, όλα πάνε περίοχημα! Τώρα ο πατέρας μου μπορεί νάμειν περήφανος γιά τή ζωή του, κι' εγώ μπορώ νάμειν περήφανη γιά τόν πατέρα μου... γιάτι δεν θ' άρνηση άσφαλώς ή άναθεώρησι τής δίκης του.

Ο Ραυμόν έμεινε με τó κεφάλι σκυφτό, μη βοίσκοντας τί να πει.

— Δεν υπάκουον πιά έμπόδια μεταξύ μας, Ραυμόν! Μπορούμε να διακηρύξουμε τήν αγάπη μας! Είμαστε έλεύθεροι ν' αγαπιώμασται... Ω, αν ξέρατε πόσο σας αγαπώ. Ραυμόν! Περισσότερο απ' όσο άφαινα να φανή...

Ένώ προχωρούσανε στο στενό μονοπάτι, κάτω απ' τίς φυλλωσιές, εκείνη άκουμπουσε τουνερά στο μπράτσο του, τόν πλησίαζε όσο πιά πολύ μπορούσε, τόν άγγιζε με τó κομύ της, άναζητούσε κι' έσφιγγε τó νεύρι του.

Εκείνος δεν άπαντούσε σ' αυτό τó σφίξιμο. Αποφύγετε τή ματιά της. Η καρδιά του ήταν ουσωκωμένη. Βασειά. Θάθελε νάταν μόνος γιά να κλάψι. Ήταν λυπημένος και ταραγμένος!

Μά ή Σουζάν, άπορροφημένη όλοκληρωστικά απ' τήν αγάπη της, δεν πρόσχε αττή τή συμπεριφοράα του.

— Καύμενε μου Ραυμόν, τούλεγε, νομίσαστε πώς δεν σας αγαπούσα... Τό πιστεύετε γιά πολύ καιρό... Κι' ενώ υπέφερα περισσότερο από σάς γιάτι σάς φερνόνουν έτσι!... Όταν σάς συναντούσα και περνούσα από κοντά σας δίχως να σας μιλάω, χαιρετώντας σας ψυχρά και τυπικά, πόσο θλιμμένη ήμουν ύστερα!... Πόσες φορές έ

— Θέλω να μάθω τήν αλήθεια, έστω κι' αν πρόκειται να μου κοστίζει τήν εύτυχία όλης τής ζωής μου! έλεγε ή Σουζάν στόν Ραυμόν.

κλαψα, λέγοντας με το νου μου πώς σ'αφείλα λυπήσει και σ'αφεί!

— Πολυαγαπημένη μου! ψιθύρισε ο νέος, παρασυρμένος απ' αυτήν την τρυφερότητα.

— Χτές, ο πατέρας μου μου είπε επιτέλους: «Μπορείς τώρα ν' αγαπάς το Ραϋμόν, αφού είν' αξιός σου και σ' αγαπάει. Θεωρήστε πως είσατε αρραβωνιασμένοι!»

— Υπόφερε τόσο ο πατέρας μου, Ραϋμόν!... Θέλετε, πριν πάτε στο Μερντόν, να περάσετε απ' την Άσπρη Βίλλα, να τον δείτε... Όταν τόσο ευτυχισμένος να μ'αφεί σφίξη στην αγκαλιά του... και τους δυο... απ' τα δώδεκα χρόνια υπάμενε σιωπηλά μια ντροπή που δεν την αξίζε!... Θάσατε ο πρώτος άνθρωπος που θα δ'η, έπειτα από μένα, από την ώρα που γνώρισε πάλι την ευτυχία... Και θ'αναί διπλή η χαρά του, πιστεύετε με!...

— Χαράν!...

— Ακούστε; Ω, τι καλός που είσατε!

— Ακούστε με, Σουζάν...

Μα η κοπέλλα δεν τον άκουγε.

— Πάμε, πάμε γρήγορα! φώναξε. "Υστερα θ' αναγγείλουμε στη μητέρα σας την ευχάριστη είδηση... Θ'αναί κι' αυτή τόσο ευτυχισμένη!... Την αγαπώ τόσο πολύ, τη μητέρα σας!... Ελάτε, πάμε!...

Τη μητέρα του!... Ο Ραϋμόν ανατρίχασε και τράβηξε το μπράτσο του.

Μονάχα τότε είδε η Σουζάν πώς δεν τολμούσε να την κυτάξει και πώς γυρτζε άλλου τα μάτια του για ν' αποφυγή τα δικά της.

— Θεέ μου! Τι έχετε, Ραϋμόν; τον ρώτησε.

— Ο νέος δεν απάντησε.

— Σίγουρα, κάτι συμβαίνει, Ραϋμόν... μου κρύβετε κάποιο μυστικό!...

— Όχι, Σουζάν, κάνετε λάθος.

— Κάνω λάθος; Κυτάχτε με λοιπόν στα μάτια. Δεν τολμάτε!

— Σουζάν, σ'αφεί βεβαίω...

— Μη λέτε ψέματα. Ποτέ άλλοτε δεν σ'αφεί έτσι... Τι συνέβη στο διάστημα που χωρισμού μας, φίλε μου;

— Ο Ραϋμόν σ'αφεί, υποφέροντας σκληρά.

— Φοβάσθε να μου ανοίξετε την καρδιά σας; Τόσο λίγη εμπιστοσύνη μου έχετε; Μ' αγαπάτε ακόμη;...

— Ω, Σουζάν, π'αφεί πολύ κι' απ' τη ζωή μου, περισσότερο από κάθε τι!...

— Γιατί λοιπόν έχετε μυστικά από μένα;

— Δεν έγω κανένα μυστικό, Σουζάν, σ'αφεί το ξαναλέω.

— Κι' εγώ σ'αφεί ξαναλέω πώς λέτε ψέματα! απάντησε η Σουζάν με φωνή που έτρεμε από συγκρατημένη συγκίνηση.

— Απλώθηκε για λίγο βαρειά σιωπή. Καθένας τους άκουγε να ντυπιά δυνατά η καρδιά του άλλου... "Υστερα, η Σουζάν είπε:

— Σ'αφεί παρακάλεσα, Ραϋμόν, ναρθήτε στην Άσπρη Βίλλα, για να σ'αφεί σφίξη ο πατέρας μου στην αγκαλιά του.

— Τι όφειλε; ψιθύρισε ο νέος, κουνώντας το κεφάλι του.

Είχε προφέρει τόσο σιγανά αυτές τις λέξεις, ώστε η Σουζάν δεν τον άκουσε. Καθώς όμως τον κτύπησε, είδε να σαλεύουν τα γέγηθ. Έγινε ακόμα πιο ληθαί.

— Φοβάμαι... είπτε. Κάτι συμβαίνει, είμαι βέβαιη... Έχετε να μου αναγγείλετε κάποια δυστυχία... "Ημουν τόσο ευτυχισμένη από χτές... γελούσα, τραγουδούσα... εγώ που είχα τόσο καιρό, να γελάσω και να τραγουδήσω!...

— Δεν μπορώ ναρθώ τώρα αμέσως να δώ τον πατέρα σας, Σουζάν, διέκοψε ο Ραϋμόν, τρυμαγμένος απ' την κατάσταση της. Μα θαρθώ αργότερα... Επιστρέψτε μου πρώτα να πάω να φιλήσω τη μητέρα μου, που έχω να τη δώ ένα μήνα και π'αφεί λίγο αρρωστή ολον των καιρών...

— Θα σ'αφεί συνοδεύω λοιπόν... είπτε η νέα, φιλοπονή θέλοντας να μάθι με κάθε τρόπο την αλήθεια. Θα πάμε ύστερα μαζί με τη μητέρα σας στην Άσπρη Βίλλα. Στο δρόμο θα της διηγούμε τη θλιβερή έκεινη ιστορία του Βίλ - ντ' Αβραά. Δεν έχωμε π'αφεί λόγο να της την υποψέψω.

Ο νέος έκαμε μια απότομη κίνηση τρώμου.

— Όχι, Σουζάν, απάντησε, θα μείνω όλη την ημέρα κοντά στη μητέρα μου. Είμαι αναγκασμένος να γυρτζω το βράδυ στο Παρίσι, γιατί έχω αύριο κάποια σπουδαία δουλειά. Θαρθώ άλλη μέρα να δώ τον κ. Λαρόκ.

Η Σουζάν σ'αφεί.

Προχώρησαν, ο ένας δίπλα στον άλλο, με το κεφάλι σκυφτό. Η κοπέλλα είχε αφίσει το μπράτσο του Ραϋμόν και φαινόταν να σκέπτεται βαθειά. Τα γέγηθ της ήταν άχρωμα, τα μάτια της κομμένα, τα χαρακτηριστικά της κουρασμένα.

Κόντευαν π'αφεί να βγούν απ' το μικρό δάσος στην ανοιχτή πεδιάδα, όπου βρισκόταν η φέρμα Μερντόν, όταν η κοπέλλα στράφηκε στο Ραϋμόν και του είπτε σταθερά:

— Θέλω να μάθω την αλήθεια, έστω κι' αν πρόκειται να μου κοστίση την ευτυχία όλης της ζωής μου!

— Σ'αφεί ικετεύω, Σουζάν, μη με ρωτάτε.

— Βλέπετε λοιπόν πώς υπάκουε κάτι!...

— Αλλοίμονο!

— Μιλήστε... Θέλω να μάθω!

— Ο γάμος μας είν' αδύνατος. Σουζάν...

Η κοπέλλα δέχθηκε το χτύπημα θαρραλέα. Τό περιέμενε άλλωστε.

— Γιατί; ρώτησε.

— Δεν μπορώ να σ'αφεί π'αφεί... "Η μάλλον... σκέφθηκα, εδ'αφεί και λίγον καιρό... Θυμάσθε, Σουζάν, μια λέξη που σ'αφεί ξέφυγε, μια μέρα, στο σπίτι του φύλακα Λουί, όταν νομίζατε πως σ'αφεί είχαμε στήσει παγίδα, μαζί με την Κατερίνα!... Είπατε πως δεν θακαπε καθόλου άνοση ένας Νουαρβίλ, αν παντρευότανε την κόρη του Ούίλλιαμ Φάρνευ.

— Ω, Ραϋμόν, μ' είχατε συχωρέσει γι' αυτό που είπα. Γιατί με ξαναμαλώνετε τώρα;

— Σ'αφεί συχωρέσα, Σουζάν, και δεν σ'αφεί μαλώνω. Μα το ξαναθυμάμαι, δίχως να θέλω... Σκέφθηκα πολύ, εδ'αφεί και λίγον καιρό... Είμαι πολύ φτωχός. "Η εμπιστοσύνη μου στον εαυτό μου και στο μέλλον μπορεί ν'αναί ένας αδικολογητός εγωισμός...

— Ισως να μείνω πάντα ένας άσημος δικηγόρος. Παρ' όλο το αναμφισβήτητο ταλέντο του, ο πατέρας μου πέθανε φτωχός. Δεν θέλω δ'ε να με κατηγορήσουν πως έκαμα ένα γάμο από συμπόνη.

— Όχι, Σουζάν, θ' ατιμαζόμουν στα μάτια μου... Κι' αν ποτέ, αργότερα, μ'αφεί να τον εαυτό μου δυστυχισμένο και ταπεινωμένο... Ν'αφεί το βέλω ν' αποφυγώ... Ν'αφεί οφείλονται οι δισταγμοί μου... Γι' αυτό δεν θέλω να ξαναδώ τον πατέρα σας... και δεν ήθελα να ξαναδώ ούτε και σ'αφεί... Γι' αυτό πρέπει να πούμε αντίο για πάντα!

— Ο Ραϋμόν σταμάτησε. "Η Σουζάν δεν τον είχε διακόψει καθόλου. Όταν είδε πως δεν έλεγε π'αφεί τίποτε και πως περίμενε την απάντησή του, έπιασε τα δύο του χέρια και τ'αφεί μ' όλη της τη δύναμη μέσα στα δικά της.

— Ραϋμόν, πρόφερε σοβαρά και αργά, λέτε ψέματα και πάλι. "Υπάρχει κάτι άλλο, που μου το κρύβετε. Πώς θέλετε ν'αφεί ποδώσω την ανέστηνη σημερινή σας αρνησι σε τέτοιους δισταγμούς; Δ'ε συζητήσαμε άλλοτε ειδικά πάνω σ' αυτό το θέμα: Δεν εζηνηθήκαμε ειλικρινώς:

— Π'αφεί μπορώ να πιστέψω τα σημερινά λόγια σας, εφόσον άλλοτε — εδ'αφεί κι' ένα μήνα μονάχα — ή μεγαλύτερη επιθυμία σας ήταν να με κάνετε γυναίκα σας, παρ' όλο τα πλούτη μου και παρ' όλη την ατίμωσή του πατέρα μου:

— Είχα άδικο τότε...

— Δεν θαμώνα τώρα γυναίκα σας, αν είχα π'αφεί το ναί!

— Θάταν μια μεγάλη δυστυχία!

— Μια μεγάλη δυστυχία, λέτε... Ραϋμόν, με τρυμάτε!... Με γελάσατε, Ραϋμόν... Δεν μ' αγαπήσατε ποτέ πραγματικά. Σ'αφεί παρέσυρε η φαντασία σας, πείθοντας σας πως μ' αγαπούσατε... Είσατε, φαίνεται, συνδεδεμένος με κάποιον άλλη, μ' ένα αίσθημα πιο παλιό και πιο βαθύ... Ναι, αυτή είν' η αλήθεια!

— Σουζάν, σ'αφεί τ' όρκίζομαι, δεν αγαπώ παρ' όλο σ'αφεί μονάχα!

— Π'αφεί μπορώ να σ'αφεί πιστέψω...

— Σ'αφεί τ' όρκίζομαι... Ναι, σ'αφεί όρκίζομαι, Σουζάν, πως είπα την αλήθεια, μιλώντας για την παρουσία σας...

— "Η Σουζάν κ'αφεί το ν'ε με μια παράξενη επιμονή. "Η εστέρε και ειλικρινής ματιά της τρυφερε τρεμούλα, φοβότανε πως δεν θαε αρκετή δύναμη για να υποκριθί ακόμα...

— Όστε λοιπόν... είν' η αλήθεια;

— Ναι.

— Τ' όρκίζεσθε;

— Τ' όρκίζομαι!

— "Η παρουσία μου είναι το μόνο εμπόδιο στο γάμο μας, στην ευτυχία μας:

— Το μόνο.

— "Ε λοιπόν, φίλε μου, ήσυχαστε. Μπορεί εύκολάτα να λείψι το εμπόδιο αυτό.

— Μ'ε ποιόν τρόπο;

— "Υπάρχει στην Αμερική μια συνήθεια, που την αγνοείτε ίσως: Οι κοπέλλες παντρεύονται δίχως προίκα... "Όσο πλούσιοι κι' αν είναι οι γονείς τους, δεν τους δίνουν τίποτα. "Ο πατέρας μου θ' ακολουθήση την Αμερικανική συνήθεια. Κι' έτσι δεν θα σ'αφεί βίση στην υπερηφάνειά σας.

— Μά... τι θ'αφεί ο κόσμος;

— Α, αργολείσθε τώρα με τ'αφεί κόσμο: Κι' όμως δεν τον λογαριάζατε καθόλου, εδ'αφεί και μερικές μέρες, όταν ήσαστε έτοιμοι να παντρευτήτε την κόρη ενός δραπετή των κατέρων...

— Λέτε ψέματα, Ραϋμόν, ψέματα!

Τον τράβηξε πάλι στο πυκνό δάσος, για να μ'ε το δ'ε κανένα αδιάκριτο μάτι, και συνέχισε:

— Σκεφθήκατε, Ραϋμόν πόσο παρόξενη είναι η κατάσταση μας;... "Άλλοτε, ανιδύμουν εγώ να γίνω γυναίκα σας, μ' όλο που σ'αφεί αγαπούσα, και δεν μπορούσα να σ'αφεί

εξηγήσω τους λόγους της ανησυχίας μου... Σήμερα μ' απ'αφεί δ'αφεί σ'αφεί... και δεν έχετε το θάρρος να μου π'αφεί το γιατί!...

— Όχι... σκεπτόταν ο νέος — δεν θ'αφεί ποτέ αυτό το θάρρος.

— Μ' αγαπάτε, Ραϋμόν; πρόσθεσε η Σουζάν.

— Μ' όλη μου την ψυχή! Θάδινα με χαρά τη ζωή μου για σ'αφεί, δίχως τον παρμικρό δισταγμό, αν μου το ζητούσατε...

— Σ'αφεί πιστεύω... Όστε υπάρχει κάποιο μυστικό που δ'ε θέλετε να μου το π'αφεί;

— Ο Ραϋμόν κ'αφεί καταφατικά το κεφάλι του, γιατί δεν είπτε π'αφεί δύναμη να μιλήσ...

— Και το μυστικό αυτό, όπως και το δικό μου, πρέπει να κηλιδώνη την τιμή κάποιου δικού σας. Κάτι τέτοιο πρέπει να συμβαίνει, για να κατατάε αυτή την επιμονή σιωπής απέναντί μου!

— Ο νέος ανασήκωσε ζωγρά. "Από κατάγλωμος που ήταν, έγινε εσφονικά κατακόκος. Σ'αφεί ώστόσο.

— Δεν απαντάτε; Μάντεψα σωστά:

— Ο Ραϋμόν ένωσε τα γέγηθ του με ανωνία. "Υπόφερε αβασταχτα...

— Σ'αφεί λέω λοιπόν κι' εγώ με τη σειρά μου: "Όποιο κι' αν είναι αυτό το μυστικό, εγώ σ'αφεί αγαπώ!

— Σουζάν!... Θεέ μου, τι να π'αφεί: Τι να κάνω!...

— Δεν μπορεί να ύπαρξη μεγαλύτερη κατασίνηση από κείνη που με β'αφεί επί δ'αφεί χρόνια. Κι' όμως, εγώ τα ξέρατε όλα, μου είπατε: «Σουζάν, σ'αφεί λατρεύω... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;» Σήμερα λοιπόν σ'αφεί λέω εγώ: «Ραϋμόν, σ'αφεί αγαπώ... Θάμουν δυστυχισμένη δίχως εσ'αφεί... Χωρίς εσ'αφεί, δεν τη θέλω τη ζωή! Θέλετε να γίνετε άντρας μου;»

— Ο νέος έκλαιγε με χοντρά δάκρυα, με το πρόσωπο κρυμμένο στα γέγηθ του. "Η Σουζάν όρκιζατο να ανασήκωσή το κεφάλι του, για να δ'ε τα μάτια του και να π'αφεί τα δάκρυά του. Μα κείνος αντιστάθηκε.

Τον άκουσε μονάχα να λ'ε, μέσα στους λυγμούς του:

— Όχι, όχι, δεν θέλω... Είν' αδύνατο!...

Με την ίδια σκληρή λέξη του είχε απαντήσει κι' αυτή άλλοτε, όταν την πασκαλούσε, την ικετεύε. Τον είχε κάμει να υποφ'ε τότε, όσο ύστερε σήμερα αυτή.

— Είν' αδύνατο; μουρμούρισε. Γιατί;

— Ποιός σοβαρός λόγος, ποιό τρομερό μυστικό μ'αφεί χωρίζει λοιπόν... Δεν μπορώ να το μαντέψω!... Κι' αυτό το μυστικό ύπαρχει μονάχα εδ'αφεί κι' ένα μήνα: Γιατί, παρ' όλο σ'αφεί μ'αφεί, ζητούσατε το χέρι μου...

— Μην φανχτε, Σουζάν. Δεν θα το β'αφεί ποτέ! Κι' αν το β'αφείκατε, θα γίνουμουν τότε τόσο δυστυχισμένοι, τόσο άθλιοι, ώστε δεν θα μ'αφεί παρ' αφεί αυτοκτονία.

— Δεν μπορεί ποτέ ν'αναί δική σας η ατίμωσι. "Εσ'αφεί είσατε πολύ ευγενής και περήφανος. Δεν μπορεί να λάβψη η τιμία ψυχή σας...

— "Υπάρχουν ντροπές για τις οποίες είναι κανείς ανεύθυνος, κι' όμως τιμωρείται!... Δεν έχετε το παρόδειγμα στον εαυτό σας:

— Μά, αν χρειάζεται, μπορώ να σ'αφεί περμμένω κι' εγώ, όπως με περιέμενατε. Φαντάζεσθε λοιπόν πως δεν θα δεχόμουν!...

— Αλλοίμονο, θάταν ανώφελο!

— Ξαναγύρουν στην άκρη του δάσους. "Ο Ραϋμόν της άπλωσε τα χέρια του, σαν να την άποκαιρετούσε. Προτιμούσε να τελειώσ'ε έτσι απότομα, παρ'αφεί να ε'αφεί ακολουθήσ'ε να υποφ'ε ακόμη τέτοιες αγωνίες, τέτοια μαρτύρια.

— Αντίο, Σουζάν. Αφού π'αφεί να χωρ'ίσουμε, είπτε.

— Δεν θέλω... όχι, δεν θέλω!

— "Η νέα τον συγκρατούσε απελπισμένα. Και τραυλίζε:

— Μη φεύγετε, Ραϋμόν. Αφού μ' αγαπάτε!

— Μια μ'αφεί το χεϊμώνα είχε ξεριζώσει μια βελανιδιά. "Η Σουζάν κάθισε πάνω στον κορμό της και τράβηξε διά της βίας κοντά της το Ραϋμόν. "Εκείνος έπεσε σχεδόν γονατιστός, γυρίζοντας όμως άλλοι τα μάτια του και μη τολμώντας να την κυτάξει.

— Τα δύο μικρά γεράκια της σφίγγανε δυνατά το δικό του. "Ευπλεκε τα δάγυλά της, με τα δικά του, θέλοντας με κάθε τρώ-

πο να νικήση την επιμονή του, να διώξη τους φόβους του για το μέλλον.

— Εκείνος βάθελε πολύ να φύγη. Το γάδι της τούσφιγγε δδονηρό την καρδιά.

— Ραϋμόν, σ'αφεί ικετεύω...

— Αφίστε με, Σουζάν... Πρέπει... β'αφεί τη δύναμη να ψιθύριση, με φωνή σδυσμένη.

— Ραϋμόν! Σ'αφεί αγαπώ τόσο! πρόσθεσε με πάθος η κοπέλλα.

— Ένας λυγμός ανέθηκε στο λαιμό του. Μα β'αφεί ακόμα τη δύναμη να π'αφεί:

— Αντίο, Σουζάν!...

— Ραϋμόν, κράτησε το μυστικό σου...

— Κράτησε το για σ'αφεί... ας μείνη θαμμένο αιώνα μ'ε' στην καρδιά σου... Ποτέ δεν θα σ'ε ρωτήσω... σου τ' όρκίζομαι στη ζωή σου, πολυαγαπημένη μου Ραϋμόν, και στη ζωή του πατέρα μου... Δεν θα σου κάνω ποτέ των παρμικρό υπαινιγμό... ούτε και θα το ξανασκεθ'ω ποτέ...

— Μ'ε πο'αφεί ανησυχ'ε! "Αν ήξερες τόσα δάκρυα έχω γύσει απ' τα παιδικά μου γέγηθ... και πόσο θάθελα να γνωρίσω επιτέλους λίγη ευτυχισμένη ζωή!...

— Έφερε το χέρι του στα γέγηθ της και φιλούσε ένα - ένα τα δάγυλά του, όπως κάνουν οι μητέρες για να μικρά παιδιά τους. Κι' εγώ τα γέγηθ της ήταν τόσο δροσερά και ύγρα, ο Ραϋμόν τ'αφεί να καινε σαν φωτιά...

Το κεφάλι του γύριζε, τα μάτια του δεν β'αφεί π'αφεί. Τα λόγια της Σουζάν φ'αφείνανε σ'αφεί αυτά που σαν από πολύ μακ'αφεί...

— Απ' όσα του είχε π'αφεί, έμειναν μονάχα τα έξης: «Φύλαξε το μυστικό σου... Ποτέ δεν θα σ'ε ρωτήσω... Ποτέ δεν θα θέλω να μάθω. Σου τ' όρκίζομαι... Μη μου αρνηθ'ε!...

— "Ηταν ένας πειρασμός τόσο δυνατός, σχεδόν ακατανίκητος!

Ναι, θα μπορούσαν να ευτυχίσουν, εφόσον τ'αφεί η Σουζάν...

Και δεν έλεγε ψέματα η κοπέλλα αυτή, η αληθινή γυναίκα, που από μικρή άκομη είχε προκαλέσει το γενικό θαυμασμό με το σχεδόν υπεράνθρωπο θάρρος της.

Εφόσον θεωρούσε δυνατή ακόμη την ευτυχία τους, που είχε τόσο υποφ'ε, π'αφεί να ν'αφεί έτσι...

Μια τρελή επιδίωξη γεννήθηκε στην ψυχή του νέου. "Ενα σπ'αφεί έλαμψε μ'ε' στο σκοτάδι της απελπισίας του... "Ανασήκωσε το κεφάλι του, σαν μεταμορφωμένος. Τα δάκρυά του είχαν στειρέσει κι' ένα καμόγελο πλανιότανε στα γέγηθ του...

— "Η Σουζάν, με τα γέγηθ της δεμένα γύρω απ' το λαιμό του, χαμογελούσε κι' αυτή, τον έλυνε με το φ'αφεί της ματιάς της και περιέμενε την απάντησή του σκυμμένη πολύ κοντά στο στόμα του...

— Ο νέος ήταν έτοιμος να της π'αφεί: «Σ' αγαπώ... γίνε δική μου, γυναίκα μου, αφού μου υποσέσαστε να ξεγ'αφεί!...

— Ανοίγε κι' όλος τα στόμα του για να

προφ'ερη αυτή τη λέξη που διωούσε ν'αφεί σ'αφεί η Σουζάν.

Κι' όμως δεν την πρόφερε. Το κεφάλι του έγειρε πάλι στο στήθος του...

Γιατί είχε περάσει εσφονικά μπροστά απ' τα μάτια του μια παρόξενη εικόνα: όλη ή ιστορία του δράματος που τον είχε φ'ερει εκεί... ή δολοφονία του Λαρουέ, ή πιθανή συνενονή της μητέρας του — δεν ήταν ακόμη β'αφεί σ'αφεί αυτήν — ή άδικη καταδίκη του Λαρόκ, ο θάνατος του Λουσιέν ντ'ε Νουαοβίλ... όλα όσα ήξερε, τελοσπ'αφεί!...

— Κι' η κοπέλλα έκείνη, στην αγνοιά της, του ζ'αφείσε να την παντρευτή... αυτήν, την κόρη του άθ'αφεί θύματος της μητέρας του!...

— "Η καρδιά του επαναστάτησε σ'αφεί τη σκέψη!

— "Αν τυχόν παντρευότανε τη Σουζάν, κι' εκείνη μάθαινε κάποτε την αλήθεια, δεν θα τούμενε άλλη διέξοδος απ' το θάνατο!

— Θ'ανακαίοντε ίσως η Σουζάν π'αφεί όλα όσα είχαν συμβ'ε στην πατέρα της — δυστυχίες, ατιμώσεις, εξευτελισμοί — δ'αφεί λ'αφεί στην έκδ'αφεί μιας προδομένης γυναίκας. Και θάταν παντρεμένη με το γυιό αυτής της γυναίκας! Τ'αφεί τόσο αγαπ'αφεί και τον εγώ ικετεύει για να νικήση τις ανησυχίες του!...

— Ο Ραϋμόν σ'αφεί σ'αφεί, με μια απότομη κίνηση, σαν ναθελε να διώξη κάποιον ε'αφεί.

Και εσφονικά, δίχως να της π'αφεί άλλη λέξη, δίχως καν να της ρίξη μια ματιά, άρ'αφείσε να τρέχη μ' όλη του τη δύναμη π'αφεί την άκρη του δάσους. Βιαζότανε ν'αφεί ακρυνηθ'ε απ' τη Σουζάν, γιατί φοβότανε μήπως υποκύψη στην αγάπη της, στις γλυκές και τρυφερές ικεσίες της.

— "Η κοπέλλα είχε σηκωθεί κι' έκείνη, σ'αφεί σ'αφεί. Δεν κατάλαβε στην άρχη. "Υστερα, όταν τον είδε να φεύγει, έτρεξε ζορ'ίσω του.

Μα ο Ραϋμόν βρισκόταν κι' όλος μακ'αφεί, τρέχοντας πάντα ανάμεσα στα στάγια, στα χωράδια και στα λειβάδια, τρέχοντας σαν τρελλός, χωρίς να σταματήση καθόλου.

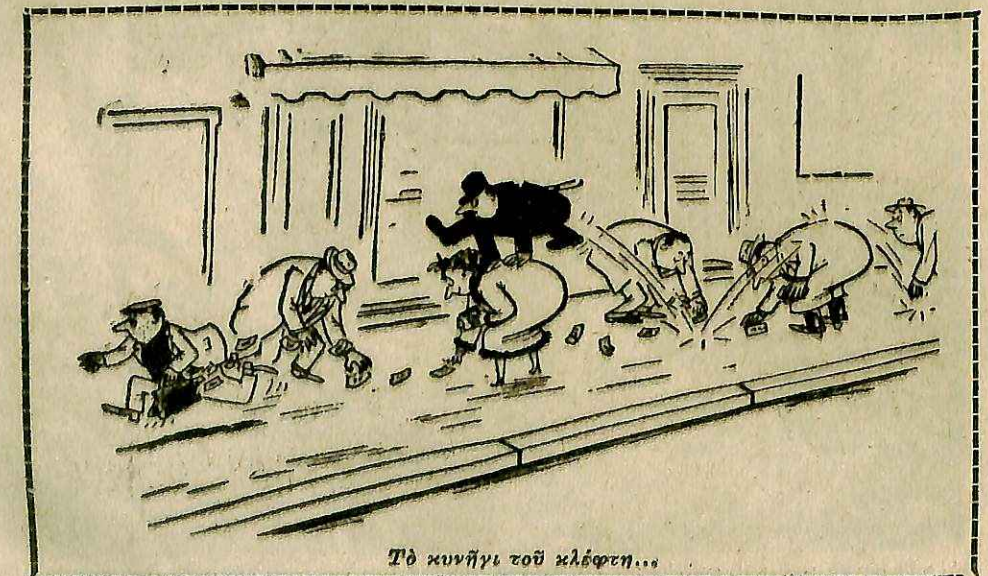
— "Η Σουζάν άπλωσε τα χέρια της ικετευτικά, με μια έσπ'αφεί κίνηση.

— Ραϋμόν! φώναξε. Ποι'αφεί, Ραϋμόν! Μα ο νέος δεν την άκουγε π'αφεί.

— Όταν τον έλασε απ' τα μάτια της, γι'αφεί τ'αφεί κρ'αφεί τα δέντρα που τριγύρ'αφεί το Μερντόν, ένοιωσε μέσα της ένα τεράστιο κενό, σαν ναε πάει ο Ραϋμόν μαζί του τη ζωή της, την π'αφεί της, μαζί με την ευτυχία της.

Και σ'αφεί σ'αφεί χάμω, λιπόθυμη...

— Έμεινε μια ώρα έτσι. "Όταν σ'αφεί σ'αφεί, ξαναπ'αφεί το δρόμο της Άσπρης Βίλλας, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένη και σφίγγοντας με τα δύο της γέγηθ το μ'ετωπό της.

Ο φίλος τους άρπαξε ένα κουβά νερό και τον άδειασε πάνω τους!...

ΑΠΗΓΑΓΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ!...

Οι περιεργότερες συζυγικές συμφιλιώσεις

— Κάτω τα χέρια από πάνω μου, ιτηνή! φώναξε η παχουλή εκείνη Γιαπωνέζα στους τέσσερις προσωπιδοφόρους που την είχαν περικυκλώσει.

— Μην ταραζέστε, 'Ανθισμένη Πορτοκαλιά, της σύστησε ένας απ' αυτούς. Δεν πρόκειται να σας κάνουν κακό...

Συγχρόνως όμως της έκλεινε μ' ένα φίμωτρο το στόμα, ενώ οι σύντροφοί του την έδεναν χειροπόδαρά με πετσέτες! "Ενας γείτονας, που αντελήφθη τη φασαρία, τηλεφώνησε άμεσα στην αστυνομία.

Στο μεταξύ, οι προσωπιδοφόροι είχαν φορτώσει σ' ένα αυτοκίνητο την αιχμάλωτη τους. Και την έπηγαν κατ' ευθείαν στο σπίτι του αφεντικού τους, που τη δέχθηκε με χαρά.

Σε μερικά λεπτά, έφτασε εκεί κι' η αστυνομία. 'Αλλ' ο οικοδεσπότης — ένας ελαοχορματιστής ηλικίας 57 χρονών — υποδέχθηκε χαμογελώντας τους αστυφύλακες και τους εξήγησε πώς η γυναίκα που είχε άπαγάγει, ήταν... η σύζυγός του!

— Μούφυνε πρό ενός έτους, είπε. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος από την άπαγωγή για να την ξαναφέρω κοντά μου... 'Επειδή δε είναι 25 κιλά πιά βαρειά από μένα και γεροδεμένη, θεώρησα φρονιμώτερο ν' αναθέσω αυτή την άπαγωγή σ' τέσσερις γερούς βοηθούς μου!... Τώρα έχουμε πιά συμφιλιώδη.

Και πραγματικά, οι δυο σύζυγοι άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν θερμά, ενώ οι αστυνομικοί έφευγαν άπρακτοι.

Οι καυγάδες μεταξύ συζύγων ή άρραβωνιασμένων είναι κάτι συνηθισμένο και καθημερινό. Τό 'ίδιο και οι συμφιλιώσεις τους.

Κάποτε όμως, μερικά ζευγάρια συμφιλιώνονται με τον πιο παράξενο και άπιστευτο τρόπο...

Στο 'Αμβούργο, μιά λεπτή και χαριτωμένη Γερμανίδα είχε τη βεβαιότητα πως έζούσε πάντα ο άντρας της, που είχε εξαφανισθ' στο 'Ανατολικό μέτωπο. Μολοντί λοιπόν ήταν μόλις 22 χρονών, απέκλεισε τελείως τόν έρωτα από τη ζωή της, οίχτηκε με ζήλο στην εργασία και δημιούργησε γρήγορα ένα απ' τα καλύτερα άτελιέ ραπτικής αυτής της πόλεως.

Ξαφνικά νύοισε η έντρας της —

που τον είχαν κρατήσει αιχμάλωτο οι Ρώσοι επί 12 χρόνια. "Όταν μπήκε στο σπίτι της και το βρήκε ώραιότατο και πολυτελέστατο επίπλωμένο, αντί για τη φτωχική τρώγλη δι' που περίμενε πως θα την έβρισκε, κι' όταν είδε τις ακριβές τουαλέτες της και τα μανικιουρισμένα νύχια της, παρεξήγησε και της φάνασε με θυμό και πικρία:

— Καταλαβαίνω, Γκέρτα! Σ' έχει φιλενάδες, κάποιος πλούσιος και σ' συντηρεί!

'Εκείνη ένοιωσε τότε να την πνίγει η αγανάκτηση. "Επειτα από τόσα πικρά χρόνια αυτοκυριαρχίας, ξέσπασε επίτελους...

— Δεν είν' αλήθεια! διαμαρτυρήθηκε.

Και, αρπάζοντας ένα άσημνιο καντηλιέρι, το πέταξε στο κεφάλι του συζύγου της. "Υστερα κυλίστηκαν χάμω κι' οι δυο, έκλεινος δίνοντας της γροθιές και προσπαθώντας να την πνίξουν, εκείνη ξεροβιάζοντας του τα μαλλιά και οργώνοντας το πρόσωπό του με τα νύχια της...

Ευτυχώς, έτυχε να μη τότε κάποιος φίλος τους, που κατάλαβε άμεσα την κατάσταση, άρπαξε ένα κουβά νερό και τον άδειασε πάνω τους!

Η ψυχρολουσία αυτή τους έκαψε να συνέλθουν. Συμφιλιώθηκαν, και τώρα είναι ένα απ' τα πιο ευτυχισμένα άντρώγνια του κόσμου.

Πρό τεσσάρων ετών, η γυναίκα ενός κτηματία του Τράνσβαλ τον έγκατέλειψε, γιατί της φερόνταν άσχημα. "Ο σύζυγος, μετανοιωμένος άναστατάωσε τον κόσμο για να την ξαναβρή και να την πάρει πάλι κοντά του, αλλά δεν τό κατάρβωσε.

Είχε πιά άπελπιστή, όταν, μιά μέρα του περασμένου καλοκαιριού, καθώς τ' αυτοκίνητό του στάθηκε σ' ένα δρόμο, χτύπησε πίσω του ένα άλλο. "Ο κτηματίας έτρεξε, ακούγοντας τόν κρότο. "Αλλ' αντί να τασκαβη με τόν άδέξιο σωφό, έβγαλε μιά φωνή τρελής χαράς:

— Μάργκαρετ!... Γυναικούλα μου! Πραγματικά, στο βολάν του δεύτερου αυτοκινήτου καθόταν η σύμβια του.

Την έσφιξε κλαίγοντας στην άγκαλιά του, ενώ εκείνη τούλεγε, όχι, λιγώτερο συγκινημένη:

— Φαίνεται πως δεν πρέπει πιά να σ' ξαναφίσω, Τζόννυ, μιά και μάς ένωσε πάλι ο Θεός!

Πρωτοτυπώτερη όμως απ' όλες ήταν η συμφιλίωσις μιάς Παριζιάνας 24 χρονών, της Κολέτ Μονωά, με τόν σύζυγό της, ένα ηλεκτρολόγο.

"Ο τελευταίος είχε πάθει άμνησία, από ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, κι' είχε εξαφανισθ'.

Άφου έλειψε πάνω από τρεις βδομάδες, η Κολέτ τόν είδε μιά μέρα σταματημένον πάνω στη Βασιλική Γέφυρα τού Σηκουάνα. "Ετρεξε άμεσα κοντά του και τού είπε με λαχτάρα:

— Ζάκ, σ' ξαναβρήκα! Μά έκείνος την κίταξε αδιάφορα, σαν να μη την αναγνώριζε. Μη ξέροντας πως να εξηγήσει αυτή τη συμπεριφορά του, η Κολέτ έξαγριώθη και, κι' μ' ένα δυνατό σπρώξιμο, τόν πέταξε στο ποτάμι.

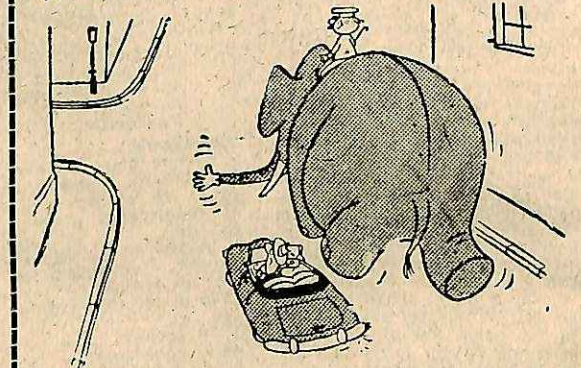
Από τόσο υπλά που έπεσε, ο Ζάκ έπεσε με όρμη στο νερό. Κι' ό-ταν ξαναεβήκε στην επιφάνεια, φώναξε:

— Κολέτ!... Κολέτ!... Είχε ξαναβρή τη μνήμη του, απ' τόν δυνατό κλονισμό.

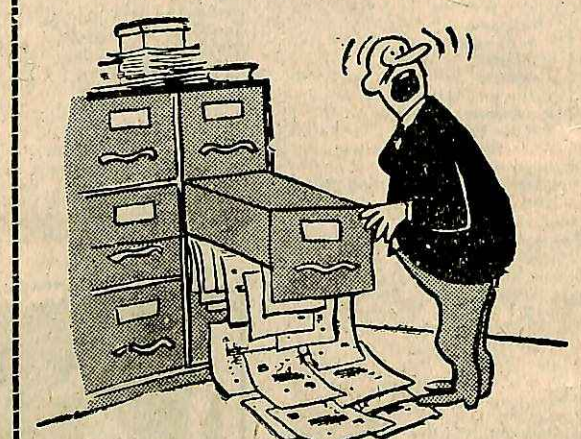
Άμέσως η γυναίκα του πήδησε μέσ' στο ποτάμι για να τόν σώσει. Ευτυχώς, μιά περαστική βάρκα τούς ψάρεψε και τούς δυο, ζωντανούς. Καί, παρ' όλο τόν μούσκεμά τους, έμειναν δυο όλάνηρα λεπτά της ώρας σφιχταγκαλιασμένοι και μ' ένωμένα τα χείλη...

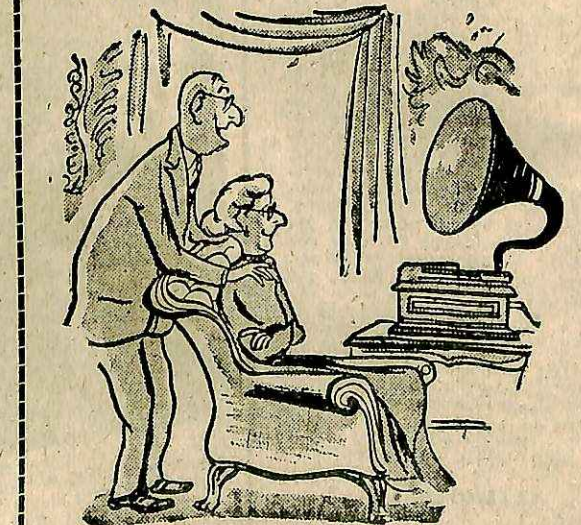
— Είσαι ευχαριστήμενος τώρα ή θα παραπονέθης και πάλι, πως ξεδεύουμε πολύ νερό;...

Στους δρόμους της Βαγδάτης

— Δεσποινίς Μαρίτσα!...

— Σκέψου Μαγδαληνή μου, μιά δόσις ακόμη κι' είναι πιά δικό μας!...

ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Η δραματική περίπτωση δυο Αμερικανών συζύγων

Πολύς θόρυβος έχει δημιουργηθή γύρω στο ζήτημα της τεχνητής γονιμοποίησης, που εξακολουθεί να μένει άλυτο. Πρέπει οι γυναίκες να φέρουν στον κόσμο παιδιά, που πατέρες τους δεν είναι οι άντρες τους; Τι συνέπειες μπορεί να έχη αυτό από κοινωνικής, ήθικής και ψυχολογικής πλευράς; Σοφοί επιστήμονες, κοινωνιολόγοι, δικαστές, φιλόσοφοι, ασχολούνται με αυτά και άλλα σχετικά ερωτήματα, χωρίς ως τώρα να έχουν καταλήξει σε κάτι θετικό και οριστικό.

Στην 'Αμερική, οι δικαστές διαφόρων Πολιτειών αναγνωρίζουν ως νόμιμα τα παιδιά από τεχνητή γονιμοποίηση, ενώ άλλοι τα θεωρούν παράνομα.

Μέσα σ' αυτή τη σύγκρουσις γυναικών, δεν μπορεί να περάσει άπραγμάτη η γνώμη της 'Αμερικανίδας κυρίας Τζ. Μ. πού, όπως πολλές συμπατριώτισσές της, κατέφυγε στην τεχνητή γονιμοποίηση, όταν βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε άλλη λύσι για να μπόρεσει να εκπληρώσει τόν φυσικό προορισμό της, να γίνη δηλαδή μητέρα.

«Υστερα από προσπάθειες δυο χρόνων, ο άνδρας μου κι' εγώ καταλάβαμε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να γίνω μητέρα—γράφει σε αμερικανικό περιοδικό η κυρία Μ. Αυτό το επιβεβαίωσαν όλες οι ιατρικές εξετάσεις εδώ και πέντε χρόνια, που απέδειξαν θετικά ότι ο άνδρας μου είναι στειρός και ότι δεν υπάρχει δυνατότης να θεραπευθ'.

«Ο χρόνος που ακολούθησε ήταν γεμάτος αγανάξι, γιατί και οι δυο αγαπάμε τα παιδιά. "Ο Μπόμπ, ο άνδρας μου, υπέφερε βλέποντας ότι ο βασικός σκοπός του γάμου μας — τα παιδιά — έμενε άνεκπληρωτος και ένοιωσε ότι τόν φταίξιμο ήταν δικό του. "Εγώ, πάλι, χωρίς να τ' άβάζω μαζί του, καταλάβαινα ότι δεν ήταν γραφτό να αποκτήσω παιδί.

«Στην άπελπισή μου, θυμήθηκα ένα άρθρο για τεχνητή γονιμοποίηση, που είχα διαβάσει και τόν άναφερα στον Μπόμπ. Μιλήσαμε στο γιαιρό μας και μαζί είπαμε ότι πολλά ζευγάρια είχαν καταφύγει σ' αυτήν και τώρα είναι εύτυχισμένα. "Η συμβουλή του, όμως, ήταν να σκεφτούμε καλά και να συζητήσουμε πολύ καιρό, πριν πάρουμε μιά απόφασι.

«Μπορούσαμε, βέβαια να υιοθετήσουμε ένα παιδί, αλλά εγώ ήμουν σίγουρα ότι ή μόνη λύσι που μάς άπόμεινε, ήταν ή τεχνητή γονιμοποίηση. Μόνο έτσι θα νοιώθαμε ότι τόν παιδί είναι δικό μας, γιατί θα παρακολουθούσαμε την εξέλιξή του από την άρχή.

«Με την άπέραστη ελπίκρινειά του, ο Μπόμπ παραδέχτηκε ότι τ' άπειρήματά μου ήταν σωστά, αλλά είχε δισταγμούς. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, ότι τόν γεγονός που δεν κάναμε παιδί όφειλόταν στη στειρότητά του και αυτό τόν έκανε να νοιώδη μειωμένος. "Ε-

«Τελικά, κατάλαβα ότι τού χρειαζόταν καιρός να σκεφτή μόνος του και να τόν χωνέψι. "Εσπασα να μιλάω γι' αυτό τόν ζήτημα και περίμενα υπομονητικά. "Ενα βράδυ άρραξε μόνος του τη συζήτηση για παιδιά και είπε:

«Σκέφτηκα πολύ και κατάληξα στην άπόφασι ότι πρέπει ν' αποκτήσουμε παιδί με τεχνητή γονιμοποίηση. Τό πιστεύω και τόν θέλω με όλη την καρδιά μου.

«"Ο γιαιρός που έπισκεφτήκαμε, μάς εξήγησε αναλυτικά τη διαδικασία που θα ακολουθούσαμε. "Επρεπε, πρώτα — πρώτα, να βρη έναν «δωρητή» άνδρα στους φοιτητές της Ιατρικής, που δεν θα μάθαινε για ποιά γυναικά προορίζεται ή δωρεά του και έμεις πάλι δεν θα μάθαιναμε ποτέ ποιάς ήταν.

«"Ο γιαιρός μας, όμως, εξέτασε προσεκτικά τόν παραδότην, τήν κληρονομικότητά, καθώς επίσης και τή διανοητική και τή σωματική του κατάσταση. Φρόντισε να βρη έναν που να διαθέτει κατά τόν δυνατόν τ' άριστόντα τού Μπόμπ.

«Μετά έπρεπε να βρούμε τήν πιο κατάλληλη περίοδο που υπήρχαν πιθανότητες συλλήψεως. "Ο γιαιρός μάς προείδοποισε ότι ήταν πιθανό να περάσουν από όκτω μήνες, πριν δούμε άποτελέσματα.

«"Ημουν όμως τυχερή και τόν πείραμα πέτυχε τή δεύτερη φορά. "Από κεί και ύστερα, ο άνδρας μου και εγώ πετούσαμε στα σύννεφα και ζούσαμε με τήν προσοχήν τού μεγάλου γεγονότος. Τό πρώτο παιδί μας ήρθε στον κόσμο κανονικά και ήταν ένα χαριτωμένο άγούρακι.

«"Ημαστέ και οι δυο ένθουσιασμένοι και ύστερα από ένάμισον χρόνο, αποκτήσαμε και τόν δεύτερο παιδί μας — ένα κοριτσάκι — πάλι με τή μέθοδο της τεχνητής γονιμοποίησης.

Φτασε ακόμη στο σημείο να προτείνη τή λύσι τού διαζυγίου, μόνος και μόνο για να μη με βλέπη να υποφέρω. "Αλλά εγώ τήν άπέριμα, γιατί τόν αγαπώ και δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν.

«Τελικά, κατάλαβα ότι τού χρειαζόταν καιρός να σκεφτή μόνος του και να τόν χωνέψι. "Εσπασα να μιλάω γι' αυτό τόν ζήτημα και περίμενα υπομονητικά. "Ενα βράδυ άρραξε μόνος του τη συζήτηση για παιδιά και είπε:

«Σκέφτηκα πολύ και κατάληξα στην άπόφασι ότι πρέπει ν' αποκτήσουμε παιδί με τεχνητή γονιμοποίηση. Τό πιστεύω και τόν θέλω με όλη την καρδιά μου.

«"Ο γιαιρός που έπισκεφτήκαμε, μάς εξήγησε αναλυτικά τη διαδικασία που θα ακολουθούσαμε. "Επρεπε, πρώτα — πρώτα, να βρη έναν «δωρητή» άνδρα στους φοιτητές της Ιατρικής, που δεν θα μάθαινε για ποιά γυναικά προορίζεται ή δωρεά του και έμεις πάλι δεν θα μάθαιναμε ποτέ ποιάς ήταν.

«"Ο γιαιρός μας, όμως, εξέτασε προσεκτικά τόν παραδότην, τήν κληρονομικότητά, καθώς επίσης και τή διανοητική και τή σωματική του κατάσταση. Φρόντισε να βρη έναν που να διαθέτει κατά τόν δυνατόν τ' άριστόντα τού Μπόμπ.

«Μετά έπρεπε να βρούμε τήν πιο κατάλληλη περίοδο που υπήρχαν πιθανότητες συλλήψεως. "Ο γιαιρός μάς προείδοποισε ότι ήταν πιθανό να περάσουν από όκτω μήνες, πριν δούμε άποτελέσματα.

«"Ημουν όμως τυχερή και τόν πείραμα πέτυχε τή δεύτερη φορά. "Από κεί και ύστερα, ο άνδρας μου και εγώ πετούσαμε στα σύννεφα και ζούσαμε με τήν προσοχήν τού μεγάλου γεγονότος. Τό πρώτο παιδί μας ήρθε στον κόσμο κανονικά και ήταν ένα χαριτωμένο άγούρακι.

«"Ημαστέ και οι δυο ένθουσιασμένοι και ύστερα από ένάμισον χρόνο, αποκτήσαμε και τόν δεύτερο παιδί μας — ένα κοριτσάκι — πάλι με τή μέθοδο της τεχνητής γονιμοποίησης.

«"Ολες οι παλιές άνησυχίες και οι διαταγές, έχουν περάσει για πάντα. "Ο Μπόμπ λατρεύει και τ' άγαπάει τ' άγατά μας και τ' άγατά μας τον λατρεύουν και τ' άγατά μας τον λατρεύουν.

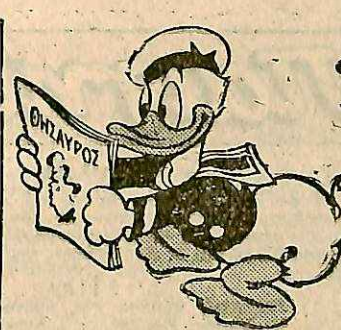
«Τα παιδιά, Όσοι τ' άγατά μας, λένε ότι τ' άγατά είναι όλοϊμοί ο Μπόμπ και τόν κοριτσάκι μοιάζει με μένα.

«Τώρα, έπισκέπτομαι πάλι τόν γιαιρό και έτοιμάζομαι να αποκτήσω και τόν τρίτο παιδί μας. Ξέρουμε, βέβαια, ότι πολλοί θρησκευτικοί ήγέτες, ψυχολόγοι, δικαστές και άλλοι, καταδικάζουν τις μητέρες που αποκτήνουν παιδιά με τεχνητή γονιμοποίηση.

«Έχουν άραγε δίκιο; Μήπως άπίστησα στον άνδρα μου; "Αλλά ή γυναίκα που άπιστεί, νοιώθει και κάποια ευχαρίστησι, ενώ εγώ βασανίστηκα άσπου να μπόρεσω να νοιώσω τή μητρότητα.

«Μήπως ο άνδρας μου κι' εγώ κάναμε σφάλμα, έπειδή δώσαμε τή ζωή σ' δυο πλάσματα και κάναμε τόν πόν για να τούς εξασφαλίσουμε μιά άνετη ζωή, σ' ένα ευχάριστο οικογενειακό περιβάλλον;

«Τέλος, ποιάς θα έχη τόν θάρος να μάς καθηγορήσει ότι κάναμε κάτι παράνομο, αφού και οι νομοθέτες δεν κατάρβωσαν να συμφωνήσουν άν ή τεχνητή γονιμοποίηση είναι νόμιμη ή όχι;...

«Επί συμβάσει»

Τό μπατιρλίκι τους ήταν φοβερό. Καί, έζετε, τόν μπατιρλίκι της άξιοπρέπειας είναι φοβερώτερο από τόν μπατιρλίκι της άναξιοπρέπειας. Κι' ο Πάγος ο 'Επιστημονόγλου κι' ο Χρήστος ο φιλοσοφίδης ήταν άνθρωποι άξιοπρέπειας. Διπλωματούχοι τού 'Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου — «λίαν καλώς» άμφοτεροι — άφογοι ο' όλο τους τόν βίο, τόν δημόσιο και τόν ιδιωτικό, πάλευκοι «άπό πάσης πλευράς και άπόψεως», άνεπίληπτοι ο' όλες τους τις σκέσεις και τις συνάλαγες.

Παρ' όλα αυτά ή μάλλον εξ αίτίας αυτών, έπληθε τόν μοιραίο μπατιρλίκι...

Καθόντουσαν κι' οι δυο στο συνοικιακό καφενοδάκι που τους γνωρίζανε. Τους γνωρίζανε αλλά... ο Σταύρος, τόν συμπαθητικό γκαρσόνι που τούς σεβόριζε χρόνια με χαμογελαστός τεμενάδες είχε αρχίσει να γίνεται κάπως μεγαλοχικός. Δεν είπα, βέβαια, τόν κυδαίο έκείνο «με πληρώνετε γιατί θα παραδώσω», αλλά έβγαλε δυο γερούς άναστεναγμούς κατά παραγγελίαν «δυστυχισμένης βιοπάλης» — δυο καταστάρικα έβγαζε τήν ημέρα, γιατί δικό του ήταν τόν μαγαζί — και ανήγγειλε μετά θλίψεως:

—Θα χάσω τόν ψυμύ μου, δυστυχώς! Πολλά τ' άβερεσέδια. Και να μου επιτρέπετε δυστυχώς, δεν μπορώ, αλλά δυστυχώς, δεν γίνεται, δυστυχώς, να σ' άσερβίρω σήμερα. Γιατί, δυστυχώς, τόν άφεντικό δυστυχώς, δεν άναγνωρίζει τίποτις!

«Ετσι, εκφράζονται συνήθως κατά διπλωματικών τρόπων, όσοι... «δυστυχώς» είναι ίδιοι και άφεντικά και σεβιτόροι, άμα συμβή να μπατιρίσουν οι πελάτες!

«Ο Πάγος μέτρησε τ' άψιλά του, προκάταβε δυο γλυκύβραστους και είπα ψιθυριστά στο Χρήστο:

—Είχε άκούσει τή συζήτη! Και ο Χρήστος συνέχισε με γαλοφυές:

—«Υπάρχουν και χειρότερα. Άύριο θα μου πη «μωρέ Πάγο σε λυπάμαι, φοκαρά, που δεν βρίσκες κι' εσύ ένα μεροκάματο» και θα μου τόν κερσάπ τόν καφέ. Και μεθαύριο θα με παρακαλέσει να τόν βοηθήσω να πλύνουμε τ' άφλυτςάνια: «'Ελα, βάλε ένα χέρι κι' εσύ, καμύνη!»

«Ο Χρήστος άκούει άπαθής. «Τίποτ' απ' αυτά, είπε. "Ολα θα πάνε καλά. Είδα, χτες, τόν Πελοπίδα και μου υποσχέθηκε, ή μάλλον μου πρότεινε, ή μάλλον με παρεκάλεσε να γίνω πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου τού 'Οργανισμού Προστασίας τών Άνθρωπών.

«'Ε, λοιπόν; Τί λεφτά παίρνει ο πρόεδρος; Τίμητικόν άξίωμα είναι. Κάτι έξοδα παραστάσεως παίρνει.

—Άπλ' ό,τι θα πληρώνουμε τούς καφέδες με π'άσαν άνεσιν! Σωστήκαμε!

—Μη βιάζεσαι!

—Εγώ δεν βιάζομαι διόλου. Βιάζεται ο ξενοδόχος μου, ο ταβερνιάρης ή μάλλον οί δυο ταβερνιάρηδες, ο περιπεριούχος.

—Στον πληθυντικό πρέπει να τούς π'ης κι' αυτούς.

—Δεν έχεις άδικο. Λοιπόν; Τί να μη βιάζομαι;

—Νομίζω... ότι οί άνθρωποι δεν χάνονται στη ζωή.

—Σέρεϊς... σε κάτι τέτοιες κρίσεις στιγμές άντισπαθ' τη φιλοσοφία! Θέλω ρεαλισμό. Θα προτιμούσα να μου π'ης «θα διασφ'ουμε τήν Τράπεζα της 'Ελλάδος».

—Μά σάσου! Μη βιάζεσαι! Κάτι τέτοιο πρόκειται να σου πω!

—'Α, μπράβο! Δόξα σοι ο Θεός. Σιγή μεγάλου ένδιαφέροντος.

«Αγωνία... τσεποφακτική. —Δες μας ένα μικρό πακέτο, μωρέ Σταύρο, κι' αύριο σ' άδινω! άπετόληψε ο «πρόεδρος».

Είχε τή θαρραλεότητα τού άξιωματός. Τό «άφεντικό-γκαρσόνι» έπείσθη.

Εύθυμη Ιστοριογυα

—Υπάρχουν και χειρότερα. Άύριο θα μου πη «μωρέ Πάγο σε λυπάμαι, φοκαρά, που δεν βρίσκες κι' εσύ ένα μεροκάματο» και θα μου τόν κερσάπ τόν καφέ. Και μεθαύριο θα με παρακαλέσει να τόν βοηθήσω να πλύνουμε τ' άφλυτςάνια: «'Ελα, βάλε ένα χέρι κι' εσύ, καμύνη!»

«Ο Χρήστος άκούει άπαθής. «Τίποτ' απ' αυτά, είπε. "Ολα θα πάνε καλά. Είδα, χτες, τόν Πελοπίδα και μου υποσχέθηκε, ή μάλλον μου πρότεινε, ή μάλλον με παρεκάλεσε να γίνω πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου τού 'Οργανισμού Προστασίας τών Άνθρωπών.

«'Ε, λοιπόν; Τί λεφτά παίρνει ο πρόεδρος; Τίμητικόν άξίωμα είναι. Κάτι έξοδα παραστάσεως παίρνει.

—Άπλ' ό,τι θα πληρώνουμε τούς καφέδες με π'άσαν άνεσιν! Σωστήκαμε!

—Μη βιάζεσαι!

—Εγώ δεν βιάζομαι διόλου. Βιάζεται ο ξενοδόχος μου, ο ταβερνιάρης ή μάλλον οί δυο ταβερνιάρηδες, ο περιπεριούχος.

—Στον πληθυντικό πρέπει να τούς π'ης κι' αυτούς.

—Δεν έχεις άδικο. Λοιπόν; Τί να μη βιάζομαι;

—Νομίζω... ότι οί άνθρωποι δεν χάνονται στη ζωή.

—Σέρεϊς... σε κάτι τέτοιες κρίσεις στιγμές άντισπαθ' τη φιλοσοφία! Θέλω ρεαλισμό. Θα προτιμούσα να μου π'ης «θα διασφ'ουμε τήν Τράπεζα της 'Ελλάδος».

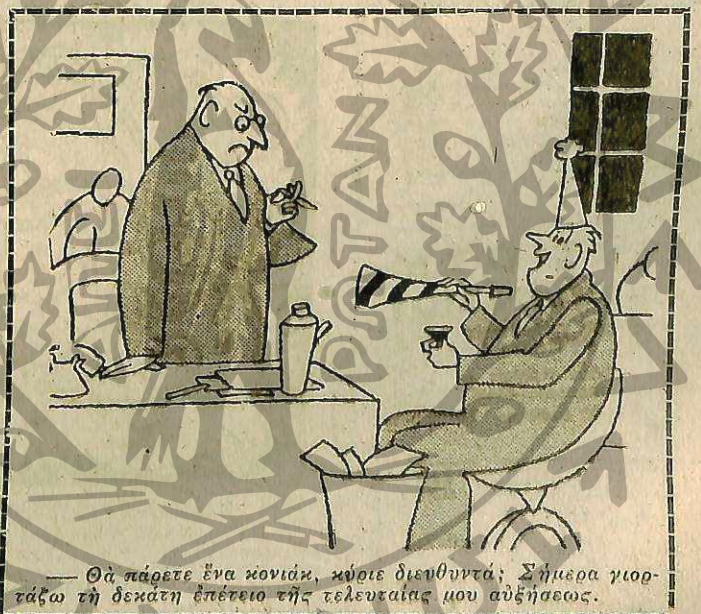
—Μά σάσου! Μη βιάζεσαι! Κάτι τέτοιο πρόκειται να σου πω!

—'Α, μπράβο! Δόξα σοι ο Θεός. Σιγή μεγάλου ένδιαφέροντος.

«Αγωνία... τσεποφακτική. —Δες μας ένα μικρό πακέτο, μωρέ Σταύρο, κι' αύριο σ' άδινω! άπετόληψε ο «πρόεδρος».

Είχε τή θαρραλεότητα τού άξιωματός. Τό «άφεντικό-γκαρσόνι» έπείσθη.

Είχε άκούσει τή συζήτη! Και ο Χρήστος συνέχισε με γαλοφυές:

—Οι πάρετε ένα κονιάκ, χωρίς διενδυτά; Σήμερα γιορτάζω τή δεκάτη επέτειο της τελευταίας μου αδέσμευσης.

55

την πραγματική ευτυχία που επιθυμείτε. Ούτε να στενοχωριέστε, λοιπόν, ούτε να απελίζεστε. Έχετε μπροστά σας ολόκληρη ζωή. Κρατήστε την αξιοπρέπειά σας και περιφρονήστε τον.

Εργάτριαν Σ.: "Αν εδώ, όπως λέτε, επικρατεί άσυνελθισία, σκεφθήτε τι μπορείτε να υποφέρετε σ' ένα μέτρο έντελως άγνωστο. Η νομίζετε ότι εκεί είναι ψυχικά πλασμένοι αλλιώτικα; Έσεις μια έντελως ξένη ανάμεσα σε άγνώστους, πώς θα περισώσειτε τα άγνα σας αισθήματα;

Δ. Κ. Α. Λ.: "Ο μόνος τρόπος για να καταλάβετε αν αυτός ο νέος σας αγαπά, είναι να του πείτε να σας ζητήσει από τους γονείς σας. Αν οι σκοποί του είναι καλοί, θαρρώ άμέσως να εκπληρώσει τη δική σας και τη δική του επιθυμία. Αν άποφυγή, τότε όλα αυτά που σας λέει είναι για να περνά τον καιρό του εύχρηστα. Και πρέπει ναρρή, να τον γνωρίσουν κι' οι δικοί σας, να μάθουν ποιάς είναι, τι δουλειά κάνει κι' αν είναι άξιος να δημιουργήσει οίκονομία. Γιατί η άγάπη είναι βέβαια άπαραίτητη στο γάμο. Όταν όμως δεν υπάρχουν τα μέσα για να συντηρώμε αυτή την άγάπη, τότε σώνει γρήγορα.

"Ενα βλαστό της Μάνης: Αυτά που πολύ δεν μύω να σας εξυπηρετήσω, γιατί δεν ξέρω τη διεύθυνση που μου ζητάτε, ούτε καμμία άλλη.

MIRANTA

Άταιρίαστοι γάμοι

Κατατρεγμένο σπουργίτι Σ. Κ.: Το γράμα σας, μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Γιατί σας φαίνεται γενικά κορίτσι με εύαισθησία και σύμφωνο με ψυχικό πάθος, που άπαιτελούσε καλή σύσταση του βίου για κάθε έπισης άξιο νέον, που είναι εις θέσιν να εκτίμηση τα τόσα προσόντα και τις χάρες σας. Άπογοητεύσατε, ωστόσο, έπειδή ως τώρα δεν εύρηκατε άνθρωπο που να σας ιωύσει και ν' ανταποκριθή πραγματικά στο εύγενικό αίσθημα της καρδιάς σας. Και με ρωτάτε, Πάνω στο άμυγ της διαπιστώσεως, Πάνω στο σημείο αυτό έχω να σας πω το έξης: "Όπως και η ίδια αντιλαμβάνεστε, έχετε απλαιομνην εύαισθησία, που έχει άνάγκη να διαλύη, που έχει άνάγκη να κάποιον καρδιά. Μά αυτό είναι και το κακό μας. Βιάζεσθε πολύ και όπως χαρακτηρίστικα μου γράφετε, έπαιτε γυρεύοντας τον άνθρωπο που θα βελήση να συνδέσει μαζί σας τη ζωή του. Μά έτσι, ζητώντας τον έρωτα, δεν μπορεί να τον πετύχετε την ώρα που τον θέλετε. Η άγάπη είναι αίσθημα, θα το έλεγα μοιραίο. Είναι ζήτημα ψυχολογικής άντιδράσεως και... υπομονής. Και όσο για την τελευταία αυτή, νομίζω ότι δεν σας πήραν τα χρόνια. Θά έβρη και για σας η πεπρωμένη ώρα, χωρίς να την περιμένετε. Κλείστε στην ψυχή σας τα εύγενικά αίσθήματα που σας εμπνέουν τα νεύατα και καρτερείτε ησυχά, χωρίς να κυνηγάτε περιπέτειες. Όσο για το άλλο πρόσωπο, που μου άναφέρετε, δεν είναι αυτό που σας λέω, η αληθινή ή άγάπη. Γιατί έπρεπε, διαφορετικά, να σας έχη συγκινήσει ή γνωριμία του κι' ο ίδιος να συγκινήθη. Κι' άπ' ότι μου γράφετε, υποθέτω ότι σας βλέπει πιο πολύ για ύψη απολύφερων παρά για τον άνθρωπο που η μοίρα της άγάπης σας έφερε κοντά του. Γι' αυτό καλύτερα είναι να κάνετε μόνη σας μίαν άνασκόπησι της ιστορίας αυτής κι' έπειτα να έξηγηθήτε μαζί του. Οι γονείς σας, μου φαίνεται, δεν θα τον βελήσουν, γιατί τα κοινωνικά του άφόντων δεν ταιριάζουν με τα δικά σας.

Γαλάζιο πούλι. "Ηράκλειο-Κρήνη: Η ιδέα που σχημάτισα, είναι πως έστε άπλούστατα πολύ άφελος, διατίττωσι που τη διακαλύπτει η ναυική σας ηλικία και η άπειρία σας για τη ζωή. Αυτό όλα το περιστάτικό που μου

έξιστορείτε και που η εξέλιξη του σας έχει ρίξει σε στενοχωρία και άπογοήτευσιν, είναι κάτι που έπρεπε να το προβλέψετε, αν είχατε την ψυχραιμία και τη σοβαρότητα να μην παρασυρθήτε με το πρώτο σας βλέμμα στην αισθηματική φαντασίωσι σας για τον νεαρό. Μόλις τον είδατε κολακευθήκε ή μοταίοδοξία σας ή ναυική, αυτός έδειξε ενδιαφέρον για σας, και σεις πιά το νομίσσατε εχρέος σας ν' ανταποκριθήτε στις έκδηλώσεις του, να κάμνε σαν τρελή και προθύμως να τρέξετε στο ραντεβού, όπου όμως αυτός δεν ήρθε. Και ρωτάτε έμένα το λόγο. Μά που έγω να το ξέρω: "Όλα μπο

ρεί κανείς να τα υποθέσει: "Ότι, άπλούστατα, σας σκάωσε φάσος, ότι ήθελε να σας δοκιμάσει αν σας έπηρεάζει το αίσθημα του ή μπορεί ν' άδιαθέτησε ή να του έτυχε έκτακτη και σόδαρη άνάγκη και δεν ήρθε. Αυτή την έξηγησι, ο ίδιος θα πρόπη να σας την δώσει. Γιατί δεν άποκλείεται να σας άγαπά. Μά και τότε έσεις δεν πρέπει να χάσετε το νου και να μην είσθε κυρία των θελήσεων και των πράξεών σας αλλά να ζυγίζετε τα πάντα σύμφωνα με τον κανόνα της άρετης και της αξιοπρεπείας σας. Το μέτρο και η σύνεσις δεν πρέπει ποτέ να σας λείψουν!

ΕΡΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΕΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Ρ. Βρυώνην, Μιτυλήνη: Δεν έγραφα ποτέ για το έν λόγω πρόσωπον. Για τα εύγενικά σας αισθήματα, εύχαριστώ. Γεώργιον Άλφράκον, Σπάρτη: Δεν δημοσιεύω φωτογραφίες άγωνιστών. Δεν άσχοληθήκα ποτέ με το ζήτημα που μου άναφέρετε. Τζωρτζην Τζωρτζάκη, Γυθείον: Δεν έξεγνώ την ύποθεσί σας. Περιμένο. Άθανασία Γιαννάτου, Βραζιλία: Άυστοχώς δε μπορεί να σας στείλω, γιατί έχουν εξαπληθή. Τα τεύχη που ζητάτε υπάρχουν στα γραφεία μας. Εύχαριστώ για το ένδοξόν σας. Έμμ. Ρούσσον, Κίμων: Έγραφα παλαιότερα. Για τα "Κατάρτα" το ιστορικό σας άουάσιο και το κρατό. Η μη μου στέλνετε άλλα στοιχεία, γιατί ο έπιτομος άλλελλος βρίσκεται πρό πολλού στα χέρια μου. Γιαννάκη, Ηλιδάην, Ξάνθη: Το γράμμα σου συγκινήθη. Θά σου στείλω, ό,τι μου ζητάτε. Γεώργιον Δημητριάδην, Άλεξάνδρεια: Άσφαώς θά γνωριστώμε πολύ σύντομα. Σας περιμένο, όποτε έλθετε στην Άθήνα. Τάκη, Φωκίω, Άπ. Ίωαννίνων, Γεώργιον Δευδραμην, Γεώργιον Κλειρουκάκη, Α. Γ. Πετρόπουλον, Ίωάννην Σαρασκήνη, Περικλήν Κονιδάον, Άπ. Δανούπουλον, Φίλιππον Τσικακήν, Βλάσιον Ζηργάνον, Γεώργιον Μαραθούλιον, Γεώργιον Καπετανόπουλον, Κωνσταντ. Αύγερην, Νικόλαον Στρίλογον, Νικόλαον Παπών, Λεονάρδον Παπούλην, Κωνστ. Σαματιώτη, Θεμιστοκλήν Ίωαννάνου, Ίωάν. Κούτραν, Εύάγγελον Παυράδαν, Στάθρον Κορτεση, Δαμιανόν Α. Διαμαντόπουλον, Ανάργυρον Θωμάν, Κωνστ. Μπενετάρη, Άρ. Χασάπην, Ίωάννην Σαράλιν και Σάββαν Πανατζήν, Κ. Ν. Ν. 91: Εύχαριστώ θερμά. Άντιγόνη Άναστασιάδου, Ξάνθη: Άυστοχώς δεν γνωρίζω τίποτε για το πρόσωπο που άναφέρετε στο γράμμα σας. Λυπούμαι. Σπύρο Βάρδα, Ένταθα: Άφού είσατε Άθηναιος, μπορούμε να συναντηθώμε όπου θέλετε. Μη τώο Άγγελλίδη, Ένταθα: Δεν μου γράφετε σε ποιά στρατοπέδα περάσατε "μπέικα". Κι' ότε πώς τα καταφέρατε. Θεόδωρον Άναγνώστατον, Γεώργιον Γιαννίσην, Δημήτριον Βροντάδον, Χαρίλαον Γερμενήν, Λουκά Τριανταφυλόπουλον, Παναγιώτην Θεοάργην, Παναγιώτην Καραπέρην, Γεώργιον Μαυρατόπουλον, Ίωσήφ Κανελλιαν, Κωνστ. Μισιλήν, Σωτήρη Λιμπερόπουλο, Μιχαήλ Άρδαβάνη, Ήλιον Χρυσόπουλον, Εύγένιον Ρόκαν, Βασίλειον Δούκαρη, Παντελή Σοφιδανόπουλον, Ίωάννην Κατεβάτην, Μ. Λιαροτόν, Λεωνίδα Βενιζέλον, Κλ. Μπότση, Κωνστ. Χρηζόπουλον και Α. Μπόδον, Σ. Τ. Γ. 919: Εύχαριστώ. Χριστόφορον Μηλιτιάδην, Β. Κογκά: Τα "έκτετρα" θά κυκλοφορήσουν σύντομα σε βιβλίο. Δημήτριον Κοκκίνην, Άλεξάνδρεια: Πάντα πρόθυμος. Περιμένο και θά σας άπαντήσω άμέσως. Άγ. Μπαλμώνην, Πέκρη: Δεν γνωρίζω καμμία τέτοια ύπόθεσι. Γράφω για περιστατικά του τελευταίου πολέμου και της κατοχής. Έπομένως είμαι άναρμόδιος για το ζήτημα που σας ενδιαφέρει. Μαρούλα Κανάρη, Νάξον: Τά νομα αυτό δεν κατάρρωσα να το βρώ ποθεναι, παρ' όλες τις προσπάθειές μου. Λυπούμαι. Μ. Χαραλάμπου, Τρίπολη: Πότε δημοσιεύετε; Παρακαλώ να με καταπλάτε για να μπορώ να σας διευκολύνω. Δέσποινα Βρεττόν, Ίωάννινα: Η "ομάδα" αυτή των τριακσίων γυναικών κρατούμένων, δεν έφυγε ποτέ από την Έλλάδα. Μόνο η Κ. Ν. 4 στάλη στο στρατόπεδο του "Λουαί" μαζί με άλλες. Ισραηλίσσες, άπ' όπου όμως δεν έαναγύρισε ποτέ.

I. B. I.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ντίνος Γρηγορίου, Παρθενών 13Α, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Έλλάδος.

Ο Σωτήριος Α. Γερολέμου (18 χρόνων), Τρίκωπον, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Κώστας Γεωργίου (25 χρόνων), Αίδρας 162, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Έλλάδος και της Αιγύπτου, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Κυριακούλης Πέτρου (20 χρόνων), Λουκάδου 41, Άγιος Δαμιένης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Έλλάδος.

Ο Κυριάκος Παύλου (18 χρόνων) και ο Άντωνιος Α. Άντωνιάδης (18 χρόνων), Τρίκωπον, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Πανίκος Χρήστου, Χαρίλαον Τρικούνη 13, Κυρήνεια, Κύπρος και ο Τάκης Πετράδουλος, Έλ. Βενιζέλου 27, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο ηλικίας 15-17 χρόνων.

Ο Χάρης Α. Κραμέρης, Μόρφου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ανταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ-ποστάλ.

Ο Γεώργιος Χαραλάμπους (20 χρόνων) και ο Άνδρόνικος Προκόπιου (21 χρόνων), Σάμου 14, Άκρόπολις Στραβόλου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Ο Ήλιος Άντωνίου, Παλεμάου 45, Λεμεσός, Κύπρος και ο Άνδρέας Άλκιβιάδου, Έταιρία Μεταφορών Εύσταθίου Κυριάκου, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Γεώργιος Χριστοφής (17 χρόνων), Αρισταδου 8, Στραβόλος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Άνδρέας Χρήστου (19 χρόνων), Σεργών 4, Άγιος Δαμιένης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Εύγένιος Ι. Πέπης (17 χρόνων), Γεροσκήπος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Παρακαλεί δε εκείνες που θά του γράψουν να έσωκλείσουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Άνδρέας Μιχαηλίδης, Αθηνών 4, Στραβόλος, Λευκωσία, Κύπρος και ο Κώστας Λοΐδου, Κυθρέα (Σεράνιον), Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες ηλικίας 15-20 χρόνων, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Άνδρέας Συμιοδ, Λύση, Άμμόχωστος, Κύπρος, ο Άνδρέας Κωνσταντούρα και ο Ντίνος Κόμπος, Άγιος Λεζάρου 4, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλην την Έλλάδα, που ζουν άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Άλέκος Άλεξάνδρας

κης, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της Έλλάδος και της Άμερικής, ηλικίας 16-18 χρόνων.

Ο Χρήστος Ε. Χριστοδούλου (18 χρόνων και ο Μιχης Π. Χατζηνικολάου (16 χρόνων), Αλγιάλωση, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Άνδρέας Χίπης (19 χρόνων) και ο Φοίβος Άλεξάνδρου (28 χρόνων), Κίμων, Κίμων, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με μαθητρίες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Ντίνος (18 χρόνων) και ο Γιώργος Δημητρίου (17 χρόνων), Όλυμπος 1, Άμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Κώστας Φιλίππιδης (17 χρόνων), Τ.Κ. 62, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Γιαννάκης Γ. Άνασταση, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων.

Ο Μιχαλάκης Παναγιώτου (17 χρόνων), Λεωφόρος Στροβόλου 33, Στραβόλος, Κύπρος, ο Μιχαλάκης Ψαρά (17 χρόνων), ο Γιάννης Κυριάκος (18 χρόνων), ο Χαράλαμπος Χριστοδίδης (19 χρόνων) και ο Μιχαλάκης Στυλιανού (18 χρόνων), Άσσια, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφή-

σουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Η Ύδωνη Άλεξάνδρου (16 χρόνων), Κίμων 5, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Η Σαμπρίνα Κωνσταντινίδου (17 χρόνων), η Μέλπω Παπαγιάννη (15 χρόνων) και η Ρένα Μιχαηλίδου (16 χρόνων), Έρμού 54, Βαρύσια, Κύπρος, η Ίτσα Δημητριάδου (17 χρόνων), η Χαριτίτη Γεωργιάδου (17 χρόνων) και η Βάια Παπαδοπούλου (16 χρόνων), Παρθενών 13Α, Βαρύσια, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους άπ' όλην την Έλλάδα.

Η Έρρικα Λοΐζιδου, Τ.Κ. 336, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο ηλικίας άνω των 23 χρόνων.

Η Γεωργούλα Σταύρου (15 χρόνων), Χλώρακας, Πάφος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Η Μηλίτσα Φιλίππου (17 χρόνων), Σαλαμίνας 39, Άμμόχωστος, Κύπρος και η Μάρω Φιλίππου (17 χρόνων) Ρ.Ο. Box 121, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες των Άθηνων.

Η Γιωτούλα Γεωργιάδου (18 χρόνων), Box, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλην την Έλλάδα.

Η Γιόλα Δημητρίου (16 χρόνων), Όλυμπος 1, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Theodoros Coultou, Ιας, Ρ.Ο. Box 176 Kharitoun, Sudan, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους της Άμερικής με

• Τα καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν εύκολότερα και τότε η "άνανψη" του δέρματος έμποδίζεται. Το μπιμπικια πληθαίνουν. Η όρσοσι της έπιδερμίδος σβύνει κι' η όμορφιά χάνεται.

• Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη έποχή, έπιβάλλεται ο καθημερινός καθαρισμός της έπιδερμίδος σας με το άγνό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. Μετά τον καθαρισμό, χρησιμοποιήστε κρέμα Λανολίν Μελπάν, ως τροφή του δέρματος.

• Το καλοκαίρι οι πόροι φράζουν

Ο Jean Machairidis (26 χρόνων), ο Christos Lidorikis (28 χρόνων), ο Evangelos Ramos (22 χρόνων) και ο Jean Psathas (22 χρόνων), ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες, με σκοπό το γάμο. Η διεύθυνση όλων είναι: 24A, Willmott Street, Ethelton, S. Australia.

Ο Panos Dimitriadis εκ Θεσσαλονίκης και ο Voulis Stamatiou εκ Αργολίδος, Café Palace, Rue de la Paix No 31, Juliet, Belgique, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 18-24 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο John Perdikaris και ο Robert Kali, 128 Ingles Street Port Melbourne, Vic. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 18-22 χρόνων με σκοπό το γάμο.

Ο Nicos Constantiniadis (23 χρόνων) Alwyn Avenue No 32, Chiswick W. 4, London, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες με σκοπό το γάμο.

Ο Gerassimos Galitsatos, Kapingal Hostel, Springhill Road, Gungah, N.S.W. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες Έλληνες κάτω των 23 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα. Ο ίδιος είναι Έλληνας από την Αίγυπτο, 24 χρόνων.

Ο Jean Ioannou (27 χρόνων) 38 Landsend Road, Holloway, Road, Holloway, London N. 19, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 20-25 χρόνων απ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. Είναι και οι δυο από 7ετίς εγκατεστημένοι στην Αυστραλία εργάζονται δε συνεταιρικούς.

Ο K. Arthurer, 185 Ambercrombie St, Redfern, Sydney N.S.W. Australia, και ο J. Puller, 142 Hargrave St, Paddington N.S.W. Sydney, Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 20-25 χρόνων απ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. Είναι και οι δυο από 7ετίς εγκατεστημένοι στην Αυστραλία εργάζονται δε συνεταιρικούς.

Ο Dinos Caltsounis S/S Scotia C/o N. J. Goulondris Ltd 27 Leadenhall London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο 17-20 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ιταλός φοιτητής, Massi Tomo Tavoroli, Via Lombardia, isolato 34 N. 22, Messina, Italia, ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνες στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα.

Ο Arimistios Catsaras, ο Panayiotis Dukas, ο Ioannis Hammandis, ο Athanasios Ioannidis και ο Evangelos Giakoumatos, S. Air Camp, Naracoorte S. Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 25 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο John Kritikos S/S St. John C/o Lyras Bros Ltd, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England, δέχεται ανθρωποπολιτικούς, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική ή ιταλική γλώσσα και επί οποιδήποτε θέματος.

Ο Paris Parandoniou, Ajax Ave 5, North Wollongong, N.S.W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες 18-24 χρόνων από την Ελλάδα και άλλα κράτη, με σκοπό το γάμο.

Ο Margenic Daniel (22 χρόνων) P.O. Nowa Nowa, Vict. Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας, στην ιταλική, σερβική ή ρωσική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο Denis Matos, 147 W. 66 Street, 2W, New York City, U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες.

Ο D. Nicolaïdis (26 και 27 χρόνων), 33 Victoria Str. Brunswick N. 10, Melbourne, Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες 20-24 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν δε τους γράφουν να έσκαλίσουν στο γράμμα μια φωτογραφία τους και να τους δώσουν και τις σωματικές αναλογίες τους.

Ο ανθρωποπολιτικός George Tsilimos (28 χρόνων) S/S Americana C/o Messrs A. Ludl Ltd, United Dominion House, Eastcheap,

London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες των Η. ν.μ. Πολιτειών, της Αγγλίας, του Καναδά, του Βελγικού Κογκο και της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Christos Nianinis, 46 Thomson St., Darlinghurst N.S.W. Sydney, Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες.

Ο Ιταλός φοιτητής Baggio Bragna Via Santa Anna 18, Laureana di Borello, Reggio Calabria, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με

Έλληνες. Όσες του γράφουν μπορούν να χρησιμοποιήσουν την ιταλική, αγγλική, γαλλική ή ισπανική γλώσσα.

Ο John Papas, 21 Claxton St. Adelaide, S. Australia, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένες Έλληνες 19-24 χρόνων, που να γνωρίζουν καλά την αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Όποια του γράψη παρακαλείται να του στείλει και μια φωτογραφία της.

Ένας ναυτικός που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο Θεσσαλονίμαχος, S/S Georgios F. Andrea-

ais Boyd Wier and Sewell 21-24 State Street, New York 4, N.Y. U.S.A. ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Demetre Dimopoulos, ο George Kiriimis, ο Cons. Karpas και ο George Vamvakaris S.A.R. Tintinara, S. Australia, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα 18-23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν δε τους γράφουν να έσκαλίσουν στο γράμμα μια πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο Athanassios Potamianos M/T Atlantic Baron, S. Eleftherio, Calle Colon 1570, Montevideo, Uruguay, ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνες στην ελληνική γλώσσα.

Ο Frangiskos Kabanis, S/S Evimar C/o Starboard Snipping, 11 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες 16-20 χρόνων στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Αποστολή φωτογραφίας απαραίτητη.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι κάτωθι ναύτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Βασίλειος Στασινός (21 χρόνων) και Σπυρίδης Λιάκος (22 χρόνων), Α/Γ «Αφελός», Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Γεώργιος Κωστόπουλος, Ν.Ν.Π. Γ.Ε.Ν. Β.Σ.Τ. 902, Πειραιώς, Λάκης Καραδομήνης, Νικόλαος Γιάννης, Ιακώβος Φρασάρας και Ιωάννης Χασομέρης, Ν.Ν. Πειραιώς, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. (Υπαέ) και Νεκτάριος Κανέλλος και Τάσος Παπαδόπουλος, Ν.Α. 2185 «Αφρόεσσα», Δ.Ν.Α.Ρ., Γ.Ε.Ν. Μ.Α.Ρ. Σ.Τ.Ε.Λ.Ι.Ο.Σ. Β.Σ.Τ. «Αστίν», Γ.Ε.Ν. Διοπίσι Γεώργιος Κούρκος και Κωνστ. Σπύρος, Δημήτριος Κουρκονάκης, Νικόλαος Δεμεγκίκας, Ηρακλής Γιαννακόπουλος και Γεώργιος Ροδάκης, Β.Π. «Αδρία», Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Αθανάσιος Χρ. Μαρβίνος, Κ.Ε. Παλάσκας, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Δημήτριος Πάνου, Θεόδωρος Αδρακτάς, Ιωάννης Χατζηγαυριού, Πρόδρομος Ταμπουρίδης, Χρήστος Χρήστος και Εύαγγελος Τσιούσης, Π.Φ. «Ζεύς», Α.Β.Ν. Β.Ν.Σ., Δ.Ε.Κ., Γ.Ε.Ν.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Υπομηνίας Γεώργιος Βερύκοκκος και Νάσος Βακιρτζής, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., 406 Μ.Π.Α., Τ.Γ.Α. 1010, Ιωάννης Αθυμαρίτης, Ανδρέας Σεβάνης και Ιωάννης Μαλακάντας, 111 Π.Μ., Μ.Ε., Σ.Α.Β., Σ.Τ.Γ. 905, Γεώργιος Σωτηρόπουλος και Ιωάννης Παλαμάς, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., 406 Μ.Π.Α., Τ.Γ.Α. 1010, Υπομηνίας Τώνης Μερκούρης, 112 Π.Μ., Μ.Μ., Τ.Γ.Α. 1010, Β. Κωστόπουλος και Β. Τσιλίκας, 339 Μ.Α.Β., 110 Μ.Π., Β.Σ.Τ. 904.

Π. Γαλιανάκης, Γ. Ρηγάκος, Α. Τανούλης, Δ. Δουλιώτης και Ν. Παπαδόπουλος, Μ.Κ.Ε.Π. Καβουρίου, Τ.Γ.Α. 1010, Εύαγγελος Τζιαβράκας, Γεώργ. Σαλθανάκος και Ιωάννης Δεσποτίδης, 111 Π.Μ., 406 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905, Χριστόδουλος Σίνης και Παναγιώτης Αθανασόπουλος, 110 Π.Μ., 337 Μ.Α.Β., Β.Σ.Τ. 904, Δημήτριος Χαλκιάπουλος (19 χρόνων) και Εμμανουήλ Φουνταλιώτης (22 χρόνων), 111 Μ.Π., Μαίρα Εφοδισμός, Σ.Τ.Γ. 905, Άγγελος Μνηστής, Γεώργιος Γανωτάκης, Εύαγγελος Ράπτης, Κωνστ. Οικονόμου και Γεώργιος Ιωαννίδης, 111 Π.Μ., 336 Μ.Α.Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Νούλης Παπαδόπουλος, Ε.Α., Χαλκίς, Δασ. Καρβούνης, 484, Σ.Ε.Σ.Τ., Σ.Τ.Γ. 920, Ακώβ Παπαδόπουλος, 525 Τ.Π., Λόχος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Νικόλαος Παρσσούρης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Λάκης Ατσίδης, Ντίνος Χρυσάκης και Νικόλαος Στρατηγός, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, (Υπαέ) και Πέτρος Βούλγαρης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909 Δ. (Υπαέ) και Χριστόφορος

Βλάσης και Γεώργιος Γαβριηλίδης, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910, Ηλίας Καραπλής, Δημ. Μπαρμπάρονης, Δημ. Καραμπαρής, Ιωάννης Παπαδόπουλος και Εύαγγελος Κοντογιάννης, 786 Λόχος Γ. Μεταφοράν, Β.Σ.Τ. 903, Άγγελος Γ. Αλ. Μαντζής, 710 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916, Άγγελος Νικιανός και Χρήστος Διαμαντόπουλος, Κ.Ε.Ν. Τ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Μιχαήλ Σκουτάκης, 515 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914 Β.

Ανέστης Δερματίδης, Θεόδωρος Κοντός και Ιωάννης Δαλάκος, 779 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 914, Βασίλειος Λαμπρόπουλος και Γεώργιος Γεωργιάδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Λάκης Αποστόλος Αποστολόπουλος, Ιωάννης Φουρλής, Αντώνιος Ρουμπάτος, Εύα. Κουτσουμπίνης, Εύαγγελος Λάκκος, Μιχαήλ Μουρτζάκης, Λάκης Παροχούλης και Ιωάννης Λιάκος, 215 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, (Υπαέ) και Μάριος Αργυρίου και Αναστάσιος Κουσιδής, Κ.Ε.Ν.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.

(Υπαέ) και Αδამάντιος Άνδριανός και Ιωάννης Κωστόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, Λάκης Ιωάννης Μπουνιέρης, 985 Κ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 903, Λάκης Γκολφίδης, Τώνης Αλέας και Α. Καραβίδας, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ) σεως, Β.Σ.Τ. 902, Νικόλαος Μπουρικός, Χάρης Βεργήσης και Μάριος Λαμπρινός, 181, Σ.Α.Τ. Πυρλίου, Β.Σ.Τ. 904, (Υπαέ) και Πέτρος Καρατάσης, 605 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920 Γ. Τάκης Αντωνόπουλος, 392 Σ.Α., Όμας Διαβιβάσιων, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Τάκης Κυριακός και Παναγιώτης, Σακάλογας, 392 Σ.Α., 1η Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Γεράσιμος Ρεπούσης, Γεώργιος Χαράμης και Γεώργιος Λαμπρού, 519 Τ.Π., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914 Γ. (Υπαέ) και Χρήστος Αποστόλου, 681 Τ.Π., Γραφείον Στρατολογίας Σ.Τ.Γ. 918 Γ. (Υπαέ) και Σπυρίδων Πράπας, Λόχος Στρατηγείου, VI Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 920, (Υπαέ) και Λάκης Χριστοκόπουλος, Λάκης Γιώτης, Τάκης Μπακάκος, Παύλος Ακρίτας και Θεόφιλος Κατσάντης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Παναγιώτης Νακόπουλος, Κίμων Παπαδόπουλος, Θεόδωρος Ταβουλάρης, και Μιχαήλ Κουτρομυρής, Κ.Ε.Ν.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 927, Στέλιος Χούλιας, Α.Σ.ΙΑΣΔΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Βασίλειος Λάπας, 251 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, Λάκης Κων/νος Αδαμίδης και Νικόλαος Σαμακός, Α.Υ.Π. VI Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 920, Δημήτριος Σεβδόπουλος, 251 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, Χρήστος Τσιόλας, Κ.Ε.Ν.Μ., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Γεώργιος Μπονδός και Δημήτριος Στεφανίδης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 916.

Μιχαήλ Λεμπιδάκης, Σχολή Εθελοντών, ΚΕΤΕΣ Β.Σ.Τ. 902, (Υπαέ) και Έπαμεινώνδας Γιαννούλης, Νίκος Βλαχάκης, Αθανάσιος Σούρης και Παναγιώτης Νάκος, 392 Σ.Α., 1η Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. (Υπαέ) και Δημήτριος Θεοδωρακάκης, 952 Λόχος) Ε.Σ.Α., Σ.Τ.Γ. 902, (Υπαέ) και Μπάμπης Λαζαρίδης και Σπυρίδων Βαλιαντάς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.

Μιχαήλ Κουρτζάκης, Γεώργιος Τσουραπάς, Αθανάσιος Βάρας και Μιχαήλ Ζαχαρόπουλος, 581 Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 918 Γ. Λάκης Δημήτριος Αντωνιάδης, Νικόλαος Βαμβακίδης και Ηλίας Πόδας, 512 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914, Αργύριος Βογιατζής, 769 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 912 Α. Γεώργιος Καλούτης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 902, (Υπαέ) και Αιμίλιος Γιασεμίδης και Άγγελος Αθηνάος, 392 Σ.Α., 3η Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Κωνστ. Δασκαλάκης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920, (Υπαέ) και Ιωάννης Αλεξιάδης, Όμηρος Τζιτζίδης και Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, (Υπαέ) και Άντ. Σένος, Πέτρος Γκατζανίδης, Λάκης Γεωργιάδης,

Τάκης Κωνσταντινός, Ευστάθιος Άνταστάνης και Διονύσιος Δημητρίου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.

Μίμης Μπεκτασιάδης, Κλεάρχος Περγίδης και Παναγιώτης Καρρές, 1η Βασιλική Φρουρά, Β.Σ.Τ. 902, Λοχία Τέλης Πούρκας και Χρήστος Κουτζίης, 525 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913, Γ. Γεώργιος Τσάμης, Απόστολος Διαμαντόπουλος και Κων. Μιχαλόπουλος, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Νικόλαος Καμπόλης (20 χρόνων), Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Σ.Ε.Τ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Άλκης Βενέτης, 707 Τ.Μηχ)κού, Σ.Τ.Γ. 915Α, Ιωάννης Καραγιάννης, Κ.Ε.Α.Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Εύαγγελος Σκήρης και Ηλίας Λεονταρής, 399, Σ.Κ.Α., 2α Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Νικόλαος Λεοντίδης, Κ.Ε.Ε.Μ.Σ.Μ., Σ.Τ.Γ. 909 Α. Βασίλ. Τριανταφυλλώου, Διονύσιος Μαλλούχος, Θεόδωρος Κολιάνης, Σπυρίδων Παπαναστασίου και Χρήστος Γεωργιανούλης, 707 Τ.Μηχ)κού, Όρχος Μηχ)τών, Σ.Τ.Γ. 915 Α. Τάκης Δράκος, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909 Δ. Τάκης Δημητρίου, Ν.Α.Τ.Ο. 1ης Στρατιάς, Β.Σ.Τ. 904.

Μάριος Χριστάκης, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Σωτήριος Καταστής και Ιωάννης Γκονάτος, 512 Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 914, (Υπαέ) και Παύλος Ροβάνης, Σπύρος Γουραφάλης, Τάκης Τριανταφυλλώου, Γεώργιος Μεσσήνης και Πέτρος Δαλαφούκης (όλοι τους 18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Καλαμών, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909 Δ. (Υπαέ) και Παναγ. Ζάκκας, Κ.Ε.Α.Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, (Υπαέ) και Νικόλαος Μιχαλόπουλος, Κ.Ε.Π., Ι Μαίρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 902 Α. Βασίλειος Πλακιώτης,

Αντώνιος Μπουλίας, Λυκούργος Γκοτασλής και Σταύρος Τριανταφυλλώου, Ο.Α.Σ., 11 Μεραρχία) Α2, Σ.Τ.Γ. 912, (Υπαέ) και Ιωάννης Μαρίνος, Γεώργιος Σκούρης, Ιωάννης Αθανασόπουλος, Εύαγγελος Νικολούδης και Εύαγγελος Αμανατίδης, Ιωάννης Αργύρης, Ιωάννης Στεκούλης, Πέτρος Πετρονέας και Ιωάννης Χρήστου, 399 Σ.Κ.Α., Ίλη Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. (Υπαέ) και Ανδρέας Αεθούρης, Αγαμέμνων Μπαλάς, Γεώργιος Παντελεάκος και Ιωάννης Γκιόκας, Σ.Φ.Κ., Β.Σ.Τ. 901.

Ο (Υπαέ) και Μιχαήλ Ξιφάρης, 399 Σ.Κ.Α., 1η Ίλη, Σ.Τ.Γ. 913 Γ. Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο. Ο Δημ. Εύδωριδής, 512 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914, Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Περικλής Παπαδόπουλος και ο Δημήτριος Αγορός, Στρατιωτικά Φυλακία Λαρίσης, Σ.Τ.Γ. 919, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Αντώνιος Φιλιππίδης, ο Διονύσιος Σαρβελιάς και ο Ονούφριος Παρταλός, Α. Δ.Μ., Δ.Δ., Β.Σ.Τ. 903, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο (Υπαέ) και Χαραλαμπίδης, 111 Π.Β., Μαίρα Τροφειοτάς, Σ.Τ.Γ. 905, Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Σπύρος Γεωργιάδης, 613 Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 920 Α. Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησης της Αμερικής. Ο Ε. Παπαζογλου, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Ο Αποστόλος Μπουύγας, 724 Τ.Μ., Δ.Δ) σεως, Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ιωάννης Καρασαβίδης, ο Μάνος Καταμακίδης και ο Κωνστ. Σκανδαλάκης, 203 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 922, Γρέε, ο Πολ. Αβραμίδης, Ε.Σ.Ε., 2ον Σ.Τ.Ι., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, ο (Υπαέ) και Αιμίλιος Χρυσόσπαθης και Ιωάννης Πολυχρονίδης, 11ον Σ.Τ.Ι., 2α Ίλη, Β.Σ.Τ. 903, Γρέε, ο (Υπαέ) και Γεώργιος Μπόμπος, Θεόδωρος Μιχαλόπουλος, Ιωάννης Νικολάοπουλος και Διονύσιος Αλεξόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 911 Α. Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Σταύρος Κρητικός (24 χρόνων) και ο Λάκης Δημιόνης (22 χρόνων), 735 Δ.Ε.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Σηφομιχελάκης και ο Θεόδ. Παναγιωτόπουλος, Κ.Ε.Τ.) Σ.Ε.Ο.Τ., 5η Ίλη, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Μάριος Τσαλουμάς, 1041 Ε.Ρ.Ι.Ο.Σ Τσαλουμάς, Γρέε, επιθυμεί Α., Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Ιωάν. Λεονταράκης, 2ον Σ.Τ.Ι., 2α Ίλη, Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, ο Δημήτριος Παπαδημητρίου, 158 Μ.Μ.Π., Πυρλίου Δίσεως, Β.Σ.Τ. 903, Γρέε, ο Αθανάσιος Νικόλας, ο Εύαγγελος Κωνσταντίνου και ο Σωτήριος Βάρσος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 908, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο (Υπαέ) και Μιχαήλ Φιλιππίδης και ο Δημήτριος Ταφάκης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Τσιάρας, 702 Τ.Μηχ)κού, Σ.Τ.Γ. 912, Γρέε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Σάκης Αποστολάκος και ο Γεώργιος Μούδης, Δ.Δ) 26 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 915 Β., Γρέε, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Κώστας Τσαγκαράκης, Κ.Ε.Τ.) Σ.Ε.Τ., Ίλη, Αγαυορίσεως, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας. Ο Κων. Σένος και ο Ιωάννης Τενεκτελής, Κ.Ε.Υ. Χίου, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Τάκης Ορφανός, ο Τάκης Χαρίδημος, ο Ερρίκος Βασιλείου, ο Εύαγγελος Κατάρης και ο Λέλης Μπόγρης, 1750 Ε.Α., Σ.Τ.Γ. 908, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Νικόλαος Χριστόπουλος, 343, Μ.Α., 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010, Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησης της Κρήτης. Ο Χρήστος Χρυσόστομος, 486 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 908, Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι (Υπαέ) και Θεόδωρος Παπαστεργίου, Γραμματεία XI Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 914, Γρέε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Σπύρος Γεωργιάδης, 613 Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 920 Α. Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησης της Αμερικής. Ο Ε. Παπαζογλου, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Ο Αποστόλος Μπουύγας, 724 Τ.Μ., Δ.Δ) σεως, Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ιωάννης Καρασαβίδης, ο Μάνος Καταμακίδης και ο Κωνστ. Σκανδαλάκης, 203 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 922, Γρέε, ο Πολ. Αβραμίδης, Ε.Σ.Ε., 2ον Σ.Τ.Ι., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, ο (Υπαέ) και Αιμίλιος Χρυσόσπαθης και Ιωάννης Πολυχρονίδης, 11ον Σ.Τ.Ι., 2α Ίλη, Β.Σ.Τ. 903, Γρέε, ο (Υπαέ) και Γεώργιος Μπόμπος, Θεόδωρος Μιχαλόπουλος, Ιωάννης Νικολάοπουλος και Διονύσιος Αλεξόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 911 Α. Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Σταύρος Κρητικός (24 χρόνων) και ο Λάκης Δημιόνης (22 χρόνων), 735 Δ.Ε.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Σηφομιχελάκης και ο Θεόδ. Παναγιωτόπουλος, Κ.Ε.Τ.) Σ.Ε.Ο.Τ., 5η Ίλη, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Μάριος Τσαλουμάς, 1041 Ε.Ρ.Ι.Ο.Σ Τσαλουμάς, Γρέε, επιθυμεί Α., Β.Σ.Τ. 904, Γρέε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Ιωάν. Λεονταράκης, 2ον Σ.Τ.Ι., 2α Ίλη, Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Γρέε, ο Δημήτριος Παπαδημητρίου, 158 Μ.Μ.Π., Πυρλίου Δίσεως, Β.Σ.Τ. 903, Γρέε, ο Αθανάσιος Νικόλας, ο Εύαγγελος Κωνσταντίνου και ο Σωτήριος Βάρσος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 908, Γρέε, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο (Υπαέ) και Μιχαήλ Φιλιππίδης και ο Δημήτριος Ταφάκης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 6ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γρέε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Κάθε είδος μαλλιών δέλει το Σαμπουάν του

... αλλά το GLEMO...
... τρέφει τα ξηρά μαλλιά
... δυναμώνει τα λεπτά
... θεραπεύει τα λιπαρά
... και μαλακώνει τα σκληρά

Μήπως έχετε και σεις "ειδικά", σαν τα άνωτέρω μαλλιά; Τότε η καλύτερη περιποίηση είναι να τα λούζετε τακτικά με το Σαμπουάν GLEMO. Ο άφρος GLEMO είναι πραγματική "Σαμποθεραπεία". Καθαρίζει τέλεια τα μαλλιά, χάρει δε στις φυσικές δαματωργές ιδιοτητές του κρόκου του αγγού που περιέχει (λεκιδινη και χοληστερίνη) το GLEMO ζανανειώνει τα μαλλιά, δίδοντας υγεία, ωμορφιά και λάμψη.

GLEMO
Σε υγρό (φιάλη) Δρ. 20.-
Κρέμα (σωληνάριο) 4.50
Δοκιμάστε μία φορά γι' να
πεισθώτε πόσο υπερτερεί
από όλα τα άλλα Σαμπουάν.

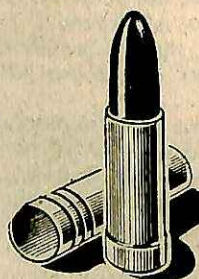
Αποκλ. Αντ/ποι Έλλάδος: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Αθήνα.

Red Spot και MONON Red Spot δίου:

Τό γραβόν ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ κατασκευάζεται σύμφωνα με τις τελευταίες ανακαλύψεις της επιστήμης στον τομέα των καλλυντικών και συνδυάζει όλες τις τελευταίες τελειοποιήσεις και αδιώσεις σας.

Πρώτον: Είναι λεπτό στα χείλη και δεν το αισθάνεσθε παχύ.
Δεύτερον: Γράφει μαλακά και δεν είναι στεγνό.
Τρίτον: Δεν θγαίνει ΑΛΛΑ και δεν σκάει τα χείλη.
Τέταρτον: Έχει ΚΑΙ όλους τους μοντέρνους άνοικτους χρωματισμούς.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Π. ΣΕΤΤΑΣ Μπουμπουλίνας 10 - Τηλ. 612.893

Χρυσή δίκη με
τρείς πράσινους
κύκλους

MENTUP

... ή βαρυσόια
ΚΑΤΗΡΗΘΗ
ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΘΕΛΟΥΝ
Ν' ΑΚΟΥΝ!...

... Υπάρχει
μόνον η δυσκολία της έκδοσης
ανάμεσα από την τεραστίαν ποι-
κίλιαν των σημερινών άριστων
γρηματικών ακουστικών που σας
προσφέρουμε.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΓΥΑΛΙΑ
4 TRANSISTORS ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ "609". ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΘΕ ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΣΕ ΝΕΕΣ ΠΑΡΑΛΑΒΕΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΒΑΡΗΚΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΜΟΝΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ - ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6 - ΤΗΛΕΦ. 53-876

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τα παρντεσού

— Αλαλόφωνη ή Έφταλια ήλεγε στο Νικολάκη τση:

— Δεν νταγιαντώ το καλοκαίρι ντούνιαν-
ταν! Στο δρόμο, ξεφωνιτά, ταβατούρι, πα-
τιρντί, ξενητρίδες μουγκρίζουν, φωνόγραφο
ξελαυγκίζουν, σκυλοι γαυγίζουν, και μέ-
σα στην κάμαρα σύννεφο οι μυίγες, λές
και τσοι μπροστάρεϊ το ένοικιοστάσιο!

— Γιατί, βρέ, παλι γρινιάσεις Έφταλια;
— Γιατί μ' ούλα τα Ντι-Ντι-Τί, το

σπίτι μας είναι τάλε-
κουάλε στρατόπεδο συγ-
κεντρώσεως, με τα Ές
Ές που κάνουν ένα γκε-
ρεμέ εκτελέσεις στο
σβέρκο, και σ'α βρακο-
μπατζακλήκια μου.

— Νά φλιτάρης, γυ-
ναίκα, να τσοι κυνηγας
με τσοι σκόνες που δι-
νουν οι σπετσάρεις.

— Καλέ τί σπετσα-
ρίεις, και φλίτ; Τσοι δώ-
χνω με το ξεμυιγιαστή-
ρι, με πετσοτές, εκείνες
τίποτα! Δεν τ'ο κουνάει,
λές και τούς έχω κάνει
μαγία. Άχ χειμώνας και
πάλι χειμώνας.

— Μα, βρέ Φαλία,
βυτέρ-ιστεμζ έσ'ο τώρα θές να με κλάνη
να πιστέψω πώς έχει πιότερα αδάντσα ο
χειμώνας απ' το καλοκαίρι;

— Καλέ και βέβαια, το χειμώνα πρώτα
πρώτα, τα νύτρα μου δε χορεύουν, δε θέ-
λω γλασάδες, ταμαρίνια, και τοιτσιμπί-
ρια, ούτε πλάις πλουτς στην θάλασσα, να
βράζω και να σταφιδιάζω μέσ' στο νερό.

— Όποτε γουστάρεις να γαργαλά ή βρο-
χή το σβέρκο σου, να τουρτουριάζεις, και
νάχης φαγούρες απ' τα ξεπαγιασμάτα;
Ξεχνάς πώς τα καλοκαίρια παίρνω το
κοντζέ μου και σε πάω στην θάλασσα και
σε τρατάρω ζεστή μαρίδα, τομάτα, ρήγα-
νη, αγκουρί λαδόδυδο, Έβγα παγωμένες,
φιστικία, γιγασμί, κι' ότι γουστάρεις κι'
αγαπάς;

— Έξ'ικ-όλσούν — ξεφώνισε ή Έφτα-
λία — να ζήσω 345 μέρες το χρόνο με ά-
γωνία, τοιγκουνιές, μίζερια, ιωμπίνα στην
κομπίνια, ούλα να τα περικόδω, για να ζήσω
τ'ο. Άλλες 20 μέρες καλοκομιτίσα.

— Βρέ γυναίκα γιατί π'ες γιντινά; Μοῦ
ρεκλαμάρεις ένα γκερεμέ το χειμώνα και
π'ες κόντρα στο καλοκαίρι.

— Και βέβαια το καλοκαίρι ο μαχαλές
γίνεται φανακλές, ούλη νύχτα κιθάρες, πα-
τινάδες, ράδια, ούτε να ήσυχάσεις δεν σ' ά-
φήνουν, για ν' αποκοιμηθής, για πρέπει
νάρρη κανέναν Ταχράν, για πρέπει να πε-
θάνης για να σεβαστούνε τόν ύπνο σου! Το
χειμώνα όμως είμαι ούλη δική σου, κοι-
μάμαι κοντά σου, και στριμωγμένη στην
άγκαλιά σου με χουχουλίζεις.

— Μα αυτό δεν γίνεται και τ'ο καλο-
καίρι;

— Όχι! Κάνεις λάθος Νικολάκη μου,
γιατί το καλοκαίρι έτσι που γυρίζω τσιρ-
τσιπλάκια με γλεντούνε οι μπαξέδες, με
γυγνιούνε οι δρόμοι, και μ' άγκαλιάζουνε
οι θάλασσες και τα κύματα!

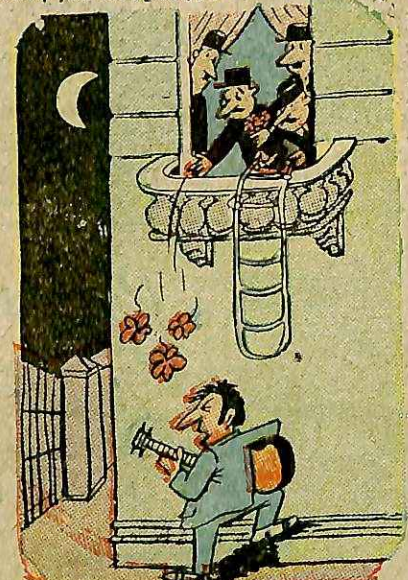
— Καλός ο λόγος σου γυναίκα, αλλά ο
χειμώνας έχει μεγάλα προβλήματα, θές
παρσολί, γάντια, γάντες, μπουάδες, ταλ-
μάνια, κι' εγώ χοντρά παπούτσια, κοστού-
μι και παλτό.

Κι' ή Έφταλία γέλασε πονηρά και ξε-
φώνισε:

— Μωρέ αγαθοδούρα, σ'αν θές να ζεστα-
θής υπάρχει κι' άλλος τρόπος πιο θμορ-
φος. Μονάχα οι συνταξιούχοι του Έρωτα
μαρτυρούν να ζεσταθούν με τ'ο... παρντεσού!
ΣΚΡΡ, ΡΩΝΑΣ

— Ο φουκαράς δεν ξέρει τί να
κάνη για να τραβήξη την προσοχή μας!

— Όταν ο καταζητούμενος είναι έρω-
τευμένος...

— Ο μισθός σας, αδελφή, είναι
500 δραχμές, αλλά να έχετε υπ' όψιν
ότι μπορείτε να χρησιμοποιήστε δω-
ρεάν απορρίψεις κι' όλα τ' άλλα φάρ-
μακα!...

Η νοημοσύνη ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μερικά εκπληκτικά πειράματα

Τα ζώα είναι λιγώτερο... ζώα από ό,τι
φантаζόμαστε, γράφει σ' ένα τελευταίο βι-
βλίο του ο δόκτωρ Πωλ Ντεντιέ. Δεν τους
λείπει ούτε η αντίληψη, ούτε η μνήμη, ούτε
ακόμη η κρίση. Έχουν, μ' απλούστερα λό-
για, πολλές από τις διανοητικές λειτουρ-
γίες του ανθρώπου κι' ίσως όλες! Αλλά τα
ζώα αντιλαμβάνονται, θυμούνται και σκέ-
πτονται με το δικό τους τρόπο.

Διάφορα πειράματα που έγιναν κατά τα
τελευταία χρόνια στη Γαλλία και τη Γερ-
μανία, απέδειξαν ότι τα πουλιά και τα θη-
λαστικά αναγνωρίζουν τα σχήματα και τις
διαφορές που υπάρχουν μεταξύ τους. Ο
Μπουτέντζκι π. χ. κατάρθωσε να εκπαι-
δεύση ένα σκυλί με τέτοιο τρόπο, ώστε να
μπορή να διαλέγη διάφορα σχήματα: Τρί-
γωνά, τετράγωνα, κύκλους, ρομβούς κτλ.
Ειδικότερα, προκειμένου για το τρίγωνο,
το σκυλί αυτό μπορούσε να ξεχωρίσει ένα
ορθογώνιο από ένα άλλο με όσες γωνίες,
ένα ισοσκελές από ένα ισοπλευρό, ένα τρι-
γωνο που ή κορυφή του βρισκόταν προς τα
έπάνω από ένα άλλο με την κορυφή προς
τα κάτω κτλ.

Οι επιστήμονες του ζωολογικού έργα-
στηρίου του πανεπιστημίου Γέλν, έξ άλ-
λου, εξεπαίδευσαν έξη χιμπατζήδες σε
τρόπο που να μπορούν να παίρνουν μόνοι
τους σταφίδες από μια ειδική συσκευή. Η
συσκευή αυτή, όταν πατούσε κανείς ένα
κουμπάκι, έβγαζε μάρκες. Ρίχνοντας κατό-
πιν αυτές τις μάρκες σε μια σχισμή, είχε
μια ώρισημένη ποσότητα σταφίδας. Οι χι-
μπατζήδες έβγαζαν, λοιπόν, να πιέζουν το
πρώτο κουμπάκι και να παίρνουν μάρκες.
Έπειτα έριχναν τις μάρκες μέσα στη
σχιση και έπαιρναν σταφίδες.

Οι πειραματιστές κατάφεραν επίσης να
συνηθίσουν τους χιμπατζήδες να ξεχωρί-
ζουν διάφορα είδη μάρκες. Οι λευκές π. χ.
δεν είχαν καμιά ανταλλακτική αξία. Τα
μυχάνημα δεν λειτουργούσε μ' αυτές και
δεν έδινε σταφίδες. Οι κίτρινες μάρκες έ-
διναν μια μερίδα, οι πράσινες δύο κτλ.

Είπε γνωστό, έξ άλλου, ότι ή ακουστική
ικανότητα του ανθρώπου ξεπερνάει εκείνη
των ζώων. Τα πειράματα που έγιναν στο
πανεπιστήμιο Γέλν απέδειξαν, λοιπόν, ότι
τα ζώα ξεχωρίζουν σε πολλές περιπτώσεις
τους υπερήχους. Τα σκυλιά και οι γάτες
συλλαμβάνουν ήχους συχνότητας 35.000
παλμικών δονήσεων στο δευτερόλεπτο. Ο
ποντικός 40.000. Η νυχτερίδα 100.000.
Ενώ ο σύγχρονος άνθρωπος ακούει ήχους
που αντιστοιχούν μόνο σε 20.000 δονήσεις
στο δευτερόλεπτο.

Μια σούρα, που θεωρείται, ωστόσο, κου-
φή, αναταράσσεται στο θρόισμα που κα-
νουν τα φτερά ενός εντόμου που περνάει σε
απόσταση αρκετών μέτρων. Ένα σκυλί, έξ
άλλου, θα διακρίνη το σφύριγμα του κυρίου
του, όσο κι' αν είναι αδύνατο, μέσα στον
πίθ εκκωφαντικό θόρυβο.

Πολλά ζώα έχουν επίσης το αίσθημα της
ώρας. Τα σκυλιά, οι γάτες και οι κοττες
ξερνουν πότε ακριβώς θα τους δώσουν το
φαγητό τους και τρέχουν μόνο τους στο
μέρος όπου συνήθως τους προσφέρεται ή
τροφή τους.

Είπε γνωστό, έξ άλλου, ότι τα ζώα έ-
χουν το αίσθημα του θανάτου. Ο Ρενέ
Κουίντο έκαμε μερικές ενδιαφέρουσες πα-
ρατηρήσεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Τα
λογα π.χ. παρσούνται, όταν συναντούν
πτώματα ζώων. Αλλά το πτώμα ενός άν-
θρώπου αφήνει το άλλο αδιάφορο, εκτός
αν πρόκειται για τον κύριο του.

Φαίνεται, τέλος, ότι ή συνομιλία ανάμε-
σα στον άνθρωπο και τα ζώα δεν είναι ά-
δύνατη. Ο Κέλλογκ κι' ή σύζυγός του, στις
Ηνωμένες Πολιτείες, προσπάθησαν ν' άνα-
θρέψουν κατά τον ίδιο τρόπο το γιού τους
κι' ένα πιθηκάκι. Το πιθηκάκι αυτό, λοιπόν,
έπειτα από ένέα μήνες, ήταν σε θέση να
καταλάβη 58 λέξεις, που δε συνοδεύονταν
από αντίστοιχες κινήσεις ή ιδιαιτέρη προ-
φορά.

Στη ζούγκλα του Αμαζονίου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΥΟ ήταν οι λόγοι, που είχαν σπρώξει τον εξερευνητή Λέο-
ναντ Κλάρκ να προχωρήσει τόσο βαθειά στη ζούγκλα του
Αμαζονίου: Πρώτον, αναζητούσε άγνωστα βότανα, από
κεйна, που μεταχειρίζονται οι μάγοι-γιατροί των Ιθαγε-
νών για τις θαυματουργές θεραπεύσεις τους. Δεύτερον, έλπιζε να
βρή τα έρείπια των θρυλικών και χαμένων επτά πόλεων του «Ελ-
δοράδο», που έλεγε ο θρύλος πως κρύβονταν κάπου στη μυστη-
ριώδη και σιωπηλή εκείνη χώρα, ανατολικά των Άνδεων.

Τόσο και τόσο λευκοί, εξερευνητές ή τυχοδιώκτες, είχαν χαθή
σ' αυτά τα άγρια μέρη, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος τους. Φο-
βερές αρρώστιες, πείνα, φαρμακερά έρπετα, ανθρωποφάγα ψά-
ρια και Ίνδιανοί «κεφαλοκυνηγοί» απειλούσαν κάθε στιγμή τη
ζωή του ξένου.

Κι' όμως ο Κλάρκ δεν λογάρισε τίποτα απ' όλ' αυτά, όταν
ξεκίνησε απ' το Ίκουίτας μ' ένα σαραβαλιασμένο ποταμόπλοιο,
που θ' ανέβαινε τον ποταμό Περένε. Είχε μαζί του τρεις «εξημε-
ρωμένους» Ίνδιανους, που τούς είχε αγοράσει για ένα κομμάτι
ψωμί από ένα έμπορο σκλάβων.

Μέσ' στο πλοίο έκαμε τη γνωριμία της Ίνες Ποκόρνυ. Ήταν
μια κοπέλλα λεπτή, νερή και άφοδη, συνηθισμένη στη σκληρή ζωή
της ζούγκλας. Μια περιεργή φιλοδοξία την είχε σπρώξει σ' αυτό
το ταξίδι: Ήθελε νάναι ή πρώτη λευκή γυναίκα που θα διέσχισε
την περιοχή του Αμαζονίου, απ' τη μια ως την άλλη θάλασσα!

Ο Κλάρκ ένοιωσε γι' αυτήν απ' την πρώτη στιγμή μια συμπά-
θεια, ανάμικτη με θαυμασμό. Μα δεν άφισε να περάσει απ' το
μυαλό του καμιά έρωτική σκέψη, που θα μπορούσε να καταστρέ-
ψη τη «συναδελφικότητά» τους.

Στην αρχή, το ταξίδι πήγε καλά. Μά, την τρίτη μέρα, χάλασε
ξαφνικά ή μηχανή, και το μικρό πλοίο αναγκάστηκε να ξαναγυ-
ρίσει πίσω, προς το Ίκουίτας.

Ο Κλάρκ κι' ή Ίνες όμως αποφάσισαν να συνεχίσουν το τα-
ξίδι τους, με δικά τους μέσα. Κατάφεραν ν' αγοράσουν ένα με-
γάλο μονόξυλο. Οι «σκαλδοί» του Κλάρκ θα τραβούσαν κομπί.
Ελπίζαν να φτάσουν έτσι ως τον έμπορικό σταθμό Τρές Ούνιν-
τας, 200 μίλια ψηλότερα.

Κάθε νύχτα, τα τ'αμ-τ'αμ χτυπούσαν μονότονα γύρω τους, μέσ'
στη ζούγκλα. Την ημέρα, διακρίνανε ανάμεσα στις φλλωσιές φρι-
χτά ζωγραφισμένα πρόσωπα. Ήταν φανερό πως οι «κεφαλοκυν-
γοί» Ζιβάρος τους παρακολουθούσαν, για να τους έπιτεθούν...

Κι' όμως, το κακό που τούς βρήκε ξαφνικά, δεν προερχόταν απ'
τους Ίνδιανους...

Μια νύχτα, καθώς κοιμόνταν όλοι πάνω σε μια σχεδιά, στο πο-
τάμι, ο Κλάρκ ξύπνησε ξαφνικά μ' ένα ακαθόριστο κι' εφιαλτικό
συναίσθημα κινδύνου! Απλώσε το χέρι του με μεγάλη προφύλαξη,
πηρε το ηλεκτρικό φανάρι που βρισκόταν δίπλα του, και τ' άναψε.

Πάγωσε άμέσως απ' τη φρίκη! Πίσω απ' την κουνοπιέρα του,
τρίαντα πόντους μόνο μακριά απ' το πρόσωπό του, ένα τεράστιο
φείδι ήταν έτοιμο να του έπιτεθή!

Ο Κλάρκ τ' αναγνώρισε άμέσως: Ήταν ένα «μοκανάκα», ένα
απ' τα δηλητηριωδέστερα φείδια του Αμαζονίου!

Ήξερε πως με την παραμικρή του κίνηση, το φείδι θα τον δάγ-
κωνε! Ωστόσο, κρατώντας το δυνατό φως καρφωμένο στα μάτια
του, τέντωσε σιγά-σιγά το πόδι του κι' άγγιξε, πίσω απ' την
κουνοπιέρα, την Ίνες που κοιμότανε λίγο πιο πέρα.

Εκείνη κατάλαβε άμέσως πως υπήρχε κάτι το επικίνδυνο.

— Τι είναι; ρώτησε ψιθυριστά. Οι Ζιβάρος;
Βλέποντας πως δεν της άπαντούσε ο Κλάρκ, επανέλαβε την έ-
ρώτηση. Μα εκείνος δεν τολμούσε να μιλήσει... Η ζωή του βρισκό-
τανε στα χέρια της! Έπρεπε ν' αποφασίσει μόνη της τι θακανε...

Ο Κλάρκ ήξερε πως δεν είχε δικό της όπλο... Ενώ έτρεχε ή
δράττας παγωμένος στο πρόσωπό του, ένοιωσε το χέρι της Ίνες
να μαχουλεύει κάτω απ' το μαξιλάρι του και να παίρνει το πιστόλι
του... Δεν τολμούσε ν' απομακρύνει ούτε στιγμή τα μάτια του απ'
το γυαλιστερό κεφάλι του φείδιου. Κι' εκείνο πάλι τον κύτταζε,
σαν να θέλε να τον ύπνωτισή.

Αυτό κράτησε μερικές στιγμές, που του φάνηκαν αιώνες... Ύ-
στερα βρόντησε το πιστόλι, μέσ' στη βαρεία σιωπή! Μα, την ίδια
στιγμή, χύμηξε το φείδι! Τα μακριά, σουβλερά του δόντια
μπλέχτηκαν μια στιγμή στην κουνοπιέρα, και λίγο απ' το
φαρμάκι του τινάχτηκε μέσ' στα μάτια του Κλάρκ! Έπει-
τα τον δάγκωσε βαθειά στο λαιμό...

Εκείνος τ' άρπαξε και το πέταξε μακριά. Τα δάχτυλα
του βράχθηκαν με το πηχτό αίμα του έρπετου—γιατί τόξε

Το πιστόλι βρόντησε μέσα
στη βαρεία σιωπή...

βρή ή σφαίρα της Ίνες και τόξε πληγώσε θανάσιμα.
Ή Ίνες άρχισε να ούρλιαζε, στα σκοτεινά. Ο Κλάρκ σήκωσε
το φανάρι του, που του είχε πέσει απ' το χέρι, κι' έψαξε γύρω.

Είδη το φείδι, λίγο μακρύτερα, να σπαρταράει.
Ένοιωσε πόνους στο λαιμό του, που δυνάμωναν ολοένα...

Οι τρεις Ίνδιανοί ξεπρόβαλαν απ' το σκοτάδι, σαν φαντάσμα-
τα. Σκύψανε πάνω απ' το φείδι και κάτι είπανε μεταξύ τους. Ύ-
στερα ο ένας απομακρύνθηκε άθρόυδα...

Σ' άλλη περίπτωση, ο Κλάρκ θ' άνοιγε περισσότερο την πληγή
του και θα την καυτηρίαζε. Μα τώρα δεν μπορούσε, γιατί το φείδι
είχε χάσει τα δόντια του δίπλα ακριβώς στην καρδιά. Ούτε και
μπορούσε να βάλει πιστικό έπίδεσμο, γιατί θα πνιγότανε.

Γέλασε βραχνά, σπασμωδικά...

— Για το Θεό, μη χάνεις το ήθικό σου! του φώναξε ή Ίνες.

— Ξέρω πως δεν πρόκειται να ζήσω περισσότερο από τέσσερα-
πέντε λεπτά, απάντησε. Άκούσε με! Θέλω να με θάψετε, το πρώ-
κι' ύστερα να γυρίσης στο Ίκουίτας. Θάναι τρέλλα για μια γυ-
ναίκα, μονάχη, να προχωρήσει μέσ' στη ζούγκλα! Κι' εγώ δεν θέλω
να χαθής... γιατί... σ' αγαπώ!

Δεν μπορούσε να προσθέσει τίποτ' άλλο, γιατί λιποθύμησε...

Όταν συνήλθε, δεν έβλεπε τίποτα γύρω του. Ωστόσο είχε τα
μάτια του ανοιχτά... Του φάνηκε για μια στιγμή πως είχε πεθά-
νει... Ύστερα ξεκαθάρισε ο νους του και κατάλαβε πως ήταν ζων-
τανός. Σκέφθηκε πως θάταν νύχτα...

— Ίνες... μουρμούρισε.

— Έδώ είμαι, αγάπη μου... άκούστηκε δίπλα του ή γλυκειά
φωνή της νέας γυναίκας.

— Πού βρισκομαι; Τι έγινε;

— Ησύχασε. Μην ταραξείσαι! Πάλεψες τέσσερις μέρες με το
θάνατο, Μα οι Ίνδιανοί σ' έσωσαν, με κάτι παράξενα φάρμακα.

— Είναι νύχτα τώρα...

— Ή Ίνες δεν μίλησε για λίγο. Ύστερα πρόφερε δισταχτικά:

— Όχι... Αλλά οι Ίνδιανοί πιστεύουν... πως θα χάσεις το φως
σου... απ' το φάρμακο του φείδιου πουστάσε στα μάτια σου... Μα
δεν είναι βέβαιο! Ίσως και να μπορούσαν να σε γιατρέψουν...

Ο Κλάρκ κατάλαβε πως του τόλεγε για να τον παρηγορήσει...

— Μα, ό,τι κι' αν συμβή, πρόσθεσε ζωηρά ή Ίνες, εγώ θα μεί-
νω για πάντα κοντά σου! Χρειάστηκε να ξεσπάσει αυτό το δράμα,
για να καταλάβω πόσο σ' αγαπούσα! Η ζωή μου είναι δική σου...

— Όχι, δεν τη θέλω, τέτοια θυσία! διαμαρτυρήθηκε ο Κλάρκ.

— Καλά, αγάπη μου... Ησύχασε... θα τα ξαναποιούμε...

Μα δεν χρειάστηκε να θυσιαστή ή καλή κι' όμορφη Ίνες. Γιατί
τα μυστηριώδη βότανα των Ίνδιανών σώσανε και την όραση του
Κλάρκ, όπως του είχανε σώσει και τη ζωή. Μπορούσε να ξαναδεί την

Ίνες και να τη σφίξη με λατρεία στην άγκαλιά του.

Ύστερα πήρανε το δρόμο του γυρισμού, ψάχνοντας να βρουν
ένα ιεραπόστολο για να τους γυ-
τρέψει.

K. NOPTON

Άνατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο γάιδαρος και τὰ πουλιά

Ο Χότζας πνήκωθηκε ένα πρωί μαχμουρ-
λης, όπως πάντα, κι' αφού έξεψε τὸ γαί-
δαρό του, λέει στη γυναίκα του, τὴ Φατίμη:
— Εγώ, γυναίκα, θὰ πάω γιὰ ξύλα στὸ
δάσος καὶ δὲν θὰ γυρίσω παρὰ ἀργὰ τὸ
βραδύκι.

— Αἰντε, σὺρε στὸ καλά, Ναστραδίν, τοῦ
ἀπαντᾷ ἡ Φατίμη μισοκοιμισμένη.
Κι' εὐθὺς γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο πλευρό,
γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο της.

Ο Χότζας στραβομουτσούνασε, ζήτησε
τὸ ραχτί τῆς γυναίκας του, μὰ τί νὰ κάνει,
ἐκίνησε σὲ λίγο μὲ
τὸ γαϊδάρο του.

Κι' ὅταν ἔφτασε
στὸ δάσος, ἀντὶ νὰ
σπρωθῇ στὴ δουλειά,
ἐπάκωσε κι' αὐτὸς
κάτω ἀπ' τὴ σκιά ἑ-
νὸς δέντρου. Ἐτοιμός
νὰ ξανακοιμηθῇ!

— Μωρὲ δικό μου ἔχει
ὁ Ἀλλάχ... ἀρχισε σὲ
λίγο νὰ μονολογῇ,
ποῦ μὰς ἔκανε φω-
γούς. Τέτοιοι τεμπέλ-
χανδες ποῦ εἴμαστε,
ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα
μου, καλὰ νὰ πά-
θοιμε...

Σὲ λίγο γυλάρσαν
τὰ μᾶτια του κι' ἀρ-
χισε νὰ ροχαλίζῃ τοῦ
καλοῦ καιροῦ.

Κι' ὅταν ὕπνησε κοντὰ τὸ μεσημέρι,
χορτάσμενος ἀπὸ ὕπνο καὶ καθαρό ἀέρα,
αἰσθανόμενος μιὰ χαρὰ. Ἀλλὰ καὶ πάλι
δὲν τοῦλεγε ἡ καρδιά νὰ πιάσῃ δουλειά.
Ὅσο ἀκούει γύρω του τὰ πουλιά νὰ κε-
λαῖθουν στὰ δέντρα, τόσο καὶ πῶς δύσκο-
λο τοῦ ἐρχόταν ν' ἀόχλησῃ νὰ κόψῃ ξύλα...

Τὴ ὥρα αὖτε ποὺ κελαιδῶνε τ' ἀφελόματα!
εἶπε ὁ Ναστραδίν καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ παρακολουθοῦσε τὸ κελαιδίσμα τῶν
πουλιῶν. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα, συνέχισε
σὲ κάμποση ὥρα, νὰ ἦμιον κι' ἐγὼ ἕνα
πουλάκι καὶ νὰ κελαιδίσω ἐξηντάσιο δλη-
μερίς, νὰ μὴν εἶχα σκοτούρες στὸ κεφάλι
κι' οὔτε τὴ γκρινιὰ τῆς Φατίμης, ποῦ μοῦ
τρώει τὸ σπικέτι ἀπ' τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ;

— Ἐκεῖ ὁ Χότζας, κι' αὐτὲς τὶς σήμε-
ρες, ὅλες ἀπορώσεις, κατὰφερε νὰ κοθῇ
στὴ μέρα κατὰ ἀπ' τὸ δέντρο, χωρὶς
νὰ κοπῇ οὔτε ἕνα τόσο δᾶ κουτσουρού...

Ἀλλὰ σὰν ἔγειρε πιά γιὰ καλὰ ὁ ἥλιος
καὶ εἶδε πὺς ἦταν ὡρα νὰ γυρίσῃ πῶς
στὸ κονάκι του, ἔχασε ἀπ' τὰ μᾶτια του τὸ
γάιδαρό.

Σπρώχθηκε μὲ μιάς, ἔφαξε γύρω-γύρω,
τὸν φώναξε μὲ τ' ὄνομά του, μὰ τοῦ κακού.

— Μπα, τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ζωντόβο-
λο! μοιροῦρισε κατακάπνισος ἀπ' τὸ κακό
τοῦ ὁ Ναστραδίν. Τὴ γάινε ἄρα, ποῦ νὰ
τρίψω μέσα στὸ νύχτι; Καὶ ποῖος ἔχει
τὸ βράδυ αὐτὴ ν' ἀκούῃ τὴ Φατίμη...

Καὶ συνέχισε μ' ὅλο καὶ πῶς μεγάλῃ ἀ-
γωνία ν' ἀναζητᾷ τὸ γαϊδάρο του μέσα
στὸ δάσος. Εἶδε ὅμως κι' ἀπόειδε κι' ἀπο-
φάσισε στὸ τέλος νὰ γυρίσῃ χωρὶς τὸ γαί-
δαρο καὶ χωρὶς ξύλα, πῶς στὸ χωρό.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο ὁ φουκαρὰς ὁ Ναστρα-
δίν ἔβλεπε μπροστὰ του τὴ γυναίκα του,
ἔτοιμη νὰ τὸν πνίξῃ γιὰ τὴ ζημία.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε κοντὰ τὸ σπικέτι
τοῦ, εἶδε κάμπο μαζεμένο ἀπ' ἕξω κι' ἄ-
κουσε φωνὲς ἀνάκατες μὲ μοιρολόγια...

— Τὶ συμβαίνει, τζάνουμ στὸ κονάκι τοῦ
Χότζα; ὠτίησε τότε, ἀλλάζοντας τὴ φωνή
του, κάποιον ποὺ ῥοχάει ἀπὸ ἐκεῖ.

— Νά, ὁ γαϊδαρός τοῦ Ναστραδίν γύρι-
σε μονάχος του στὸ σπικέτι κι' ἡ Φατίμη κλαίει
καὶ χτυπιέται πὺς χάθηκε ὁ ἀντρας της.

— Τερσουκιούρ ἑτέρμι (εὐχαριστᾷ πολ-
λὰ καὶ μοῦ), ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Κι' ἀρχισε νὰ ζυγῇ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ
βρῇ μιὰ λύσι.

Ἐσφινικά, ὅμως, ἔκανε δυὸ μεγάλες δρα-
σκελιές καὶ μὲ μεγάλη φούρια παρουσιά-
σθηκε μπροστὰ στὸ γαϊδαρό καὶ τὴ γυναί-
κα του. Ἀρπάξε τότε ἀμέσως ἕνα ξύλο καὶ
μπροστὰ στὸν καταπληκτὸ κόσμο, ποῦ τὸν
κύτταξε καὶ χαϊρότανε γιὰ τὸν εἶχε γιὰ
χαμένο, ἔκανε πὺς ἔφαξε τάχα γιὰ τὸ
γάιδαρο. Ἐνῶ συγχρόνως ἔλεγε:

Ποῦ εἶνα μοῦε αὐτὸς ὁ παλιόγαϊδα-
ρος, ποῦ σπρώχθηκε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ δάσος
καὶ δὲν κάθισε ν' ἀκούσῃ τὰ πουλάκια
ποῦ τόσο ὥρα αὖτε κελαιδίσαν;... Ἀλλὰ τί
περιμένεις; Ἀν ἤξερε ἀπὸ μουσική, δὲν θά-
τανε γαϊδαρός...

Καὶ μὲ τὰ γέλια ποῦμπηξαν οἱ χωριά-
νοί του, γυλάρωσεν ὁ Ναστραδίν τὴ γκρινιὰ
τῆς Φατίμης.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Κουζούμ, τί εἶναι τοῦτο! "Ὅλο τὸ κόσμος
γιὰ τὰ ρούσικα μπαλέτα μιλοῦσε — βρε Κα-
ραμπέτ μὲ λέανε ἐσύ δὲν θὰ πηγαίνεις;

— Βαί, βαί, βαί, λέω, τί εἶναι μπαλέτα,
γιάχο; Χίτες τέτοιο πιάμμα τί εἶναι ντὲν ἡ-
ξέρω. Ἐγὼ ἅμα ρούσικο πιάμμα λένε, μόνο
ρούσικη σαλάτα ἤξέρω.

— Ποιὰ σαλάτα, βρέ, ποιὰ σαλάτα; μὲ
λέει τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης. Δὲν ξέρεις,
τί εἶναι τὰ μπαλέτα; Χορεύουν, βρέ βλάκα.
Χορεύτριες εἶναι.

— Ἀσασ, λέω, μάλιστα. Βαί, βαί, βαί,
τώρα καταλαβαίνω. Ἀμα στὸ ἱπιθεώρησις
πηγαίνουμε, μπαλέτα, μαλέτα, φελιάν φιστικ-
ι-βλέπουμε. Μπαλέτα, δηλαδὴ κοριτσάκια ἐνο-
νται, ὅλα βγαλμένα ἔχουνε!

— Ναί, βρέ μπουνταλά Καραμπέτ! Χορεύ-
τριες εἶναι.

— Ὑναίκες;
— Γυναίκες βέβαια.
— Ρούσικες;

— Ναί, βρέ βλάκα! Ἀφοῦ εἶναι ρούσικα
μπαλέτα, ρωσίδες εἶναι.

Βαί, βαί, βαί, ὅλουμ, τέτοια μὲ λένε,
ἅμμα—ἐσύ μὲ ξέρεις, γαϊδάρουμ — ἀμέσως
καρντίνα μου πᾶτ κιουτ κάνει! Ἐμένα αὐτὸ τὸ
τέχνη πολὺ μοῦ ἤρσει, ὥρα αὖτε κοριτσάνα νὰ ἰ-
δῶ, πέντε, δέκα, εἰκοσι, ὅλα τους βγαλ-
μένα νὰ ἐκάνουνε καὶ ἐσύ τὸ μάτι σου ὥρα αὖτε
πιαρμάματα νὰ χαίρεται! Τέτοια πολλὰ εἶδα
ἅμα ρούσικα ντὲν εἶδα. Αἰντε γαϊδάρουμ Κα-
ραμπέτ, λέω, καὶ ρούσικα νὰ ἰδῶ, μάτι
σου, τουλάχιστο, χορτάσμενο νὰ ἐνεταί. Τὸ λοι-
πὸν, χίτες τίποτα στὸ Σουρτουτίσα μου ντὲν
λέω καὶ στὸ θέατρο ντουγρού τιραδηγμένους ἔ-
νομαι.

Ἐκεῖ, τὸ λοιπὸν, τί νὰ ἰδῶ κουζούμ;
Μιὰ οὐρά, ἕνα ἰλιόμετρο. Βαί, βαί, λέω, ὅλο
τοῦτο τὸ κόσμο, ὥρα αὖτε μπαλέτα μαλέτα φε-
λιάν φιστικ βέλει νὰ ἰδῶ. Τέλος σπάγγων
τί νὰ ἴνῃ; Ὑπομονή. Κάθουμὶ στὸ οὐρά, περι-
μένω, περιμένω, περιμένω, τέλος σπάγγων κά-
ποτε ἡ σειρά μου φασμένο ἐνεταί.

— Πόσο κάνει τὸ εἰσιτήριο; λέω στὸ τα-
μίας.

— Πλατεῖα πενήντα πέντε δραχμές, μὲ
λέει.

— Τί εἶπες, μπέ! Πενήντα πέντε;
— Τόσες κύριε.

— Τρελλάς εἶσαι γιάχο;
— Ἀπάνω στὸ ὑπερῶν εἶναι φτηνότερα,
κύριε.

— Τί ὑπερῶν, μπέ; Ἀμα ἀνεβαῖν ἐκεῖ ὕ-
ψηλὰ τί θὰ ἰδῶ; Ἐγὼ δὲλω κοντὰ νὰ ἐνω-
μαι, καλὰ καλὰ κι' ὥρα αὖτε νὰ ἰδῶ.

— Τότε θὰ πληρώσεις τόσες δραχμές...

— Ἀμάν! Ἀπὸ ἐδῶ τὸ ἰσκέφτηκα, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ
ἰσκέφτηκα, βαί κουζούμ, λέω, μὲ τόσες δρα-
χμές, μισὴ, ὅκα πσοτουρμά Καϊσάρεϊας ἱπαί-
ρειες γιάχο! Ἀμα τί νὰ ἴνῃ; Παστουρμά ξεχα-
σμένο ἔκανα, μὲ τὸ καρντίνα μου σφιγμένο,
ντάγκα ντάγκα, πηλήρωσα. Αἷμα κεφαλῆς μου
ἀνεβασμένο εἶνε, ἅμμα λέω, χαλὰλ ὀλοῦν!

Αὐτὰ λένε τὰ ὥραιότερα μπαλέτα τοῦ κόσμου
ἐνονται.

Τὸ λοιπὸν ἱμπάινω. Καὶ σὲ λιὰκι τὸ ὑπερ-
ντὲ, ἀνοίγμενο ἐνεταί καὶ τὰ μπαλέτα ἰδγαί-
νουν. Τί εἶναι τοῦτο κουζούμ; Ἀπὸ κορφή μέ-
χρι τὰ νύχια φωστάνια φοροῦν. Χίτες τίποτα
ντὲν ἰδῶ; Ἐγὼ αἰντε, ὕστερα θὰ γδυ-
θοῦν!

Ἀμμὰ πάλι ξαναβγαί-
νουν καὶ πάλι ἀπὸ τὴ κορ-
φή μέχρι τὰ νύχια φωστάνια
φοροῦν. Φτοῦ, Ἀλλάχ
μπελῆσιν! λέω, πότε θὰ
γδυθοῦνε γιάχο; Χίτες ντὲν
ἰδυθῶν. Βαλάα, μπη-
λάα! Μπαλέτα εἶναι αὐ-
τά; Φτοῦ!... Λεφτά μου
χαμένα ἱπῆνα. Χίτες τίπο-
τα ντὲν ἔκατάλαβα. Κρίμα
τὰ λερτά! Κρίμα, κρίμα,
κρίμα!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Θρᾶσος

Ὅχι κύριε ταμία. Δὲν θὰ πληρώσῃ ὁ
κύριος καὶ σὲ παρακαλᾷ νὰ τοῦ ἐπι-
στρέψῃ τὴν ἀπόδειξι καὶ νὰ πᾶν στὴν
οὐρά, τελευταίος. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀνά-
στα ὁ Κύριος ἐδῶ μέσα. Διότι εἶνε ἀ-
νάγωγος καὶ κακοήθης. Μάλιστα, γιὰ
σένα τὸ λέω, κύριε. Ποῦ μοῦ κοπάνησες
ἐκεῖ ἕνα χαρτοφύλακα ὑπὸ μάλῃς κι' ἐ-
να ὑπόλοιπον πούρου στὸ στόμα καὶ πε-
ριφρονῶν τὴν οὐρά τῶν πειθαρχικῶν πο-
λιτῶν ποῦ περιμέ-
νουν ὁ καθένας τὴ
σειρά του γιὰ νὰ
προσέλθουν καὶ νὰ
ἐξοφλήσουν τὸ λογα-
ρισμὸ τους, κατευ-
θύνεσαι ἴσα πρὸς τὴ
θυρίδα, μειδιάς χα-
ριτοβρύτως πρὸς τὸν
ταμία καὶ ἀπλώνεις
τὴ χερουκλα σου μὲ
τὴν ἀπόδειξι, μὴ λαμ-
βάνων ὑπ' ὀφιν ὅτι
προηγούνται ἄλλοι.

Δηλαδή, τί εἴμαστε
ἐμεῖς ποῦ περιμέ-
νουμε; Ρετῶλια; Ἡ
μῆψες ἐπειδὴ εἶσαι
χοντρός κι' ἔχεις κι' ἐ-
κείνο τὸ ὑπόλοι-
πον πούρου στὸ στόμα, σοῦ πέρασε ἡ
ἰδέα πὺς μὰς ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸ
ὑποκλιθεῖμε εὐγενῶς πρὸ τῆς ἀφεντίας
σου; Σὲ ἐμειδιᾶσαν.

Τί εἶπες; Εἶσαι βιαστικός; Μωρὲ τί
μοῦ λές! Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, τί εἴμαστε;
Τίποτα ἀργόσχολοι ποῦ ἤρθαμε νὰ πε-
ράσουμε τὴν ὥρα μας; Ὅριστε! Γιὰ
κουτᾶστε ἕναν πολυάσχολο κύριο.

Κι' ἐσύ κύριε ταμία, δώσε πίσω τὴν
ἀπόδειξι στὸν ἐξοχώτατο νὰ πᾶν στὴν
οὐρά, γιὰ νὰ μὴ βρῇ στὸ μπελᾶ σου.

Τί εἶπατε σείς, κύριε, ὁ ὀπισθεν μου;
Ὅτι μὲ τὴ φασαρία ποῦ κάνω, καθυ-
στερῶ περισσότερο τὴν ὑπόθεσι καὶ ὅτι
δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς
ὥρας νὰ δημιουργᾷ ζήτημα; Τί λές βρέ
ραγιά; Ἐπειδὴ ἀνέχεσαι ἐσύ νὰ σὲ πα-
ρακάμπτουν καὶ νὰ σὲ περιφρονῶν, να-
μίζεις ὅτι σοῦ μοιάζουν καὶ οἱ ἄλλοι;
Δὲν πράκτειται γιὰ τὸ λεπτὸ τῆς ὥρας.

Πρόκειται γιὰ ζητήματα ἀγωγῆς καὶ
κοινωνικῆς πειθαρχίας. Εἶνε ἡ πρόσβόλι
ποῦ σοῦ κάνει, μὲ τὸν τρόπο τοῦ αὐτοῦ
ὁ λεβέντης, ποῦ περνᾷ μπροστὰ σου
ὑπερφάνως, μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ φέ-
ρω ἡ σκευτῆ. Αὐτὸ δὲν σὲ προσβάλλει;
Ἄν τὸν ἀφίσθης σήμερα νὰ σοῦ φέρεται
ἔτσι καὶ ἐποδεχθῇ μοιρολατρικῶς τὸ
προβάδισμά του στὸ ζήτημα τῆς σει-
ράς, αὖριο θὰ σοῦ βαρέσῃ καρπαζιά. Ἡ
ὑποχωρητικότης ἀποθρασύνει τοὺς ἀ-
ναίδεις. Κάτι σὰν κι' ἐσένα συναντᾷ
μπροστὰ του καὶ προχωρᾷ περιφρονῶν,
καρπαζῶν καὶ λακτίζων τὴν κοινωνία.
Τί; Πολλὰ τὸ λέω; Τί νὰ σοῦ πᾶ καὶ
μὲν καὶ σένα, τέτοιος ραγιάς ποῦ εἶ-
σαι. Ἀσε τον, λοιπὸν, νὰ σοῦ δώσῃ τὴ
φάπα σου καὶ πᾶς του κι' εὐχαριστᾷ γιὰ
τὸν κόπο ἀπὸ πάνω. Δεῦλε!

Αἰ, ἐσύ ἐξοχώτατε, ἀκούσεσ τι εἶπα;
Ἄν ὁ τύπος αὐτὸς σοῦ κάνει τὴ χάρι νὰ
τὸν παραμερίσῃς, ἀπὸ μένα δὲν θὰ τὸ
φᾶς τέτοιο φρούτο. Καὶ ὅχι μόνο θὰ πᾶς
ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου, νὰ τελειώω, ἀλλὰ
καὶ θὰ καθίσω σκοτὸς ἐπειδὴ γιὰ νὰ
ἐμπροδίσω καὶ παρανομή προέλασιν σου.
Ἡ θὰ πᾶς κι' ἐσύ μὲ τὴ σειρά σου τε-
λευταίος ἐξ ὅλων, ἡ θὰ γίνῃ τέτοιο κου-
λοβάχατο ἐδῶ μέσα, ποῦ θὰ ἐπέμβῃ τὸ
μηχανοκίνητο. Μὲ βλέπεις; Πελοπίδα μὲ
λένε καὶ κρατᾷ καὶ μαστοῦνι. Γιατὶ
νομίζεις ὅτι τὸ κρατᾷ; Γιὰ νὰ στηρί-
ζω τὰ ῥημάτα μου, ἡ γιὰ φιγούρα;

Λοιπὸν, μᾶζε τὸ χαρτοφύλακα καὶ
τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πούρου κι' ἄντε νὰ
καταταχῇς στὴν οὐρά, πρὶν ἔχουμε
ντράβα. Ἐτσι μπράβο. Γκαζοτενέκε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Εἶδα τὴ Βιργινία νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη στὸ πάτωμα...

Ὅτι παράξενι εἶχεν

Αἰσθηματικό διήγημα

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ δουλειές κάποιος
γαλλικῆς εταιρίας. Ὅταν τὴς τελείωσα, πρὶν νὰ γυ-
ρίσω στὴν Εὐρώπη, πῆγα νὰ περάσω μερικὲς μέρες σ' ἕνα χωριό, τὸ
Πρινσάτον, μερικὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη.

Κάποιος ἀπόγεμα, ἔπειτ' ἀπ' τὸν παρτίτο μου, πῆγα σ' ἕνα μπάρ ποῦ
ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Μερικοὶ νέοι σὲ μιὰ γωνία συζητοῦσαν σιγανά. Ἐπὶ
τὸ αὐτίκ μου, ὅταν, γυρίζοντας τὰ μάτια μου πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κέντρου,
εἶδα ἀκίνητη μιὰ γυναίκα, σωριάντα περίπου χρόνων, μὲ πρόσωπο χλωμό
καὶ γκριζὰ μαλλιά. Μιὰ στιγμὴ κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν πᾶσῃ. Ἐτρεψά ἀμέ-
σως κοντὰ της καὶ τὴν ἔπιασα.

Εἰστε ἀρρωστή; τὴ ρώτησα.
— Συγγνώμη, ψιθύρισε ἡ ἀγνωστὴ, μὰ εἶναι τόσο παράξενο!
Κάθισε στὸ τραπέζι μου καὶ φάνηκε κάπως πῶς ἤσυχη.

— Ἐρετε, μοῦ ἐξήγησε, ὅταν σὰς εἶδα μοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοή! Μοῦ φά-
νθηκε σὰν ὄνειρο. Μοιάζετε τόσο πολὺ...

— Μὲ κάποιον ποῦ γνωρίζετε, ρώτησα.
— Εἶναι μιὰ ποινικὴ ἱστορία, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ ἀναστενάζοντας. Ἡ κόρη
μου, ἡ Βιργινία, ἔχασε πέρασι σ' ἕνα αὐτοκτονικὸ δυστύχημα τὸν ἀρρα-
θωνιστικὸ της, δυὸ βουρμάδες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο. Ἀπὸ τότε, ἡ καυμένη
κλειστή στὴ βίλλα μας τοῦ Χάρροσάιτ καὶ ἡ ἐκεῖ σὰν φυλακισμένη. Εἶμαι
ἀπελπισμένη...

— Ἐγὼ εἰμαι χωρισμένη, ἐδῶ καὶ εἰκοσι πέντε χρόνια, καὶ
ζῶ μόνη μὲ τὴν κόρη μου... Καὶ νὰ τώρα ποῦ συναντῶ ἐδῶ ἐσάς, ποῦ
μοιάζετε σὰν διδύμος ἀδελφός μ' ἐκεῖνο τὸ νέο, τὸν Ρενὲ Βίντερ, τὸν ἀρ-
ραθωνιστικὸ τῆς κόρης μου. Γι' αὐτὸ τάχα, ὅταν σὰς εἶδα. Συχαρῶστε
ὅμως, κύριε Κόσταλ, μιὰ ἀπελπισμένη μητέρα...

— Πᾶς! φώναξε. Ἐρετε τ' ὄνομά μου;
— Μὴ σὰς κάνει ἐντύπωση, μοῦ ἀπάντησε. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ξενοδόχος.
Εἰστε ὁ μόνος ἔνας ἐδῶ... Μένω κι' ἐγὼ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο...

Ἡ κυρία Ντόουερ. Ἐτσι ἔλεγαν τὴν ἀγνωστὴ — μὲ ρώτησε κατόπιν:
— Ὁ φύγετε ὀριστικὰ ἀπ' τὴν Ἀμερική;

— Ὁχι, κυρία... Θὰ πάω στὴ Γαλλία γιὰ τρεῖς μῆνες καὶ θὰ ξαναγυρίσω
γιὰ νὰ κάνω μιὰ περιοδεία στὴ Νότιο Ἀμερική.

— Τότε, θὰ μοῦ κάτετε μιὰ χάρι, δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνήθητε...

— Ἄν μπορῶ...

— Πρέπει νὰδῶτε στίτι μαζ, στὸ Χάρροσάιτ νὰ δῆτε τὴν κόρη μου,
τὴ Βιργινία. Ἐτσι μόνο θὰ γίνῃ καλὰ, πιστεύοντας ὅτι ξαναβλέπει τὸν ἀρ-
ραθωνιστικὸ της.

— Μὰ ἀφοῦ σκοτώθηκε!...
— Δὲν εἶχε σημασία. Θὰ πλάσουμε μιὰ φανταστικὴ ἱστορία. Θὰ πούμε
πὺς γλύτωσε ἀπ' τὸ δυστύχημα, πὺς εἶχε τραυματιστῇ ἑλαφρά κι' ἔγινε
καλὰ. Ἐσεῖς μόνο μπορεῖτε νὰ τὴ σώσετε, ἔλατε, μὴν ἀρνήστε!...

Στὸ τέλος δέχτηκα καὶ τὴν ὑποχέθηκα πὺς θὰ πῆγα νὰ δῶ τὴν κόρη
της, τὴ Βιργινία, ὅταν θὰ γυρίζω ἀπ' τὴ Γαλλία.

Ἡμουν, ὁμολογῶ, κάπως παραγμένο, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θάπρεπε νὰ παίξω
αὐτὸ τὸ ρόλο. Ἡ κυρία Ντόουερ μὲ ἐνθάρτυσε κι' ὅταν
χωρίσαμε ἡ χαρὰ τὴν εἶχε ξαναβρίσκω. Ἦταν ἀκόμα μιὰ
γυναίκα γοητευτικὴ, πᾶς ὅλα τὰ σωριάντα χρόνια της καὶ
τὸ πρόσωπό της, δίχως νὰ εἶναι πῶς νεανικό, ἦταν ὥραιο.

Τὸ πρόσωπό της, δίχως νὰ εἶναι πῶς νεανικό, ἦταν ὥραιο.
Σκέφτηκα, πὺς ἂν ἡ Βιργινία, ποῦ ἦταν εἰκοσι τεσσάρων
χρόνων, τῆς ἐμοιάζε, ἡ μικρὴ μου κομωδία δὲν θὰ εἶχε
τίποτα τὸ δυσάρεστο...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ξαναγύρισα στὴ Νέα
Ὑόρκη, ξαναπῆγα στὸ Πρινσάτον, ὅπου βρήκα ἕνα γράμμα
τῆς κυρίας Ντόουερ, ποῦ μὲ παρακαλοῦσε νὰ πᾶω ἀμέσως
στὸ Χάρροσάιτ, γιὰτὶ ἡ Βιργινία εἶχε χειροτερεῖ. Ἡ

ἐκείνη ἡ κόρη μου, μούγραψε, δὲν ἀνέχεται πᾶς αὖτε τὴν
παρουσία μου. Ζῇ πάντα κλεισμένη στὴ βίλλα μὲ τὴν ἐπι-
βλεψὴ τῆς γκουβερνάντας της, τῆς μίς Μίλνερ. Πηγαίνετε
νὰ τὴ βρῆτε καὶ νὰ τῆς πᾶτε πῶς ε

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΟΙ ΑΜΠΙΓΙΕ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΤΟ καλοκαίρι οι συγκεντρώσεις γίνονται στις ταράτσες, σε υπαίθρια κέντρα, στα παραθαλάσσια, στα έξοχα σπίτια. Δεν είναι άσκοπο, λοιπόν, να μιλήσουμε για την τελευταία λέξη της μόδας αναφορικά με τις ανάγκες τουαλετίτσες, που θα εμφανισθούν στις υπαίθριες συγκεντρώσεις. Έκείνο που πρό πάντων τις χαρακτηρίζει θα είναι τα δροσερά χρώματα, τα τόσο έναρμονισμένα με την εποχή, και τα ανάλαφρα υφάσματα.

Η όργαντινα κατέχει την πρώτη θέση με ποικίλες εμφανίσεις: όργαντινα-σατέν, όργαντινα μιά, όργαντινα διπλή. Έπειτα θα ιδούμε το όργαντινα, τον πολύ στυλ ταφτά, τη μεταξωτή γάζα, τη μουλίνα, τη δαντέλλα, το κεντημένο όργαντινα, στον τύπο του λευκού κεντήματος, άσχετα αν το σύνολο μπορεί να είναι και χρωματιστό, το σταμπάτο σαντούν και τον πικέ.

Τα χρώματα της μόδας τα ξέρετε. Είναι όλα σε απαλούς τόνους, αλλά συγχρόνως φωτεινά. Εμφανίζονται αυτότελη σε μία τουαλέττα, χωρίς να αποκλείεται όμως και η ανάμιξη σε αρμονικούς συνδυασμούς.

Ας ρίξουμε όμως μία ματιά και στην «κούπη» που λανσάρε η μόδα γι' αυτές τις αμπίγιε τουαλετίτσες.

Μία χαριτωμένη «κούπη» με πρωταγωνίστρια την όργαντινα-σατέν είναι αυτή, που απαστοχίζεται από μία φούστα λεπτά πλισσαρισμένη, με μέση που ν' ανεβαίνει ψηλά και κορσάκι με μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ, χωρίς να αποκλείεται όμως και η ανάμιξη σε αρμονικούς συνδυασμούς.

Σ' αυτή την τουαλέττα μπορείτε ωραιότατα να συνδυάσετε δύο διαφορετικά χρώματα στο κορσάκι και στη φούστα.

Άλλη «κούπη» είναι αυτή που παρουσιάζει τον τύπο της ρομπ-πρενέ, με το κορσάκι εφαρμοστό, με τις καμπύλες που σχηματίζουν τη μέση και την προεκτάση της φούστας, με φύλλα που σχηματίζουν κλός. Μία χαριτωμένη πρωτοτυπία προσθέτει στην ένωση των φύλλων της φούστας τρεις-τέσσερις πιέτες λεπτές, που προσδίδουν ακόμη πιο πολύ αέρα στο σύνολο, ενώ το κορσάκι, με μία ζώνη φαρδιά από το ίδιο ύφασμα, σχηματίζει μπροστά ένα σταύρωμα. Το σταύρωμα συνεχίζεται με δύο μακρείες στενές λουρίδες πίσω.

Για την ανάλαφρη μουλίνα θα διαλέξετε την «κούπη», που σας δείχνει το υπ' αριθ. 2 φιγουρίνι μας, που δίνει στη σιλουέττα

κάτι τι το σιερrio. Αυτή η τουαλέττα, όπως βλέπετε, είναι ήδη πλισσέ, με τη διαφορά ότι το πλισσάρισμα της φούστας είναι κάθετο, του δε κορσάκι-μπυστιέ είναι οριζόντιο.

ΑΛΛΑ ΣΧΕΔΙΑ

Μία «κούπη» πιο απλή είναι αυτή, για την οποία μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα σταμπάτο σαντούν. Το κορσάκι γίνεται με στρουγγυλό ντεκολτέ, το οποίο συνδυάζει με τη βοήθεια μιας περισπαστής κορδέλλας, που σχηματίζει συγχρόνως και τις επωλέτες.

Η φούστα είναι κλός και συγχρόνως σουρωτή και ένωνεται με το κορσάκι ακριβώς στη γραμμή της μέσης. Άλλα μία φαρδιά ζώνη μονόχρωμη, που αρχίζει από τη μέση και ανεβαίνει λίγο, δίνει στο σύνολο την εντύπωση του κοντόταλου. Αυτό, καθώς ξέραμε, είναι το χαρακτηριστικό της εποχής.

Στον τύπο της «κούπη» πρενέ η μόδα συμβουλεύει και μία άλλη παραλλαγή: Μία πολύ απλή τουαλέττα, που αποτελείται από ένα «μπυστιέ» με δύο κάθετες ραφές κατά μήκος του στήθους, που σχηματίζουν την κλίση της μέσης και συνεχιζόμενες στη φούστα σχηματίζουν τα λοξά φύλλα της, που της δίνουν τον αέρα του κλός.

Γι' αυτή την τουαλέττα χρησιμοποιήστε κεντημένη όργαντινα και για μοναδικό στολίδι δέστε γύρω στο «μπυστιέ», λίγο χαμηλότερα από τη γραμμή του ντεκολτέ, μία στενή βελούδινη κορδέλλα σε διαφορετικό χρώμα μ' ένα φιογκάκι δεμένο μπροστά. Ωραιότατη είναι επίσης η «κούπη», που έχει κορσάκι με μεγάλο δβάλ, κοντά μανικάκια ζαπουαί, που αρχίζουν χαμηλά στους ώμους και φούστα κλός σουρωτή με φαρδιά ζώνη.

Η ζώνη μπορεί να γίνει σε αντίθετο χρώμα και δένεται στο πλάι αφήνοντας δύο μακρείες άκρες να κρέμονται.

Άλλη αμπίγιε, πολύ απλή, επίσης τουαλέττα, είναι αυτή που μπορείτε να κάμετε με πικέ. Η φούστα είναι κλός και ανεβαίνει λίγο ψηλά για να σχηματίσει το «μπυστιέ», ενώ ένα κοντό και πολύ ντεκολτέ μπολερό, χωρίς διόλου κούμπωμα, συγκρατείται από τους ώμους με δύο μπρετέλλες, που δίνουν φιογκάκι. Δεν σας μιλήσαμε όμως για το μακρὸς όλων αυτών των αμπίγιε φορεμάτων.

Η μόδα συμβουλεύει τις κοντές φούστες για τουαλετίτσες, που φοριούνται πρό του γεύματος, ακόμη και για χορευτικές συγκεντρώσεις. Αν όμως η συγκεντρώσις έχει επίσημο χαρακτήρα, τότε η μακρεια φούστα ενδείκνυται.

Έπάνω: Τσάντα και γόδα αμπίγιε γαρνιρισμένα με δέρμα ούρας. Κάτω: Είναι πολύ της μόδας τα φαρδιά παπούτσια με όμοια τσάντα. Γίνονται από ένα τρυπητό ύφασμα, που λέγεται Σκινέξ.

Και για να συνοψίσουμε, ώστε να έχετε μία ακριβή εικόνα της γραμμής, που λανσάρε η μόδα για τα αμπίγιε φορέματα, τονίζουμε ότι η «κούπη» πρενέ κυριαρχεί με τα εφαρμοστά κορσάκι ή «μπυστιέ» και τις φούστες με φύλλα, που σχηματίζουν άνετα κλός και είναι τότε εφαρμοστές στους γοφούς, πότε πιο ελεύθερες.

Οι λεπτομέρειες περιλαμβάνουν φαρδιές ζώνες, που σχηματίζουν κορσέλε, μεγάλα ντεκολτέ άλλοτε ευθύγραμμο στο στήθος, άλλοτε τετράγωνα ή και δβάλ χωρίς να αποκλείονται και τα μυτερά, που ενίοτε ποικίλλονται με μεγάλους έδαξε γιακάδες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Η μόδα των συνδυασμών σε χρώματα και υφάσματα θα επικρατήσει πολύ έφετος, ιδίως για τα πρωινά φορέματα. Αυτό θα το δούμε να εφαρμόζεται περισσότερο στα λινά και στις ποπλίνες.

Οι συνδυασμοί είναι απεριόριστοι, ακολουθώντας δε πάντα τη γραμμή της μόδας, μπορείτε ν' αφήσετε τη φαντασία σας και το γούστο σας να επινοήσουν κάτι όμορφο και καμψό.

Ας σας δώσουμε ωστόσο μερικά παραδείγματα: Νά ένας συνδυασμός μπλέ και λευκού λινού σε μία χαριτωμένη τουαλετίτσα:

Το κορσάκι αποτελείται από ένα μεγάλο τετράγωνο ναιμίτη, που γίνεται με λευκό λινό και συμπληρώνεται μ' ένα μικρό κατεβαστό γιακάδακι.

Ο ναιμίτης συνεχίζεται με μπλέ λινό, που σχηματίζει κοντά ζαπουαί μανικάκια και αποτελεί τη συνέχεια του κορσάκι, που καταλήγει στη μέση σε ένα φαρδιά σουρίτσα.

Η φούστα είναι καμωμένη κατά τα δύο τρίτα με μπλέ λινό και έχει σχήμα κλός-σουρωτή, προς τα κάτω όμως το άπομόνεν ένα τρίτον γίνεται από λευκό λινό.

Από λευκό λινό επίσης είναι καμωμένη και η «επάτ», που ξεκινώντας από το λαιμό φθάνει ως την άκρη του λευκού μέσους της φούστας και χρησιμεύει για την τοποθέτηση των κουμπιών.

Μία στενή ζωνίτσα με άγκράφα λευκή και αυτή συμπληρώνει την όλη εμφάνιση.

Με ριγωτή και μονόχρωμη ποπλίνα μπορούμε να έχουμε έναν άλλον επίσης ωραίο συνδυασμό:

Η ριγωτή ποπλίνα, σε όποια χρώματα είναι του γούστου σας, κόκκινο και άσπρο, ροζ και άσπρο, χρησιμοποιείται για τη φούστα.

Γίνεται κλός με φύλλα και συγχρόνως είναι σουρωτή στη μέση με μία ζώνη, για την οποία βάσαμε τις ραβδώσεις οριζόντιες. Το κούμπωμα της είναι στο πλάι, όπως και της φούστας σε όλο της

το μήκος. Για το κούμπωμα της φούστας χρησιμοποιούμε μία πάτ, που κι αυτή έχει τις ραβδώσεις οριζόντιες, για αντίθεσι στο σύνολο της φούστας, που έχει τις ραβδώσεις κάθετες.

Για συμπλήρωμα της φούστας έχουμε μία μπλουζίτσα από λευκή ποπλίνα και γαρνίσαμε τον γιακά και τις μανσέτες με την ριγέ ποπλίνα.

Έτσι έχουμε ένα πολύ ωραίο και μονακό σύνολο, που είναι συγχρόνως πολύ νεανικό.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΝΑ'ΥΛΟΝ

Η εξέλιξη των υφασμάτων νάυλον τα έχουμε να μπορούμε να μας προσφέρουν τις υπηρεσίες των στο κάθε τι. Ένα από τα μεγαλύτερά τους προσόντα είναι ότι δεν τσαλακώνονται και άλλο επίσης μεγάλο προσόν ότι δεν βελών σιδήρωμα. Πλύνονται με την μεγαλύτερη ευκολία και στεγνώνουν σε λίγα λεπτά της ώρας.

Εφέτος έχουμε πολλά νάυλον σταμπάτα, σε διάφορα σχέδια, χωρίς βέβαια ν' αποκλείονται και τα μονόχρωμα σε όλους τους τόνους της μόδας.

Έχουν και άλλο πλεονέκτημα τα νάυλον: Παρουσιάζουν όλα τα χρώματα πιο ζωηρά, πιο ζωντανά.

Τελευταία δημιουργία είναι το δαντελλωτό ύφασμα νάυλον σε πολύ απαλούς τόνους.

Έτσι τα νάυλον χρησιμοποιούνται σήμερα, όχι μόνον για μπλουζιτσες ή καθημερινά φορεματάκια, αλλά για κάθε τουαλέττα, ακόμη και την πιο αμπίγιε.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

★ Μ' ένα σύνολο φούστας και ζιλιέ από λευκό λινό μπορείτε να φορέσετε ένα βαμβάκερο πουλόβερ με φόντο χρωματιστό και λεπτές, λευκές ρίγες σε οριζόντια κατεύθυνση. Είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

★ Σε μία ολόσπρη τουαλετίτσα βρήτε τρόπο να περάσετε από κάποια ντεκούπ του κλεισίματος του κορσάκι ένα μικρό μαντήλι-εσάρπα με άσπρα ποιά πάνω σε σκούρο φόντο ή ταντάλιν.

★ Κοντά στα γυναικεία μπολερό η μόδα λανσάρε μία νέα παραλλαγή που την ονομάζει «μπολερό-πτιπ-καπ». Αυτά τα μπολερό κουμπώνουν κανονικά, κάποτε μάλιστα σταυρώνουν, αντί όμως να έχουν μανίκια σκεπάζουν τα μπράτσα μ' ένα είδος μικρής μπέρτας, μάλλον εφαρμοστής.

★ Πολύ της μόδας με τις αμπίγιε τουαλετίτσες είναι οι μακρόστενες εσάρπες σε αντίθετα χρώματα από το φόρεμα. Η εσάρπα τυλίγοντας τον λαιμό περνά από την άγκράφα της ζώνης και αφήνεται ύστερα ελεύθερη ως κάτω.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

1) Φόρεμα νεανικό από λευκή όργαντινα με βούλες, που έχει σταυρωτό κορσάκι και φούστα σουρωτή κάτω από μία μονόχρωμη ζώνη. 2) Πικεδένιο φόρεμα σε στυλ Πρενέ με κορσάκι-μπολερό, που σπρίζεται σε δύο μπρετέλλες από κορδέλλα. 3) Χαριτωμένο και πολύ νεανικό ντεπιές από όργαντινα-σατέν. Η φούστα είναι όλο πιέτες και το κορσάκι μοιάζει με ριχτό μπολερό. 4) Μία νέα δημιουργία σε στυλ Πρενέ από μεταξωτή μουλίνα. Μία ζώνη σαν τελείωμα του κορσάκι του δίνει όψη κοντού μπολερό. 5) Μπροστινή άγγλαιζ σταλίζει την όμορφη αυτή τουαλετίτσα από όργαντινα. Το κορσάκι είναι καμωμένο σε στυλ «μπυστιέ» και η φούστα είναι κλός. 6) Πλισσεωτή τουαλετίτσα από μουλίνα μεταξωτή. Το κορσάκι έχει οριζόντιο πλισσάρισμα. 7) Φόρεμα από έμπριμε σαντούν. Έχει τη φούστα από έμπριμα φαρδιά μονόχρωμη ζώνη δίνει την εντύπωση της κοντής τάλιας.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μικρός Ραούλ Ντελακούρ, άρφανός στον κόσμο, που ζούσε στο Σαντί με τις τρεις γεροντοκόρες θείες του, αποφασίζει να μεταναστεύσει στην Αργεντινή μαζί με το φαρμακοποιό Τόρπεν. Οι θείες του πρόθυμα του δίνουν την άδεια τους για να τον ξεφορτωθούν, αλλά τα χρήματα για τα ναύλα του πρέπει να τα βρει μόνος του. Ο Ραούλ με τη βοήθεια ενός συμμοσώτη του, που ο πατέρας του ήταν σπουδαίο μέλος του Τέννις Κλάμπ του Σαντιγύ, προσπαθεί να μπει στο γήπεδο...

60. —Όποτε έσοι εισαι που θα πιάς στη Νότιο Αμερική μ' εκείνο τον παλαδό τον Τόρπεν;

—Μάλιστα, κύριε! Έχω ανάγκη να κερδίζω το ψαμί μου και μου φαίνεται ότι αυτό θα είναι πιο εύκολο εκεί κάτω, παρά εδώ... Στον κ. ντε Κουρτέλυ έκανε μεγάλη εντύπωση ο αποφασιστικός τόνος της όμιλης του Ραούλ. Καί με καλωσύνη του ξαναείπε:

—Μπορεί νάχης δική, παιδί μου. Ο τόπος μας είναι μικρός. Βλέπω ότι είσαι έξυπνο παιδί, γερό και με θέληση. Έχει σίγουρα θα πετύχης, παρά μένοντας εδώ, κολλημένος στα φουστάνια των δεσποινίδων της οδού Σαιντ-Αλβάν... Πρέπει όμως να είσαι πρόθυμος κ' ελαττωσής το ποσό απ' ότι ήσουν στον κ. Ντεφούρ... Ε; Καί να μην τρέχης στ' αεροδρόμια, όπως κάνατε την προάλλη μαζί με το Ρενέ...

Οι φιλικές αυτές παρατηρήσεις έδωσαν θάρρος στο Ραούλ.

—Κύριε, είπε με σεβασμό, ο γυιός σας μου υποσχέθηκε ότι θα μου κάνατε μια χάρι... Ξέρω, ξέρω... Θέλετε να μηθές μέσα στο Κλάμπ. Εύχαριστώ. Έλα μαζί μας...

—Δεν είναι μόνο η περιέργεια, κύριε, που με κάνει να θέλω να παρακολουθώ το μάτς. —Ναι, Εμαθα... Ο Ρενέ μου είπε ότι ζωγραφίζεις κι' έχεις ανάγκη από χρήματα. Έλα, λοιπόν, ας μπόυμε για να δούμε τι μπορείς να κάμης!

Ο κ. ντε Κουρτέλυ πήρε το Ραούλ και το Ρενέ και προχώρησε στην καγκελλόπορτα. Ο φύλακας μόλις είδε τον κύριο, που ήταν μέλος της Έφορείας του Κλάμπ, έκανε μια ό-ποκλση και τους άφησε να περάσουν. Έκείνοι πέρασαν από τον κήπο κι' έφτασαν στο περπτερό, όπου βρισκόταν το μπάρ, το βεστιάριο και τ' αποδυτήρια.

Έκεί ο πατέρας του Ρενέ κάλεσε έναν από τους υπαλλήλους και του είπε, δείχνοντας τον Ραούλ:

—Το παιδί αυτό είναι μαζί μου... Νά το αφήσετε να κυκλοφορή ελεύθερα.

—Μάλιστα, κύριε κύριε! απάντησε εκείνος. Ο Ραούλ ήσυχασε πιά. Έπρεπε όμως να δείξω τις ζωγραφικές του ικανότητες για να μην διαφύσσει το φίλο του και ν' αποκτήσει και την εμπιστοσύνη του κ. ντε Κουρτέλυ, που τον εδωθήσε να μπει ελεύθερα στο Κλάμπ.

Έτσι ο Ραούλ πήγε και στάθηκε πίσω από τις πιατέλλες. Εβγάλε αμέσως το τετράδιό του, έβγαλε το μολύβι και περιμένε. Σε μια στιγμή μεγάλης τρέφης, Άγγλος με γκριζά κοστούμια και περίεργα κασκέτα, κι' ακριβώς αμέσως ήταν κατάλληλη για το

Ραούλ. Άρχισε να ζωγραφίζει τους σπουδαίους αυτούς σπόρτμαν.

Όταν εκείνοι κατέβηκαν άργότερα από τα αποδυτήρια με τις αθλητικές στολές τους, πήρε κι' άλλα σκίτσα τους. Επίσης τους ακολούθησε στον κήπο κι' ακόμη όταν μπήκαν μέσα στο μπάρ. Έτσι ο Ραούλ είχε καταφέρει να φτιάξει δέκα σκίτσα.

Η δυσκολία όμως που παρουσιάζονταν ήταν με τι τρόπο θα τα πουλούσε. Νά γυρίση στα τραπέζια, σαν παιδί του δρόμου, ζητώντας να του αγοράσουν τα σκίτσα του, δεν του έρχονταν καλά. Από τ' άλλο μέρος ο υπάλληλος, που τον κύτταζε επίμονα, θα τον εμπόδιζε να ενοχλήση τον άριστοκρατικό εκείνον κόσμο του Κλάμπ, που είχε καθίσει για φαγητό.

Εκεί, λοιπόν, που καθόταν σκεπτικός, είδε το Ρενέ να τρέχει στο μπάρ. Έφτασε να βρή τον πατέρα του, που καθόταν στο ίδιο τραπέζι μαζί με τους Άγγλους.

Ο Ρενέ τον φώναξε αμέσως κοντά του. —Ραούλ, τι κάνεις εδώ από το πρωί; Έγω έπαιξα τένις και κέρδισα. Τώρα πάω να φάω, γιατί έχω μια πείνα! Γεια σου!...

Ο Ραούλ τον έπιασε από το μπράτσο και δείχνοντας του τα σκίτσα του είπε: —Ρενέ, εγώ δεν έπαιξα από το πρωί. Δούλεψα! Σ' άρσεουν;

Ο φίλος του πήρε το μπλόκ και κυττάζοντας τα σκίτσα με προσοχή, φώναξε:

—Α! τί ώρα! Όλοι είναι ίδιοι! Νά ο Κολώ, ο ντε Μουσού, νά οι Άγγλοι. Θέλια! Δώσε μου τα να τα δείξω στο μπαμπά!...

Ο Ραούλ άλλο που δεν ήθελε! Έμπιστεύθηκε το μπλόκ στο φίλο του και πήγε και στάθηκε πίσω από ένα τζάμι, περιμένοντας ανύποπτα το αποτέλεσμα.

Ο Ρενέ έβριζε τα σκίτσα στον πατέρα του. Εύχρηστος που δεν είχε άσχημη έκθεση το φαγητό του, γιατί ίσως να μην τού έβριζε καμιά σημασία. Τα πήρε, λοιπόν, από χέρια του, τα κύτταξε ένα-ένα με προσοχή και κατόπιν τα έδωσε και στους άλλους.

Ο Ραούλ από τις κινήσεις τους καταλάβαινε ότι τα σκίτσα του είχαν προκαλέσει το ενδιαφέρον τους. Τα έβλεπε να περνούν από χέρι σε χέρι κι' από τραπέζι σε τραπέζι κι' έβλεπε και τους ίδιους να γελούν, να μιλούν, να σχολιάζουν και να θαυμάζουν. Ένας μάλιστα Άγγλος φώναξε δυνατά:

—Ω! βέο υ γκούτ!...

Ζήτησαν κατόπιν να μάθουν ποιός τους ζωγράφισε, κι' ο κ. ντε Κουρτέλυ, τους εξήγησε ότι ήταν ένα παιδί δεκαεσσάρων χρόνων, φίλος του γιου του.

—Πού είναι το παιδί αυτό; ρώτησε Ένας. Θέλωμε να το δούμε!...

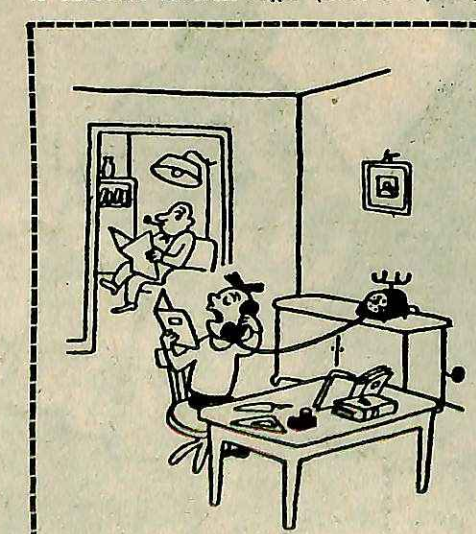
Ο Ρενέ που παρακολουθούσε όλη τη συζήτηση, βρήκε την ευκαιρία ν' απαντήσει αντί του πατέρα του:

—Είναι έξω, γιατί ντρέπεται να έρθη...

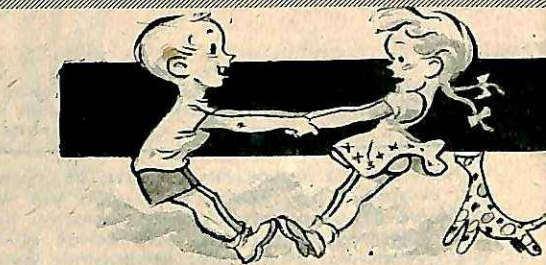
—Ρενέ, πηγαίνε να τον φέρης, είπε ο κ. ντε Κουρτέλυ.

Σε λίγο ο Ραούλ συγκαλυμμένος μπήκε μαζί με το φίλο του στο μπάρ.

Όλοι τότε υποδέχτηκαν το Ραούλ με καλωσύνη. Καί κύτταζαν ποιάς να φανή πιά περπιοστικόν στο συμμοσώτη αυτό παιδί με το σπουδαίο ταλέντο. Είχαν μάθει στο μεταξύ

—Πληροφορίες έχει; Μου λέτε παρακαλώ πόσο κάνουν 326X54,5;...

από τον κ. ντε Κουρτέλυ, ότι είχε σκοπό να μεταναστεύσει στη Νότιο Αμερική.

Ένας μάλιστα από τους Άγγλους, που το σκίτσο του του έμοιαζε καταπληκτικά, δήλωσε στο Ραούλ:

—Εγώ αγοράζω το δικό μου ένα ναπολεόν... Όχιστε!

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα χρυσό νόμισμα το άφησε πάνω στο τραπέζι.

Αμέσως και οι άλλοι προθυμοποιήθηκαν ν' αγοράσουν τα σκίτσα τους. Ο Ρενέ, βλέποντας το φίλο του συνεσταλμένον, ανέλαβε αυτόν να μαζέψη τα χρήματα. Γυρίζοντας λοιπόν από τραπέζι σε τραπέζι μαζέψε αρκετά.

Κι' όταν τα έφερε στο Ραούλ, εκείνος έμεινε κατάπληκτος. Το ποσό των σκίττων του είχε ξεπεράσει τις ελπίδες του. Τόσα χρήματα κι' άφθονα νομίσματα του φαινότουσαν πάρα πολλά.

Ο κ. ντε Κουρτέλυ πήρε τα χρήματα και αφού τού τα έριξε μέσα στο κασκέτο του, τού είπε:

—Πάρτα, μικρέ μου, θα σου χρειαστούν για το ταξίδι σου. Καμιά φορά δεν χρειάζονται περισσότερα για να κάνη κανείς περιουσία...

Ο Ραούλ βγήκε από το μπάρ χαλασμένος. Όταν περνούσε από τον κήπο, κάποιος υπάλληλος τού φώναξε:

—Είχες τύχη. Καλά πήγε η δουλειά σου!...

Ο Ραούλ δεν ήξερε ακόμη πόσα χρήματα είχαν μαζέψη. Κι' όταν έφτασε από το Κλάμπ και βρέθηκε στο δρόμο, κάθισε να τα μετρήσει. Ήταν δώδεκα ναπολεόνια και καμιά εικοσαριά άσημη πεντοφραγία. Είχε δηλαδή, καμιά τριακοσαριά φραγία. Είχε δηλαδή, καμιά τριακοσαριά φραγία. Είχε δηλαδή, καμιά τριακοσαριά φραγία.

Ο Ραούλ γύρισε στο Σαντί γεμάτος χαρά και υπερφάνεια. Τού φαινόταν τώρα ότι η ζωή ήταν εύκολη. Έφτασε να ζωγραφίση σ' ένα μπλόκ για να κάνη δολοκλήρη περιουσία!...

—Κι' όσο σκέπτομαι, έλεγε μόνος του, ότι οι θείες μου άνησυχούσαν για το μέλλον μου, επειδή δεν ήμουν πιά γραφιάς στο κ. Ντεφούρ! Φαντάζομαι πώς θα τα χάσουν, άμα δούν τόσα πλούτη!...

Όταν έφτασε στο σπίτι της οδού Σαιντ-Αλβάν, δε βρήκε κανένα. Οι θείες του έλειπαν στον έσπερινό.

Για να μη χάνη, λοιπόν, τον καιρό του, ο Ραούλ άρχισε να κάνη τις προετοιμασίες του ταξιδιού του. Είχε μάλιστα κάθε δικαιώματα, που ένοιωσε τις τσέπες του γεμάτες. Στις πέντε οι τρεις γεροντοκόρες, με τα χρυσοδεμένα πορσευχτήρια τους στα χέρια γύρισαν από την έγκαλισία.

Βλέποντας το Ραούλ, τού φέρθηκαν αδιάφορα και ψυχρά. Έκείνος όμως σηκώθηκε να ταξιδέψη. Η δεσποινίς Αλβίλια μόλις κατέβηκε, να τον ρωτήσει:

—Πού έφτασε το μεσημέρι;

Στην αρχή ο Ραούλ άνησυχούσε με την έρώτησή της. Αλήθεια, δεν τ' είχε σκεφθή καθόλου!... Δεν είχε φάει τίποτα.

—Δεν πρόφτασα να φάω σήμερα. Καί πεινώ τρομερά!... απάντησε.

Οι γεροντοκόρες κατασφίχσαν και η Λευκή τού είπε με περιφρόνηση: —Μπορεί να πεινάς, αλλά το σπίτι δεν είναι ξενοδοχείο. Κι' αφού όλο το μεσημέρι γύριζες στους δρόμους, νομίζω ότι μπορείς να περιμένης ως το βράδυ...

—Δεν πειράζει, απάντησε ο Ραούλ, έχοντας τον αέρα της γεμάτης τσέπης του. Πηγαίνω στο ξενοδοχείο...

Το ξενοδοχείο όμως θύλει χρήματα! τού τόνισε η γεροντοκόρη.

Ο Ραούλ, που περίμενε πώς και πώς την κατάλληλη ευκαιρία, για να δείξη τα πλούτη του, έβγαλε μια χούφτα νομίσματα και τ' άφησε πάνω στο τραπέζι.

—Χρήματα δεν μου λείπουν, είπε. Όχιστε! Οι τρεις γεροντοκόρες έμειναν μ' ανοιχτό στόμα.

—Θέε μου! Πού τα βρήκε τόσα χρήματα; Ασφαλώς θα τα έκλεψε! ξεφώνησε η θεία Αλβίλια.

Ο Ραούλ, ακούγοντας τα πικρά της λόγια, δεν μπόρεσε να μη γελάση.

—Όχι, θείες μου! είπα ελφωνικά. Δεν τα μου, όπως με συμβουλεύατε. Κι' όπως βλέπετε, μάθενα χωρίς καμιά δυσκολία όλα τα μέσα σε μια ώρα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤ

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε μια πλούσια γυναίκα, που δεν είχε κανένα δικό της στον κόσμο. Η μόνη της συντροφιά ήταν ο σκύλος της, που άκουγε στο όνομα Πάτ.

Ο Πάτ ήταν ο πιο ευτυχισμένος απ' όλους τους σκύλους. Κοιμόταν πάνω σε μαλακά μαξιλάρια στην ίδια καμαρά της κυρίας του. Κάθε πρωί, μόλις έγερναγε, εύρισκε στο πιάτο του μια ζεστή παχειά σούπα και κόκκαλα. Το μεσημέρι πάλι έπαιρνε τη θέση του στην τραπέζια, όπου πάντα τον περίμενε ο καλλίτερος μεζές. Όλη την ημέρα είχε μεγάλη ελευθερία και μπορούσε να κάνη τη βόλτα του στον κήπο, να τριγυρνά στην αυλή και κι' όταν πιά βαριόταν τόρριχε στον ύπνο.

Πάσο άνθρωπο, που δεν θα ήλθει στην ευτυχία του Πάτ! Είχε γίνει τετράποδος. Κι' όταν έβλεπε άλλους σκύλους, τούς κύτταζε με περιφρόνηση.

Με τα χάδια και τις ιδιαίτερες περιποιήσεις είχε γίνει προμερά εγωιστής και στην κυρία του έδινε πολλές φορές άχαριστία κι' αγνωμοσύνη. Δε λυπόταν τους φτωχούς κι' άσπεγους σκύλους, που τη νύχτα βρεγμένοι και πεινασμένοι τριγυρνάν σε καμιά πόρτα άνοιχτή για να βρουνε δουλο.

Γαυλίζει πολλές φορές χωρίς λόγο και όταν πηγαίνει στην αυλή, ανοίγει με το πόδι του το ντουλαπάκι κι' άρπαζε, ό,τι εύρισκε μπροστά του, παρ' όλο που ήταν χορτασμένος.

Όταν η κυρία του πηγαίνει ταξίδι, τον έπαιρνε πάντα μαζί της. Είχε γίνει ο απαραίτητος σύντροφός της.

Και μάλιστα, λοιπόν, ο Πάτ, που σαν κι' αυτόν δεν υπήρχε ευτυχέστερος σκύλος στον κόσμο.

Έτσι, καθώς είχε γίνει εγωιστής, αδιάφορος κι' άπονος φαναζόταν, πώς έτσι θα περνούσε όλη του τη ζωή.

Μά τόσο οι άνθρωποι, όσο και οι σκύλοι ακόμα, δεν μπορούν νάναι βέβαιοι ότι θα κρατούν αιώνα στα χέρια τους την ευτυχία.

Ο Πάτ ήταν έξυπνος, άκουγε τ' όνομα του και ήξερε να σκέπτεται σούα. Αν ήξερε και γραμάματα θα μπορούσε να διαβάση ιστορίες βιβλιοπικαν, που από τη μεγάλη ευδαιμονία όμως! Κάτι τέτοιο και χειρότερο ήταν τυχερό να πάθη κι' ο άχαριστος Πάτ.

Μια μέρα, εκεί που κοιμόταν στα μαξιλάρια του καναπέ, ζήτησε από μια-δυο δυνατές φωνές. Σήκωσε το κεφάλι, τέντωσε τα μάτια και είδε λίγο πιο πέρα ένα μεγάλο πορτί με πράσινα φτερά, με λωφία στο κεφάλι, ήταν παπαγάλος.

Δεν είχε δει ποτέ του παπαγάλο. Κατάλαβε όμως ότι το πορτί αυτό, ό,τι κι' αν ήταν, είχε μπη στο σπίτι με την άδεια της κυρίας του. Καί τη στιγμή εκείνη η κυρία στεκόταν λίγο πιο πίσω γελαστή.

—Ελά, Πάτ, τότε να μου κριζή. —Ελά, Πάτ, μην κάνης έτσι, τού είπε η κυρία του. Δεν φερνόνται μ' αυτόν τον τρόπο στον Κοκκινόμυτη, που είναι τόσο καλός κι' ελπίζω να κάνετε άμορφη παρέα!

Ο Πάτ όμως δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του. —Όποτε, λοιπόν, το σπίτι δεν θα μ' αυτόν τον καινούργιο δικό του; Θα το μοιράζονταν, που τα στραγγυλά του μάτια φαινότουσαν από τώρα σαν να τον κοροϊδούσαν;...

Κι' έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός για να τραβήξη τον παπαγάλο. Εκείνος όμως χωρίς να τον φοβηθή, έμπηξε μια δυνατή φωνή.

—Η κυρία του έβαλε τα γέλια. Καί τότε ο Πάτ, που πήγε να σκάσει από τη ζήλεια του, τούρψε να χυμής πάνω στην κυρία του.

Από τη στιγμή αυτή, που ήταν η χειρότερη της ζωής του, δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά πώς να διώξη τον έχθρό του.

Ο Κοκκινόμυτης όμως πράσινε πολύ. Κι' όταν ο Πάτ έκανε να τού ριχτή, έβαζε τις κραυγές και η κυρία έτρεχε να τον προσπατήση.

Ο Πάτ σιγά-σιγά έγινε μελαγχολικός. Απ' την κακία του, που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, ούτε έτρωγε, ούτε έπινε. Ήταν όλη την ημέρα ανασταταμένος και παραμόνευε να βρή καιρό για να χυμής.

Η κυρία του, που είχε μυρισητή τις άσχημες διαθέσεις του, τον έπαιρνε κοντά της, τον χόιδε και τούλεγε:

—Ελά, Πάτ, γιατί δείχνεις εγωιστής, άχαριστος και κακός; Ο Κοκκινόμυτης δεν θέλει να σε διώξη από το σπίτι. Έσύ είσαι παλινός και καλός σύντροφός μου. Τίποτα δεν σου έλειψε, ούτε σου λείπει. Καί χάδια έχεις και φαγητό και την ελευθερία σου. Έκείνος δεν ζητάει τίποτ' από σένα!

Μά ο Πάτ δεν άκουγε τα λόγια της. Μια μέρα όμως έζητησε και δεν άκουσε τις φωνές του Κοκκινόμυτη. Πήγε από δω, πήγε από εκεί και είδε το κλουβί του άδειο και κλειστό.

Ανακουφίστηκε για λίγο. Την άλλη μέρα τα ίδια πάλι. Πουθενά ο Κοκκινόμυτης. Μια βδομάδα πέρασε έτσι χωρίς να παρουσιασθή το πορτί.

Ο Πάτ τότε άρχισε πάλι να κάνη την παλιά άμορφη ζωή του.

Ένα απόγευμα όπότε είδε πάνω στο τραπέζι τον Κοκκινόμυτη γαντζωμένο σ' ένα μαυρο ξύλο, με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια του να λάμπουν περίεργα.

Ο Πάτ άρχισε αμέσως να γαυγίζει, μα τού πορτί δεν τούδινε σημασία. Πήδησε τότε στο τραπέζι κι' άρπαξε τον παπαγάλο.

Εκείνος ούτε φώναξε, ούτε κινήθηκε... Ο Πάτ άρχισε να τον δαγκάνη με λύσσα. Αντί όμως να δαγκάνη ζωντανό σώμα, δάγκανε ένα άψυχο πράγμα. Ήταν ο παπαγάλος.

να τραβήξη τον παπαγάλο. Εκείνος όμως χωρίς να τον φοβηθή, έμπηξε μια δυνατή φωνή.

—Η κυρία του έβαλε τα γέλια. Καί τότε ο Πάτ, που πήγε να σκάσει από τη ζήλεια του, τούρψε να χυμής πάνω στην κυρία του.

Από τη στιγμή αυτή, που ήταν η χειρότερη της ζωής του, δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά πώς να διώξη τον έχθρό του.

Ο Κοκκινόμυτης όμως πράσινε πολύ. Κι' όταν ο Πάτ έκανε να τού ριχτή, έβαζε τις κραυγές και η κυρία έτρεχε να τον προσπατήση.

Ο Πάτ σιγά-σιγά έγινε μελαγχολικός. Απ' την κακία του, που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, ούτε έτρωγε, ούτε έπινε. Ήταν όλη την ημέρα ανασταταμένος και παραμόνευε να βρή καιρό για να χυμής.

Η κυρία του, που είχε μυρισητή τις άσχημες διαθέσεις του, τον έπαιρνε κοντά της, τον χόιδε και τούλεγε:

—Ελά, Πάτ, γιατί δείχνεις εγωιστής, άχαριστος και κακός; Ο Κοκκινόμυτης δεν θέλει να σε διώξη από το σπίτι. Έσύ είσαι παλινός και καλός σύντροφός μου. Τίποτα δεν σου έλειψε, ούτε σου λείπει. Καί χάδια έχεις και φαγητό και την ελευθερία σου. Έκείνος δεν ζητάει τίποτ' από σένα!

Μά ο Πάτ δεν άκουγε τα λόγια της. Μια μέρα όμως έζητησε και δεν άκουσε τις φωνές του Κοκκινόμυτη. Πήγε από δω, πήγε από εκεί και είδε το κλουβί του άδειο και κλειστό.

Ανακουφίστηκε για λίγο. Την άλλη μέρα τα ίδια πάλι. Πουθενά ο Κοκκινόμυτης. Μια βδομάδα πέρασε έτσι χωρίς να παρουσιασθή το πορτί.

Ο Πάτ τότε άρχισε πάλι να κάνη την παλιά άμορφη ζωή του.

Ένα απόγευμα όπότε είδε πάνω στο τραπέζι τον Κοκκινόμυτη γαντζωμένο σ' ένα μαυρο ξύλο, με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια του να λάμπουν περίεργα.

Ο Πάτ άρχισε αμέσως να γαυγίζει, μα τού πορτί δεν τούδινε σημασία. Πήδησε τότε στο τραπέζι κι' άρπαξε τον παπαγάλο.

Εκείνος ούτε φώναξε, ούτε κινήθηκε... Ο Πάτ άρχισε να τον δαγκάνη με λύσσα. Αντί όμως να δαγκάνη ζωντανό σώμα, δάγκανε ένα άψυχο πράγμα. Ήταν ο παπαγάλος.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ιούλιος

Ήρθε ο μήνας, που θα δώση και θα (πάρη!)

Και τί καρδιοχτύπι πιά για τα παιδιά! Την Ιρά τώρα θα χωρίσ' απ' το σπαρτί! Θάρρος λοιπόν, φτωχούλα μου καρδιά!

Σαγρύντησε, μελέτησε, κι' οί τόσο κό- (ποι)

θα σουδαι στήριγμα, για τη ζωή!

Έτσι ξεχωρίζουν, απ' τα ζωα οι άν- (θώποι)

γιατί έχουν μέσα τους Θεού πνοή!

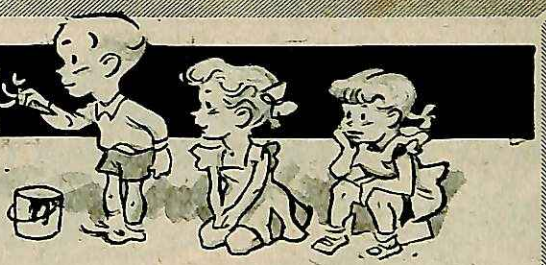
Κι' έσύ, το χρόνο σου όταν τελειώσης

όλο με «άριστα», μη λησμονής!

Πόση αφάνταστη χαρά θα δώσης,

στους δυο αγαπημένους σου γονείς!

Π. ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ

λος, που είχε φοβηθεί από τη στενοχώριά του, και που η κυρία του τον είχε βαλσαώσει.

Ο Πάτ όμως ξεσχίζοντας με τα δόντια του το βαλσαωμένο σώμα του έχθρου του, είχε καταπιή πολλή άσπρη σκόνη που ήταν δηλητήριο. Σε λίγο λοιπόν, τον έπιασαν φου-βερύ και τρομεροί πόνοι, κι' όταν η κυρία του μπήκε στην τραπέζια, ήταν πολύ άρ-γία για να σωθ' ο κακός σκύλος.

Έτσι ο Πάτ, αντί ν' άρκεσθ' στην ευ-τυχία του, πλήρωσε με τη ζωή του την κα-κία, τη ζήλεια και την άχαριστία του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Φταίει το μέτρο...

Στο σχολείο ο δάσκαλος διδάσκει τους συμμαθητές αριθμούς. Κι' όταν τελειώνη το μάθημα, δίνει στους μαθητές μερικά προβλή-ματα να τα λύσουν στο σπίτι τους, την άλλη μέρα.

Ο Μάκης λοιπόν, το βράδυ — γιατί το βράδυ μαζεύεται πάντα και μελετά — ανοίγει τη σάκκα του, βγάζει το πρόχειρο τετρά-διο κι' ετοιμάζεται να γράψη.

Σφηνικά μπαίνει ο πατέρας του και τον ρωτά:

—Μάκε, τί γράφεις εκεί;

—Τα προβλήματά μου, απαντάει εκείνος, αδιάφορα.

—Και που βρίσκεστε τώρα;

—Στους συμμαθητές, μπαμπά. Τί εύκολοι που είναι!

—Ξέρεις να χρησιμοποιήσης το μέτρο;

—Πώς δεν ξέρω! Λέει ο Μάκης, σίγουρος

ότι είχε μάθει καλά την αριθμητική του.

—Ε, τότε μπορείς να μετρήσης το μάκρος

του τραπεζιού μας;

Ο Μάκης ανοίγει τη σάκκα του, παίρνει

το μέτρο κι' άρχίζει να μετρά. Τό γυρίζει

από δω, το γυρίζει από εκεί και στο τέλος

φωνάζει στενοχωρημένος:

—Ούφ! καλέ μπαμπά, έσκασα! Δεν φτά-νει το μέτρο, γιατί είναι μικρότερο απ' το

Το καλώδιο αυτό, μήκους 2.500 μιλίων, θα εξασφαλίσει συνεχώς την τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

Φωνές νάτω από τόν Ατλαντικό

Ένα νέο υποβρύχιο καλώδιο θα συνδέσει την Ευρώπη με την Αμερική

Απ' το φετινό φθινόπωρο, θα μπορέσει κανείς να τηλεφωνήσει εύκολα και άμεσα από την Ευρώπη στην Αμερική — ή και αντίστροφα. Κι' αυτό χάρις σ' ένα νέο υποβρύχιο τηλεφωνικό καλώδιο, ένα σωστό θρίσμπο της ηλεκτρονικής επιστήμης και της μηχανικής, που θα συνδέσει προσεχώς τις δύο ηπείρους.

Το καλώδιο αυτό, μήκους 2.500 μιλίων περίπου, θ' αποτελέσει την τελική ανταμοιβή 30 ετών κόπων — γιατί οι σχετικές έρευνες και μελέτες άρχισαν από το 1928. Θα εξασφαλίσει δε συνεχώς την τηλεφωνική επικοινωνία Ευρώπης και Αμερικής, ανετη και τελείως ανεπηρέαστη από μαγνητικές διαταραχές, θύελλες ή παράσιτα — τις συνηθισμένες αυτές πληγές του ασυρμάτου τηλεφώνου.

Το καλώδιο — ή μάλλον τα δυο καλώδια, ένα για τις συνδιαλέξεις Ευρώπης και Αμερικής κι' άλλο για την επικοινωνία Αμερικής και Ευρώπης — θα κοστίσει 40 εκατομμύρια δολάρια. Θα έπαρκει δε για 36 συνδιαλέξεις συγχρόνως. Υπολογίζεται λοιπόν ότι θα γίνονται μ' αυτό περί τις 1.200 συνδιαλέξεις την ημέρα.

Το κόστος τους θα είναι το ίδιο με το ασυρμάτου τηλεφώνου: 12 δολάρια για κάθε 3 λεπτά την ημέρα και 9 δολάρια τη νύχτα. Προβλέπεται δε ότι δεν θα σταματούν καθόλου, σ' ολόκληρο το 24ωρο.

Το καλώδιο αυτό είναι ένα άριστο σύστημα τεχνικής. Γιατί έχει μοιρασμένους σ' όλο του το μήκος 102 μικροσκοπικούς ένισχυτάς (από ένα κάθε 40 μίλια), που ο καθένας τους θα δυνάμει 1 εκατομμύριο φορές τη φωνή, ή όποια θα έχη αδυνατίσει κατά την πορεία διαδρομής της. Οι ένισχυταί αυτοί αποτελούνται κυρίως από τρεις αξιοθαύμαστες ηλεκτρονικές λυχνίες, αρκετά ανθεκτικές ώστε να λειτουργούν στην εντέλεια επί 20 χρόνια συνεχώς.

Ένα μεγάλο τεχνικό πρόβλημα ήταν το πως να παρεμβληθούν στο καλώδιο οι ένισχυταί αυτοί, χωρίς να σχηματίζονται μεγάλες διογκώσεις, που θα προκαλούσαν ανωμαλίες διαδρομής και την πόντιση της Μπέλ. Επέτυχαν να τους δώσουν το σχήμα ενός ευλύγιστου «λουκανίκου», μήκους 21 μέτρων περίπου και διαμέτρου 2½ πόντων. Γύρω τους υπάρχει ένας ειδικός «όπλις» από άτσάλινο σύρμα, χαλκό και γουταπέρκα, για να τους προστατεύει απ' την τερραστία πίεση του βυθού του Ατλαντικού (περί τόν μισό τόνο σε κάθε τετραγωνικό πόντο επιφάνειας).

Παρ' όλη αυτή τη θωράκιση, οι ένισχυταί έχουν διάμετρο μόλις 7 πόντων, κι' είναι τόσο ευλύγιστοι, ώστε τυλίγονται γύρω απ' το «τύμπανο» του πλοίου που ποντίζει το καλώδιο. Η ευκαμψία τους αυτή είναι σπουδαιότατη, γιατί, αφού το πλοίο άρχισεν την πόντιση του καλωδίου, δεν επιτρέπεται πιά να την διακόψει ή να την επιβραδύνει καθόλου, αλλιώς το καλώδιο μπορεί να μπλεχτεί ή

να κοπεί. Το κυρίως καλώδιο έχει στο κέντρο του ένα χάλκινο σύρμα, διαμέτρου 3 χιλιοστών, περιτυλιγμένο με μία λεπτή χάλκινη ταινία και σκεπασμένο με μόνωση από «πολυαιθυλένιο». Απ' έξω υπάρχει δεύτερη και τρίτη περιτύλιξη με χάλκινη ταινία, ύστερα ένα στρώμα ειδικού υλικού που εμποδίζει το τρύπημα από θαλασσινά ζώδια, και κατόπιν τρία στρώματα γουταπέρκας, ανάμεσα στα οποία βρίσκεται ένα πλέγμα από άτσάλινα σύρματα, ανθεκτικό σ' έντασμα με δύναμη 12 τόννων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το καλώδιο θα έχη διπλάσια θωράκιση κοντά στις ακτές των δυο ηπείρων, παρά στη μέση του ωκεανού, γιατί εκεί θα κινδυνεύει περισσότερο από άγκυρες, αλιευτικά σύρματα και παγόδουνα.

Η πόντιση άρχισε τόν Ιούνιο του 1955, αφού πρώτα η Αμερική, η Μεγ. Βρετανία κι' ο Καναδάς συμφώνησαν να μοιραστούν τη δαπάνη.

Χρησιμοποιείται δε γι' αυτήν την εργασία ένα ειδικό πλοίο 8.000 τόννων, το «Μονάρχης», ικανό να ποντίζει σε κάθε ταξίδι τόν 1.600 μίλια καλωδίου.

Η διαδρομή του νέου καλωδίου θα είναι τέτοια, ώστε να βρίσκεται μακριά, βορειότερα απ' τα 21 τηλεγραφικά καλώδια που υπάρχουν ήδη στο βυθό του Ατλαντικού. Έτσι, δεν θα υπάρξει κίνδυνος να πάθουν καμιά βλάβη οι ενισχυταί του κατά τις μελλοντικές εργασίες ανέλκυσεως και έπισκευής αυτών των παλαιότερων καλωδίων.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, το νέο καλώδιο θα είναι διπλό. Καθένα λοιπόν απ' τα δυο αυτά καλώδια θα απέχη 20 μίλια απ' το άλλο, για να διευκολύνονται οι έπισκευές τους.

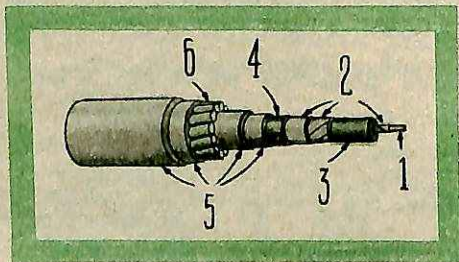
Πριν άρχισεν η κυρίως πόντιση, το «Μονάρχης» έκαμε μία δοκιμή με 20 μίλια καλωδίου κοντά στο Γιβραλτάρ. Η εργασία αυτή έγινε ομαλώς, αποδείχθηκε όμως ότι δεν πρέπει να αλλάξει καθόλου τόν τέντωμα του καλωδίου όσο διαρκεί η πόντιση. Πρέπει δηλαδή να συνεχιστεί το πλοίο τόν ταξίδι του κατ' ευθείαν και μ' την ίδια ταχύτητα, όσο άνεμο και τρικυμία κι' αν συναντήσει στο δρόμο του.

Μόνον όπου οι ειδικές βυθομετρικές συσκευές του σημειώσουν την παρουσία υποβρυχίων χαραδρών μεγάλου βάθους, αναγκάζεται να λοξοδρομήσει.

Γιατί τόν καλώδιο, πρέπει, για λόγους ασφαλείας, ν' άκουμπά παντού στο βυθό, κι' όχι να κρέμεται από ένα σ' άλλο υποβρύχιο βράχο.

Όταν θα συμπληρωθεί τόν έργο, τόν φθινόπωρο, τόν νέο καλώδιο θ' άρχισεν να εξυπηρετεί ολόκληρη την Ευρώπη. Επτά απ' τα 36 κυκλώματά του θα επεκταθούν με ένδιάμεσες συνδέσεις ως τόν Παρίσι, τόν Άμστερνταμ, τόν Φραγκφούρτη, τόν Βρυξέλλες, τόν Κοπεγχάγη και τόν Βέρνη.

Προβλέπεται δε, όπως είπαμε και στην αρχή, ότι θα προσφέρει άνεκτίμητες υπηρεσίες στην επικοινωνία των δυο ηπείρων.

1) Κεντρικό χάλκινο σύρμα. 2) Χάλκινη ταινία περιτυλιγμένη. 3) Μόνωση από «πολυαιθυλένιο». 4) Ύψιλο προστασίας από τόν θαλασσινά ζώδια. 5) Γουταπέρκα. 6) Πλέγμα από άτσάλινα σύρματα.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Φράνκ Ρόμπερτς

Η Βασίλισσα του Υποκόσμου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου, ώρα 11 τόν πρωί.

Στις νότιες θάλασσες της Κίνας, τόν ξέρανε με τόν όνομα Τσαν Μασάν Κάποια όμορφη μελαχροινή, με ζεστό και μπρούντινιο δέρμα, τόν είχε κολλήσει τόν μαλασιανό αυτό παραταούκλι στην άρχή της πολυτάραχης καριέρας του. Και τόν είχε μείνει από τότε. Έτσι τόν λέγανε όλοι, με φόβο ή μ' αγάπη. Και τόν όνομα αυτό σήμαινε «Ο Κύριος Πάνθηρας».

Μά, τόν Κυριακή αυτή, άρχες Δεκεμβρίου, βρισκότανε στο Ακαπούλκο τόν Μεξικού, κι' εκεί τόν ξέρανε με τόν αληθινό τόν όνομα: Λούκε Μπόχου. Σκυμμένος τώρα πάνω απ' τόν τηλεφώνον, σ'όν πολυτελές χαλί τόν ξενοδοχείου «Λος Άμερικαν», κουβέντιαζε μ' ένα φίλο του σ'όν Λος Άντζελες της Καλιφορνίας. Ένώ μιλούσε, στριφογύριζε διαρκώς ανάμεσα σ'όν χέλι τόν ουα λεπτό μαύρο πουρό.

— Όχι, αγαπητέ μου, δεν μ' ενδιαφέρει ή πρότασή σου... έλεγε.

Η φωνή του άνηχούσε τόν δυνατή, μέσα στην κυριακάτικη ηρεμία, ώστε γύριζαν όλοι και τόν κυττάζαν παραξευμένοι...

Ο συνομιλητής του λεγόταν Ντέιβ Έμπερ κι' ήταν ένας Κινέζος, πολιτογραφημένος Αμερικανός, τετραπέτατος και διαβολαμένος άνθρωπος.

— Μά... μιλάω με τόν αληθινό Λούκε Μπόχου;... ρώτησε. Τί σου συμβαίνει;... Όταν έμαθα πως δεν είχες τίποτα υπ' όψι σου, αυτό τόν σκεφθήκα άμεσα... πως ήσουν σ'όν κατάλληλος άνθρωπος για τόν δουλειά μας...

— Δεν ενδιαφέρομαι, σού λέω! Βαρέθηκα πιά τις φασαρίες. Αποφάσισα να ήσυχάσω.

— Καλό κι' αυτό! Παραξευνέθηκε ο Έμπερ. Κι' ένω έφαγα τόν κόσμο για να σ'έ ξετρυπώσω...

Δίχως ν' απογοητευτεί απ' τις άρνήσεις του, τόν εξήγησε και πάλι λεπτομερώς έλη τήν «υπόθεσή»: Μία ομάδα που έκανε κλεφτοπόλεμο σ'όν νότιο Κίνα, ήθελε ν' αγοράσει όπλα από τόν πυρομαχικά. Είχε τόν λεστή Σινγκάπορη, σ'όν πλοίο δα Μπαγκό, απ'όν εκφορτώσει σ'όν τόν «πράγμα» για τόν έλευγν. Θα πληρωνότανε άμεσα με τόν παρόδοσι.

— Περιφνημ δουλειά! πρόσθεσε ο Έμπερ. Χρειάζομαι ό ένα συνετάριο. Γιατί δεν θέλεις;...

— Άκουσε, Ντέιβι Δέκοψε δ Μπόχου. Μ' εύχαριστησε πολύ που με θυμήθηκες, αλλά...

— Μά, έδω κι' έση μήνες, δεν είχες γίνει άκόμα «συντα-

— Έ, τώρα έγιναι!

— Μπα, τάχεις πιά τόνσες φορές, αυτά, από τότε που σ'έ

ξέρω. Δεν τόν παίρνω τόν μετρητοίς.

— Κι' όμως, αυτή τή φορά τ' αποφάσισα σοβαρώτατα. Τά καλοσκέφτηκα όλα, σ'όν καιρό έμεινα σ'όν έκεινο τόν βρωμονοσοκομείο... Γιατί νά κινδυνεύω άκόμα νά φάω καμιά σφαίρα και νά τόν τινάξω, εφόσον έχω μαζέψει πιά τόνσες λεφτά κι' άρχισαν νά λογαριάζονται τόν χρονάκια μου;...

«Σκοπεύω λοιπόν νά πεθάνω ήσυχά, ήσυχά σ'όν κρεβάτι μου, κι' όσο τόν δυνατόν πιο άργα. Έχω υπ' όψι μου νά παντρευτώ, νά σκαρώσω οίκογένεια, νά παίξω με τόν πιστοίκια μου;...

Μόλις συνήλθε απ' τήν κατάπληξή του, ο Έμπερ ξέσπασε σ'όν ένα σωρό κινέζικες βλαστήμιες. «Ο Μπόχου τόν άφισε νά τελειώσει, παίζοντας υπομονετικά με τόν ακουστικό τόν τη-

λεφώνου, χαμογελώντας έλαφρά και καπνίζοντας τόν πουρό του.

Ήταν ψηλός, ξανθός, με μαλαλά κομμένα κοντά, με άσιαγάπητη και άνοιχτή φυσιογνωμία. Τά χοντρά χέρια του ήσαν ήλιοκαμένα, όπως και τόν μάγουλά του.

Έδινε έκ πρώτης όψεως τήν εντύπωση εύπορου κτηματία. Μά ή επιπόλαιη αυτή κρίσι διαφευδόντανε από ώρισμένες μικρολεπτομέρειες: τόν λοβό τόν άριστερού αυτιού του που έλειπε, ένα μακρύ άσπρο σημάδι τής πληγής κάτω απ' τόν πηγούνι του, και προπάντων τόν κίτρινα κι' ευκίνητα μάτια του...

Αυτά τόν μάτια τόν προδίδαν. Φανέρωναν ένα ήφαιστειώδη τύπο, έτοιμο πάντα νά εκραγή. Πραγματικά, μπορούσε νά γίνη επίφοδος αντίπαλος. Μά...

— Βαρέθηκα, σού λέω! Ξαναείπε ο Μπόχου.

Στό μεταξύ, είχε πάρει τόν μάτι του μία γυναίκα που είχε μπη σ'όν χαλί, και τήν κυττάζε μ' ενδιαφέρον. Ήταν ψηλή, καλοφτιαγμένη, και φορούσε ένα πράσινο μπολερό πάνω από ένα φορεματάκι τής πλάς που ξεσκεπαζε τόν άσπρα και χυτά τής μπράτσα.

— Υπάρχουν κι' άλλα πράγματα σ'όν ζωή, πρόσθεσε ο Λούκε. Κι' έχω πάρει τήν άπόφαση νά τ' άπολάσω...

— Μά ένας άνθρωπος, σαν κι' έσένα δεν μπορεί ν' αλλάξει σ'όν ηλικία σου! φώναξε ο Έμπερ. Ποτέ δεν πίστευα πως θ' άκουγα τέτοιες κουβέντες... απ' τόν Τσαν Μασάν!

— Αυτά πιά είναι περασμένα πράγματα, άπάντησε ήσυχά ο Μπόχου.

Έξακολουθούσε νά τρώη με τόν μάτια τήν άγνωστη.

Ήταν γεμάτη χάρι μ' ένα παραστήμα βασίλισσας... Σίγουρα, θάταν συνηθισμένη νά τήν θαυμάζουνε. Τά μαλλιά της είχαν τόν χρυσό τής φαντιάς. Είχε δύο χέλια κατακόκκινα και τόν μεγάλα μαύρα φρύδια της σχημάτιζαν αρμονικά τέξα σ'όν καταστρο μετωπί της.

— Θεέ μου, τί γυναίκα! ψιθύρισε ο Μπόχου, με γουλουμένα μάτια.

Είχε άφίσει πάνω σ'όν τραπέζι τόν ακουστικό και κυττάζε λάιμερσα τήν κοκκινισμένα που ανέβαινε τή σκάλα.

Όταν έπαψε πιά νά τήν βλέπει, σπρώχθηκε και τράβηξε πρós τόν γραφείο πληροφοριών.

— Ποιος είν' έδώ, φώναξε, δίνοντας μία γερή γροθιά πιά...

Μυρές Ιστορίες

Γαμήλιο ταξίδι

Ένα ζευγάρι νεονύμφων αποφασίζει νά περάσει τόν μήνα τόν μέλιτος σ'όν εξωτερικό.

—Θά πάμε σ'όν Βενετία, σ'όν Παρίσι, σ'όν Κυανή Άκτ'... λέει ένθουσιασμένη σ'όν φίλες της ή νύφη.

Μά κι' ο γαμπρός δεν πάει πίσω: —Μόλις άποχαιρηθώσμε συγγενείς και φίλους, θά πά- ρουμε τόν πρώτο αερόπλανο κι' όπου μας βγάλη... λέει αυτός με περισσότερο ρωμαντισμό.

Δυστυχώς όμως τόν πράγματα έρχονται άνάποδα και μόλις και μετά βίας τόν ζευγάρι τών νεονύμφων κατορθώνει νά εξασφαλίσει ένα δωρεάν εισιτήριο για τόν... Ναύπλιο.

— Βλέπεις, χρυσή μου, τί όμορφα που σχίζει τή θάλασσα τόν καράβι τών όνείρων μας;... λέει ο γαμπρός σ'όν γυναίκα του, αδιόρθωτα πάντα ρωμαντικός.

— Ναι, χρυσέ μου, τόν βλέπω, άπανταί ή νύφη με συγκινά...

— Βλέπεις τί ώραιες κι' ασύγκριτες άκρογιαλίες έχου τόν έλληνικά νησιά;

— Ναι, τόν βλέπω... άπανταί δύσθυμα έκείνη.

— Βλέπεις τόν ανυπέροχο γαλανό ουράνο μας;

— Ναι, βλέπω... άπανταί με δυσκολία τώρα ή νύφη. Και σ'όν λίγο συμπληρώνει έξω φρενών:

— Δεν βλέπω όμως και τήν ώρα ποτε νά φτάσουμε, γιατί τί έβγαλα τήν λαρά απ' τόν ιδρώτα, μπαλντισα απ' τόν σωματισμό και στέγνωσε τόν στομα μου απ' τή δίψα...

Μά ο γαμπρός άπότοπος συνεχίζει σ'όν ίδιο τόνο: — Πραγματικά, χρυσή μου, είναι μία περιπέτεια, που ούτε σ'όν άκρη τόν κόσμου νά ταξιδεύαμε, δεν θά μπορούσε νά μ'έ τύχ'η!...

να στο καλογαλισμένο γκισέ. Παρουσιάστηκε άμεσα ένας Μεξικανός υπάλληλος. Ο Μπόχου περιέγραψε όσο καλύτερα μπορούσε την ώραία άγνωστη. Μιλούσε καλοσύνακα ισπανικά, όπως και κάποιες ανατολίτικες διαλέκτους.

— Είναι πελάτισσα του ξενοδοχείου, ρώτησε στο τέλος, και ποιος είναι ο αριθμός της κάμαράς της;

— Όπως κι' όλο τ' άλλο προσωπικό του ξενοδοχείου, ο υπάλληλος των πληροφοριών δεν τολμούσε να κάνει άστεία κι' αυτό το γεγονός όμως και φωνάκλα. «Αμερικανό».

— Μάλιστα, σενιόρ Μπόχου, απάντησε φοβισμένα, κατάλαβα για ποιά μιλάτε. Είναι η σενιόρα Τζιλ Σπρίνγκ.

— Σενιόρα; Είναι παντρεμένη;

— Είναι χήρα κάποιου Αμερικανού εκατομμυριούχου. Μένει στο 201...

Ο Μπόχου τον ευχαρίστησε μ' ένα νόημα και τράβηξε άδισταχτα προς τη σκάλα. «Ηξερε εκ πείρας πως είναι συνήθως υπερβολικές, κάτι τέτοιες ιστορίες για «εκατομμυριούχους»...

Ανεβαίνοντας, ξαναπερνούσε με το νου του το «μάθημά» του:

«Η κυρία Σπρίνγκ; Όνομάζομαι Λούκε Μπόχου. Δεν με ξέρετε, βέβαια... μα, αν δεχθήτε να φάμε μαζί άποψη, θα ήθελε πως θ' ανακαλύψουμε ένα σωρό ομοιότητες στα γούστα μας».

Όταν βρέθηκε ώστόσο, έξω απ' την πόρτα του 201, άρχισε να διατάζει. «Έδωσε απ' τα χείλη του το πόουρ και, μη βλέποντας που μπορούσε να το πετάξει, τόνωσε πάνω στο τακούνι του παπουτσιού του και τόχωσε στην τσέπη του. «Ύστερα χτύπησε την πόρτα.

Ακούγοντας από μέσα τα βήματα της νέας γυναίκας, ένοιωσε ένα κρύο ιδρώτα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι του συνέβαινε...

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και φάνηκε στο κατώφλι η καλλονή με τα ξανθοκόκκινα μαλλιά, κυττάζοντας τον έρωτηματικά.

Κρατούσε στο χέρι της ένα βιβλίο δευατάδετο. Ο Μπόχου πρόλαβε να δει πως ήταν ποιήματα, σε γαλλική γλώσσα.

Είχε βγάλει το μολυβό της, κι' οι γυμνοί ώμοι της την έκαναν ακόμα πιο λαχταριστή. «Όλα σ' αυτήν αποτελούσαν έναν αληθινό θησαυρό θηλυκότητας. Συνδυάζει τη δροσιά της νέας κοπέλλας με την ηλικούσια άνθησι της ώριμης γυναίκας.

Ο Μπόχου τράβηξε δυο-τρεις λέξεις άσυνάρτητες. Τον είχαν γοητέψει τα μενεξελιά ματία της, ζεστά και βαθειά σαν παράξενη θάλασσα...

— Δεν καταλαβαίνω... του είπτε εκείνη, με γλυκειά φωνή.

Τι σκόπευε λοιπόν να της πει; Τάχε ξεχάσει όλα!... Ξερόθηκε για να καθαρίσει το λαιμό του και τσάβησε:

— Είμαι Αμερικανός κι' εγώ, απ' το Μπούνεβιλ του Αρκάνσας... Σας είδα σήμερα για πρώτη φορά, κι' είπα με το νου μου: «Νά μια όμορφη γυναίκα!»

Είχε ένα ύφος αδέξιο και ίκετευτικό μαζί, που έδειχνε την άπειρία του σ' αυτές τις δουλειές. Μα η νέα γυναίκα δεν φάνηκε να συγκινηθεί.

— Ευχαριστώ πολύ, είπτε ξερό. Και τώρα αφήστε με ήσυχη. Ξαναλείψτε την πόρτα της

και τη σύρτωσε από μέσα.

Ο Μπόχου άναστενάξε. Ξανάναψε το πόουρ του και κατέθηκε πάλι στο χώλλ.

Ωστόσο, δεν τον είχε απογοητέψει η πρώτη αυτή άποτυχία του. Κάθε άλλο!

Καθώς διέσχισε το χώλλ, με το μυαλό του γεμάτο απ' τη Τζιλ Σπρίνγκ, πήρε το μάτι του τ' ακουστικό του τηλεφώνου, στη θέσι που τόχε άφίσει. Θυμήθηκε άμεσα τον Έμπερ, που τον είχε παρατήσει στα κρύα του λουτρού. Μα η γραμμή είχε πιά κοπή.

Ζήτησε το ξενοδοχείο «Αργκό» του Λος Άντζελες, όπου ήξερε πως θάβρισκε τον Κινέζο.

— Μη νομίζεις πως σε ξαναπήρα γιατί άλλαξε γνώμη, του είπτε. «Ήθελα μονάχα να σου πω κανονικά αντίο. Σκοπεύω να παντρευτώ... Συνάντησα τώρα μόλις τη γυναίκα των ονείρων μου!

— Άναθεμά με αν καταλαβαίνω τι έπαθες, Λούκε! απάντησε ο Έμπερ.

Αναστενάξε και του ευχήθηκε καλή τύχη, «Ύστερα πρόσθεσε:

— Άκου δώ! Όταν μπουχτίσης από οικογενειακή ζωή, έβρεις που θα με βρης... Θά

χαρώ πάντα πολύ να σε δώ.

— Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα. Γεια σου, Ντέιβ!

Εκλείσε το τηλέφωνο κι' έρριξε μια ματιά σ' αυτά που έγραφε μηχανικά στην άκρη του τραπέζιου, όση ώρα μιλούσε: «Κυρία Τζιλ Μπόχου... Κυρία Τζιλ Μπόχου...».

— Τι ώραία που ταιριάζουν αυτά τα δυο ονόματα!... μωρμούρισε χαμογελώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου, ώρα 8 το βράδυ.

Το βράδυ εκείνο, παρ' όλες τις ντυζίνες όρχιδέες που είχε στείλει στο διαμέρισμά της Τζιλ Σπρίνγκ, ο Μπόχου έφαγε μονάχος του. Αφού άλλαξε ρούχα και φρεσκοζυώστηκε, πήγε να διώξει την πληξί του στο καμπαρέ «Μποκάν», που βρισκόταν στην ψηλότερη ταράτσα του ξενοδοχείου.

Η πανέληνος έμοιαζε με μπάλα από υδράργυρο. Τό φως της παγινιδίσε πάνω στη θάλασσα.

Η νύχτα ήταν μυρωμένη. Τ' αυτοκίνητα πηγαίνερχονταν άδιάκοπα στους κατάφωτους δρόμους του Άκαπούλκο. Μα ο Μπόχου δεν είχε μάτια

παρά για τη Τζιλ Σπρίνγκ, που καθότανε κι' αυτή όλομόναχη σ' ένα τραπέζακι, στην άλλη άκρη της πίστας του χορού. Την κύτταζε έπιμονα, με κάποιο παράπονο, γιατί δεν φορούσε ούτε μια άπ' τις όρχιδέες του και φανόταν ν' άγνοη τελείως την ύπαρξί του.

Επειτα από ένα αληθινά «έκρηκτικό» κοκταίηλ, ο Λούκε θέλησε να τη δικαιολογήσει λέγοντας με το νου του πως δεν ύπρχε καθόλου θέσι για λουλούδια στο φρεμά της. Ήταν ένα φρέμα άσπρη, από μαύρο τατό, που άφινε ξεσκεπάστους τους αγκαματένιους ώμους της. Φορούσε ακόμα μια άραχνούφανη τουλίνη σαρπά και μία άσπρηνία «μπαρέτα» στα μαλλιά.

— Τι όμορφη που είναι!... μωρμούρισε ο Μπόχου άναμεσα στα δόντια του.

Και ρούφηξε δεύτερο κοκταίηλ.

Η όρχηστρα είχε άρχισει μία ρούμπα. Κάθε τόσο, ένα ζευγάρι του έκρυβε τη Τζιλ. Καθώς άλλαζε θέσι, για να τη βλέπη καλύτερα, πρόσεξε κάποιον άλλον, πούτρωγε κι' αυτός όλομόναχος.

Αυτός είχε μία άντιπαθητική φυσιογνωμία. Και δεν κύταζε τη Τζιλ στα φανέρια, σαν το Μπόχου. Της έριχνε κρυφές ματιές, πίσω απ' τα σκούρα γυαλιά του.

Ο Μπόχου πρσινίσε απ' τη ζήλεια του. Ήταν ένα συναισθημα έντελώς καινούργιο γι' αυτόν... Δεν του είχε περάσει ως τώρα απ' το μυαλό του πως μπορούσε να βρισκε άνταγωνιστή. Αμέσως ένοιωσε βαθειά αηδία για το επιδεικτικό ντύσιμο του άγνωστου, τη γαμψη μύτη του και τα μαύρα μαλλιά του που χρειαζόνταν κουρεμα.

Έκανε νόημα σ' ένα γκαρσόνι. Του έδειξε τον άλλον και τó ρώτησε:

— Ποιος είναι αυτός εκεί ο γορίλλας;

Τό γκαρσόνι κύτταξε με τράπο και ζάρωσε τα φρύδια του για να θυμηθεί.

— Τό τραπέζι είχε κρατηθεί για τó σενιόρ Τσέρου, άπάνσε. Είναι ένας πλούσιος Αμερικανός, όπως κατάλαβα...

— Φέρε μου άλλο ένα κοκταίηλ, παράγγειλε ο Λούκε.

Άρχισε να κυττάζει συλλογισμένα τον πάτο του άδειανού ποτηριού του. Όταν άνασκόπωσε σε λίγες στιγμές τα ματία του, ο Τσέρου σκετόταν όρθιος μπροστά του. Ο Μπόχου είπτε με το νου του πως θάχε διαβάσει τις σκέψεις του, που δεν ήταν καθόλου φιλικές.

— Θέλετε τίποτε από μένα; ρώτησε ο Τσέρου.

Μιλούσε με τη μύτη, χωρίς να κουνήσει τó άπάνω χέλι του και χωρίς να ξεσκέπαση καθόλου τα δόντια του.

Δεν ήθελε φασαρίες ο Μπόχου. Όχι πως φοβότανε, αλλά δεν του άρεσε να σχηματίση άσχημη ιδέα γι' αυτόν τη Τζιλ Σπρίνγκ.

— Όχι, τίποτε, απάντησε. Ρώτησα απλά τó γκαρσόνι τι τρώγατε...

Και σταύρωσε τα χέρια του, προσπαθώντας να πάρη ύφος τζέντλεμαν.

— Α, έτσι;... είπτε ο Τσέρου.

— Μου φάνηκε πως ήταν μία «σπεριαλίτε» τού καταστηματος: Ψάρι με λεμόνι και με μπόλικα μπαχαρικά.

— Όχι, ήταν ροσμπήφ, και μάλιστα κακοψημένο, διώρρωσε ο Τσέρου.

Εκτίμησε με τó μάτι τούς επιβλητικούς μύς του Μπόχου και προτίμησε να βάλη τέλος στη συζητήσι, γυρίζοντας στο τραπέζι του.

Ο Μπόχου ξεσταύρωσε τα χέρια του και συγχάρηκε τόν εαυτό του για την ψυχραιμία του. Σκέφθηκε ώστόσο πως θά μπορούσε να λυώση αυτόν τόν άνθρωπο, σαν κοριό, χωρίς πολύ κόπο...

Στό μεταξύ, η Τζιλ Σπρίνγκ είχε τελειώσει τó φαγητό της κι' είχε φύγει. Ο Μπόχου δεν τή βρήκε πουθενά, ούτε στο άσανσερ, ούτε στο μεγάλο χώλλ του ξενοδοχείου. Άναψε ένα πόουρ και περίμενε ύπομονετικά στο μπαρ, άπ' όπου μπορούσε να παρακολουθή όσους μπαινόγυαναν στο ξενοδοχείο, ρουφώντας συγχρόνως κοκταίηλ.

Ένα χαμόγελο ευχαριστημένο φώτισε ξαφνικά τó πλατύ του πρόσωπο. Η Τζιλ είχε εμφανισθεί στην κορυφή της σκάλας, σαν άγγελική όπτασις.

Είχε άλλαξει φόρεμα. Φορούσε τώρα πράσινη μπλούζα και παντελόνι. Είχε δεμένα τα μαλλιά της πίσω απ' τó κεφάλι της με μία κορδέλλα, κι' έτσι φαινότανε πολύ πιο νέα, σαν κορίτσακι. Κρατούσε μία μικρή ψάθινη τσάντα.

Κατέβηκε τη σκάλα. Κι' ο Μπόχου βρήκε άμέσως χίλιους καινούργιους λόγους για να την έρωτευθεί: τις άναλαφρες κινήσεις της, τόν τρόπο που μισόκλεινε τα ματία της, τó χαμόγελό της καθώς μιλούσε στον υπάλληλο τού γραφείου...

Διέσχισε τó χώλλ και βγήκε απ' τó ξενοδοχείο χωρίς να προσέξη τó Μπόχου. Εκείνος άφισε άμέσως τó ποτήρι του, έτοιμος να την παρακολουθήσει.

Μα σταμάτησε ξαφνικά και ζάρωσε τα φρύδια του.

Είχε δη να περνάη απ' τó χώλλ κι' ο Τσέρου, φορώντας ένα παναμά που κατέβαινε τó μπόρ του σχεδόν ως τα γυαλιά του. Βγήκε κι' αυτός απ' τó ξενοδοχείο. Κι' ο Λούκε συμπέρανε πως είχε πάρει από πίσω τη Τζιλ.

Τό ελαφρό χαμόγελο που χάρτηκε στά χείλη του, δεν ήταν καθόλου καθυσταστικό... Βγήκε στη βεράντα, για να παρακολουθήσει με τα ματία τόν Τσέρου και τη Τζιλ.

Η νέα γυναίκα ξεκινούσε, τη στιγμή εκείνη, στο βολάν ενός κομψού αυτοκινήτου. Ο Τσέρου ανέβηκε σ' ένα ταξί, που άδιέβηνσε κι' αυτό την ίδια διεύθυνσι.

Ο Μπόχου κατέβηκε τρέχοντας τήν έξωτερική σκάλα, πήχισε σ' ένα άλλο ταξί κι' άργυρούσε τή έπρόκειτο να συμπεράσει τήν πείρα που είχε κίνδυνο, όπως μιρζότανε τόν ριζέτη τó κυνήγι...

Η νύχτα ήταν ήρεμη. Τό άπ' τά άναμικά φώτα τού τα ξενοδοχείου που προσπερνούσαν, ξεχύνονταν ήχοι έξωτικής μουσικής. Ο άερας μύριζε γιασεμί. Κι' ο ουρανός ήταν γεμάτος άστρα...

Ακολουθούσαν τώρα τó δρόμο που περνούσε δίπλα στην άκροθαλασσιά. Κοντά στά «Γιώτ Κλάμπ», ο Μπόχου είδε τó πίσω φός τού ταξί τού Τσέρου.

— Όχι, ήταν ροσμπήφ, και μάλιστα κακοψημένο, διώρρωσε ο Τσέρου.

Εκτίμησε με τó μάτι τούς επιβλητικούς μύς του Μπόχου και προτίμησε να βάλη τέλος στη συζητήσι, γυρίζοντας στο τραπέζι του.

Ο Μπόχου πλήρωσε κι' έδιωξε τó ταξί του. Ύψέθηκε πως θάχε κάμει τó ίδιο κι' ο Τσέρου.

Αφού έσβυσε τó πόουρ του, πλησίασε στην άκρη τού δρόμου. Κάτω, χαμηλά, τα κυματάκια παγινιδίσαν στην άμμουδιά, που άπλωνότανε, κατάσπρη, σε μήκος 200 μέτρων περίπου.

Ο Μπόχου δεν διέκρινε τίποτε, καμμία κίνησι. Μα, κάτω απ' τήν πλαγιά, τα βραχάκια σχημάτιζαν ένα σωρό μικρές σπηλιές, που μένανε σκοτεινές. Ξαφνικά, άκούστηκε ένα γυναικείο ούρλιασμα!

Δεν κράτησε, παρά ένα δευτερόλεπτο. Μα ο Μπόχου είχε όρμησει κι' όλας προς τó εκεί. Δεν έκανε καθόλου θόρυβο, καθώς έτρεχε, μ' όλο που δεν έπαιρνε καμμία ιδιαίτερα προφύλαξι.

Σταμάτησε σε λίγο και κύτταζε γυρω. Τέσσερα μέτρα χαμηλότερα, είδε τη Τζιλ Σπρίνγκ, ξαπλωμένη μπρούμυ-

τα πάνω στην άμμο, όλόγυμνη κι' άναίσθητη. Τα ρούχα της βρισκόνταν, ταχτικά διπλωμένα, κοντά στην ψάθινη τσάντα της.

Ο Τσέρου, σκυμμένος πάνω της, κρατούσε ένα μικρό ρόπαλο από καουτσούκ, έτοιμος να τή ξαναχτυπήσει μ' αυτό.

Ο Μπόχου έμπηξε ένα ούρλιασμα θηρίου. Ο Τσέρου άνασκόπωσε άμέσως και κύτταξε φοβισμένα προς τó μέρος του.

Μα ο Μπόχου είχε πηδήσει κι' όλας. Έπεσε πάνω του, μ' όλο του τó βάρος, και κυλίστηκαν κι' οι δυο στην άμμο.

Ο Μπόχου είχε κι' όλας σηκωθεί, ενώ ο Τσέρου άρχισε μόλις να κουνιέται. Τού κατάφερε μία δυνατή κλωτσιά στο πρόσωπο. «Ύστερα, άδιαφορώντας, πιά γι' αυτόν, γονάτισε κοντά στη Τζιλ.

— Άγγελέ μου!... Λατρεία μου! τής ψιθύρισε.

Είδε λίγο αίμα που έτρεχε πίσω από τ' ατί της. Ψαχούλεψε έλαφρά τó κεφάλι της παντού, για να βεβαιώθι πως δεν είχε τίποτε σπασμένο. «Ύστερα, κάθισε χάμω, κοντά της, κι' άναστενάξε μ' άνακούφισι: Ήταν λιπόθυμη μονάχα.

Τήν κύτταξε έρωτικά. Τό ά-

γαλματένιο κορμί της έλαμπε, στί φός τού φεγγαριού. Τ' άγύγιζε έλαφρά, με τήν άκρη τών δαχτύλων του. Ήταν λείο σαν φίλνισσι, και ζεστό...

Ύστερα μάλωσε τόν εαυτό του, μωρμούριζοντας άνάμεσα στά δόντια του:

— Είσαι ένας πρόδοτος!

Πώς τήν άγγίξεις, χωρίς να σου δώση τήν άδεια;

Αναστενάξε πάλι, ξεδιπλώσε τά ρούχα της και τ' άπλώσε πρόχειρα πάνω στίς γυμνότητές της. Έκρυψε τ' άλλα πιάσά απ' τήν τσάντα της, για να μη τά άντικρύση και ντραπή, όταν θά συνερχότανε...

Στό μεταξύ, ο Τσέρου είχε άρχισει να βογγάη πονεμένα. Ο Μπόχου τούψαζε γρήγορα τις σκέψεις κι' έβγαλε ένα ρεβόλβερ, ένα μαχαίρι με έλατήριο κι' ένα σακουλάκι γεμάτο λεφτά. Βρήκε επίσης μία άδεια όπλοφορία, στί όνομα τού Τσάρλ Τσέρου από τó Κάνσας Σίτυ τού Μισσούρι.

Ξαναβάλει στή θέσι του τó σακουλάκι και πέταξε στή θάλασσα τó πιστόλι, τó μαχαίρι και τó κοουτσουκένιο ρόπαλο.

Ύστερα άρπάξε απ' τó πόδι τόν Τσέρου και τόν τράβηξε, σαν σακί με πατάτες, ως ένα μονοπάτι που έβγαζε στί μεγάλο δρόμο. Κάθισε σ' ένα βραχάκι, κοντά του, άναψε ένα πόουρ και περίμενε να συνέλθι.

Δεν άργησε πολύ: Τά βογγητά του δυναμώσανε κι' έπειτα προσπάθησε ν' άνασκόπη και να τρώθι τó πιστόλι του.

Ο Μπόχου δεν έκανε καμμία κίνησι. Περιορίστηκε μονάχα να τó στείλι στί πρόσωπο μία ρουφηξιά καπνού.

— Μην κουράζεσαι, άδικο, δεν είναι πιά εκεί, τού είπτε ειρωνικά. Κάνει τó μπάνιο του στή θάλασσα... Ώστε λοιπόν είμαστε λωποδύτες και τά βάζουμε με τήν άνυπεράσπιστες γυναίκες... έ;

Ο Τσέρου είχε χάσει τά γυαλιά του. Ψαχούλευε στά σκοτεινά, τρίβοντας συγχρόνως τούς πονεμένους ώμους του, στί μέρος που είχε πέσει πάνω του ο Μπόχου μ' όλο του τó βάρος.

— Α, είσαστε εκείνος ο σαχλός τού ξενοδοχείου... είπτε σε λίγο.

Κι' άρχισε να βρίζη. Μα έκανε τó λάθος ν' άνακατέψη στίς βρισιές του και τ' όνομα της Τζιλ.

Ο Μπόχου άγρίεψε πάλι, σηκώθηκε και τού κατάφερε δυο τρομερές γροθιές στά μούτρα. Τόν σηκώσε ύστερα, τόν έστησε όρθιον και τόν ξαναχτύπησε. Είχε χάσει πιά τελείως τήν αυτοκυριαρχία του. Έξακολούθησε να τόν χτυπά, ώπου άκούσε να σπάει τó κόκκαλο της μύτης του. Σταμάτησε τότε, νοιώθοντας κάποια ντραπή.

Ο Τσέρου είχε κυλήσει χάμω, κρατούσε τó κεφάλι του καά βογγούσε. Τό αίμα που έτρεχε άνάμεσα στά δαχτύλα του, λέρωνε μπροστά τó σακί του.

Άρχισε να κλαίη σαν μωρό παιδί, όταν τόν έπιασε ο Μπόχου για να τόν ξανασηκώση.

— Δεν πρόκειται να σε χτυπήσω άλλο, τόν καθυσχόσε εκείνος. Με συγχάρη που σου σπασα τή μύτη. Δεν τάβηλα... Νά τώρα ο δρόμος για τήν πόλι. Έμπρός, δίνε του!

Και τόν έστρωσε άπότομα, έτσι που λίγο έλειψε να τόν ξαναπετάξη χάμω. Τόν κύτταξε ν' άπομακρύνεται τρεκλίζον.

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

το δέρμα σας δροσερό - νεανικό

• ΤΟ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ,"
καθαρίζει ριζικά τήν επιδερμίδα, χωρίς εις τά ευγενή και καθαρά συστατικά της ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ τά όποια περιέχει.

• ΤΟ "ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΖΙΝΝΙΑ,"
τρέφει, τονώνει και ξεκουράζει τήν επιδερμίδα.

■ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ORSETTO (Όρσέττο)

120 Ιταλικά κουφετάκια λεπτής γεύσεως και άρωματος. Δροσίζουν το στόμα - άρωματίζουν την άνοιξη.

ΑΡΩΜΑΤΙΣΤΕ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑΝ ΣΑΣ

Για μία συνάντησι της καρδιάς σας.

Για μία γλυκειά συνδιάλεξι. Πωλούνται: Περίπτερα, Ζαχαροπλασεία, Καταστήματα τροφίμων, Λιανικός Δρ. 4.

*Αντιπροσωπεία: ΚΤΕΝΑ 10 Τηλ. 22-707

ΕΥΤΙΛΕΣ-ΠΑΜΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΙΣ-ΕΛΜΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΒΥΝΗ - ΑΝΔΑΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 5 ΚΟΛΛΑΔΙΟΥ Τηλ. 612-010

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΟΤΩΝ

ΑΝΕΓΕΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ Υ. ΠΟΥΡΓΕΙΟΥ 18931

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

ΣΧΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Πλήρης θεωρητική και πρακτική μόρφωσις. Χορήγησης ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ.

Τμήματα Σχολής

1) Τμήμα άρχαριών

2) " ημιεξεικευμένων

3) " προκεχωρημένων

4) " τελειοποιησών

Πληροφορία και έγγραφα εις την ΣΧΟΛΗΝ, "Ιπποκράτους και Ναυαρίνου 10, Στάσις Ακαδημίας.

ΤΗΛΕΦ. 612-588

ΑΘΗΝΑΙ

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΦΑΚΙΔΩΝ

(Πιτσιλιδών)

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΔΡ ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

MENTIOUM

ΚΑΣΣΙΑΝΔΡΑ

*Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως. Δεχεται καθ' έκάστην 9 - 1 π.μ. και 5 - 7 π.μ. και επί συνεντεύξει δδός Φλωρίνης 8 αυτοκίνητον. Άχαρνών. Στάσις Αγίου Παντελεήμονος, Αριθ. τηλ. 872-624. Αθήναι.

ΡΟΥΣΑ

ΠΑΛΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δεχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικοπής 113-Τηλ. 613-610.

τας, ώσπου χάθηκε μέσ' στη νύχτα.

— Τ' άξιζε, στο κάτω - κάτω! μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του.

Δέν του άρεσε ώστόσο, νά χτυπάη εκείνους που δεν ήταν σε θέσι νά του τ' άνταποδώσουνε. Κι' ο Τσέρρυ δέν είχε κατορθώσει νά του δώσει ούτε μία γροθιά. Δέν είχαν καν τσαλακωθεί τά ρούχα του απ' τόν καυγά...

Είχε υπερασπισθή την ώραία του, δέν είχε όμως νά της παρουσιάση την παρομική γρατζουνιά, γιά δαίγμα του ηρώδιού του. Κι' αυτό τόν στενοχωρούσε, γι'ατί, παρ' όλη την ηλικία του και την πείρα του, είχε μείνει στο βαθος ένας τύπος ρωμαντικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου, ώρα 10 τό βράδυ.

Βρήκε τη Τζιλ καθισμένη, μέ το κεφάλι άνάμεσα στα χέρια της. Όταν τον είσε νά πλησιάση, έσφιξε μέ μία έντονη κίνησι τη μπλούζα πάνω στο γυμνό κορμί της, πού φάνταζε ολοσπρον στην άμμουδιά.

Ο Λούκε σταμάτησε διακριτικά μερικά μέτρα μακριά της.

— Μη φοβάστε, κυρία Σπρίνγκς, της είπε. Δέν σας χτύπησα εγώ.

Η φωνή της έτρεμε λίγο, καθώς τού άπάντησε:

— Δέν ξέρω ποιος είσαστε...

— Μα δέν μέ θυμόσατε; Είμαι ο Λούκε Μπόχου... εκείνος πού φέρθηκε σαν βλάκας, σήμερα τ' άπόγευμα, και σας έστειλε τά λουλούδια!

Αφού σάπασε λίγο, η Τζιλ άρχισε νά γελάει νευρικά. Ο Λούκε ήταν εύτυχισμένος πού τόν θυμότανε.

— Σας παρακολούθησα άπόψε... πρόσθεσε. Είδα τόν άλλο πού σας παρακολουθούσε... κι' άνησύχησα γιά σας, γιά την ασφάλειά σας.

»Έφτασα εδώ τη στιγμή ακριβώς πού έτοιμαζότανε νά σας ξαναχτυπήση. Σας είχε βάλει στο μάτι, φαίνεται γι'ατί είχατε πώς είσαστε πλουσία χήρα και πώς μένατε δλομόναχη...

— Πιστεύω πώς σκόπευε νά σας πετάξη ύστερα στη θάλασσα... Θα νιώζιζον όλοι πώς χτυπάσατε σέ κανένα βράχο και πνιγίκατε. Εύτυχώς πού σας είχα παρακολουθήσει!

— Μηπως είδοποιήσατε την άστυνομία;

— Χμ... όχι!

Η ιδέα αυτή τόν παραξένεψε. Δέν ήταν ό τύπος τού ανθρώπου πού άνακατεύει την άστυνομία στις δουλειές του...

— Όχι, πρόσθεσε, άρκέσθηκα νά δώσω ένα μάθημα σ' αυτό τό κτήνος. Δέν τό σκέφθηκα... μέ συγχωρήτε...

— Μπά, δέν πειράζει, είπε αδιάφορα η νέα γυναίκα. Μου δίνετε την τσάντα μου, άν θέλετε...

Έσπευσε νά την έξυπηρετήση, γυρίζοντας ντροπαλά τά μάτια του γιά νά μη βλέπη τό μισόγυμνο κορμί της.

— Εκείνη έφαξε μία στιγμή στην τσάντα της. Ύστερα σήκωσε τά μάτια της, τόν κύτταξε και είπε άργά:

— Φαίνεται πώς είμαι πολύ παραχμένη, περισσότερο άπ' όσο θέλετα νά παραδεχθώ...

— Όταν σκέπτομαι πώς δέν σας εύχαρίστησα άκόμη! Σας εύγνωμώω, κύριε Μπόχου!

— Μπά, δέν έκανα τίποτε

σπουδαίο... είπε εκείνος, και καθίσε κοντά της. Ξέρετε, δέν είναι μέρος κατάλληλο εδώ, γιά νάρχηται κανείς την νύχτα... ιδίως μία γυναίκα μόνη. Ένώ την ημέρα η άμμουδιά αυτή γεμίζει κόσμο, τη νύχτα δέν υπάρχει ψυχή ζωντανή. Θάπρεπε νά σας τό πουνε, αυτό.

Η Τζιλ μισόκλεισε τά μάτια της και χαμογέλασε.

— Μου τό είπανε, άπάντησε. Μα εγώ προτιμώ νάρχωμαι εδώ. Κολυμπάω, μέ τό φώς τού φεγγαριού, μένω δλομόναχη, ζαπλωμένη, άκούγοντας τά κύματα... κι' άπομονώνομαι μέ τίς σκέψεις μου. Είναι τόσο εύχάριστο!...

— Τότε λοιπόν, θα πιστιμούσατε ίσως νά φύγω, παρατήρησε ο Λούκε.

— Ήταν πειραγμένος γι'ατί η Τζιλ δέν είχε έκτιμήσει περισσότερο τό κατόρθωμά του. Στο κάτω - κάτω, δέν τού συνέβαινε κάθε μέρα νά σώση τη ζωή μιας γυναίκας...

Μά η Τζιλ άπάντησε: «Όχι, καθόλου!», μέ τέτοιο τόνο, ώστε τόν πλημύρισε άπό χαρά.

— Θάβλεπα μονάχα νά γυρίσετε γιά λίγο τό κεφάλι σας, πρόσθεσε.

Ο Μπόχου κύτταξε αλλού. Ένώ άκούγε δίπλα του τό θρόισμα τών ρούχων πού φορούσε ή νέα γυναίκα, της έλεγε συγχρόνως:

— Φέρθηκα σαν βλάκας, σήμερα τ' άπόγευμα... Μα τάχα-σα τελείως, όταν σας είδα στην πόρτα σας! Μοιάζατε σαν βασίλισσα...

— Εκείνη γέλασε, κολακευμένη.

— Μπορείτε νά γυρίσετε τώρα, είπε.

Είχε στοιβάξει μέσα στην τσάντα της τη μπλούζα, τό παντελόνι και τά εσώρουχα της και φορούσε ένα μικρό μαγιό μικρίνι, σχεδόν άνυπαρκτό. Οί καμπύλες της τόνιζονταν άκόμα περισσότερο.

— Σας παρακαλώ, μη μέ κυττάτε έτσι... πρόσθεσε.

— Ναί... μέ συγχωρήτε! τραύλισε ο Μπόχου, ζαλισμένος.

Τόν κύτταξε μέ περιέργεια. Ύστερα έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μπουκαλάκι άπό σκαλισμένο άσημι.

— Συνήθως, κάνω πρώτα τό μπάνιο μου κι' ύστερα πίνω κατί, είπε. Αποψε όμως μπορεί ν' αλλάξη η σειρά. Άξίζει νά σας προσφέρω ένα ποτήρι, Λούκε.

— Εύχαριστώ, Τζιλ, είπε εκείνος μόνο και μόνο γιά νά πρόσφερη τ' όνομά της.

— Ελπίζε πώς τό μπουκαλάκι θάχε μέσα ρούμι. Γέμισε απ' αυτό τό κομψό μικρό κύπελλο πού τό συνώδευε, και τό άδειασε μονορρούφι. Είδε κι' έπαθε τότε, γιά νά μην κάνει μία

γκριμάτα.

— Είναι «κιούμελ», είπε η Τζιλ παίρνοντας του τό μπουκαλάκι... Ελπίζω νά σας άρεση. Εγώ τρελλαίνομαι γι' αυτό τό λικέρ.

Ήπιε άπολαυστικά τό μερίδιό της και πρόσθεσε ύστερα:

— Κρίμα πού ήταν τόσο λίγο!

Κυττάχτηκαν, χαμογελώντας. Δέν τού φαινότανε πιά τόσο βασιλίσσα, τώρα πού την είχε δη γυμνή... Ποθούσε νά τη σφιξη πάνω του, νά τη νανουρίση και νά την κατακτήση μαζί...

— Σας άρέσανε τά λουλούδια; μουρμούρισε.

— Λαχταρούσε νά μάθη τί σκεπτότανε γι' αυτόν...

— Ό, ναι, ήταν ύπεροχα! Φοβάμαι όμως ότι... Η καμαριέρα τά θαυμάζε τόσο πολύ...

και μέ συγκίνησε, μιλώντας μου γιά τό βωμό της έκκλησίας, πού δέν είχε κανένα στόλισμα... Της έπέτρεψα νά τά πάρη... Ελπίζω νά μη μου θυμώσετε γι' αυτό!

— Μα όχι, κάθε άλλο! Άφού τό διαθέσατε γιά τέτοιο σκοπό...

— Πιστεύω πώς θα τά άκριβοπληρώσατε.

— Έ, δηλαδή... εδώ έχουν όλα άκριβά...

— Σωστά. Γι' αυτό βοίσκω πώς θάνατε δίκιο νά θυμώσετε.

— Μα όχι, σας λέω! Ύπόσχουν άκόμα τόσα άλλα λουλούδια. Εκεί πού τ' άνδράσκα!...

— Σώπασον πόλι. Ύστερα η νέα γυναίκα ρώτησε:

— Ποιος είσαστε, Λούκε; Ποιος ήταν.

— Ένας τυχοδιώκτης, πού είχε καταρθώσει ν' άποκτήση ένα γερό λογαριασμό στην Τράπεζα, ένας προμηθευτής μυδραλλιοδώνων γιά κάμποσους στρατηγούς έπαναστάτες, μία νόμιμη πανοικεφαλία γιά άρκετούς προξένους και άκολουθούς πρεσβείων...

— μια δύναμι τής φύσεως, πού δέν είχε ποτέ σταματήσει πουθενά. Μα τώρα ήθελε νά σταματήσει... Γι' αυτό, άπάντησε έπιφυλακτικά στη Τζιλ Σπρίνγκς:

— Αναλαμβάνω μεταφορές. Τώρα όμως δέ δουλεύω πιά.

— Η τελευταία «δουλειά» πού είχε αναλάβει, ήταν ένα λαθρεμπόριο όπλων στο Μπουτάν.

— Η Τζιλ έβγαλε απ' την τσάντα της μία σκούφια τού μπανιού και τη φόρεσε πάνω στα πλούσια μαλλιά της.

— Πρέπει τώρα νά σας συστηθώ κι' εγώ, είπε. Είμαι χήρα. Μένω τώρα στο Λος Άντζελες, η οικογένειά μου όμως κατ'αγεται απ' τη Νέα Άγγλια.

Τη ρώτησε άν είχε παιδιά. Τού είπε όχι. Τόν ρώτησε άν ήταν παντρεμένος.

Τού φαινόταν άπίστευτο νά καθώνται έτσι κοντά - κοντά

στ' δυό τους και νά μιλάνε μέ τόση οικειότητα... Τό άρωμα τού κορμιού της τόν μεθούσε.

Η σκούφα σκούφια τού μπανιού έδειχνε άκόμη ώραιότερο τό λεπτό πρόσωπό της.

— Θέλησε νά μάθη κι' άλλα γι' αυτήν.

— Η οικογένειά μου είναι της παλιάς σχολής, τού είπε, άνθρωποι άσχημοί, και πολύ τών παραδόσεων. Δέν θα μου συγχωρούσανε ποτέ ένα νυχτερινό μπάνιο. Ούτε κι' ο Χόουαρντ θά τό ήθελε...

— Αυτός ήταν ό άντρας μου. Ήταν χρηματιστής, πολύ ίκανός στη δουλειά του. Και τόν εύγνωμώω γι'ατί μούδωσε τά μέσα νά κάνω τώρα εκείνα πού δέν θα μου επέτρεπε άν ζούσε!

— Σκοτώθηκε στον πόλεμο, ο καυμένος.

— Τι δυστύχημα! παρατήρησε ο Μπόχου, έτσι γιά τούς τύπους.

— Η Τζιλ έπαίξε άφηρημένα μέ την άμμο, σκεπάζοντας μ' αυτήν τά πόδια της. Ο Μπόχου προσπάθησε νά κυττάξη αλλού, γι'ατί τού ανέβαινε τό αίμα στο κεφάλι...

— Λυπάμαι κι' εγώ γιά τό θανάτο του, είπε η Τζιλ. Είναι τόσο ώραίο πράγμα η ζωή!...

— Στράφηκε άπότομα, και μέ την κίνησι της αυτή τό στήθος της άγγιξε τό μπράτσο τού Μπόχου.

— Δέν συμφωνείτε και σεις; πρόσθεσε.

— Αντί νά της άπάντηση, την άρπαξε μέ τά δυό του τά χέρια, την τράβηξε πάνω του και τη φίλησε όρμητικά στο στόμα.

— Εκείνη δέν άντιστάθηκε, άλλ' ούτε κι' άπάντησε στο φιλήτο. Τά χείλια της έμειναν αδιάφορα.

— Όταν τό κατάλαβε, ο Λούκε άπομακρύνθηκε λίγο, ντροπισμένος γιά τη συμπεριφορά του και μη τολμώντας νά την κυττάξη.

— Είσαστε παράξενος, αλήθεια, τού είπε εκείνη. Φέρνεστε άρες - άρες σαν μικρό παιδί... έκτός άν είναι ένα στρατηγικό τέχνασμά σας!

— Όχι, ψιθύρισε ο Μπόχου. Λυπάμαι γι' αυτό πού έκανα.

— Εκείνη τόν κύτταξε, τόν μελετούσε.

— Ποιος σας διαλέγει τις γραβάτες σας; τόν ρώτησε έσφαινα. Οί δυο πού είδα νά φοράτε, ήταν άπαίσιες!...

— Τις αγοράζω μονάχος μου, άπάντησε ο Μπόχου λίγο ντροπισμένος.

— Σας πιστεύω... Μου φαίνεται πώς σας βλέπω νά τις διαλέγετε, μέ την ίδια έμπνευσμένη ματιά πού είχατε πρίν άπό ένα λεπτό...

— Η Τζιλ χαμήλωσε τά μάτια της στο στήθος της. Ένας άπλος κόμπος συγκρατούσε εκεί τό ένα κομμάτι τού μαγιού της, τό πρόσφερε.

— Αυτό δέν θέλατε, Λούκε; πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Εκείνος την κύτταξε σαν άποβλακωμένος, τραλακώνοντας μέσα στην τεράστια φούχτα τού τό μικρό κομμάτι τού ύφασματος. Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε μέ τό ρυθμό της άναπνοής.

— Μπορείτε νά μέ προειδοποιήτε στο έξής, όταν θέλετε νά μέ φιλήσετε... τού είπε άκόμα.

— Τώρα τά χείλια της δέν ήταν πιά σαν άψυχα, άλλα ζεστά και ζωντανά, καθώς ένώθηκαν μέ τά δικά του.

— Ο Μπόχου δοκίμασε την έντύπωσι πώς ο θόρυβος της θάλασσας γέμισε τό κεφάλι του...

— Επιτέλους, η Τζιλ τραβήχτηκε απ' την άγκαλιά του. Κυττάχτηκαν μία στιγμή. Τό χαμόγελό της έτρεμε λιγάκι.

— Θέλω νά λογαριάσετε και τό δικό μου γούστο... πρόσθεσε.

— Σηκώθηκε άνατριχιάζοντας και πέρασε τά χέρια της πάνω απ' τό πρόσωπό της, σαν νά προσπαθούσε νά διώξη την ξαφνική ζέση πού τό είχε πλημμυρίσει.

— Συνήθιζω νά κάνω πάντα αυτό πού εγώ άποφασίζω, είπε. Ήρθα εδώ άποψε γιά ύπνιο. Τι λέτε, έρχεστε μαζί μου;

— Κι' έτρεξε πρὸς τη θάλασσα. Ο Μπόχου διάσπασε μία στιγμή μονάχα, κι' ύστερα άπό λίγο την έφτασε πρίν πέσει στη θάλασσα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Πέμπτη 6 Δεκεμβρίου, ώρα 11 τό πρωί.

Τέσσερες μέρες άργότερα — μία Πέμπτη — ο Λούκε βρισκότανε μαζί μέ την Τζιλ και την κύτταξε νά κάνει την πρώτην γυμναστική της κοντά στο παράθυρο.

— Ο άέρας ήταν άρωματισμένος απ' τη θάλασσα κι' απ' τά λουλούδια. Οί άχτίδες τού μεθάνικου ήλιου έφτιναν σαν ένα φωτιστέφανο γύρω απ' τό κορμί της.

— Ο Μπόχου άναστέναζε εύτυχισμένα.

— Είσασι μία αληθινή κού-

κλα, της είπε, μία κούκλα πεντάμορφη.

— Και άθραυστη! συμπλήρωσε η Τζιλ. Εύχαριστώ γιά τό κομπλιμέντο, άγάπη μου.

— Αφού τελείωσε τη γυμναστική της, ζαπλώθηκε μπρ' ύψα στο χαλί και τόν κύτταξε χαμογελώντας.

— Οί τέσσερες εκείνες μέρες, πού είχαν περάσει μαζί, ήταν ένας ήλιγγος και γιά τούς δυό, ένα ύπεροχο μεθύσι...

— Γιατί δέν άφισε μουστάκι, Λούκε; ρώτησε η Τζιλ.

— Βρίσκω πώς δέν πηγαίνει στους ξανθούς... Μα ύσε τώρα τό μουστάκι μου κι' έλα κοντά μου!

— Όχι, όχι! τόν μάλωσε. Κάθισε φρόνιμα λιγάκι!

— Σηκώθηκε και φόρεσε υιά άσπρη ρούπα. Άρξισε ύστερα νά βουτηγίξη τά ώραια κόκκινα μαλλιά της.

— Τι θές νά κάνουμε σήμερα; τη ρώτησε.

— Λίγη άνακαχώ... άπάντησε, κυττάζοντας τόν πονηρά. Μπορούμε νά νοικιάσουμε μία βενζινακάτο και νά πάμε νά φάμε στο Πουέρτο Μαρκουέζ.

— Ύστερα θα κάνουμε τό μπάνιο μας. Θάμαστε δλομόναχοι εκεί...

— Πρέπει όμως πρώτα νά φάμε καλά.

— Η Τζιλ κύτταξε τίς μπότες του. Ήταν τεράστιες, ξεχειλωμένες και μαύρες άπό παλιό ιδρώτα.

— Θάπρεπε ν' αγοράσης καινούργιες, τού είπε.

— Όχι, γιά κανένα λόγο! διαμαρτυρήθηκε εκείνος μ' άγα-

νάκτησι. Γιά μένα, οί μπότες αυτές είναι σαν παλιοί φίλοι.

— Μα μωρίςόνα άσχημα!

— Όχι, όχι, Τζιλ! Οί μπότες αυτές μ' άκολουθήσανε παντού όπου πήγα. Μου φέρανε πάντα τύχη... Δέν έννοώ νά τις αλλάξω!

— Η Τζιλ έψαχνε στο μεταξύ στις βαλίτσες του. Σταμάτησε ξαφνικά κι' η φυσιογνωμία της άλλαξε. Ο Μπόχου άνασηκώθηκε λίγο κι' είδε αυτό πού είχε βρῆ και πού κρατούσε στο χέρι της: τό πιστόλι του, μέ τη θήκη και τη ζώνη.

— Τι είν' αυτό, Λούκε; τόν ρώτησε.

— Δέν τό βλέπετε; Πιστολάκι... άπάντησε φαιδρά.

— Είδε όμως άμέσως πώς έκείνη έπαίρινε τό πράγμα στα σκόρα. Άναστέναξε τότε βαθεία κι' ύποχρεώθηκε νά της έξηγήση:

— Άκουσε... πιστεύω πώς είναι καιρός νά σου πω την αλήθεια γιά μένα... Δέν ήταν έτελως αλήθεια αυτά πού είπα την πρώτη νύχτα, στην άμμουδιά...

— Εκείνη τόν κύτταξε, σαν λίγο πειραγμένη, περιμένοντας τη συνέχεια.

— Σου είχα πη πώς εργάσθηκα στις μεταφορές... Μα είμαι μάλλον ένας στρατιώτης της τύχης, ένας μισθοφόρος, πού πουλιέται σ' όποιον τόν πληρώσει καλύτερα. Αυτό ήμουν πάντα... Προμηθεύα όπλα σ' έπαναστάτες, γύμναζα ίθαγενείς στο σύγχρονο πόλεμο, ώργάνωνα ομάδες κομμάντος... Αυτή ήταν η ζωή μου.

— Φοβόθηκα νά σου τό πω, την πρώτη νύχτα... φοβόθηκα προπάντων μήπως δέν θα μέ ήθελες, τέτοιος πού ήμουνα... Ωστόσο, σου είπα και κάποια αλήθεια: πώς έχω τώρα άποτραβηχτή πιά όριστικά απ' αυτές τίς δουλειές.

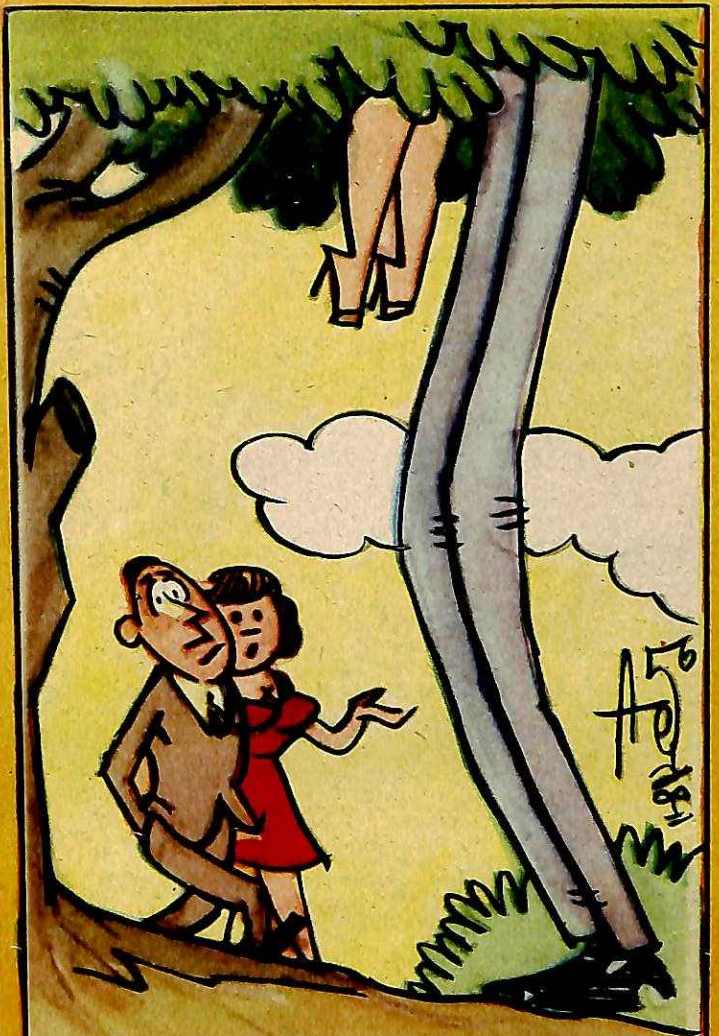
— Η Τζιλ άφισε τόν ρεβόλβερ και τη ζώνη, πλησίασε και χώθηκε στην άγκαλιά του. Τόν έβγαλε νά της διηγηθή την ιστορία γιά κάθε σημάδι πληγής του και γιά τό λίγο αυτό πού τού έλειπε... Ρουφούσε τά λόγια του, κυττάζοντας τόν μέ θαυμασμό. Στο τέλος ψιθύρισε:

— Τουάν Μασάν... Ό, Θεέ μου!

— Μα τελείωσαν πιά δ' αυτά. Δέν έχεις νά φοβήσης τίποτα τώρα.

Μοιρασιά

— Μια χαρά βολεύεται η Πόπη με τόν
'Αμερικάνο της!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ντροπῆς, Ἀνθούλα μου. Μὴ κάνῃς ἔτσι!... Χήρα γυναικὰ εἶναι! Πόως θὰ βρισκόταν νὰ τῆς πῇ δυὸ λόγια παρήγορα γιὰ τὸν ἄδικο χαμό τοῦ μακαρίτη;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ὅταν θ' ἀποφασίσετε νὰ φάτε, μὲ φωνάζετε!...